

COLECȚIA

Tubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Hoțul de inimi

Marius Maria

**Când inocența ispitește precum păcatul,
lupta este deja pierdută...**

Ziua începe ca oricare alta pentru frumoasa orfană Prudence Walker. Află în căutarea unui animal de companie pierdut în mijlocul furtunii, Prudence se trezește dintr-odată în brațele unui tâlhar la drumul mare. Rănit într-o tentativă eșuată de jefuire a unei trăsurii și ud learcă de ploaie, Cumplitul Bandit Scoțian pare îndeajuns de inofensiv. Sau așa își imaginează Prudence – până când, cu un singur sărut, ticălosul scoțian îi face inima să-i bată nebunește, căzută pradă farmecului său tăios ca lama unei spade. Ea este exact femeia la care a visat întotdeauna Sebastian Kerr... dar pe care știe că nu o poate avea: o frumusețe cu ochi ca de ametist și buze de culoarea vinului, pe care el tânjește să le guste. Dar, chiar în vreme ce o strânge în brațe și-i fură un sărut, este perfect conștient că trebuie să o lase să plece, căci el, renumitul tâlhar la drumul mare, duce o viață dublă periculoasă – o viață în care dragostea nu își are locul.

Dar când între frumoasa curajoasă și ticălosul fermecător izbucnește focul unei pasiuni mistuitoare, Sebastian își dă seama că trebuie să câștige singura comoară pe care nu poate să o fure – iubirea adevărată.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.



Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0247-3



9 786063 302473

TERESA MEDEIROS

Hoțul de inimi

Heather and Velvet
Teresa Medeiros
Copyright © 1991 Teresa Medeiros



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Hoțul de inimi
Teresa Medeiros
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
Hoțul de inimi / Teresa Medeiros.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0247-3
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

*Hotel
de inimi*

Traducere din limba engleză
Alina Simuț

Scriitorilor de ficțiune romantică din America și tuturor surorilor și fraților mei de breaslă care și-au revărsat sentimentele, cerneala și lacrimile pentru ca eu să rămân cu mintea limpede: Emily Alward, Elizabeth Bevarly, Melissa Bregenzer, Norma Brown, Gwen Duzenberry, Elizabeth Lynn Gray, Kristin Hannah, Karen Harper, Mary Hooper, Lori și Tony Karayianni, Rebecca Lee, Stephanie Spearman, Shirley Turner și Jean Marie Willett.

Pentru Andrea, care mi-a adus aminte că există lucruri pentru care a meritat să lupt.

Și pentru Michael, întotdeauna.

Prolog



Regiunea muntoasă a Scoției, 1773

Ticălosul părea mort. Sebastian îl împinse încet cu talpa, așteptând ca mâna aspră să se întindă după el și să-l smucească de piciorul subțire pregătindu-se să audă un hohot de râs. I se prelingea bere din colțul gurii. Sebastian îndrăzni să-l împingă mai tare, apăsându-i abdomenul cărnos cu talpa desculță. Nimic. Nici măcar un sforăit de om beat. Nenorocitul *era* mort.

Sebastian se ghemui lângă el. Cum de murise atât de liniștit? Sebastian își imaginase întotdeauna că acesta avea să-și dea duhul într-un acces de turbare, zgomotos, furios, cu venele livide de la tâmplă pulsându-i până când, într-un final, aveau să-i plesnească. Nu fusese deloc așa. Doar o cădere bruscă și o bufnitură, și dus era.

Sebastian își dădu la o parte de pe frunte o șuviță murdară de păr, și privirea lui țâșni în sus, spre căpriorii sculptați din sală. Își ținu răsuflarea în tăcerea de acolo. Era ca și cum toate clopoțele din lume încetaseră dintr-odată să mai bată, lăsând în aer doar ecourile persistente. Veniră apoi înspre el alte sunete, care nu erau înăbușite de zgomot de vase de ceramică spărgându-se sau de bufnitura unui pumn la urechea lui: șoaptele rândunelor dintre căpriori, foșnetul unui pin, vâjăitul ușor al vântului peste câmpii. Lăsă capul în jos. Era tăcerea unei catedrale și îl făcu să-și dorească să plângă.

Cu toate acestea, nu era vreme de plâns. MacKay avea să vină după el. Dușmanul tatălui său avea să vină să îl ia pe Dunkirk, după cum tatăl său îl avertizase întotdeauna că urma să se întâmple. Sebastian strânse din buze. MacKay putea să ia castelul în stăpânire, dar nu putea pune niciodată stăpânire pe el.

Își prinse bine mâinile sub cizmele tatălui său. Brendan Kerr nu mirosea mai rău mort decât viu, dar lucrul acesta avea să se schimbe în curând dacă îl lăsa mult timp în căldura verii. Sebastian începu să îl tragă după el. Brațele lui lungi și subțiri nu se dezvoltaseră în același ritm cu lățimea tot mai mare a umerilor lui, dar, cu o voință de neclintit, trase repede corpul tatălui său printre numeroasele oase de fazan aruncate pe podeaua de piatră.

Când ajunse pe iarbă, Sebastian se opri, tremurând din pricina efortului, simțindu-și stomacul strâns ca un nod din cauza foamei. Sudoarea i se strecura printre genele lungi, închise la culoare. Și-o șterse.

„Ai ochii și firea plăpândă a unei fătuci, băiete.“

Se împiedică, tresărind din obișnuință. Căzu în genunchi pe picioarele subțiri și își stăpâni cu greu un strigăt. Dar tatăl lui nu se ridică. Brendan Kerr zăcea ghemuit pe iarbă; o muscă îi bâzâia în jurul capului.

Dinții băiatului se încleștară ca reacție la impulsul sălbatic de a împinge corpul tatălui în josul pantei, de a-l lăsa să se rostogolească și să se răsucescă până în mlaștina de jos. Dar nu. Mama lui nu și-ar fi dorit un asemenea lucru. Avea să îi ofere tatălui său o înmormântare creștinească, așa cum se cuvenea. Avea să îl îngroape atât de adânc și să îngrămădească atât de multe pietre peste el, încât vocea lui nu avea să se mai ridice niciodată și să îl bântuie. Soarele se ducea ușor spre asfințit când Sebastian aruncă ultima piatră pe mormântul tatălui său. Sunetul pietrei răsună în tăcere. O briză răcoroasă îi încălcea părul și îi lipea de piele tunica îmbibată de sudoare. Momentul acela părea să atragă după sine altceva. Cu neîndemânare, degetele lui acoperite cu noroi uscat schițară semnul crucii pe piept. Era simbolul mamei lui, religia mamei lui, pe care și-o amintea doar pe jumătate și neclar, căci nu o practicasese.

O acvilă de munte zbură deasupra, trezindu-i lui Sebastian un sentiment amețitor de libertate. Urcă scările de la Dunkirk, spre turn. Îi luă doar câteva minute să-și îndese puținele lucruri într-un sac – o tunică zdrențuită, doi cartofi uscați, o broșă de argint cu filigran care îi aparținuse mamei lui. Se întoarse să plece, apoi se opri, stând nemișcat pentru o clipă în bătaia unei raze de soare.

Lăsându-se în genunchi, lângă pat, aruncă peste umăr o privire vinovată. Ultima dată când îndrăznise să atingă cufărul tatălui său, primise niște palme care îi făcuseră urechile să-i țiuie zile întregi.

Mâinile îi tremurară când deschise cufărul. Tartanul greu era așa cum și-l amintea, împăturit de mâinile tatălui său cu o grijă care îl făcuse pe Sebastian să se simtă ros de invidie. Tartanul era ultima amintire a vremurilor trecute în care cei din clanul Kerr și cei din clanul MacKay luptaseră împreună. Uniți sub o singură căpetenie, un singur clan. Își trecu un deget murdar peste carourile verzi și negre, visând la vremea când se încleștaseră săbiile, și sunetul ascuțit al cimpoaielor bântuise dealurile cufundate în ceață.

Se ridică, înfășurându-și tartanul în jur. Lâna bogată îi cuprinsese corpul subțire, și stătea să cadă. Scotoci prin sac și scoase broșa mamei lui pentru a-și lega îmbrăcămintea la umăr.

Soarele care apunea aprinse cerul în portocaliu în vreme ce Sebastian sări peste zidul scund, în ruină, apoi o luă în josul pantei. În vreme ce vântul unduia ierburile mlaștinii, creând iluzia unei păтури aurii, neclare, Sebastian alerga, bucurându-se de flexarea și întinderea propriilor mușchi, de pământul bogat de sub tălpile lui asprite. Stofa îi lovea coapsele. La jumătatea drumului, se opri, poticnindu-se și, când se întoarse, văzu silueta castelului Dunkirk având ca fundal cerul care se întuneca.

Jură că avea să se întoarcă într-o bună zi. Nu ca să se furișeze noaptea, ca un hoț, ci ca să urce pe drumul ce ducea la castel, într-o trăsură frumoasă, cu punga doldora de bani și cu stomacul plin. Avea să fie atât de puternic, încât nimeni și nimic nu avea să îndrăznească a-l opri. Nici legea. Nici MacKay. Nici măcar ecoul batjocoritor al vocii tatălui său.

Avea să stea pe dealul acela, îmbrăcat în haine alese, și avea să scuie pe mormântul tatălui său.

Într-o bună zi.

Își strânse sacul cu o smucitură și se avântă, cu pași mari, fără să se mai uite în urmă, în noaptea care se adâncea.

Partea întâi

*O rochie simplă și cu un chip blajin
Pot inima a face să tresalte;
Dar inocența și simplitatea vin
Să dea săgeții lustru ca nimeni alte.*

Robert Burns

Capitolul 1



Northumberland, Anglia, 1791

Prudence se afundă în tufişurile dese. Părul prins în coc, la ceafă, i se desfăcu şi îi căzu în jurul umerilor, ca nişte frânghii îmbibate cu apă. Se opri din drumul ei nebunesc să-şi scoată, cu degete îndemânatic, agrafele de păr cu vârfurile din perle. Le îndesă cu grijă în buzunarul adânc, să nu se piardă vreuna, deşi bănuia că precauţia era nejustificată. Deşi mătuşa ei nu ar fi recunoscut niciodată aşa ceva, ea nu ar fi irosit perle veritabile pe nepoata ei lipsită de eleganţă.

Îşi stoarse cu putere fustele de catifea înainte de a-şi continua drumul. Frunzele ude o loveau peste faţă. Fulgerul inunda cerul nopţii şi crengile dezgolate se zbăteau pe fundalul pânzei albe a cerului. Prudence deschise gura să ţipe din nou, dar sunetul îi fu smuls de o rafală de vânt, apoi înecat de răsunetul puternic al tunetului. Şuvoaiele de ploaie înmuiau pădurea, făcând ca până şi pinii încărcaţi de conuri să fie o umbrelă inutilă în faţa popului dezlănţuit de vânt. Prudence se prinse bine cu braţul de un copac şi îşi înclină capul, străduindu-se să audă orice urmă de strigăt disperat, dincolo de urletul intens al furtunii.

Ridicându-şi faţa spre ploaie, îşi dori să se lase în voia euforiei nopţii – bubuiturile tunetului, lumina fulgerului, felul în care ploaia de vară îi lovea pielea. Cât de diferit era să facă asta în loc să stea ghemuită în pernele confortabile de pe scaunul ei de la fereastră, cu cartea în mână, urmărind picăturile de ploaie şi roind pe sticla ferestrei. O sete primitivă îi deschise larg gura, ca ploaia să-i ajungă pe limbă. Dar, cu toate acestea, nu era vreme de contemplaţie. Ezitarea ei putea însemna moartea cuiva drag.

Fustele ei grele i se lipiseră de picioare în vreme ce ea se strecura prin desişul de pe culmea unui deal abrupt. Vântul vuia în jurul

ei, suflându-i rochia departe de corp. Un bubuit puternic se auzi prin pădure. Prudence crezu că era vorba despre tunet, dar scripierea fulgerului luminează drumul de jos, arătându-i că se înșela. Cerul se întunecă din nou. Își ținu bine echilibrul pe coasta norioasă a dealului și se uită pe furiș, vederea ei slabă fiind îngreunată de perdeaua cenușie de ploaie.

O trăsură cu patru cai se oprise pe drum, balansându-se. Poleiala scotea în evidență blazonul elaborat de pe ușă, un blazon pe care Prudence nu îl recunoscuse. Își ținu răsuflarea când își dădu seama de ce se oprise trăsura atât de brusc.

Era înconjurată de siluetele obscure a șase bărbați călare. Caii lor neîngrijiiți lovira cu copitele în drum când un bărbat, care era, evident, căpetenia lor, strigă o comandă către vizitiu. Chiar și în lumina slabă, fața vizitiului avea o paloare cadaverică. Tunetul mai bubui o dată, de data aceasta în depărtare. Prudence își înfipse unghiile în rădăcinile dezgolate ale unui nuc în clipa când unul dintre bandiți trânti ușa trăsurii, scuturând-o din balamale. Țipătul cadentat al unei femei străbătu noaptea. Liderul grupului ridică ușor mâna. Fulgerul străluci pe țeava lucioasă a pistolului său. Dar nu pistolul fu cel care îi atrase atenția lui Prudence. Ci ghemotocul mic de puf gri cu alb care se aruncă de pe o ramură ca să se agațe de acoperișul trăsurii.

– Sebastian! țipă ea.

Uitând de orice urmă de precauție, Prudence se repezi pe deal în jos, pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate alunecând printre frunzele devenite lunecoase din cauza noroiului.

Strigătul acela însemnă nimicirea lui Sebastian Kerr. El se răsuca în șa, cercetând coasta dealului în căutarea sursei aceluia strigăt nepământean – numele lui de botez într-un loc în care el nu avea nici un nume. Într-un moment de nebunie, fu la un pas de-a crede că era vocea mamei lui, răgușită de teamă și de dor.

Noaptea explodă într-un amestec confuz de sunet și mișcare. Calul lui Sebastian se răsuca cu el, împotrivindu-se apăsării zăbalei. Abia clipind, ca să nu-și trădeze prezența, vizitiul își învârti bățul, lovindu-l pe Sebastian direct în abdomen. O armă se descărcă cu o scânteiere, îmbăcsind aerul cu duhoarea înțepătoare de foc și praf de pușcă, în timp ce Sebastian căzu de pe cal. Ateriză pe pământ, glezna îndoindu-se sub el cu o pocnitură care

nu anunța nimic bun. Țipătul fără sens al femeii din trăsură continuă. Într-o clipă de rătăcire, Sebastian își dori să o fi împușcat.

Cealaltă cai se învârtiră, făcând din drum o mare de noroi, apoi se împrăștiară în noapte, în vreme ce călăreții lor cu pelerine și măști stăteau lipiți de gâturile lor vânjoase. Vizitiul ridică mâna înmănușată. Sebastian încremeni, așteptând lovitura mortală a bățului noduros. În schimb, vizitiul lovi biciul strălucitor de spinarea cailor, făcându-le semn să se urnească din loc. Trăsura porni cu iuțelă, balansându-se nebunește din pricina vitezei.

Noaptea deveni din nou liniștită, abandonându-se ropotului ploii și bubuitului tunetului, în timp ce furtuna se potoli, devenind o ploaie mai așezată.

Sebastian zăcea într-o pâclă de noroi și durere. Ploaia îi curgea în gură. Îl strigase mama lui pe nume? Închise ochii și-o auzi vorbind melodios, în franceză, simți pe frunte atingerea mâinii ei liniștitoare. Pe măsură ce își recăpătă suflul după lovitura primită, deveni conștient de zvâcnirea gleznei. Cât era de prost! Mai mult ca sigur că tatăl lui fusese cel care-l strigase. Își ținu ochii strâns închiși când piciorul îi fu străbătut de un val de durere. Zgomotul gros, specific scoțian, al tatălui său atinse apogeul. „Sebastian! Un nume prostesc pentru un băiat prost.” Tresări, așteptându-se să fie lovit cu putere în gleznă de o cizmă acoperită cu noroi. Și totuși, ploaia era singura care îl atinge. Realitatea se întoarce, la fel de rece și de consistentă precum mazăga care-i mânjea coatele. Își înăbuși un val de resentimente față de tovarășii săi care îl abandonaseră. Dar îi era greu să îi blescheme, având în vedere că el fusese cel care îi învățase tot ce știa. „Să nu riscați niciodată așteptându-i pe cei răniți”, îi instruisese el. „Un bărbat căzut este ca un ștreang pentru cel de lângă el.” Își învățaseră bine lecțiile. Sebastian se cutremură imaginându-și-l pe D'Artan ridicând din sprâncene când oamenii lui aveau să se întoarcă în Edinburgh cu mâna goală.

Se simți copleșit de oboseală. Noaptea începuse rău. Fusesse furtuna neașteptată, apoi prima trăsură pe care o acostaseră refuzase să se oprească. Următoarea trăsură fusese pesemne blestemată, cu un vizitiu încăpățânat și o domniță durdulie, care se pusese pe țipat. Și, în cele din urmă, ființa misterioasă care alergase în josul dealului.

Sebastian se sprijini într-un cot și privi atent ploaia. O fată stătea în noroi la câțiva metri depărtare, părând indiferentă la căderea neîntreruptă a ploii, la fustele ei din catifea, acum mânjite, la șuvițele grele de păr încălțite în jurul feței. Și indiferentă la prezența lui. Avea capul plecat și fredona *numele lui* unui biet ghem de blană cuibărit sub bărbia ei. Sebastian simți un nod ciudat în gât auzindu-și numele rostit pe tonuri atât de afectuoase. Nici măcar frumoasa lui amantă engleză nu îi striga numele cu o asemenea afecțiune în timpul aventurilor lor amoroase. Pentru o clipă, se simți ridicol și nebunește de gelos pe pisoiul pe care fata îl legăna la sân.

– Ce obraznică ești, Sebastian! îl dojeni ea cu tandrețe, netezind blana udă a creaturii care tremura. Te-am căutat peste tot. Am crezut că Boris a plecat și te-a târât din nou după el.

Pisoiul mieună, supărat chiar și doar de gândul la o asemenea experiență umilitoare. Gura lui roz, acum căscată, păru suficient de mare cât să-l poată înghiți cu totul. Sebastian își dori să fie în locul animalului.

Își dresă glasul insinuant, trecând cu privirea de la felina săcătoare la fată. Se ținut reciproc cu privirea. Ea își miji pe dată ochii, uitându-se la el nedumerită. Strângând pisoiul într-o mână, se cățără până la el, atingându-i ușor glezna.

– Ești rănit, nu-i așa?

Sebastian își strânse piciorul tare, astfel că degetele i se albiră.

– Acum sunt.

Prudence se lăsă din nou în genunchi.

– Să-l chem pe șerif? E o cunoștință de-a mea.

Sebastian mormăi, întrebându-se dacă noaptea aceea avea să se termine vreodată.

– Normal că îți este.

Pisoiul se zvârcoli să se elibereze din strânsoarea ei și urcă pe piciorul lui Sebastian, oprindu-se să își înfigă ghearele ascuțite precum acele în kiltul lui. Sebastian urlă. Fata inhăță animalul, făcând kiltul lui Sebastian să se ridice alarmant de mult.

– Uită-te la tine, pisoi rău. Cât ești de obraznic! Trebuie să-l ierți, domnule. Mi-e teamă că are o fire nestăpânită și face numai poze.

– Și mie mi-au fost aduse cam aceleași acuzații, murmură Sebastian, distras de vederea ademenitoare a pielii ei catifelate în clipa când se aplecă peste el.

În cele din urmă, fata reuși să desfacă ghearele pisicii din kilt. Netezi cu degetele tartanul murdărit de noroi, apoi nu mai făcu nici o mișcare.

– Știi cine ești, șopti ea. Tu ești Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian.

Își îndreptă privirea spre masca de mătase care acoperea jumătatea superioară a feței lui. Întinse mâna spre ea. Sebastian o prinse de încheietura subțire.

– Mă poți considera, liniștită, cumplit.

Ea înțelese aluzia. Brațul i se relaxă, iar el îi dădu drumul. Reticența lui nu o împiedică să se aplece în față, sprijinindu-se pe mâini și genunchi, ca să-i cerceteze cu atenție fața. Spre disperarea lui Sebastian, entuziasmul, nu teama lumină expresia feței. Ar fi trebuit să o alunge pe fetișcana aceea prostuță, dar, dacă nu-și dorea să își găsească sfârșitul pe drumul acela rece și înnoiroiat, avea nevoie de ajutorul ei.

– Am citit totul despre tine. Vocea ei căpătă un ton de venerație. Tu ești năpasta de la granița cu Northumberland. Teroarea fără chip a Scoției și a Angliei. O pacoste pentru justiția tuturor națiunilor. O reamintire sumbră a sălbăticiei și a lăcomiei care sălășluiesc în adâncul omului civilizat. Nici un călător nu este în siguranță din cauza ta. Nici un nobil nu are vreo apărare împotriva uneltirilor tale. Tu jefuiești, răpești și distrugi.

– Și trișez la jocul de cărți, o întrerupse el, temându-se că expunerea ei înflăcărată a nelegiuirilor lui mișelești avea s-o facă să leșine de extaz. Deși nu-mi pot înfrâna un sentiment de mândrie față de prezentarea ta detaliată și cât se poate de exagerată a desfrânarilor mele, acum sunt doar un bărbat rănit care stă întins în ploaie, cu capul zvâcnind de durere și cu glezna ruptă. Nu departe de aici este coliba unui mic arendaș. Mă ajuți până acolo?

Ea se apropie și mai mult, cu ochii mari, plini de speranță.

– Mă răpești?

– Nu.

Pe chipul ei se citi dezamăgirea.

– Foarte bine, atunci. El își recuperează pistolul din noroi și îndreaptă țeava groasă spre pieptul ei. Ajută-mă!

Ea îl ajută. Își strecură pisiul în buzunar, unde acesta începu să zbiere fără încetare până când îl scoase, murmurând ceva despre ace de păr. Îndesă animalul în celălalt buzunar, apoi își propti umărul sub umărul lui Sebastian și mai că îl ridică.

El fu surprins de forța ei. Era cu un cap mai scundă decât el, dar corpul ei suplu avea o eleganță feroce, care îi permise să-și păstreze echilibrul chiar și atunci când el se împiedică. Când se lovi cu glezna de un ciot colțuros, s-ar fi prăbușit în agonie dacă ea nu și-ar fi strecurat brațele în jurul taliei lui, ca să-l sprijine. Când trecură un pârau mic, el se opri brusc, conștient de faptul că nu mai putea face alt pas. Se ținură strâns unul de altul, ca și cum ar fi fost iubiți, brațele ei prinzându-l cu fermitate de talie, iar fruntea lui apăsată de obrazul ei. Ploaia se revărsa asupra lor, unindu-i și mai tare.

– Nu pot să merg mai departe, îi șopti el în păr. Vocea i se îngroșă pe măsură ce epuizarea și durerea îl făcuseră să renunțe la tonul civilizat. Lasă-mă și întoarce-te acasă, fătucă, înainte să murim amândoi din cauza mea.

– Prostii! Pragmatismul dur din vocea ei sună ca o provocare. Ai spus că acea colibă e chiar peste deal și exact spre dealul acela mergem noi acum. Ce fel de creștină aș fi eu să te las aici să mori?

– O creștină de toată frumusețea.

Panta era un coșmar de frunze alunecoase. De mai multe ori, mâna fetei se strânse peste a lui, ghidându-i-o spre o rădăcină noduroasă de care să se prindă. Aproape ajunseseră pe coama dealului, când glezna care îl dureau cedă, și el alunecă înapoi jumătate din drumul parcurs. Simți cum masca i se smulgea de pe față, dar nu se sinchisi. Își lipi obrazul de nămolul cel negru, bucurându-se de senzația de amortelă care îl cuprinse.

Fata îl prinse de centură, agitându-l din nou. Durerea lui se transformă în furie. Își înălță capul și urlă:

– La naiba, fătucă, lasă-mă în pace, căci, dacă nu, Dumnezeu mi-e martor, te împușc.

– Ar putea fi o problemă, pentru că pistolul tău e la mine.

Ceața din ochii lui Sebastian se limpezi în vreme ce el se uita fix în gura țevii propriului pistol. Fata îngenunche în fața lui, arătând mai degrabă ca o nimfă zburdalnică a pădurilor decât ca o lady. Rochia îi era făcută ferfenițe, iar noroiul îi mânjea fiecare centimetru de piele dezgolită. Ea îi întinse o mână murdară.

– Dă-mi mâna.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ironic.

– Mă răpești, fătucă?

– Da, flăcăule, asta fac, spuse ea, imitându-i accentul. Mișcă-ți fundul ăla nenorocit sus pe deal înainte de a mă vedea nevoită să te împușc.

Sebastian își lăsă capul în jos. Nu știuse că râsul putea fi așa dureros. Fără a-și ridica privirea, își înălță brațul. Degetele lor pline de noroi se uniră. El o strânse, scurt, de mână înainte de a-și relua târâșul dureros spre coama dealului.

Coliba arendașului era cuibărită la capătul unei văi retrase. Un izvor argintiu clipoceă lângă ea, revărsându-se peste malurile șerpuitoare și lovind pietrișul de pe margine. Coliba arăta de parcă fusese adusă pe sus de o rafală de vânt, iar acoperișul fusese trântit după aceea, ca o completare. Avea ferestrele deformate și ușa strâmbă. Prudence rezistă tentației de a-și inclina capul ca să vadă dacă astfel acea colibă s-ar vedea dreaptă. Inima își accelerează bătăile la gândul de a intra în ascunzătoarea unui bandit.

O rafală de vânt și ploaie îi lovi chiar când ea se împinse în ușă. Aceasta nu se urni.

– Lovește-o cu piciorul, îi porunci Kirkpatrick.

Ea îl privi neîncrezătoare, apoi lovi delicat ușa.

– Nu așa. Cu toată forța.

Prudence își trase piciorul. Nu doar că își lăsă toată greutatea pe picior, dar lăsă și toată greutatea lui asupra ei. Ușa se deschise brusc, iar ei se prăbușiră amândoi înăuntru, pe podea. Buzunarul lui Prudence se agită în semn de protest.

Banditul bombăni.

– Mă omori. Ar fi trebuit să te las să-l aduci pe șerif. Putea să mă omoare și să-mi curme suferința.

Ea strâmbă din nas.

– Nu fi nerecunoscător. Sarcasmul nu-ți șade bine. Se retrase de sub corpul lui greu. Salvarea hoților este o îndeletnicire nouă pentru mine.

– Nu te-au învățat așa ceva la petrecerile alea londoneze ale lumii bune?

– Eu nu am luat niciodată parte la așa ceva.

Îngenunchind, Prudence se uită la colțurile întunecate ale colibe. O pâlpăire îndepărtată de fulger îi dezvăluie un felinar ruginit și o cutie cu iască agățate într-un cui de lemn. Ea se târî până la el și așteaptă următorul fulger pentru a aprinde o cremene și a atinge un chibrit de fitilul zdrențuit. Un nimb de lumină aurie iluminează colțul prăfuit. Ea se ridică, mișcând felinarul dintr-o parte în alta.

Coliba era murdară, lăsată cu mult timp în urmă pradă creaturilor și pânzelor de păianjen. Singurul mobilier era reprezentat de o masă și un scaun sculptate grosier și așezate în fața unei vetre de piatră. Grămezi de cenușă și bucăți de lemn pe jumătate ars erau adunate pe grătar. Un morman de stinghii era îngrămadit lângă vatră. Nu era nici un pat, dar mai multe pături puse una peste alta aflate în colțul îndepărtat al camerei păreau să joace rol de pat. Cele două ferestre nu aveau sticlă în rame, ci pânză neagră de sac, grea, zdrențuită și găurită ici-colo. Prudence tremura. Simțea aerul umed și rece pe pielea udă. Traversă repede coliba și împinse ușa să se închidă, sunetul ploii reducându-se astfel la un ropot plăcut ce se auzea pe acoperișul de paie.

Sebastian stătea întins lângă ușă. Nu zisese nimic în ultimele câteva minute, iar ea se întrebă dacă era inconștient. Respirația i se acceleră când îngenunche lângă el, îndreptând strălucirea blândă a felinarului spre fața lui.

I se tăie răsufarea când felinarul îi fu smuls din mână și aruncat în față. Dându-se înapoi, ea își protejă ochii de strălucirea orbitoare. De dincolo de cea lumină îngrozitoare auzi o voce marcată de violență și disperare.

– Întoarce-te! Dacă-mi vezi fața, viața ta nu mai valorează nimic. Nici pentru mine, nici pentru oamenii mei.

Prudence clipi, simțind că o cuprinde deodată teama. Se strădui să i se adreseze cu calm:

– Dacă nu-ți dai jos hainele alea ude, viața ta nu va mai avea nici o valoare. Cum să am grijă de tine dacă nu te pot vedea?

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi, cu vocea încă iritată, dar subțire din cauza durerii, el spuse:

– Pune felinarul în colț. Lumina de acolo ar trebui să fie de-ajuns.

Ea făcu întocmai. De data aceasta, când se apropie, el nu protestă. Prudence nu putea vedea altceva decât strălucirea din ochii lui și conturul întunecat al trăsăturilor lui.

– Nu sunt sigur că mă pot ridica.

Când ea trase păturile mai aproape, pisoiful ieși din buzunar și sări pe podea. Se plimbă nesigur, explorând coliba. Prudence îl prinse pe bărbat de sub brațe și îl trase. El se împinse cu piciorul sănătos până când reuși să se așeze pe așternutul improvizat. Prudence îi sprijini glezna de o pătură îndoită, apoi îngenunche, din nou, lângă el. Chiar și în lumina slabă, îl simțea cum îi studia chipul. Își ascunse stinghereala prefăcându-se ocupată să-i desfacă tartanul și să-i netezească hainele.

– Cum te cheamă? întrebă el.

– Prudence.

El râse scurt.

– Este imposibil. Faith, Hope, Charity sau chiar Rash Impetuosity¹ ți s-ar potrivi mai bine, dar sigur nu Prudence.

– Mă tem că îmi pierd simțul rațiunii atunci când vine vorba despre pisici. În mod normal, sunt o fată foarte precaută. Se întinse peste el să îi scoată cămașa umedă, din pânză.

Sebastian o prinse cu o mână de braț. Strânsoarea fu dezarmant de blândă.

– O fată precaută nu ar sta singură într-o colibă izolată cu banditul Kirkpatrick, nu-i așa?

¹ În engleză, în original, Credință, Speranță, Milostenie, Impetuozitate Nechibzuită; joc de cuvinte pornind de la numele ei, Prudence, care înseamnă „chibzuință, precauție“. (n.red.)

Degetele lui îi atinseră brațul, iar pielea ei se înfioră la această scurtă atingere. Nu pricepuse dacă fusese amenințată sau avertizată.

Cu o mișcare rapidă prin care spera să-și ascundă tremurul brusc, ea puse o pătură peste el și întinse mâna.

– Kiltul, te rog.

Fu recunoscătoare că nu-i putea vedea expresia feței.

Ca să acopere mormăielile lui îndurerate în timp ce își dădea jos kiltul, ea întrebă:

– Este romantic să fii bandit? Jefuiești de la bogați și dai la săraci, ca Robin Hood?

Vocea lui deveni aspră.

– Mda, dau la săraci. Îmi dau mie. Eu sunt cel sărac.

– Asta e o atitudine lipsită de generozitate, nu crezi?

– Ai fost vreodată săracă?

Întinse mâna, kiltul atârându-i de un deget. Ea luă îmbrăcăminte udă și o scutură.

– Dacă vrei să știi, n-am nici un ban.

– N-ai nici un ban? El râse zgomotos. Doar cei bogați folosesc expresia asta. Aș fi dispus să pun rămășag că nu ai suferit niciodată de foame, nu-i așa?

Furia îi accentuă accentul irlandez. „R”-urile lui începură să se reverse ca marea pe timp de furtună.

– Este o diferență însemnată între a fi sărac îmbrăcat în catifea și a fi sărac și cu stomacul gol. Ai furat vreodată mâncare de la un câine ca să ai ce mânca la cină? Ai fost atât de obosită vreodată încât ți-ai pierdut cunoștința pentru că ai vânat toată ziua și nu ai putut prinde nimic altceva decât o veveriță ațoasă?

Ea îi puse mâna, liniștitor, pe pieptul gol.

– Iartă-mă. Întotdeauna reușesc să spun ce nu trebuie. Pielea de sub palma ei era acoperită de fire de păr. Nu mai atinsese niciodată până atunci pieptul unui bărbat, iar căldura acestuia o surprinse. Nu am nici un drept să te judec.

El mormăi un răspuns, ca și cum s-ar fi simțit rușinat de izbucnirea lui înflăcărată. Mâna ei alunecă în jos ca să-i atingă, încet, abdomenul. El respiră brusc. Trupul i se încordă violent. Prudence își retrase repede mâna.

– N-am vrut să te rănesc. Am văzut că bărbatul te-a lovit acolo. Vei avea o vânătăie groaznică mâine.

– Mă voi îngrijora de asta mâine, spuse el aspru.

Închise ochii și își întoarse capul într-o parte. Ea îl privi câteva minute, și, cum nu-l mai văzu mișcându-se, se gândi că a adormit. Trase o pătură prăfuită peste el și i-o îndesă cu grijă în jurul umerilor.

Prudence se înșelase. Sebastian nu dormea. De îndată ce ea se dădu în lături, el deschise ochii, urmărindu-i fiecare mișcare cu o curiozitate avidă. Ea rămase în picioare în fața vetrei, aruncând o privire prin colibă. El își dori ca ea să înceteze să privească pe furis. Simți o dorință absurdă de a-i vedea culoarea ochilor.

La fel de absurdă cum fusese senzația pe care o avusese când ea îl atinsese. Nu durerea îi făcuse stomacul să tresară la mângâierea ei ușoară, ci delicatețea uluitoare a vârfurilor degetelor ei. Nu-și putea aminti un alt moment când atingerea unei femei îi stârnise o reacție atât de violentă.

Ea se lăsă în genunchi în fața vetrei și aprinse un mic foc cu șipicile care fuseseră lăsate acolo. Mișcările ei erau chibzuite, dar elegante. Se întrebă câți ani avea. Părea mai degrabă femeie decât fată. Nu păruse emoționată ca o fecioară când îl ajutase să se dezbrace. Măinile ei fuseseră liniștitoare și abile. Făcuse ceea ce trebuia fără să roșească sau să se bâlbâie. Fata asta era o enigmă pe care Sebastian intenționa să o deslușească.

Curând, Prudence aprinse un foc vioi în vatră. Se ridică și se întinse cu eleganța leneșă a unei femei care se crede singură. Respirația lui Sebastian se înteti când o văzu ridicând brațele și desfăcând rândul de nasturi ai corsajului ei. Hainele îi erau ude leoarcă. Era firesc ca ea să vrea să și le dea jos. Nefiresc era freământul corpului lui Sebastian când ea își trase rochia peste cap. În alte circumstanțe, ar fi putut înțelege acel neastâmpăr, dar nu acum, când stătea întins, bătut, cu glezna ruptă și pe jumătate mort pe o podea rece și murdară.

O observă cum tremura în juponul ei subțire și în cămășuță. Când se aplecă să-și desfacă pantofii murdari de noroi, materialul umed se lipi de corpul ei în toate locurile nepotrivite. Lumina focului care strălucea în spatele ei scotea în evidență formele

suple ale picioarelor ei lungi și umflăturile moi ale sânilor. Sebastian gemu.

Ea se întoarse repede să se uite la el, ridicând mâinile să-și acopere sânii. El închise brusc ochii și se răsuci puțin, ca și cum ar fi avut dureri. Avea dureri, dar nu de genul celor la care se gândea ea.

De îndată ce se crezu în siguranță, el deschise, pe furiș, un ochi. Fata stătea pe marginea vetrei, pieptănându-și cu degetele părul încălzit. Părul ei avea o nuanță intensă de maro, era catifelat și i se revărsa până aproape de talie.

Căldura focului ajunse până la Sebastian. Pleoapele i se făcură grele. Se cuibări mai bine în pături, fascinat de mișcarea hipnotică a degetelor lui Prudence care treceau prin cascada bogată a părului ei. Își dori ca propriile lui degete să facă asta.

Ca prin magie, simți căldura delicată a părului sub vârfurile degetelor lui. Piseul lui Prudence se împinse cu capul în palma lui, cerând atenție. Sebastian îl mângâie sub bărbia blănoasă, cu degetul mare de la mână, simțind vibrația profundă a unui tors care ar fi fost demn de un leu. Piseul se ghemui mulțumit în îndoitura cotului lui.

– Sebastian, șopti el. Ce nume protestesc!

La fel ca numele de Prudence.

Era pe punctul de a adormi, când își aduse aminte că pistolul lui era încă la fată.

Prudence așteptă cât putu ea de mult. Juponul și cămășuța erau calde și uscate, doar părul îi era umed. Își rosesese trei unghii. Când își agăță felinarul pe deget și se strecură spre așternut, își aminti de replica mustrătoare a mătușii ei: „Curiozitatea este foarte necuviincioasă pentru o lady”. Totuși, tatăl lui Prudence nu o numise curiozitate. O numise o minte ascuțită pentru judecăți logice. Ceea ce tatăl ei nu reușise să-i spună era că gândirea logică nu era un atu pe care și-l doreau претенdenții la mâna ei. Prudence se îndoia serios că un bandit disperat ar fi apreciat mai mult așa ceva.

Ea îngenunche lângă așternut, juponul protejându-i genunchii în timp ce ținea felinarul sus. Tâlharul dăduse deoparte aproape toate păturile. Singura pătură rămasă îi coborâse periculos de mult pe șolduri. Un oftat serios putea să o dea la o parte. Pieptul

îi era acoperit de păr pufos, de culoarea mierii. Făcând ochii mari, Prudence îl urmări cu privirea până acolo unde se îngusta și devenea o linie subțire, apoi dispărea sub pătură. Mișcând felinarul, ea trecu în sus cu privirea de-a lungul corpului lui. Era de înălțime medie, dar lățimea considerabilă a umerilor îl făcea să pară mai mare decât era.

Pe buzele ei înflori un zâmbet când văzu ghemul gri pufos ascuns lângă cotul lui. Piseul somnoros se uită la ea privind-o nemulțumit. Prudence își duse degetul la buze, rugându-l să tacă. Cu un mieunat slab, piseul se întinse și își odihni bărbia pe lăbuțe.

Prudence își simți gura uscată ca bumbacul când flacăra felinarului creă un nimb de lumină pe fața tâlharului. Părul lui avea mare nevoie de o tunsoare. Se întinse să i-l dea la o parte de pe frunte înainte de a conștientiza ceea ce făcea. Trăgându-și mâna înapoi, atinse din greșală metalul fierbinte al felinarului. Își înăbuși un oftat de durere, spunându-și că era mai bine să se ardă într-un fel decât în altul.

Ridicând felinarul, îi studie cu ardoare trăsăturile. Soarele îi netezise pielea, dându-i o culoare caldă, nisipoasă, aproape la fel cu a părului. Sprâncenele aveau o nuanță mai închisă. Un mănunchi de gene de culoarea cărbunelui îi înfrumuseța obraji. „Mătușa Tricia ar fi în stare să ucidă pentru astfel de gene”, se gândi Prudence. Nici măcar cantități mari de funingine nu ar putea crea un efect similar. Nasul îi era ușor strâmb, ca și cum ar fi fost rupt o dată, dar aerul amenințător era atenuat de câțiva pistrui ce se întindeau de-a lungul lui. O cicatrice slab vizibilă îi însemna partea de dedesubt a bărbiei. Linii superficiale îi mărgineau gura de-o parte și de alta și îi încrețeau fruntea. Prudence bănuia că nu fuseseră create de trecerea anilor, ci de vânt și de vreme. Aprecie că avea în jur de treizeci de ani.

Lumina lămpii se juca peste gura lui ca o iubită, și Prudence simțit o durere în piept. Avea o gură minunată, bine conturată, cu buza de jos mai groasă decât cea de sus. Chiar și în somn, încordarea maxilarului îl făcea să pară îmbufnat într-un mod care ar fi provocat orice femeie. Prudence voia să-i atingă gura, s-o facă să se curbeze într-un zâmbet sau să se mai îmbuneze de tandrețe.

Se aplecă în față ca hipnotizată.

– Ametist.

Cuvântul acesta veni de nicăieri. Privirea ei sări vinovată de la buzele banditului la ochii lui larg deschiși.

Capitolul 2



Prudence fu prinsă într-o capcană pe care ea însăși o crease, paralizată nu de cercul acuzator de lumină, ci de ochii străinului, care aveau culoarea cenușie, cețoasă, a ploii de vară. Se simți ca un fluture de noapte amărât, bătând din aripi în fața unei stele.

– Ametist? repetă ea, încet.

Poate banditul visa pietrele pe care le furase.

– Ochii tăi, spuse el. Sunt de ametist.

Ea clipi. Prudence nu avea nici o dificultate să vadă lucrurile la apropiere, așa că acum nu era nevoie să se uite cu ochii mișiți. Dacă își închidea ochii, bănuia că avea să-i vadă în continuare fața, întipărită permanent în mintea ei. El nu o atinse, și totuși ea fu incapabilă să se miște. Rămase acolo, în lumină, așteptând ca el să-i reproșeze ceva, să țipe la ea sau să o împuște. Își mușcă buza de jos, apoi îi dădu drumul repede, amintindu-și că mătușa ei spusese că obiceiul acela copilăresc îi pune în evidență dinții urâți.

Sebastian o analiză cu sinceritate, și bănuielile i se confirmară. Fata era de-a dreptul minunată. Alabastrul delicat al pielii ei conferea trăsăturilor bine proporționate o fragilitate surprinzătoare. O despicătură aproape imperceptibilă îi încorona vârful nasului subțire, iar pedanteria aceluia nas era contrazisă de o ușoară suprapunere a dinților, care o făcea să pară adorabil de bosumflată. Genele negre, scurte și groase, îi încadrau ochii violeti. Lumina lămpii scotea în evidență nuanțe de vin rubiniu în buclele catifelate ale părului ei.

Sebastian prinse o buclă între vârful degetelor. Era la fel de delicat și de greu precum părea. Uitase plăcerea de a atinge părul unei femei fără să-i rămână pudră pe mâini. Zvâcnirea neconținută din glezna lui se diminuează pe măsură ce o nouă zvâcnire îi pompa sânge în vene într-un ritm primitiv.

Făcu ochii mici, într-o senzualitate leneșă pe care Prudence o confundă cu somnolența.

– Stinge felinarul, îi ceru el.

Îl ascultă, ușurată că scăpase și nu fusese certată sau împușcată. Erau dintr-odată înconjurați de întuneric. Lumina focului crea umbre pâlăitoare pe perete.

– Întinde-te lângă mine.

Ușurarea ei dispăru când simți căldura răgușită din vocea lui. Întunericul îi învăluia trăsăturile, amintindu-i fetei că el era un străin, cu toate implicațiile periculoase ale prezenței unui bărbat necunoscut întâlnit în singurătatea seducătoare a nopții.

Își răsuci juponul între mâini.

– Nu sunt foarte obosită, mulțumesc.

– Nu ești nici o mincinoasă prea pricepută. O prinse de încheietura subțire a mâinii. Dacă te jignesc, poți să mă lovești cu piciorul în gleznă. În clipa asta sunt relativ inofensiv.

Prudence se îndoia că putea fi inofensiv chiar de-ar fi avut ambele picioare rupte. Nici un bărbat cu o gură ca a lui nu era inofensiv.

– Nu te voi răni, spuse el. Te rog.

Acel „te rog” o convinse. Cum putea să reziste unui comportament așa manierat din partea unui tâlhar? După un moment de ezitare, se întinse lângă el, cu brațele și picioarele țepene ca niște scânduri. El își strecură un braț pe sub umerii ei, într-o îmbrățișare relaxată, iar ea își așeză capul în scobitura umărului lui cu mai multă ușurință decât ar fi sperat. Ploaia bătea liniștitor pe acoperișul de paie.

– Nu ai familie care să-și facă griji pentru tine? întrebă el. Nu va fi nimeni neliniștit că nu te întorci?

– Ar trebui să spun că da, nu-i așa? Așadar, vei ezita să mă sugrumi ca nu cumva să dea careva buzna.

El chicoti.

– Poate că totuși te pricepi să minți. Ai auzit zvonuri despre mine cum că sugrum femeii?

Ea se gândi o clipă.

– Nu, dar o prietenă de-a mătușii mele, o anume domnișoară Devony Blake, pretinde că ai necinstit-o vara trecută. A fost

subiectul fiecărui picnic și al fiecărui bal luni întregi. A leșinat des-
tul de frumos de fiecare dată când a spus povestea aceea oribilă.

– Sunt sigur că așa a făcut, spuse el tăios. Cu detalii numeroase
și precise. Ce părere ai despre această domnișoară Blake?

Prudence își îngropă fața în clavicula lui.

– Nu are pic de creier în capul ei blond și prostuț. E mai plauzi-
bil ca ea să fi sărit pe tine.

– Deci numai o fată fără minte m-ar necinsti? Desenă cu vârful
degetului un model, în glumă, pe brațul ei. Spune-mi, mătușa asta
se va îngrijora în privința ta?

– Ea era plecată la o cină, la miezul nopții, când am ieșit
eu. Poate o să creadă că m-am furișat afară pentru o întâlnire
amoroasă.

Prudence zâmbi gândindu-se că era puțin probabil să se
întâmpile așa ceva.

Sebastian nu găsi nimic de râs. O ținu mai strâns cu brațul
de umeri.

– Asta ai făcut?

– Da, așa am făcut. Din nou, ea luă în derâdere pronunția lui,
cu o precizie nefirească. Pentru a mă întâlni cu cel mai frumos
voinic care se găsește între Londra și Edinburgh.

Gleзна lui Sebastian începu să îi zvâcnească din nou.

– Cu iubitul tău? întrebă el încet.

– Nu, prostuțele – cu Sebastian al meu.

Auzind-o pe stăpâna lui rostindu-i numele pe un ton afectu-
os, pisoii își ridică privirea, torcând somnoros. Sebastian profită
de distragerea atenției pentru a se apropia mai tare de Prudence,
simțindu-se inexplicabil de entuziasmat la auzul cuvintelor ei.
Pisoii părăsi îndoitura cotului lui și urcă pe burtă, spre pieptul
lui Prudence.

– Animal neastâmpărat, murmură el.

Se întinse să mângâie pisoii, și mâna lui găsi blana mătăsoasă
în același moment ca mâna ei. Vârfurile degetelor lor se atinseră,
și ea râse de aproape rămase fără suflare.

– Părea o dimineată atât de obișnuită când m-am trezit, spu-
se Prudence. Am făcut baie. Mi-am aranjat părul. Mi-am mâncat
prunele și frișca. Vocea ei sună ciudat și pentru ea, mai degra-
bă ca vocea lui Devony Blake decât ca a ei. Dacă cineva mi-ar

fi spus că voi trăi o aventură atât de extraordinară până la căderea
nopții – vreau să spun, să stau întinsă în brațele unul tâlhar –, l-aș
fi crezut nebun.

El își trase brațul de sub ea și se propti pe cot.

– Și dacă ți-ar fi spus cineva că un bandit te va săruta?

Ea înghiți în sec.

– Aș fi zis că e un dement, un nebun, un smintit...

Vocea ei se estompă, iar degetele lui se întrepătrunseră cu
ale ei. Își lăsă capul jos spre ea, blocând lumina slabă a focului,
și își atinse gura minunată de a ei. Ea tremură din cauza căldurii
neobișnuite. El îi atinse delicat buzele cu ale lui, și, cu fiecare
mișcare ademenitoare, adâncea presiunea, contopindu-și buzele
cu ale ei ca și cum fuseseră dintotdeauna menite să facă asta.
Gura lui era la fel de fină și de fermă precum își imaginase.

– Delicios, murmură el, lăsând săruturi mici de-a lungul buzei
ei cărnoase de jos și în colțurile gurii.

Nimeni nu îi mai spusese că era „delicioasă”. Prudence se
gândi că exista riscul să leșine, dar, pe de altă parte, era posibil
ca el să continue să o sărute. Sau, și mai rău, putea să se oprească.
Își astâmpără dezamăgirea când el făcu asta.

Buzele lui îi atinseră pleoapele.

– Închide ochii. Mâna lui îi prinse bărbia; degetul lui mare se
strecură, încetișor, peste buza ei de jos. Și deschise gura.

– Nu... nu știu, spuse ea, cuvintele ei ieșind în izbucniri ner-
voase, dacă cineva ți-a mai zis asta, dar tu ai tendința de a fi auto-
ritar. Este un defect de caracter care ar putea fi remediat dacă...

Înainte de a-și putea închide gura, el se năpusti spre ea și îi
prinse buza de jos între dinți. Icnetul ei fu stăvilit de invazia
șireată a limbii lui. Îi prinse maxilarul cu mâna, ținându-i gura
deschisă până când ea nu mai avu voința sau tendința de a o în-
chide. Apoi, degetele lui alunecară în spatele gâtului ei într-o
mângâiere catifelată. Limba lui alunecă peste dinții ei și se cufun-
dă mai adânc. Când îi simți căldura trupului, Prudence se gândi
că ar putea muri. Ar fi trebuit să simtă repulsie. Femeile decente
nu sărutau astfel. Și totuși, modul în care gura ei era acaparată și
dezmiertată de acest bărbat nu era respingător, ci captivant. Pro-
pria ei limbă răspunse cu o smucitură ademenitoare.

Tâlharul icni de parcă ar fi fost în agonie, degetele lui puternice răsucindu-se în părul ei. Ea se trase înapoi, aducându-și brusc aminte de glezna lui rănită.

– Te rănesc?

– Nu, fetișcană. Mă omori. Și îmi place la nebunie.

Plăcerea lui Sebastian se intensifică în clipa când își dădu seama că ea nu mai fusese sărutată înainte. Găsi fermecătoare inocența ei, răspunsul ei stângaci având un farmec senzual fără pereche. Minteia lui se grăbi să se gândească la alte experiențe cu care i-ar fi plăcut să o familiarizeze.

O sărută până când gurile lor se amestecară într-o armonie fierbinte, mieroasă. Prudence nu ar fi putut spune când se termina un sărut și când începea celălalt. El era un tâlhar născut și crescut pentru așa ceva, care o lăsa fără suflare și fără voință cu fiecare mișcare ispititoare a limbii lui. Nu avea nevoie de pistol sau de vreo altă armă, ci doar de marginea ascuțită, ca de sabie, a farmecului său erotic. Pe măsură ce plăcerea își răspândea aripile ei vinovate în adâncitura stomacului ei, Prudence îi acceptă invitația misterioasă și nerostită de a-i explora gura cu limba ei, la început cu timiditate, apoi cu o lăcomie crescândă. Nu știa ce stârnea în Sebastian abandonarea ei, poate faptul că atingerea limbii ei curajoase de a lui îl ducea la limita nebuniei. Tot ceea ce știa ea era că se simțea la fel de slabă și de neajutorată precum un pisoi în îmbrățișarea lui.

Pisoiul lui Prudence își alegea cu încăpățănare momentul acela să hoinărească. Degetele lor împreunate nu mai mângăiau pisica, iar banditul profită de ocazie, lăsându-și mâna să alunece peste pieptul ei, până când prinse umflătura delicată a unui sân cu o tandrețe nemărginită. Degetele lui erau subtile și îndemânatic, și, preț de o clipă de tulburare, Prudence nu fu conștientă de sursa acestei plăceri noi și îmbătătoare. Cămașa i se uscăse bine de tot, dar degetele lui iscoditoare găsiră cu ușurință vârful încordat al sânelui ei sub pânza subțire. Provocă mugurul dureros între două degete, trimitând valuri furnicătoare de senzații în fiecare centimetru din trupul ei. Șocul fu la fel de mare de parcă ar fi atins-o pe pielea goală.

Rușinea îi inundă obraji cu o căldură proaspătă. Ce făcea? Avea să o creadă la fel de nerușinată ca Devony Blake. Vinovăția și panica îi înăbușiră plăcerea. Își dezlipi buzele de pe ale lui și îl împinse.

– Te rog, oprește-te. Te implor.

Sebastian ridică privirea. Degetele lui încetară mișcarea lor ademenitoare, dar mâna lui încă îi ținea ușor sânul. O clipă îndelungată, ea ascultă respirația lui întretăiată înainte de a-și găsi curajul să-l privească în față. Chiar și în lumina slabă, ea putea simți încheștarea maxilarului lui, îndârjirea privirii lui scrutătoare. Dacă el considera că ea doar îl atăța, amândoi știau că ea era pierdută.

– Ai spus că nu mă vei răni, șopti ea...

Buzele lui o atinseră pe gât, apoi urcară spre lobul urechii.

– Asta te doare? Degetul lui mare se plimbă pe mugurul sânelui ei. Sau asta?

Ea își arcui gâtul, incapabilă să-și ascundă tremurul de plăcere.

– Nu. Da. Nu știu. Vreau doar să te oprești.

El îi suflă ușor în ureche.

– De ce ai venit aici cu mine?

– Nu pentru asta.

– Ești chiar atât de sigură?

Minteia lui Prudence era atât de derutată, încât nu mai era sigură nici de propriul nume.

– Am venit pentru că aveai nevoie de ajutor.

Replica aceasta i se păru și ei neconvingătoare. El clătină din cap cu o siguranță înnebunitoare.

– Ai venit pentru că erai plictisită. Pentru că trecuse prea mult timp de când ți se întâmplase ceva palpitant. Ți-am văzut chipul în ploaie. Am văzut foamea din privirea ta.

Banditul mințise, se gândi ea. O rănea. Crudul adevăr al vieții ei o tăie ca o lamă. Ea încercă să se întoarcă, dar el o prinse cu mâna de bărbie.

– Nu durează mult timp, spuse el, până când o femeie ca tine ajunge să se plictisească de filfizonii în catifea și dantelă, cu mâinile lor fine și cu peruci vopsite. Ei îți recită poezii, dar sunt prea timizi să te sărute așa cum îți dorești să fii sărutată.

Prudence simți că îi venea să plângă de ușurare. Se înșelase. El nu știa nimic despre viața ei. Sebastian se trase înapoi când o simți tremurând. La început, se temu că o făcuse să plângă.

Un hohot ușor de râs scăpă, în schimb, printre buzele ei. Ea oftă și întinse un braț, ca o regină.

– „Încet! Ce strălucește-acolo oare? Spre răsărit a strălucit un soare”¹ – e chiar Prudence.

Se prăbuși, chicotind.

Fata vorbea aiureli, se gândi Sebastian, iar el nu era un bărbat care să tolereze aiurelile. Dar ar fi ascultat cu plăcere pălăvrăgeala ei în timp ce i-ar fi dat jos juponul de pe șoldurile subțiri și i-ar fi tras cămășuța peste cap. Își îngropă fața în părul ei bogat, moale, lucios în fața acestei viziuni tentante. Părul îi mirosea dulce și a curat, precum liliacul în ploaie.

– Tu nu ai nevoie de poezie, Prudence. Tu ești o poezie.

Ea se întinse liniștită sub el. Îl strânse ușor cu mâinile de umeri, fără să-l tragă mai aproape sau să-l împingă la o parte. Sebastian știa că avea de luat o decizie. O gleznă ruptă nu l-ar fi oprit să o seducă pe această fată fermecătoare dacă și-ar fi propus să facă asta. În acest moment, nu era convins că s-ar fi oprit nici dacă avea gâtul rupt. Totuși, nevoia lui crescândă se războia cu frământările letargice ale conștiinței lui epuizate.

Îi promisese că nu avea să o rănească. Și era destul de înțelept să știe că, pentru unele femei, seducția putea aduce la fel de multă durere ca un viol. Dacă o trimitea acasă la mătușa ei copleșită de rușinea de a se fi dat ca o destrăbălată unui străin, prețul aventurii ei din noaptea aceasta furtunoasă ar putea fi prea mare. Apoi, exista întotdeauna riscul unui copil. Un bastard. La fel ca el. Sebastian cunoștea modalități prin care să reducă acel risc, dar dorința lui pentru această fată era atât de puternică, încât nu avea încredere în el însuși că avea să le poată folosi.

Ridică privirea.

– Presupun că nu m-ai lăsa să-ți scot toate hainele și să te ating dacă ți-aș promite că nu fac nimic altceva, spuse el direct.

¹ Citat din *Romeo și Julieta*, de William Shakespeare, actul II, scena a II-a (n.red.)

– Aș prefera să nu faci asta. Dar îți mulțumesc, domnule, pentru că m-ai întrebat.

El se retrase de lângă ea cu un geamăt deznădăjduit. Glezna i se răsuci într-o poziție nefirească, iar el se cutremură de durere. Fiecare durere, zvâcnire și mușchi obosit din corpul lui se trezise la viață, amplificat de nefericirea dorinței lui înfrânate.

Prudence îi atinse brațul.

– Chiar îți sunt recunoscătoare. Ești foarte drăguț că nu...

El își trase brațul și își propti capul.

– Păstrează-ți recunoștința pentru tine, dacă nu vrei să rămâi fără ea.

Ea tăcu. Izbucnirea lui de vinovăție reuși să-l enerveze și mai mult pe Sebastian.

– Oh, hai să trângănim în continuare, nu? Vorbește despre ceva. Orice. Preferabil ceva al naibii de neplăcut, să-mi iau gândul de la... glezna mea. Vorbește despre călugări păroși. Broaște moarte. Mai spune-mi niște nenorocite de citate din Shakespeare.

– De ce jefuiești oameni? întrebă ea, căzută pe gânduri.

– De ce comit unii oameni jafuri? Pentru bani.

– Bani pentru ce?

El deschise gura să dea un răspuns frivol și fu la fel de surprins ca ea când adevărul ieși la suprafață.

– Bani pentru a câștiga înapoi terenul și castelul tatălui meu, de la cel care le-a furat, MacKay cel cu inima întunecată.

Ea se ridică și se sprijini într-un cot. El abia putea desluși forma ei în întuneric, dar interesul și curiozitatea ei erau un lucru palpabil. Își dădu seama că tocmai îi dezvăluise mai mult decât le spusese majorității bărbaților alături de care prădase în ultimii șapte ani.

– Cum ți-ai pierdut pământul? întrebă ea.

– Familia noastră nu are parte de noroc. Bunicul meu și-a legat soarta de Bonnie Prince Charlie în 1746. Când a fost învins, Coroana Angliei ne-a depozat de titlurile noastre. MacKay a luat pământul. Când a murit tatăl meu, a luat și castelul.

– Vei putea să-l răscumperi cu bani?

– Nu. Dar cu banii voi cumpăra influență și suficientă respectabilitate cât să pot lupta cu Killian MacKay.

– Te-ai gândit vreodată să faci o muncă onorabilă?

– Cândva. Când eram mai tânăr și mai prost decât sunt acum. Dar, când vii din ținuturile muntoase, cei de la câmpie nu dau doi bani pe tine. Nu mi-am putut permite să plec în Grand Tour¹ și să-mi finalizez astfel educația. Ce puteam să fac? Să fur, să lupt și să îi înspăimânt de moarte pe oameni. Așa că mi-am folosit abilitățile într-un mod eficient.

– Ai destui bani să cumperi un alt castel?

– Vreau castelul ăla. Dunkirk a fost singura mândrie a tatălui meu. Voi face orice pentru a-l lua înapoi.

O notă de tristețe îi atinse vocea.

– Mai mult ca sigur că ți-ai iubit tatăl foarte mult.

Sebastian închise ochii.

– L-am urât pe nenorocitul ăla. Mi-am dorit din tot sufletul să moară. Căscă. Noapte bună, domnișoară Prudence.

Prudence tăcu o bună bucată de timp.

– Noapte bună, domnule... Cumplit. Întinse păturile peste amândoi. Trebuie să ai mai multă grijă. Jaful este o vocație periculoasă. Riscantă atât pentru sufletul tău, cât și pentru gât.

El deschise un ochi.

– Ai plânge dacă m-ar spânzura?

– Probabil aș plânge.

– Atunci, voi avea mai multă grijă decât am avut până acum.

El îi luă mâna și i-o puse ușor în dreptul inimii lui, ca și cum acolo i-ar fi fost locul. Prudence se uită în gol, la tavan, până când nu mai putu distinge între bătaia ploii și bătaia constantă a inimii tâlharului sub palma ei.

Sebastian se trezi scâldat de razele soarelui. O clipă, crezu că era în dormitorul amantei lui, în casa din Londra a acesteia. Dar unde erau stâlpii cu caneluri ai baldachinului, moliciunea somptuoasă a pernelor cu pene, pereții de marmură netezi și reci? Amanta lui nu putea tolera lumina soarelui și ținea trase draperiile grele până târziu, după-amiaza. Se frecă la ochii obosiți și se uită în jur, apoi zâmbi derutat.

¹ Excursie tradițională prin Europa la care luau parte tinerii din clasa superioară sau cei mai puțin avuți, dar care își găseau pe cineva să-i sponsorizeze; excursia era un fel de ritual de cizelare a educației. (n.red.)

Prudence lăsase ușa deschisă, proptită cu un vâtrai ruginit, și ruptese materialul gros din cele două ferestre. O adiere ușoară stârnea mirosul îmbătător de caprifoi de afară, și lumina soarelui pătrundea în colibă, aducând cu ea căldura parfumată a pământului spălat de ploaie. Soarele de dimineață își croia drum în jos, pe horn, acoperind cu pete de lumină vatra imaculată. Coliba cea mică fusese măturată. Sebastian nu avea nici o îndoială că el era acum cel mai prăfuit din toată coliba.

Mătura zdrențuită a lui Prudence părea mai potrivită pentru călărit decât pentru făcut curat. Pisoii ei își împărțea energia debordantă între urmărirea măturii și doborârea firelor de praf din razele soarelui. Când Prudence ridică mătura să curețe pânzele groase de păianjen de pe tavanul cu grinzi, Sebastian își încrucișă brațele sub cap, desfătându-se cu încântarea dată de faptul că o putea urmări.

Ea își prinse limba între dinți – un gest de concentrare copilărească – și fredonă încet. La fiecare câteva secunde, îi scăpa câte o notă ascuțită. Obrazul îi era murdar de noroi. Lumina soarelui îi înfrumuseța părul cu nuanțe de roșu. În continuare nu purta nimic în afară de cămăsuță și de jupon. Când trecu pragul, soarele îi puse în lumină formele picioarelor lungi și posteriorul zvelt. Un fior de regret strânse ventrele lui Sebastian, și el blestemă în șoaptă. Cum de fusese atât de binevoitor noaptea trecută? Dar, urmărind-o cu privirea, chiar și pofta lui fu temperată de un sentiment ciudat de mulțumire.

Ea îl făcu să se întrebe cum ar fi fost dacă s-ar fi născut în familia unui mic arendaș în loc să fie fiul bastard al unui lord brutal din ținuturile muntoase ale Scoției. Cum s-ar fi simțit să se trezească în fiecare dimineață într-un asemenea peisaj? O cabană curată și măturată. O soție care să fredoneze cântece. Nu fu dificil să-și imagineze trei sau patru micuți ascunzându-se pe după juponul lui Prudence.

Fața lui se întunecă, și el își alungă imaginea din minte. Oricum femeie cu care el s-ar căsători ar fi prea bogată să știe ce capăt al măturii se folosește. Nici nu s-ar deranja să-și strice talia mică purtând în pânzele copiii lui, chiar dacă ar fi suficient de tânără. Acela era doar un vis ce trebuia dat uitării. Numai castelul Dunkirk avea importanță acum.

Începu să vorbească, iar vocea lui dobândi un accent tăios pe care nu îl intenționase.

– Dacă aş mai fi dormit, probabil ai fi agăţat draperii şi te-ai fi apucat de croşetat milieuri.

Ea tresări, scăpând mătura cu o bufnitură. O pânză subţire de păianjen alunecă şi se lăsă pe părul ei ca o bonetă de nuntă. Lucrul acesta nu îi îmbunătăţi dispoziţia. O enerva ca el să se uite aspru la ea, de sub sprâncenele lui încruntate. Ea ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi scuzat.

– Este un obicei de-al meu să fac curăţenie. Mama mea a murit de tânără. Eu am avut grijă de tatăl meu când am trăit la Londra. Se îndreptă încet spre scaunul pe care era atârnată rochia ei. Cum îţi este glezna?

– Încă ruptă. Omul meu, Tiny, va trebui, probabil, să o rupă din nou înainte să o pună la loc.

Ea se cutremură. Sebastian încercă să se ridice în fund, strâmbându-se când muşchii stomacului deveniră rigizi, în semn de protest.

– Speram că vei fi plecată când mă trezesc.

Ea făcu semn, neconvingător, spre podea.

– Era atât de mult praf. M-am gândit să pun lucrurile în ordine puţin.

– Sunt sigur că Tiny va aprecia asta când îşi va bea aici ceaiul de după-amiază. Dar ai face bine să pleci acum. El e puţin cam imprevizibil. S-ar putea să hotărască să-ţi rupă ţie piciorul, nu mie.

Chipul ei oscilă între un zâmbet şi o încruntare. Imaginea în care ea era chinuită de cineva pe nume Tiny¹ nu părea o ameninţare reală. Îşi dori ca el să nu se mai uite urât la ea. Trebuia să fie ceva ce putea face pentru a-l determina să o privească aşa cum o făcuse cu o seară în urmă. Chipul ei se luminează când văzu vasul pe masă. Îl luă de acolo şi i-l duse lui ca şi cum ar fi fost Sfântul Graal.

– Ți-am spălat pistolul. Era plin de noroi.

Sebastian scoase un zgomot scurt în fundul gâtului când se uită în vas la arma cufundată în apă. O scoase repede cu două

¹ În engleză, în original, „minuscul” (n.red.)

degete. Apa curgea din țeava de lemn, lustruită. Avea dreptate în legătură cu un singur lucru. Pistolul nu mai era plin de noroi.

Părea atât de încântată de ea, încât furia lui se transformă într-un hohot de râs, şi spuse doar un „mulțumesc” înăbușit.

Zâmbind alene, îi îndepărtă pânza de păianjen din păr. Ochii i se deschiseră la culoare, într-un cenușiu somnoros, şi inima lui Prudence bătu mai repede. Mai mult ca sigur că mătuşa ei avea dreptate: bărbaţilor le plăceau femeile fără minte. Lui nici măcar nu îi trecuse prin cap că ea spălase arma pentru a evita ca el să o împuşte.

Când se aplecă în faţă, Sebastian se gândea la orice numai nu la împuşcături. Ea îşi învăţase bine lecţiile din cursul nopţii. Genele ei negre se lasară pentru a-i face ochii să se închidă. Buzele i se întredeschiseră când ea îşi înclină faţa spre a lui. El gemu şi îşi afundă mâna în părul ei şi limba în adâncitura caldă, umedă a gurii ei. O cuprinse cu braţul, cu pistolul atârând uitat pe vârful degetelor lui.

Un urlet furios din pragul uşii o făcu pe Prudence să se lase în poala lui.

– Ce să fie, Kirkpatrick? Ai de gând s-o iubeşti pe fatuca asta sau s-o împuşti?

Sebastian puse un deget în semn de avertisment pe buzele tremurânde ale lui Prudence.

– Fii tare, scumpo, şopti el. Urmează să faci cunoştinţă cu oamenii mei cei veseli.

Capitolul 3



Prudence se întoarse încet cu faţa spre bărbaţi. Kirkpatrick îşi ţinu mâna ferm în jurul taliei ei. Cei doi bărbaţi nu arătau deloc veseli, se gândi ea. Chiar şi lumina soarelui tremura înaintea uriaşului blond care stătea în pragul uşii. Când se aplecă sub pragul de sus, podeaua se cutremură sub forţa picioarelor lui puternice. Nu putea fi altcineva decât Tiny. Îşi dădu capul pe spate, cu un râs care zguduia lemnăria.

– Te-am înspăimântat, nu-i așa? M-ai învățat bine, băiete. Mai bine hoția decât bogăția.

Barba lui lungă și mizerabilă și aureola de păr blond îl făceau să arate mai mult ca un viking aflat în locul nepotrivit decât ca un bandit de la frontiera scoțiană. Pe de-o parte, Prudence se aștepta să o ia pe umăr și să o ducă pe nava lui de război. Se lipi cu spatele de pieptul lui Kirkpatrick, iar el o ținu cu mâna de abdomen, mângâind-o liniștitor.

Ea se trase în față când bărbatul cocoțat pe pervazul ferestrei scoase un sunet teribil.

– Fie-ți rușine, Kirkpatrick, unde ți-e masca? Probabil nu prea te sinchisești de micuța ta iubită, nu-i așa? S-o duc la o plimbare acum sau mai târziu?

Prudence se gândi că era cel mai urât copil pe care îl văzuse vreodată. Apoi, își dădu seama că nu era deloc un copil, ci un tânăr, cu trăsăturile ascuțite ca ale unei vulpi. Brațele lui subțiri erau pline de mușchi întinși precum firele unui pian. Buzele lui plesniră când trase nectarul dintr-o floare de caprifoi și se uită chiorâș la Prudence.

– Nu va fi necesar, Jamie, spuse Kirkpatrick. Fata este oarbă.

– Oarbă? răsună vocea uriașului.

– Oarbă? repetă Prudence.

Kirkpatrick o pișcă tare. Ea îi aruncă îndatoritoare o privire pe furiș.

– M-ai auzit, spuse el. E oarbă. Nu poate vedea nimic în afară de puțină lumină și câteva forme. Așa a ajuns să se rostogolească pe deal în jos, aseară.

Jamie strivi floarea în pumnul lui pistruiat.

– Și ce căuta pe deal? Culegea margarete?

Înainte ca Kirkpatrick să poată răspunde, Prudence spuse:

– Eram la picnic.

Fruntea lui Tiny se încreți într-o încruntătură furtunoasă. Își încrucișă peste piept brațele lui mari ca niște trunchiuri de mesteacăn.

– A fost al dracului de umed pentru picnic, nu-i așa?

Kirkpatrick o trase de păr, în semn de avertisment. Ea îl ignoră.

– Mai devreme, în ziua aceea, nu a fost umed. Vedeți, rătăceam de ore întregi, când stăpânul vostru a fost atât de binevoitor cât să mă salveze și mă aducă aici... la castelul lui.

Clipei des, privind la jumătate de metru mai jos și la vreun metru mai departe de locul de unde venea vocea hodorogită.

– Stăpânul nostru? urlă Jamie.

– Castelul lui? răsună vocea lui Tiny.

Prudence băjbâi cu piciorul podeaua, strâmbându-se când își înțepă degetul mare într-o așchie.

– Cel mai bine ar fi să-mi adun lucrurile. Stăpânul Kirkpatrick a spus că unul dintre voi, lacheii, va fi îndejuns de binevoitor să mă însoțească la drum, unde aş putea aștepta vreo trăsură spre casă.

– Așa a zis? Tiny se încruntă. Stăpânul nostru are sufletul cel mai pur și mai plin de generozitate.

Sebastian rânji.

– Așa mi s-a spus.

Prudence se ridică. Jamie sări de pe pervazul ferestrei, în colibă. Sebastian își încheștă maxilarul, dar nu se lăsă trădat nici măcar de o vagă încruntătură. Știa că încă nu erau convinși de nevinovăția ei. Spera din tot sufletul că și ea își dădea seama de asta. Își încrucișă brațele peste piept, ca să-și ascundă pumnii încheștați.

Prudence făcu un pas nesigur înainte, cu brațele întinse băjbâind prin aer. Având grijă să nu scoată un sunet, Tiny împinse un scaun în calea ei. Sebastian tresări când ea se lovi cu fluierul piciorului de scaun.

– Scuzați-mă, domnule, spuse ea.

Prudence își căută drumul băjbâind în jurul mesei, cu un crescendo de bufnituri convingătoare. Când mâna ei atinse partea din spate a scaunului, Jamie îi smulse rochia și o ținu, cu veselie, ridicată. Ace de păr, din argint, căzură răsunând pe podea. El ridică unul, mușcă perla, apoi și-o îndesă între buze.

Prudence pipăi fiecare bară a scaunului din spate, încruntându-se de nedumerire.

– Sunt sigură că în locul acesta mi-am lăsat rochia să se usuce.

Jamie îi aruncă în față rochia de catifea.

– Uite. Probabil a alunecat.

– Mulțumesc, spuse ea, cu vocea înăbușită.

Își trase rochia peste cap. Toți cei trei bărbați priviră cu nesat cum își încheie nasturii de la corsaj și își trase pantofii umezi.

Îndreptându-se de spate, ea își împreună mâinile. Sebastian se întristă când își dădu seama ce aștepta ea. Dacă pisica aia arțăgoasă nu ar fi umblat pe acolo și nu s-ar fi frecat de gleznele ei. Tiny observă pisoii în același moment cu Sebastian. Acesta se ghemui în spatele unuia dintre picioarele mesei, coada lui pufoasă tremurând în așteptarea loviturii cizmei lui Tiny.

Tiny se aplecă și luă animalul în palmă. Îl ridică până la nivelul ochilor, uitându-se, curios, la mustățile lui nemulțumite.

Prudence își ținu ochii strâns închiși, oprindu-și lacrimile. Nu îndrăzni să protesteze sau să trădeze faptul că știa că el îl ținea în mână pe Sebastian. Bărbatul ar fi putut rupe cu ușurință gâtul animalului între două degete.

Un sunet jos umplu coliba. Brusc, ea deschise ochii. La început, crezu că bărbatul acela masiv mârâia la pisica ei, apoi zări zâmbetul de pe chipul lui Kirkpatrick. Tiny torcea. Freca burta pisoiiului de fața lui aspră, cu ochii strânși ca două linii.

– Îmi plac foarte mult pisicile. Mama mea a ținut întotdeauna o pisică acasă.

– Și mie îmi plac, spuse Jamie. Când nu este nimic mai mare de mâncat.

Prudence se cutremură.

– Are animalul acesta micuț un nume, fătucă? o întrebă Tiny.

– Sebastian.

Jamie râse zgomotos.

– Ce nume prostesc.

Sebastian sări ca ars.

– Dă-i doamnei pisica, Tiny. Jamie, condu-o până la drum. Du-o direct la drum. Apoi vino iute înapoi. Înțelegeți?

Jamie își scoase șapca lui lipsită de formă, făcând o plecăciune batjocoritoare.

– Nu sunt scrântit, stăpâne.

Tiny așeză frumos pisoii în brațele lui Prudence.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Tiny.

Prudence fu nevoită să-și asume un ultim risc. Merse băjbând de-a lungul peretelui, până când degetul ei de la picior atinse

așternutul lui Sebastian. Îngenunche lângă el, cât se poate de conștientă de cele două perechi de ochi care o urmăreau sfredelitor, din spate. Faptul că se prefăcea a privi în gol îi dădu șansa de a-l studia. Nu avea nevoie să-l studieze. Fața lui îi era întipărită perfect în memorie. Avea să o vadă în fiecare dimineață la trezire și în fiecare noapte, la culcare. Lumina soarelui îi scotea în evidență ridurile, dar nu îi știrbea cu nimic înfățișarea incredibilă. Ea îl atinse pe obraz, întipărindu-și în memorie și textura acestuia.

– Vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, domnule. Nu voi uita ajutorul pe care mi l-ați dat.

El o strânse de mână, rapid, cu putere.

– Cu siguranță.

Ea se întoarse înainte să i se umple ochii de lacrimi. Jamie îi oferi brațul. Stătea acolo prostește, ignorându-l, până când el o luă de braț.

– Ați auzit vreodată gluma despre târfa oarbă și marinarul fără braț? întrebă el, conducând-o până la ușă.

Sebastian o urmări cum se îndepărta cu un sentiment de triumf. Apoi cadrul ușii rămase gol. Soarele își pierdu strălucirea, împrăștiindu-și lumina plictisitoare de la mijlocul dimineții. El se strâmbă, adâncindu-și liniile grave din jurul gurii.

Tiny se sprijini de masă. Lemnul gemu sub greutatea lui.

– M-am temut pentru tine, băiete, când am verificat stejarul bătrân după vreun bilet, dar nu am găsit nici unul. M-am gândit că te-a prins legea.

Sebastian refuză să întâlnească privirea scrutătoare a celui-lalt bărbat. Tiny îl cunoștea mai bine decât oricine. Alergaseră împreună pe câmpuri când fuseseră mici. Tiny era singurul care avusese vreodată curajul să se plaseze între Sebastian și pumnii tatălui său. Îl costase doi dinți și îi adusese loialitatea neclintită a lui Sebastian.

– Știi că lui D'Artan nu îi va place deloc treaba asta, continuă Tiny. Dacă fata vorbește, ar putea fi în joc gâtul tău și al lui, deopotrivă.

Sebastian simți cum îi cade pe chip o mască rece; masca de pe fața tatălui lui, ferocitatea jovială pe care își dorise întotdeauna să o distrugă.

– Nu, Tiny. Dacă vorbește, gâtul ei va fi în joc.

Tiny clătină din cap, obosit, și traversează coliba pentru a se așeza lângă el. Lumina soarelui scânteia ca argintul când el aruncă acele ei în poala lui Sebastian.

– Ai face bine să le prețuiești. Doar atât ți-a rămas din aventura de noaptea trecută.

Sebastian așteaptă până când Tiny plecă să-i facă o atelă, apoi adună acele de păr. Le ținu respectuos, ca și cum ar fi fost înfrumusețate cu ceva mult mai prețios decât perlele.

Jamie era ființa cea mai neplăcută pe care Prudence o întâlnește vreodată. Își dorea să fie singură cu gândurile ei, dar el tot pâlăvrăgea lipsit de griji, spunându-i glume mai potrivite pentru un bordel decât pentru compania unei doamne. Ea se depărta de el când bărbatul se opri să se scarpine între picioare și să scuipe. Până să ajungă la drum, el o târâse printr-o tufă umedă de mărăcini, două găuri de iepure și un trunchi de copac. Știa că picioarele ei aveau să se învinețească până a doua zi, și pielea ei delicată deja o mânca probabil din cauza unei plante toxice.

Jamie se uită în ambele sensuri pe drumul pustiu, scărpinându-se în cap. Prudence făcu un pas în spate, temându-se că ar putea sări ceva din părul lui neîngrijit.

– Nu-mi place să te las aici, de una singură, spuse el. Ai putea fi atacată de răufăcători. Știi cum sunt tâlharii. Iubesc fetele oarbe. Se uită chiorăș la ea. Fetele oarbe nu știu pe cine sărută.

– Voi fi bine. Dacă mă poți așeza la marginea drumului, sunt sigură că va trece cineva curând.

Rezistă impulsului de a-l lovi cu piciorul când el o conduse în mijlocul drumului și o împinse, făcând-o să se așeze.

– Așa, iubire. Stai aici în pâlcul acesta de flori sălbatice. Nu-i așa că sunt frumoase? Strâmbă din nasul lui de vagabond. Miroase-le acum.

Prudence nu simți nici un miros. Noroiul de pe drum îi mânjise fusta. Mai mult ca sigur că el o credea oarbă și proastă, se gândi ea. Ea zâmbi senină spre cel mai apropiat copac.

– Mulțumesc. Ești un gentleman adevărat.

El merse de-a roata ei până când ajunse în spatele ei.

– Eu plec acum. O zi bună. El alergă pe loc o clipă, apoi se ridică încet, ținându-și răsuflarea. Prudence începu să fredoneze

încet, ca orice lady care fusese lăsată în mijlocul florilor pentru a aștepta următoarea trăsură. După trei strofe din „Păstorul meu este Dumnezeu cel Viu”, Jamie oftă înfrânt și dispăru în pădure. Prudence nu se mișcă. Soarele dimineții se întinse spre amiază.

În cele din urmă, îndrăzni să se uite pe furiș în spatele ei. Lumina soarelui strălucea de pe frunzișul lucios. Ciripitul unei ciocârlii rupse tăcerea prelungă a pădurii. Nevăzând și neuzind altceva, ea își strânse fustele pline de noroi și o luă la fugă spre luncă.

Un cap ciufulit își făcu apariția din spatele unui stejar. Ochii câprui se făcură mici, iar Jamie bombăni ca pentru sine când Prudence sări un gard, rochia ei udă learcă fiind ca o pată movu-lie pe un câmp presărat cu flori galbene.

El se trase de urechi și chicoti.

– Al naibii de agilă pentru o fată oarbă, nu crezi, Kirkpatrick, băiete?

Porni în fugă spre colibă, sărind peste pietre și ocolind copacii, ca un muntean nebun ce era.

Prudence se strecură pe fereastra de la capătul coridorului de la etaj, binecuvântând spalierul de fier și canaturile de la fereastră pe care mătușa ei le alesese în decursul acțiunilor ei continue de redecorare. Fereastra lui Prudence fusese închisă. Își scoase pantofii și merse în vârful picioarelor pe podeaua placată cu parchet. Se auzi ecoul unor pași sacadați pe lemnul lustruit. Se uită disperată în jur. Nu era nici o ușă sau un alcov prin preajmă. Se lipi de perete, ca și cum ar fi putut, în vreun fel, să se camufleze în ornamentația elaborată. Old Fish, bătrânul majordom, apăru de după colț, sugându-și cu zgomot obrazii scofâlciți.

Trecu pe lângă ea fără să arunce o a doua privire.

– Bună dimineața, domnișoară Prudence. Mătușa ta a trimis vorbă că e plecată la Londra pentru două săptămâni. Speră că te vei distra.

Prudence rămase privind în gol în urma bărbatului, cu ochii măriți, apoi se uită în jos. Fusta ei atârna zdrențuită în jurul gleznelor mânjite de noroi și zgâriate, iar nasturii de la rochie erau săriți ca niște arcuri din ațele slăbite. O șuviță încâlcită de păr îi atârna peste un ochi.

Simți un val de tristețe. Tocmai avusese parte de cea mai extraordinară aventură din viața ei și nici măcar un singur suflet nu îi dusesese dorul.

Se strecură în camera ei mică, fără să se mai deranjeze să-și înăbușe sunetul pașilor. O tăcere înspăimântătoare a casei o învălui. Își eliberase pisoii să zburde prin grădina de plante medicinale, împrejmuată, dar acum își dorea să-l fi adus sus, să-i țină companie. Sperând că o baie liniștitoare avea să-i ridice moralul, sună să vină servitoarea. Patul ei confortabil, cu baldachin, părea și el ademenitor. Era foarte ușor să invoce o durere de cap și să-și petreacă restul după-amiezii acolo. Cerul îi era martor că mătușa ei făcea asta destul de des. Dar mătușa ei nu era întotdeauna singură când invoca un astfel de motiv.

La gândul acesta, Prudence se simți străbătută brusc de o durere intensă. Se întoarse prea repede, trântind o figurină din porțelan a zeiței Diana aflată pe masa ei de toaletă. Figurina se făcu cioburi pe podea, lăsând doar cercul zimțat al unei guri care să o mustre pentru izbucnirea neobișnuită.

Două servitoare aduseră în cameră cada din cositor. Fără să lase să se întrevadă nici o urmă de curiozitate, măturară rămășițele zeiței Diana și luară hainele pe care Prudence porunci să le ardă.

După baie, Prudence își puse pe ea un halat din pânză și se așeză la masa ei de toaletă. Își trase părul care îi cădea pe față și și-l prinse într-un coc strâns. Nici un singur cărlionț umed nu fu lăsat să scape. Îl fixă la ceafă, înfigându-și, metodic, agrafele. „Păr greu“, se gândi ea. „Păr imposibil.“ Pudra nu se lipea ușor de el. Nu se ondula de la sine. De câte ori îi sugerase mătușa ei să și-l taie și să-și cumpere o perucă la modă!? Dacă ea refuzase, preferând să și-l poarte întins și lipit de scalp, astfel încât nimeni altcineva să nu observe cât era de imposibil.

„Nu ai nevoie de poezie, Prudence. Tu ești o poezie.“

O băntuia accentul lui răgușit. Își apăsă degetele de frunte, ca și cum ar fi putut opri astfel ecoul vocii lui. Tălharul își îngropase fața în părul ei imposibil. Respirația lui caldă, dulce trecuse prin buclele ei grele. El o privise adânc în ochi și întrebese dacă putea să o atingă. Își înfipse, cu putere, încă o agrafă în păr, încântată de faptul că durerea îi distrăgea atenția.

Deschise o cutie din lemn de cireș și scoase o pereche de ochelari gri, pe care și-i puse pe nasul subțire. Tatăl ei își rupsesse din timpul dedicat invențiilor lui ca să-i facă o pereche la modă pentru ea.

Ridicând capul, Prudence își văzu reflexia în oglindă. Fata impetuoasă care petrecuse noaptea în brațele unei tâlhar dispăruse. În locul ei stătea o femeie simplă, ale cărei trăsături erau prea comune ca să poată primi chiar și atributul de urâtă. Prudence Walker. Prudence cea simplă, fiică ascultătoare, nepoată cuminte. Cochilii groase de sticlă îi ascundeau ochii. Nici măcar la vârsta de unsprezece ani, ea nu avusese inima să-i explice tatălui ei că ascuțimile neclare ale vieții erau, uneori, mai binevoitoare decât claritatea.

Oglinda se văluri în fața ei și reflexia ei deveni înnegurată precum ochii cenușii – culoarea razelor de soare reflectate în lucirea oțelului.

Capitolul 4



Sticla ferestrei împărțea lumea în diamante verzi, scânteietoare. Sebastian auzi ușa din spatele lui deschizându-se și închizându-se. Înainte de a se întoarce, își mută greutatea pe celălalt picior, pentru a nu lăsa să se vadă cât de mare nevoie avea de baston.

Covorul persan înăbuși zgometul pașilor lui D'Artan. Se așeză în spatele biroului din lemn de nuc, iar Sebastian rămase cu fața la el. Bărbatul mai în vârstă se lăsă pe spate în scaun și își propti degetele osoase sub bărbie. Un zâmbet misterios îi apărui pe buzele subțiri. Nu îl pofti pe Sebastian să se așeze. În încăpere nu se mai găsea nimic altceva în afară de acel birou și de scaunul, ca un tron, al lui D'Artan. Sebastian știa ce făcea D'Artan. Avea să-și păstreze tăcerea enigmatică până când Sebastian avea să înceapă să se bâlbâie. Sebastian era hotărât să nu-i dea această satisfacție. Strânse mânerul de aur în formă de gheară al bastonului.

D'Artan însă îl cunoștea pe Sebastian, poate mai bine decât îl cunoștea Sebastian pe el. Spasmul ușor al degetelor lui Sebastian îl făcu pe celălalt bărbat să zâmbească mai larg.

Franceza lui mieroasă se revărsă asupra lui Sebastian la fel de lin cum peruca lui argintie i se revărsa peste scalp.

– Cum e rana? Te deranjează?

– Nu. E aproape vindecată.

Sebastian mințea. Înaintea unei ploii puternice, zvâcnirea gleznei lui îi putea aduce lacrimi în ochi. Încă se trezea tremurând și înecat de sudoare din cauza coșmarurilor legate de acea dimineață însorită când Tiny îi rupsesse din nou osul. Opiumul pe care Tiny îl forțase să-l fumeze îi amorțise durerea, dar nu și memoria. Nu estompase nici amintirea vocii unei fete, la fel de fină și de ademenitoare precum firele de catifea unite în țesătură. Sebastian nu dorea să vorbească despre noaptea aceea. Nu voia ca rânjetul lui D'Artan să-i păteze acea amintire.

Lovi cu bastonul în covor.

– Ai un refugiu foarte elegant aici.

D'Artan ridică dintr-o sprânceană.

– Lord Campbell a avut amabilitatea să-mi acorde dreptul de a-i folosi moșia de la țară cât timp el locuiește în oraș.

– Încă ești favoritul celor din Edinburgh, nu-i așa? Încerci să obții simpatia lui Lord Campbell pentru soarta tragică a emigran-
tului francez care fuge de terorii revoluției?

– Britanicii sunt recunoscuți pentru lipsa lor de imaginație, atâta timp cât nu e la mijloc pielea lor tăbăcită. Ei văd în mine soarta lor, dacă se va întâmpla ca revoluția să treacă dincoace de Canal. D'Artan destupă o carafă și turnă scotch în două pahare, umplându-le până sus. Îi întinse unul lui Sebastian. Acesta este unul dintre motivele pentru care te-am chemat. Admirația lui Lord Campbell a culminat, în cele din urmă, cu ceva mai substanțial. Plec mâine la Londra pentru o întâlnire cu regele. Urmează să fiu ales în Camera Comunelor, și mi se va încredința o pensie anuală considerabilă, de cinci mii de lire.

Sebastian se înecă. Băutura îl arse pe gât când își dădu capul pe spate și râse.

– Cred că bătrânul George o ia iar razna. Cum ar reacționa regele și Lord Campbell dacă ar ști că nu protejează un emigrant,

ci un revoluționar, și că pensia ta considerabilă va fi trimisă la Paris, ca să se cumpere praf de pușcă și arme?

D'Artan ridică din umeri.

– Fără praf de pușcă, nu putem avea o revoluție.

– Fără revoluție, nu avem nici un război cu Anglia. Mă îndoiesc că regele va fi atât de ospitalier când își va vedea propria țară în cătarea acelor arme.

– Răspândirea noii ordini este inevitabilă. D'Artan ridică paharul. Totul pentru gloria Franței.

Sebastian închină, ridicând paharul.

– Totul pentru gloria lui D'Artan. Cât de mari sunt aspirațiile tale, mai exact? Cetățean de onoare al Marii Britanii, poate?

Se șterse la gură cu dosul palmei, într-un gest vulgar pe care știa că D'Artan avea să-l disprețuiască. D'Artan bătu în birou cu unghiile lui lungi, uitându-se cu dezgust la bastonul lui Sebastian.

– Ai avut un accident nefericit. Dar nu la fel de nefericit ca indiscreția care a urmat, nu-i așa? Omul tău mi-a vorbit despre o anumită domnișoară.

„Naiba să-l ia pe Tiny“, se gândi Sebastian. Era la fel de protector ca o lupoaică ce își apără puii. Se îmbărbătă pentru replica pe care o simți venind.

– Departate de mine gândul să-ți invidiez legăturile amoroase, continuă D'Artan, dar nu crezi că nu e înțelept să-ți descoperi chipul în fața unei fetișcane care vorbește numai prostii?

În vocea lui se simțea reproșul, dar expresia îi rămase neschimbată. Sebastian crezuse întotdeauna că fața lui D'Artan era, în mod straniu, lipsită de ridurile firești pentru un bărbat de vârsta lui.

– Nu tu ai fost cel care mi-a spus că masca adaugă aventurilor tale romantice atracția față de pericol și le grăbește desfășurarea?

Sebastian se întrebă dacă spusese cu adevărat el vreodată așa ceva. Probabil avusese o izbucnire de infatuare după întâlnirea cu Devony Blake.

– Nu a fost intenția mea să-mi dezvălui chipul. Mi-a căzut masca. În ceea ce privește fata, ea nici nu a vorbit aiureli, nici nu a fost iubita mea.

D'Artan își dresе glasul.

– Înseamnă că a fost o situație chiar mai nefericită. Ar fi trebuit să insiști, ca să ți-o faci iubită. O amenințare cu scandalul ar fi putut-o reduce la tăcere în mod eficient.

– Nu-mi amintesc ca violul să facă parte din îndatoririle mele.

D'Artan ridică din umeri așa cum doar francezii puteau face.

– De ce să o consideri o datorie? Ia-o ca pe un privilegiu al statutului tău.

Sebastian se întoarse spre fereastră, simțind nevoia să stea un moment departe de acei ochi de oțel, pentru a-și potoli respirația. Lambriurile închise la culoare, de stejar, absorbeau atât lumina soarelui, cât și aerul. El deblocă fereastra și o împinse să se deschidă. În încăpere pătrunse o adiere ușoară, aducând cu ea mirosul de caprifoi și căldura sâcăitoare a unei zile perfecte de vară. Un fior neașteptat de dor îi puse lui Sebastian un nod în gât.

Se apropiă cu pumnul de pervazul ferestrei.

– Dacă ești atât de bine informat, atunci trebuie să știi și că fata despre care vorbești era oarbă.

D'Artan râse zgomotos, elegant.

– Puțin cam prea diferită de o negustoreasă oarecare, nu-i așa?

Sebastian se întoarse.

– Incidentul e de domeniul trecutului. N-o s-o mai văd niciodată. Ce importanță mai are ea acum?

– Ea nu are importanță. D'Artan bătu cu pumnul în birou, permițând ca furia lui Sebastian să i-o alimenteze pe a lui. Tu ești cel care are importanță. Pentru Franța și pentru mine. Fiind Sebastian Kerr, tu poți asigura suportul pentru noul guvern francez în cele mai înalte cercuri ale lumii bune din Londra și din Edinburgh.

– Intenționez să vorbesc cu tine despre asta. Presupun că bârfele pe care ți le-am furnizat despre discursul marchizului de Dover *împotriva* Adunării Naționale nu au avut nimic de-a face cu accidentul nefericit de trăsură suferit de el în parc.

D'Artan clătină din cap cu tristețe.

– E păcat de picioarele lui. Se spune că e posibil să meargă din nou într-o bună zi. Dar nu te-am chemat aici pentru a discuta despre lipsa de pricepere a marchizului în ceea ce privește caii. Se ridică și făcu câțiva pași în spatele biroului, cu mâinile împreunate la spatele. Până acum, ți-am îngăduit mica ta înclinație

pentru jaful la drumul mare, dar nu îmi voi risca noua mea poziție și influența pe care o va aduce aceasta. Ai devenit mult prea îndrăzneț. Devii o legendă de-a lungul graniței! Lumea compune balade despre aventurile neînfricatului scoțian. Magistratii aceia englezi prefăcuți încep să te invidieze. La cine crezi că visează soțiile lor când...

– Destul! urlă Sebastian.

D'Artan primi trecerea lui Sebastian de la limba franceză la engleză cu un zâmbet care semăna mai degrabă cu o grimasă forțată.

– Ai face bine să-ți amintești că „mica mea înclinație pentru jaf” ți-a umplut cuferele cu aur cu mult timp înainte ca Lord Campbell să-ți acorde măcar o audiență. Cine crezi că a plătit pentru toate acele tunuri și pistoale prețioase cu care ai făcut contrabandă în Franța? Accentul lui Sebastian deveni mai puternic. Uită de fată. Era îmbrăcată după moda de acum doi ani. E, probabil, sora vreunui moșier sărac. Mă îndoiesc că se învâрте în aceleași cercuri ca mine.

– Poate ai dreptate, spuse D'Artan cu un calm exasperant. Totuși, miza e prea mare acum. Dacă ești prins, numele tău va fi legat fără mari eforturi de al meu. Atunci, toată munca mea ar fi în zadar. Se lăsă din nou pe scaun și scotoci prin hârtiile de pe biroul lui, ca și cum deveniseră deodată extrem de importante. Înainte de a mă întoarce la Londra, în august, aș dori ca ea să dispară. Ceva simplu. O cădere de pe cal. Un accident la vânatoare. Știi cum să aranjezi astfel de lucruri.

Sebastian se întoarse și băjbâi după marginea pervazului de la fereastră ca un orb. Verdele cochet al peluzei tăiate impecabil i se păru batjocoritor. De ce era nobilimea atât de hotărâtă să creeze o Anglie în miniatură oriunde mergeau, să tundă și să înlătore toate urmele de sălbăticie și măreția care erau specifice Scoției? Îi era dor de vărfurile înzăpezite de la Ben Nevis, de câmpurile sălbatice, năpădite de buruieni, de la Strathnaver.

O nouă hotărâre îi făcu maxilarul să se încordeze. D'Artan nu știa, dar, până să se întoarcă el de la Londra, Sebastian avea să fie prins pentru totdeauna într-o închisoare împrejmuită de garduri vii, frumos tunse, și de fântâni de marmură. Avea să fie totuși

o capcană aleasă de el, și el avea să scape astfel de oameni ca D'Artan pentru tot restul vieții.

Cuvintele lui Prudence îi răsunară în minte în tonurile dulci ale unui înger care îl certa: „Jaful este o vocație periculoasă. Ris-cantă pentru sufletul tău, cât și pentru gât”. Poate că nu era prea târziu să-și scape o parte a sufletului, înainte de a deveni genul de om care ar ucide lumina din ochii de ametist de dragul lăcomiei și al politicii.

D'Artan se ridică și traversă încăperea până la el.

– Dacă refuzi să te protejezi pe tine însuși, voi fi obligat să-l trimit pe unul dintre oamenii mei să o găsească. Nu cred că ei au precizia ta nemaipomenită – și nedureroasă. Nu mi-ar plăcea să iasă o harababură.

Sebastian nu se deranjă să-și ascundă disprețul din voce.

– Nu va fi necesar. Dacă îmi mai iese vreodată în cale, ceea ce nu cred că se va întâmpla, voi avea grijă personal să rezolv lucrurile.

D'Artan îl bătu afectuos cu mâna pe umăr.

– Foarte bine, băiete. Faci cinste sângelui tău franțuzesc. Mama ta ar fi mândră de tine.

– Nu cred, bunicule. Cred că tatăl meu ar fi mândru de mine.

Sebastian dădu la o parte mâna bătrânului de pe umărul lui și porni cu pași mari spre ușă, răsucind bastonul ca și cum ar fi fost doar un accesoriu. D'Artan se uită pe fereastră în timp ce nepotul lui traversă peluza cu privirea întunecată și plină de griji.

Un țipăt înfuriat spulberă liniștea. Prudence simți că înlem-nește. Cartea îi alunecă de pe genunchi.

– Prudence! Țipătul strident fu urmat de un răget. Prudence! Vino și dă jos bestia asta blestemată de pe peruca mea!

Ochii lui Prudence se făcură mari în spatele ochelarilor.

– Sebastian, murmură ea.

Sări de pe scaun și alergă, cu fustele ridicate, pe coridor, spre dormitorul mătușii Tricia. Înainte de a putea ajunge la ușă, pisioul goni pe după colț, cu peruca între dinți. Când ajunse cu labele pe parchetul dat cu ceară, alunecă. Își scoase ghearele, încercând zadarnic să-și încetinească alunecarea, trasând o dără de zgârieturi pe suprafața prețioasă. Se lovi de peretele opus într-o explozie

de pudră, apoi rămase acolo, mișcându-și capul și peruca până când deveni imposibil să le diferențieze cineva. Prudence merse repede la el și îi luă peruca, în timp ce mătușa ei se repezi din camera ei într-un nor răzbunător de mătase răvășită.

Tricia arătă cu mâna, tremurând, spre Sebastian.

– Bestia asta... monstrul... creatura asta răutăcioasă...

În timp ce Sebastian își lingea pudra de pe labe cu demnitatea rănită, ea improșca vorbe incoerente. Tricia refuza să strige pisioul pe nume – sau chiar să recunoască faptul că acesta avea un nume.

Văzând că isteria mătușii se îndrepta rapid spre un leșin, Prudence îi oferă peruca încălțată. Ea o smulse din mâna lui Prudence, urlând, din nou, îngrozită și mijind ochii.

– Ar fi trebuit să-i spun lui Old Fish să o dea pe fiara aia de mâncare lui Boris cât timp am fost la Londra.

Prudence împinse pisica în spatele ei, clipind nevinovată.

– Mătușă Tricia, nu te încrunta așa. Ți se iese în evidență acele linii mici de pe frunte.

Fața mătușii Tricia deveni, imediat, netedă, ca și cum ar fi căzut peste ea o mască de porțelan. Își atinse pielea delicată de sub ochi cu o unghie lungă, vopsită într-un roșu aprins, înainte de a ofta ușurată. Încruntarea scăpată de sub control nu îi accentuase ridurile.

Uitând de pisică, se îndreptă, agitată, spre camera ei.

– Vino, Prudence. Poți să stai cu mine cât timp mă îmbrac.

– Asta e și dorința inimii mele, spuse încet Prudence.

Sărută pe nas pisioul obraznic, înainte de a-l lăsa liber, și își urmă mătușa.

Dormitorul duhnea a pudră și a apă de liliac. Rochiile erau împrăștiate peste tot în cameră, ca victimele neajutorate ale unei explozii înspăimântătoare. Prudence se cutremură la gândul acesta. Dădu la parte un jupon din dantelă de pe un scaun îmbrăcat în brocart și se așeză la picioarele mătușii ei, odihnindu-și bărbia în palmă.

În timp ce privea, Tricia își întinse funingine peste sprâncenele castanii, făcându-le întunecate la culoare, ca niște aripi grațioase. Trucul acesta îi conferi chipului ei o expresie

de surprindere continuă, ingenuă și naturală, căci se pricepea la folosirea cosmeticelor.

– Fața mea este o pânză, îi spuse ea, încântă, lui Prudence. Este responsabilitatea mea să o transform într-o operă de artă, de neuitat.

Prudence era de acord că era o operă de artă, deși Tricia folosea mai multă vopsea decât Michelangelo – dar o făcea într-un mod atât de subtil, încât nu apărea niciodată bătătoare la ochi sau machiată excesiv în cerul ei social relativ la modă.

– Știi, draga mea Prudence, spuse ea, punctându-și buzele întinse cu carmin, aceasta este cea mai importantă zi din viața mea.

– Am crezut că cea mai importanta zi din viața ta a fost ziua în care te-ai căsătorit cu viconte.

Mătușa ei oftă.

– Ah, da, bietul meu Gustav.

– Gustav a fost prințul german, îi aminti Prudence. Bernard a fost viconte.

Tricia păru nedumerită preț de o clipă, agățându-și un guler din dantelă în jurul gâtului ei de alabastru. Prudence și-o imagină cum își numără pe degete, în minte, foștii soți.

Tricia flutură mâinile în aer, ca o fetișcană.

– Gustav. Bernard. Ce contează? Trecutul, oricât ar fi fost de dulce, tot trecut este. Astăzi îl întâmpinăm la Lindentree pe noul meu logodnic. O prinse pe Prudence de bărbie cu mâna ei moale, albă. El este nerăbdător să te cunoască. L-am asigurat că nu vei fi o povară pentru noi, după ce ne căsătorim. I-am spus cât de mult te adora bietul meu Gustav.

– Acela trebuie să fi fost bietul Rutger. Gustav era deja mort când am venit să locuiesc la tine. Și Rutger nu mă adora. Pur și simplu m-a tolerat, pentru că am ținut registrele cu cheltuielile casei. Bernard mă adora.

Tricia se aplecă. Rată cu câțiva centimetri obrazul lui Prudence. O strânse, scurt, pe Prudence de umeri, asigurând-o că i-ar fi plăcut să o sărute, dacă astfel nu și-ar fi șters pudra.

– Eu te ador. Îmi ești la fel de dragă și de demnă de încredere ca Boris al meu.

Prudence se încruntă. Faptul că era comparată cu un câine danez care lăsa bale și se comporta prosteste din când în când i se părea, în cel mai bun caz, un compliment dubios.

Tricia își apăsă dinții cu limba.

– Nu mai face grimase, dragă. Nu devii mai tânără dacă faci asta.

Scârțâitul roților trăsुरii pe caldarâm o făcu să se agite frenetic, agitație care ar fi fost mai potrivită pentru a doua venire a lui Hristos.

– Oh, Doamne, a ajuns! Își aruncă pe umeri o eșarfă de cașmir. De ce nu mergi să-ți pudrezi smocul ăla de păr? Și să-ți îndrepti ochelarii ăia îngrozitori. Vrei să te vadă cum te uiți cu ochii mici, ca un chinez?

Fără să aștepte răspunsul lui Prudence, își ascunse o rozetă parfumată în corsaj și ieși din cameră, ridicându-și fustele foșnitoare ca să-și arate fundele mici de pe partea din spate a papucilor ei.

Prudence rămase așezată o clipă, supravegheată de un rând de suporturi fără chip pentru peruci. În cele din urmă, se ridică oftând. Nu prea reușea să-și alunge norul de depresie care o copleșise după noaptea în care îndrăznise să treacă frontiera scoțiană. Era ca și cum o altă frontieră din viața ei fusese trecută. Acum, drumul din fața ei se iveau drept, mohorât și insuportabil de lung. Privirea îi rătăci spre fereastră, atrasă de trilurile unui sturz și de mirosul puternic de caprifoi.

Lângă fereastră, patru îngeri poleiți cu aur țineau în mâinile lor dolofane o oglindă mare, de perete. Când Prudence își analiză reflexia, zâmbetele lor atotcunoscătoare și capricioase păreau a o lua în râs. Șterse niște dungi de pudră de pe materialul simplu al fustei ei, pregătindu-se să-l cunoască pe încă unul dintre preten-denții mătușii ei.

În cei șapte ani în care trăise la Lindentree, Prudence devenise obișnuită cu parada constantă de duci bătrâni care de-abia se țineau pe picioare și de prinți detronați. Cu toții aveau în comun trei trăsături: erau străini, bogați și, de preferință, infirmi. Tricia avea și ea standardele ei: nu se căsătorise niciodată cu doi bărbați din aceeași țară. Prin această metodă, strânsese o avere frumușică, precum și titlurile de contesă, baroneasă și prințesă a unei țări

mici, austriece, pe care Prudence nu o putuse localiza pe nici o hartă.

Dacă mătușa ei alesese să creadă că se căsătorea din dragoste, cine era Prudence să îi spună altceva? Domnii cei bătrâni duceau cu ei în mormânt amintirea zilelor fericite petrecute în îmbrățișarea unei mirese iubitoare, frumoase și relativ tinere. Cei mai mulți dintre ei erau prea miopi pentru a observa fluxul continuu de amanți ai Triciei. Prudence spera doar ca aceasta să poată merge și să nu-i curgă saliva.

Își ascunse o șuviță rătăcită de păr înapoi în cocul strâns și își aranjă ochelarii cu o smucitură sfidătoare.

– Hai, Prudence. Făcu o reverență imaginii din oglindă. Să mergem să îl întâlnim pe viitorul tău unchi? Nu am nici o îndoială că, pur și simplu, te va adora.

Soarele de după-amiază își revărsă razele peste peluză. Când Prudence păși pe verandă, o trăsură trecu zgomotos pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa larg deschisă a grajdului. Boris dansă în jurul roților ei, lătrând răgușit. Un vizitiu vânjos își înclină pălăria cu boruri largi spre ea. Prudence ridică o mână pentru a-și feri ochii de strălucirea soarelui și se uită în jur după mătușa ei.

La cotitura aleii lungi și cuprinzătoare, Tricia împreună cu un bărbat stăteau la umbra unei sălcii. Umbrele împestrău umerii lui largi. Acesta părea să se țină mai bine decât majoritatea, constată Prudence în vreme ce își prinse fustele cu mâinile și porni pe peluză. Nu era aplecat de spate. Nu era excesiv de înalt, dar lățimea umerilor lui eclipsa grația delicată a Triciei. Deși stătea cu picioarele depărtate, ferm, și ținea un baston subțire într-o mână, nu lăsa nici o impresie că ar fi avut picioarele crăcănate. Când Prudence se apropie, văzu că el nu purta perucă. Părul lui era pudrat într-o nuanță de gri nisipos și prins într-o coadă elegantă la ceafă.

Răsetele Triciei sunau ca un clopoțel. Nici un bărbat, se gândi Prudence, nici măcar un bărbat trecut de vârsta la care să se lase impresionat, nu avea cum să nu aprecieze farmecul acelor răsete. Fustele Triciei se legănau în bătaia brizei, în vreme ce ea atinse mâneca tunicii lui. Își înclină fața spre el, ascultând

cu o aviditate evidentă vocea lui joasă, șoptită. Când bărbatul se aplecă să o sărute, Prudence se ascunse în spatele celui mai apropiat copac, jenată că întrerupea o astfel de scenă delicată.

În acel moment, Old Fish ieși din casă, aducând o tavă de argint cu băuturi. Vocea Triciei se auzi puternică:

– Uite că vine vinul. Și aceea este nepoata mea, în spatele copacului.

Prudence blestemă în tăcere mesteacănul subțire.

– Vino, draga mea, continuă Tricia, și stai alături de noi la această sărbătoare. Sper că va fi prima dintr-o serie numeroasă pentru noi trei. Adăugă, cu voce scăzută, către bărbat: Nepoata mea este destul de timidă. Va trebui să nu o bagi în seamă.

„De ce nu?” se gândi Prudence, auzind-o perfect clar pe mătușa ei. Toți ceilalți făceau asta. Se îndoia că logodnicul mătușii ei avea să fie extrem de încântat să adauge povara unei nepoate nemăritate în casa lui. Se strecură tiptil din spatele copacului și urmă curba aleii pietruite, rezistând impulsului de a-și târșai picioarele și de a lovi pietrele ca un copil încâpățanat.

Old Fish ajunse la salcie odată cu ea. Străinul ridică un pahar cu vin de pe tavă și se întoarse să o salute.

Ochii cenușii dantelați ca negurile dealurilor scoțiene străluciră în jos, spre ea.

Prudence rămase hipnotizată în timp ce el făcu o reverență politicoasă și îi aduse mâna în dreptul buzelor. Cel mai îngrozitor lucru nu era faptul că era însuși Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian. Cel mai îngrozitor lucru nu era nici că acesta urma să se însoare cu mătușa ei. Cel mai îngrozitor lucru era că el nu-și aducea aminte de ea.

Expresia lui politicoasă era la fel de negrăitoare și de indiferentă ca a unei cârțițe. Dulceața superficială a zâmbetului lui era mai dureroasă decât dacă ar fi scos un pistol și ar fi împușcat-o mortal chiar acolo.

Tricia o luă cu un braț pe Prudence și cu celălalt pe el. Brațul lui Prudence atârna fără vlagă în timp ce Tricia îl privea admirativ pe logodnicul ei.

– Vedeți. Am știut că voi doi o să vă înțelegeți de minune.

El șopti o încuviințare rezervată și sorbi din vinul roșu.

– La urma urmei, bolborosi Tricia, ar fi fost tragic dacă cei doi oameni pe care îi ador cel mai mult pe lumea asta nu s-ar fi plăcut.

– De-a dreptul îngrozitor, șopti Prudence.

Vocea ei îl făcu să își înalțe capul. Vinul i se scurse pe ciorapii albi, până în pantofii cu cataramă.

Tricia le strânse brațele amândurora.

– Știam că vă veți înțelege strașnic. Dragul meu Sebastian și draga mea Prudence.

El îi întâlni privirea peste peruca Triciei. Când el făcu ochii mari, Prudence simți un fior trecându-i pe șira spinării. Cum putuse ea să-și amintească atracția exotică din ochii lui fără să-și aducă aminte și de pericolul paralizant care pândeia în adâncimile lor cenușii?

Capitolul 5



Sebastian nu-și putea desprinde privirea de la Prudence.

– Sebastian. Sebastian, dragă, îmi dai, te rog, untul?

Vocea Triciei nu era altceva decât bâzâitul sâcâitor al unui tânțar insistent. Sebastian îi întinse castronul cu sos. Toți ochii curioși de la masă clipiră spre el. El își îndreptă din nou atenția spre Tricia și schimbă castronul cu sos cu vasul cu unt, chicotind ușor.

– Iartă-mă, dragă. Călătoria lungă m-a zăpăcit.

Trebuia să aibă mai multă grijă, constată el. Nu ar fi fost bine să observe careva cât de preocupat era de ființa dichisită care lua cina de cealaltă parte a mesei. În tăcere, blestemă ospitalitatea Triciei. Îi invitasă nu numai pe Blake, vecinul ei moșier, și pe fiica lui, Devony, cu zâmbetul ei prostesc, ci și pe șeriful comitatului, Sir Arlo Tugbert, pentru a sărbători sosirea lui la Lindentree. Dacă nepoata Triciei îndrăzneia să vorbească, înainte să se încheie acea cină interminabilă șeriful ar avea de sărbătorit ceva mai mult decât o simplă logodnă. Sebastian ciuguli heringul afumat

din farfuria lui și se mulțumi să o analizeze pe Prudence pe sub vâlul bogat de gene pe care îl detestase mereu.

Din descrierea făcută de Tricia nepoatei ei necăsătorite, se așteptase să întâlnească o babornită cu dinții strâmbi. O încruntare nedumerită îi încreți fruntea. Nu se putea uita la ea fără să nu aibă în fața ochilor imaginea fermecătoare a unei fete pe care ploaia o udase leoarcă și care râdea din tot sufletul, imagine care se suprapunea acum peste calmul ireproșabil pe care-l afișa ea. Era ca și cum ar fi urmărit o acuarelă cețoasă trecând peste liniile dure, dar simple ale unui desen în creion. Efectul era discordant. Sebastian prinse piciorul de cristal al paharului cu vin fără să-și dea seama ce făcea. Fiecare gest al ei îl captiva în timp ce căuta un indiciu al celeilalte fete, fata care îi bântuise visele după acea noapte ploioasă.

Ea mânca ținându-și capul plecat, fără a lua parte la conversația marcată de chicoteli însuflețite și de clinchetul argintului lovit de cristal. Își tăie heringul în bucăți mici, înainte de a duce fiecare pătrat tăiat frumos între buzele ei delicate. Mânca atât de încet, încât Sebastian începu să numere fiecare îmbucătură.

Se oprea între mușcăături să-și împingă ochelarii grei înapoi pe nasul subțire. Părul ei des era prins într-un coc strâns la ceafă, iar Sebastian se simți dintr-odată inexplicabil de furios. Ce drept avea să umble în lume arătând ca servitoarea cuiva? Își dorea nespuse de mult să-i desfacă părul, să-și treacă mâinile prin el și să vadă dacă mai era la fel de fin cum și-l amintea el.

– Spune-ne despre tine, Lord Kerr, îi ceru moșierul, făcându-l pe Sebastian să-și îndrepte repede atenția înapoi asupra oaspeților Triciei. Din câte a povestit Tricia despre tine, se pare că ești înger și sfânt într-o singură persoană.

Cu colțul ochiului, Sebastian observă că Prudence se opri din mestecat. Se forță să-și mențină privirea ațintită asupra lui Blake și să nu se uite la ea. Moșierul era un bărbat cu maxilar pronunțat, care arăta ca și cum ar fi fost îndesat în lavaliera lui scrobită – după care explodase. O perucă în formă de conopidă stătea ușor strâmbă pe capul lui. Pudra de orez era vizibilă în cutele adânci din jurul ochilor.

– Ca majoritatea bărbaților, spuse Sebastian, reușind să zâmbescă, mă tem că sunt mai degrabă un păcătos decât un sfânt. Nu trebuie să lăsați admirația Triciei să vă inducă în eroare.

Tricia îl bătu ușor pe mână.

– Nu fi modest, băiat prostuț ce ești! Ea se aplecă în față, cuprinzându-i pe toți cei așezați la masă în cercul fermecat al mărturisirii ei. Sebastian este un lord scoțian. El are un castel somptuos în munți, care a aparținut clanului Kerr vreme de multe secole. Oferă negreșit cea mai frumoasă priveliște romantică – are turnuri semețe, un șanț cu apă, un pod mobil.

– Și o temniță, sper, spuse Sir Arlo. Nici o casă nu ar fi completă fără o temniță.

Mărul lui Adam i se mișcă vizibil când râse la propria glumă.

Lui Sebastian îi pieri zâmbetul. El nu avea o slăbiciune nici pentru șerifi, nici pentru nobilimea engleză improprietărită. Nu se putu abține să nu observe felul autoritar în care tânărul înalt trăsese scaunul pentru Prudence și privirile posesive pe care i le arunca în timpul cinei. Lui Sebastian îi venea să-l înjunghie cu furculița.

Tricia își țuguie buzele, bosumflându-se.

– Am încercat să-l conving pe Sebastian să ne petrecem luna de miere la castel. Nu vreți să îmi dați o mână de ajutor?

Sebastian îi acoperi mâna cu a lui. Oare mereu turuia atâta? Nu observase lucrul acesta în discuțiile spumoase ale societății londoneze.

– Tricia, ți-am spus că Dunkirk ar fi mult prea primitiv pentru gusturile tale delicate. Eu sunt plecat de-acolo de ani de zile, și castelul necesită lucrări de renovare serioase. Poate mai târziu, când vom fi căsătoriți.

Ea îl privi cu o adorație evidentă.

– Mie nu mi-ar păsa atâta timp cât aș fi cu tine.

Prudence își împinse deoparte farfuria, ca și cum și-ar fi pierdut, brusc, apetitul. „Gata, urmează“, se gândi Sebastian. Intenționa să-l denunțe. Fusese un nebun că rămăsese după ce o văzuse. Ar fi trebuit să sară înapoi în trăsură și să se facă nevăzut.

Ea ridică privirea. Sticla groasă a ochelarilor ascundea frumusețea letală a ochilor ei.

– Sebastian? spuse ea cu răceală. Nu este acesta un nume neobișnuit pentru un scoțian?

Sebastian simți că maxilarul i se încleștează cu o voință a lui, proprie.

– Mama mea a fost franțuzoaică. Avea o slăbiciune pentru Bach.

Prudence se jucă cu paharul.

– Ești norocos că Mozart nu a fost compozitorul ei preferat. Te-ar fi putut boteza Wolfgang.

Sebastian simți că îi zvâcnește un mușchi în maxilar. Un hohot nervos de râs îi scăpă lui Sir Arlo. Prudence insistă.

– Și tatăl tău?

– Un lord scoțian. Ca mine.

Ei i se ridică un colț al gurii.

– Ah, un om mare. Trebuie să fi fost foarte apropiat de el.

„Naiba s-o ia pe fata asta!“ se gândi Sebastian. Își dorea să se întindă peste masă și să o scuture până când atitudinea ei glacială avea să dispară.

– Am fost, spuse el încet.

– N-am putut să nu observ că șchiopătezi, continuă ea. Ai fost rănit recent?

Sebastian văzuse și bulldogi care aveau mai puțină tenacitate. Tricia îl salvă cu niște vorbe pline de compasiune:

– Mă tem că Sebastian al meu suferă de pe urma unei răni vechi, din război.

Privirea lui Prudence nu se clinti de la fața lui.

– Ce război ar putea fi acela?

Sebastian simți că zâmbetul îi devine rigid, transformându-se într-o grimasă.

– Tu n-ai cum să fi auzi de el. A fost un război între clanurile scoțiene.

Ea clipi inocent.

– Am crezut că au fost scoși în afara legii de la revolta scoțiană din 1746.

Pusese suficient de multă presiune asupra lui. Sebastian se aplecă în față, cu zâmbetul lui răutăcios, și „r“-urile îi deveneau tot mai pronunțate.

– Nu e surprinzător că nu ai citit despre ea în ziarele de aici. A fost o chestiune înspăimântătoare, și totul a început când o fătuică neatență nu a învățat să-și țină gura. Ochii îi străluceau. După ce a fost găsită pe câmpuri, strangulată cu propriile panglici de păr...

Cu răsuflarea întretăiată, Devony Blake se împinse de la masă. Se prăbuși pe scaunul de brocart într-o grămadă strălucitoare de volane și dantelă.

Tricia sări și alergă pe după masă.

– Oh, dragă. Cât am fost de nechibzuiți. Știți că Devony leșină doar dacă e pomenit numele de Scoția, iar noi continuăm să tuim despre asta.

Prudence se întoarse la mâncarea din farfurie, ignorând cu un calm enervant privirea încruntată a lui Sebastian. Tatăl lui Devony îndesă încă o furculiță plină cu hering în gură.

– Va fi bine într-un minut. Desfaceți-i eșarfa aceea, vă rog, să nu se sufoce.

În timp ce Tricia slăbi strânsoarea eșarfei cu pricina, Sir Arlo îngenunche lângă scaunul lui Devony și îi făcu vânt cu șervetul.

Moșierul Blake făcu semn cu furculița, gest ce trimise în zbor mici bucăți de hering.

– Trebuie să o ierți pe fiica mea, Lord Kerr. A avut o întâlnire nefericită cu unul dintre conașionalii tăi. Mă tem că a fost răpită și folosită de un bandit scoțian nerușinat. Niciodată nu va mai fi la fel.

Devony flutură din genele lungi. Sir Arlo o mângăie pe încheietura mâinii.

– A fost blestematul acela de Kirkpatrick. Presupun că i s-a dus vestea până în regiunile muntoase ale Scoției.

Sebastian ridică paharul pentru a-și ascunde gura.

– Am auzit de el.

Sir Arlo pufni furios.

– Al naibii monstru nerușinat crede că poate jefui oameni cumsecade și răpi fete tinere nevinovate!

Sebastian nu voia să-l dezamăgească pe șeriful însetat de corectitudine, dar Devony Blake nu fusese nici nevinovată, nici răpită în noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună. Începea

să priceapă cum se explica părerea lui Prudence despre el. Gândul acesta nu-i dădea liniște.

Determinarea îl făcu pe Sir Arlo să își înalțe capul semeț. Păru aproape frumos pentru o clipă.

– Jur că voi strânge lațul în jurul gâtului acelui ticălos înainte ca vara asta să se termine.

Sebastian rezistă impulsului de a-și slăbi nodul eșarfei. Prudence putea face ca șeriful să strângă ștreangul în jurul gâtului ticălosului chiar înainte ca acea cină să ia sfârșit.

Oftând, cu răsuflarea întretăiată, Devony se ridică. Sebastian încercă să-și amintească de ce fusese vreo clipă atras de ea. Îi mulțumi lui Dumnezeu că nu își scosese masca de față cu ea.

– Mă simt umilită, spuse ea. Dar, de fiecare dată când mă gândesc la Scoția, îmi amintesc de acea noapte oribilă. Se clătină pe picioare, dând semne că ar putea leșina din nou. Ochii ei albaștri, inexpressivi, se încetoșară. Bărbatul acela.... Nu-l voi uita niciodată. Brațele lui musculoase, mâinile neobosite, căldura gurii lui pe buzele mele...

Cu o lovitură precisă din cot, Prudence răsturnă paharul de vin. Vinul roșu curse peste fața de masă curată, din pânză, și ajunsese în poala lui Devony.

Devony sări, țipând, uitând de leșin. Smulse șervețelul de la Arlo și tamponă pata roșie care se răspândea peste fusta ei delicată, din organdi roz.

– Oh, nu, rochia mea cea nouă! Trebuie să fii întotdeauna așa o vacă neîndemânică, Prudence?

Prudence murmură niște scuze și apucă tacticos cu furculița încă o îmbucătură de hering. În timp ce toți ceilalți se îngrijeau de isteria lui Devony, Sebastian ridică paharul spre Prudence, închinând batjocoritor.

Ochelarii ei reflectau lumina candelabrului cu flăcări duble de lumânare, făcând ca expresia ei să fie atât de enigmatică de parcă ea ar fi fost acum cea care purta mască. Lui Sebastian nu-i plăcu acel efect.

Îndrăzni să i se adreseze direct.

– Spune-mi, domnișoară Walker, cum de ai ajuns să trăiești cu mătușa ta?

Când Prudence dădu să răspundă, Tricia ridică privirea de la fusta lui Devony și spuse:

– Prudence a venit să locuiască cu mine după moartea fratelui meu. Livingston a fost un inventator. Mult mai în vârstă decât mine, desigur.

– Desigur, întări moșierul Blake ideea, galant. Tricia a fost întotdeauna copilul acestui comitat.

Aruncă o privire plină de speranță spre farfuria goală. Tricia se ridică, ascultătoare, și sună pentru desert, lăsând-o pe Devony pe mâinile pricepute ale șerifului. Sebastian bătu cu degetele lui lungi în pahar.

– Un inventator. Ce interesant! Ce-l interesa pe tatăl tău?

Prudence nici măcar nu apucă să deschidă gura înainte ca Tricia să ciripească:

– Lucruri prostești. Nimic important. Muschete. Pistoale. Praf de pușcă.

Sebastian încetă să mai bată în pahar. Ecoul unghiilor lui lovind cristalul răsună în tăcere.

– Înainte de a muri tata, spuse Prudence în grabă, lucra la un acid fulminic puternic, pentru a înlocui praful de pușcă.

– Un concept interesant, spuse Sir Arlo. M-ar fi putut face să nu iroscesc câteva sute de focuri de armă din cauza pulberii care arde încet.

Ea încuviință din cap.

– Tata ar fi putut face și ca armata regelui să nu cheltuiască o avere pe praful de pușcă, dacă ar fi reușit, dar George nu a fost interesat. Dacă ar fi fost pudră pentru perucă în loc de praf de pușcă, nu am nici o îndoială că regele ar fi finanțat orice experiment pe care tata ar fi vrut să-l realizeze.

Un zâmbet lent, periculos, curbă buzele lui Sebastian.

– Eu însumi prefer sabia, dar am fost mereu curios în privința unui lucru. Spune-mi, domnișoară Walker, ce credea tatăl tău despre efectul apei asupra prafului de pușcă?

O gropiță apără într-un colț al gurii lui Prudence.

– El a descoperit că are un efect de înmuiere, milord.

Sebastian se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele peste piept.

– Da. Bănuiesc că așa e.

– Prudence a fost asistenta tatălui ei, spuse Sir Arlo, aproape cu mândrie.

– O preocupare revoltătoare pentru o tânără. Tricia își atinse ușor nasul cu o batistă parfumată când își aduse aminte de trecut. Ori de câte ori îl vizitam, acolo era și biata creatură – hainele ei duhneau a sulf, fața îi era mânjită cu cărbune.

– Grafite, își corectă Prudence mătușa.

– Oh, vai! spuse Tricia. Am vorbit suficient despre asemenea prostii la cină. Experimentele ridicole ale lui Livingston nu l-au dus nicăieri, decât la explozia în fața Academiei Regale și a jumătate din întreaga Londră. Nu m-am simțit niciodată atât de umilită.

Blake flutură furculița.

– Nu ar fi trebuit să toarne coniacul acela peste mercur. O risipă de coniac de calitate!

Tricia încuviință din cap.

– Toate speranțele lui de a obține un titlu nobiliar de onoare din partea regelui au zburat. Pe deasupra, nu am mai putut găsi din el decât cataramele de la pantofi și peruca! Știind cât de excentric era, probabil nici măcar nu le purta atunci. Am avut norocul că a trimis-o pe Prudence înapoi acasă pentru a-i aduce ochelarii, altfel nu am fi găsit nimic din ea, doar agrafele de păr.

Sebastian simți că i se face rău la stomac.

– Într-adevăr, o nenorocire, murmură el.

Studie fața lui Prudence, să vadă ce efect ar fi putut avea discursul dur al Triciei asupra ei. Nuanța pielii ei era atât de delicată, încât ar fi crezut că era imposibil să devină mai palidă. Se înșelase.

Ea se ridică de la masă. Chiar și în contrast cu albul puternic al feței de masă, articulațiile degetelor ei păreau subțiri și palide.

– Cred că mă ia o durere de cap. Dacă sunteți binevoitori să mă scuzați de la desert, mă voi retrage în camera mea.

Nu așteptă să audă obiecțiile Triciei. Fugi repede din sala de mese, aproape ciocnindu-se de o servitoare durdulie care aducea o tavă de argint cu cireșe scăldate în coniac aprins.

Servitoarea ținu tava în echilibru, dându-și ochii peste cap, când Prudence dispăru.

– Doamne, Lady Tricia, fata asta ne va aduce moartea la toți într-o bună zi.

Sebastian așteptă ca Tricia să-și apere nepoata și să o mustre pe servitoare că își permisesese să spună așa ceva. În schimb, buzele ei se curbară într-un zâmbet de felină.

– Haide, Blake, stinge focul ăla, bine? Cireșele sunt favoritele tale. Sper doar că lui Sebastian îi vor plăcea cel puțin pe jumătate cât îți plac ție.

Mâna Triciei îi mângâie coapsa, la adăpostul feței de masă. Sebastian abia dacă observă acest lucru, privirea lui fiind atrasă de heringul pe jumătate mâncat și de farfuria goală de desert de pe cealaltă parte a mesei.

Se ridică brusc, iar șervetul îi căzu pe podea.

– Dacă mă scuzi, draga mea, trebuie să mă ocup de vizitiu...

Restul scuzei lui se pierdu într-un bolborosit în timp ce ieșea cu pași mari din sala de mese, ciocnindu-se de servitoarea durdu-lie suficient de puternic cât să o facă să se clatine.

Coridorul era gol. Sebastian merse cu pași mari, fără să atingă podeaua cu bastonul. Plăcile de marmură de la intrare păreau să se întindă la nesfârșit. În cele din urmă, o văzu – o siluetă depărtată, cu capul plecat, cu mâna așezată calm pe balustradă în timp ce urca scările. Talentul de hoț îi fu de ajutor lui Sebastian. O prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să audă că cineva o urma.

Ea se răsuci cu o treapăt mai sus de el, și el îi văzu privirea întunecată și abătută, în spatele sticlei fragile. Strânsoarea lui se atenuă. Degetul lui mare îi simțea pulsul tot mai rapid la încheietura mâinii.

Erau atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună, atât de multe lucruri pe care simțea nevoia să i le spună. Dar, în același timp, amândoi erau conștienți de faptul că Old Fish se afla în spatele lor, făcându-și de lucru cu o stropitoare în jurul portocalului din ghiveci.

Elocința pe care Sebastian și-o perfecționase la Londra nu îl ajută de această dată, lăsându-l să pară stânjenit și stângaci ca un școlar.

– Tatăl tău, domnișoară Walker... Îmi pare foarte rău pentru el.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Ea își strânse mâna în pumn, dar nu se trase deoparte.

Sebastian se întrebă câtă furie ascundea ea sub calmul aparent. Ar trebui să o avertizeze de costul acelei atitudini. Și el își înăbușise propria furie ani întregi, rămânând supus sub fiecare lovitură, până când nu mai putuse simți nimic. Își dorea ca ea să își sprijine capul pe umărul lui și să lase amărăciunea care îi umplea ochii să se verse în balsamul vindecător al lacrimilor.

Old Fish se aplecă peste plantă, cu spatele la ei. Sebastian nu se putu abține. Întinse mâna și o mângâie pe obraz cu dosul palmei. Pielea ei avea textura satinelui și culoarea crem, așa cum își amintea.

– Unele răni se vindecă mai greu decât altele.

Ea tresări de parcă el ar fi lovit-o. Privirea ei se mută, repede, în jos, spre baston.

– Cum ar fi, de exemplu, rana ta veche din război?

El își coborî mâna, iar ea se întoarse cu un foșnet de material.

– Ai face bine să te întorci la invitați, milord. Logodnica ta te așteaptă.

În timp ce ea urca treptele, cu spatele și cu umerii perfect drepti, Sebastian răsuflă zgomotos, plin de frustrare. Se depărtă de scări și întâlni privirea rece a lui Old Fish. Nările fine ale majordomului simțeau cel mai firav miros de scandal.

Înainte de a putea protesta, Sebastian îi luă vasul de tablă din mână și îl întoarse cu susul în jos. Nu ieși nimic. Îl scutură înainte de a i-l da înapoi.

– Pomul ar putea crește mai repede, omule, dacă te-ai deranja să pui apă în stropitoare.

Zâmbind angelic, Sebastian își îndesă bastonul sub braț și se înapoie în salon.

Prudence trânti ușa camerei ei, răsuci cheia cu degete tremurânde și se sprijini cu spatele de ușă. Respira greu, de parcă urcase un munte abrupt, nu o scară. Inspiră adânc, de mai multe ori, tremurând, luptând cu sentimentul că era urmărită. Tăcerea care o înconjura fu întreruptă de râsul exploziv al Triciei, care răsuna până sus pe scări. Nu modul lipsit de respect în care mătușa Tricia descrisese moartea tatălui lui Prudence o făcuse pe fată să vrea să scape de acolo, ci compasiunea sinceră din ochii lui Sebastian Kerr.

De la sosirea lui Sebastian, Prudence reușise să îndure plimbarea de la alee la casă cu Tricia agățată de brațul lui, ca o lipitoare. Îndurase și stânjeneala din timpul ceaiului, deși tartele cu unt aveau, pentru ea, gust de rumeguș, de fiecare dată când Sebastian se uita la ea. Rezistase în timpul cinei și îndurase oscilația exasperantă a expresiei lui de la curiozitate nedumerită la ceva ce se apropia de ostilitate.

Dar, când se uitase la ea de parcă și-ar fi dorit să întindă mâna și să o prindă pe a ei, demnitatea ei aparentă dispăruse. Își apăsă cu o mână obrazul care îi ardea. Nu visase nici o clipă că el avea să fie atât de îndrăzneț și de nesăbuit încât să o urmărească, să spună că îi părea rău pentru tatăl ei, să-i atingă fața...

Își scoase rochia, apoi trase copcile corsajului, îndoindu-le de le făcu inutilizabile. Nu avea nici un chef să cheme o servitoare să o dezbrace, de parcă ar fi fost o păpușă invizibilă.

O cuprinse indignarea. Sebastian Kerr fusese extrem de arogant participând la una dintre petrecerile mătușii ei îmbrăcat într-o manieră atât de bizară! Nu purtase perucă. Stratul de pulbere care dădea strălucire părului lui negru era atât de subțire, încât putea fi o insultă mai mare decât dacă nu ar fi folosit deloc.

Își aruncă rochia în dulap și scoase o cămașă de noapte din bumbac. Și-o trase peste cap, pe dos, rată găurile mânecilor și petrecu următoarele câteva secunde încercând să-și scoată capul, mormăind în tot acest timp. Apoi reuși să scoată capul, și părul i se despletă, împrăștiind agrafe pe covorul decolorat.

Pielea bronzată a lui Sebastian, deși nu era la modă, îl făcea pe Sir Arlo, cu fața lui pudrată, să arate ca un cadavru. Pantalonii lui până la genunchi, de culoarea cărbunelui, se potriviseră exact cu culoarea genelor lui dese, și se lipiseră de coapsele lui într-un mod cât se poate de indecent. Redingota lui era lipsită de orice dantelă, cu excepția unei benzi înguste în jurul manșetelor. Dar cea mai șocantă dintre toate fusese eșarfa lui neapretată. Cutele ei fine, lejere încadraseră frumos jocul îndrăzneț de emoții de pe fața lui.

Prudence își desprinse restul agraferelor și își trecu o perie aurită prin părul bogat. Peria se prinse într-un smoc de păr încălzit. Ea trase, durerea resimțită oferindu-i o satisfacție perversă. Începu să-și împletească părul, apoi se opri. Avea vreo importanță

dacă se pieptăna sau nu? Nu era nimeni să o vadă în intimitatea dormitorului ei simplu. Își trase o bonetă de noapte pe cap, atât de tare, că aceasta îi acoperi și ochii.

O agrafă de păr i se înfipse în călcâi în timp ce se îndreptă încet, pe băjbăite, spre pat. Se strecură sub cuvertură, își lăsă capul pe brațele încrucișate și se uită în sus la rama baldachinului. Tricia avea un pat de mahon, masiv, cu stâlpi sculptați și cu perdele brodate. Patul mic al lui Prudence era făcut din fier ușor și acoperit cu muselină albă. Stâlpii aveau în vârfuri ornamente din alamă lustruită.

Când se întoarse pe o parte și își aranjă perna, avu senzația tulburătoare că avea din nou unsprezece ani și se chinuia să înțeleagă de ce tatăl ei trebuia să trimită fiecare ban pe care îl avea în plus „bieteii lui surori orfane“.

– Ai răbdare, draga mea Prudence, spunea el. Nu va fi nevoie decât de un cuvânt din partea regelui, și viitorul tău va fi sigur. Va veni și vremea noastră curând.

Prudence încă mai aștepta.

Cât timp ea și tatăl ei trăiseră în confortul rustic oferit de apartamentul lor cu două camere din Londra, Tricia huzurea la țară, în Northumberland, colecționând și apoi aruncând măsuțe Hepplewhite și lingușindu-și iubiții într-un stil la fel de elegant. Prudence încercase să nu o urască pe minunata ei mătușă.

Pentru Prudence, vizitele rare ale Triciei în apartamentul lor aglomerat fuseseră precum vizitele pământești ale unei zâne îmbrăcate în satin. Tricia o mângâia pe obraz, cu degetele ei reci sub mânușile de plasă. O înduioșare irezistibilă îi încălzea ochii de chihlimbar când își apăsa o batistă parfumată pe nasul ei delicat. Pentru un scurt moment, desfătându-se cu atenția pe care o primea de la Tricia, lui Prudence nu i se mai părea atât de îngrozitor să fie inteligentă, slabă și simplă.

Compasiunea din atingerea lui Sebastian îi spusese altceva. Prudence se aruncă pe burtă. Compasiune era un cuvânt prea bun. Poate, într-o zi, avea să învețe să-l separe de milă.

Roțile trăsurii huruiră pe pietrișul aleii. Vocea plină de violență a Triciei luându-și rămas-bun se înălță până la fereastra deschisă a lui Prudence. Devony Blake, se gândi ea, era acum liberă să meargă acasă și să viseze la banditul ei misterios cu mâini

neobosite și cu buze înfierbântate, în timp ce Tricia avea să facă mai mult decât să viseze alături de un bărbat care era un mister mai mare decât știa ea.

Prudence oftă, dorindu-și să fi avut pisoii ghemuit lângă ea. El era, probabil, în grădina de plante medicinale, fugărind raze de lună și visând la zâne cu mustăți. De ce ar sta alături de ea atunci când avea nevoie de el? Ce-ar fi putut ea aștepta de la un animal cu un nume de trădător – Sebastian? Îndeosebi un animal de sex masculin.

Pe scări se auzi scârțâitul unei scânduri. Își trase cuvertura peste cap. Un schimb de replici șoptit fu urmat de un râs gutural, apoi chicotele fură înăbușite brusc, într-un mod căruia Prudence alege să nu-i dea o semnificație. Se închise o ușă. Tăcerea cuprinse întreaga casă.

Prudence rămase nemișcată până când picioarele ei deveniră rigide și nu mai putu îndura să respire aerul sufocant de sub cuvertură. „Cum de-a îndrăznit ticălosul să își arate compasiunea?” se întrebă ea, aruncând înapoi cuvertura.

Se ridică să se plimbe prin cameră. Lumina lunii împestrița covorul cu dungi ca niște zăbrele. O adiere intensă, răcoroasă, de noapte, mișcă perdelele. Agitația ei crescuse până la un nivel aproape nebunesc. Luă o carte și o aruncă pe jos, apoi merse la urciorul din ceramică. Era gol.

Servitoarele uitau mereu să-l umple. Nu încăpea îndoială că urciorul Triciei era plin cu apă rece. Probabil că Old Fish mărunțise el însuși gheața pentru a-i face doamnei pe plac.

Prudence își simți dintr-odată gâtul atât de uscat de parcă ar fi traversat Sahara fără ajutorul unei cămile. Își încheștă maxilarul, spunându-și că nu avea să rămână prizonieră în dormitor pentru tot restul vieții ei pentru simplul fapt că mătușa ei avusese nechibzuința să se căsătorească cu un bandit.

Luă un capot pe ea și scoase capul pe ușă să se uite în stânga și în dreapta. Coridorul lung era gol. O singură lumânare într-un felinar împrăstia o strălucire blândă pe podeaua lustruită din lemn de cedru. Old Fish ținea întotdeauna o lumânare aprinsă pentru stăpâna lui. Tricia ura întunericul.

Prudence se strecură pe hol, bravada ei dispărând împreună cu temperamentul ei sălbatic. Trecuseră zilele când ar fi mers

în camera mătușii ei pentru ceva de băut. Dumnezeu știe ce priveliște dezgustătoare ar putea-o întâmpina de acum acolo.

Se lăsă în jos în capul scărilor și se uită printr-o balustradă în formă de liră. Se prinse cu mâinile de fierul forjat, rece. Lumina lunii și umbrele punctau intrarea de jos. O lumânare lăsată să ardă în salon crea o mică pată de lumină peste dalele din marmură. Prudence ascultă, dar auzi numai scârțâielile ciudate și gemetele tipice oricărei case abandonate în liniștea nopții.

Se strecură în jos pe scări. Simți sub palmă balustrada umedă din mahon. Când coborî ultima treaptă și se întoarse spre confortul lumesc al bucătăriilor, un braț cu mușchi încordați o prinse de talie și o trase lângă un piept puternic, de bărbat. O mână fermă îi astupă gura, înăbușindu-i strigătul.

Capitolul 6



Prudence așteaptă ca brațul de oțel din jurul taliei ei să se ridice și să i se strângă în jurul gâtului. Își putea deja imagina conversația dintre Tricia și logodnicul ei, la micul dejun, în dimineața următoare.

Bosumflarea lui Sebastian avea să pară autentică, după cum se cuvenea.

– Îmi pare îngrozitor de rău, draga mea. Am confundat-o cu un hoț și am strangulat-o și am omorât-o, din greșală.

Tricia l-ar fi bătut pe Sebastian pe braț, jucăușă, cu evantaiul.

– Băiat prostuț ce ești. Vai, ce păcat! Nu ai lăsat mizerie, nu? Am pus podeaua aia de marmură anul trecut în februarie.

Prudence își dădu, treptat, seama că el o ținea doar într-atât de strâns cât să-i potolească zbaterea și să o facă să se simtă neajutorată. Faptul că o putea imobiliza fără să o rănească era o dovadă grăitoare a puterii lui. Simți o delicatețe în atingerea lui, o dorință nespusă de a nu exercita mai multă forță decât era necesară pentru a o ține. O trase în întunericul de sub scară, lipindu-și spatele de perete pentru a se sprijini. Ea își lăsase toată greutatea pe el;

şoldurile ei erau lipite de contururile musculoase ale coapselor lui. El îşi depărtă picioarele ca să-şi păstreze echilibrul.

Respiraţia lui, mirosind a tutun şi a coniac, îi mişcă boneta de noapte.

– Stai liniştită, fătucă! Nu-ţi fac nici un rău. Dacă nu mai ţipi şi nu te mai agiţi, îţi dau drumul. Jur.

Prudence încetă să se mai zbată. Muşchii lui se relaxară, dar antebraţul îi rămase între sâni ei, iar palma lui caldă încă îi acoperea gura. Căldura corpului lui o ademni într-o plasă mătăsoasă, periculos de aproape de o îmbrăţişare. Când el îşi îngropă faţa în părul ei despletit, ea îşi dădu seama că pericolul în care credea că se afla putea fi, la urma urmei, de altă natură. Poate că el promisese să nu o rănească în acea agitaţie. Durerea pe care era el capabil să i-o provoace era deopotrivă dulce şi mortală. Îşi desprinsese mâna de pe gura ei. Degetele lui zăboviră un moment, ispititor, pe buzele ei.

Ea luă o gură tremurată de aer şi îşi adună o brumă de demnitate.

– Ai putea să-mi dai drumul?

Probabil îşi imaginase că el avea să-şi atingă scurt buzele de umărul ei dezgolit înainte de a o elibera.

– Dacă asta doreşti.

Prudence se retrase de lângă el, dar genunchii o trădară. El întinse mâna să-i ofere sprijin. Ea îşi trase boneta de noapte chiar înainte de a se întoarce cu faţa la el. El se sprijini de peretele curbat, cu braţele încrucişate. Umbra îi ascundea faţa. Prudence se simţi expusă în fâşia strălucitoare de lumină care pătrundea prin fereastra în formă de evantai de deasupra uşii. Ea simţi mai degrabă decât să vadă privirea lui alunecând în jos peste bumbacul subţire al capotului ei. Ea tremura, deşi noaptea nu era rece.

– Credeam că n-ai să mai vii, spuse el.

– Mi-e teamă că te dezamăgesc, Lord Kerr, dar nu am coborât la parter ca să am o asemenea întâlnire cu tine.

– Eşti sigură? Sau iar te minţi pe tine însăşi? Din câte îmi aduc aminte, nu îţi erau prea clare nici motivele pentru care m-ai însoţit la cabana arendaşului.

– Ți-aş aminti că tu ai fost cel confuz în legătură cu motivele mele, nu eu.

El păşi în lumină. Dacă Prudence considerase că îmbrăcămintea lui era nepotrivită la cină, acum era de două ori mai alarmată de neglijenţa lui nonşalantă. Îşi dăduse jos redingota. Cămaşa lui albă era pe jumătate deschisă, şi lumina lunii îi făcea părul de pe piept să pară auriu. Părul îi era desfăcut din coadă şi îi cădea lejer în jurul feţei într-un fel mai ademenitor decât ar fi recunoscut Prudence vreodată. Ea făcu instinctiv un pas înapoi.

El se învârti în jurul ei ca o panteră neagră.

– Eşti o femeie imperturbabilă, nu-i aşa? Admir chestia asta mai degrabă la un bărbat.

Prudence alese să ignore insulta insinuată, studiind plăcile de marmură ale podelei, de parcă le vedea pentru prima oară.

– Ai fi o jucătoare foarte bună de faraoon, continuă el. Îndrăznesc să spun că nu Ți-ai încercat niciodată norocul la jocul ăsta.

– Bineînţeles că nu. Ea îşi ridică ochii spre el. Deşi sunt sigură că poţi include asta printre numeroasele tale calităţi, împreună cu jaful la drumul mare şi statul la pândă sub scări.

– Nu uita şi trişatul la jocul de whist. De ce ai venit jos, domnişoară Walker? Căutai desertul?

Zâmbetul lui răutăcios era enervant.

– M-am gândit că ai putea avea nevoie să găseşti argintăria, replică ea.

– Ah, uite cum rage şoarecele. De aceea crezi tu că am venit la Lindentree? Să fur de la mătuşa ta?

Prudence îşi dori să fi crezut cu adevărat aşa ceva.

– Nu. Vocea ei îşi pierdu nota de ironie. Cred că ai venit la Lindentree să te căsătoreşti cu ea.

El o privi adânc în ochi, părând, pentru o clipă, fascinat. Ridică mâna să o atingă pe obraz, apoi şi-o coborî.

– Ar fi trebuit să porţi nenorocirii ăia de ochelari. Ai putea să cazi şi să te răneşti. Merse până la măsuţa de lângă perete, şchiopătatul fiindu-i mai pronunţat decât înainte. Ridicând o ciobăniţă de porţelan, răsă. Tu eşti singura vinovată. Tu mi-ai spus că ai plânge dacă aş fi spânzurat. Tu ai sugerat că aş putea să-mi astâmpăr patima de câştiguri într-un mod mai onorabil.

– Cum ar fi, de exemplu, căsătoria cu o femeie bogată?

– Da. Degetele lui lungi şi elegante mângâiară porţelanul delicat. Prudence se întrebă dacă îi aprecia valoarea. Este

o metodă depășită, dar acceptată pe plan social, prin care poți să aduni avere.

– Ai mai multe în comun cu Tricia decât mi-am dat seama. Prudence păși în lumina din salon, apoi se dădu înapoi, încruntându-se, abătută. Capotul se mișcă în jurul gambelor ei. Tricia se căsătorește de fiecare dată cu bărbați cu bani. M-am tot gândit și am întors pe toate părțile treaba asta în minte, și nu-mi dau seama de ce ar vrea să se căsătorească cu tine.

Se întoarse cu fața la el. Silueta i se vedea în lumina lunii, făcându-l să pară un zeu păgân neîngrijit, iar obraji ei se îmbujorară când își dădu seama cât de prostești fuseseră vorbele ei. Motivul pentru alegerea Triciei era cât se putea de evident – la fel de evident ca lumina argintie care scălda muchiiile feței sale. Tricia găsi-se în cele din urmă pe cineva mai frumos ca ea.

El ridică din umerii lui lați.

– Am mințit-o. I-am spus că Dunkirk e încă al meu. Și în curând va fi. Cu o contesă englezoaică drept soție și cu portofelul ei care să mă susțină, nici măcar MacKay nu va fi în stare să mă împiedice să-mi revendic castelul. Câteva jafuri în plus și voi avea de-ajuns de mulți bani cât să păstrez iluzia de bogăție – cel puțin până când ne căsătorim.

Prudence vorbi în mod voit pe un ton relaxat:

– De ce să te căsătorești? De ce să nu-ți cumperi titlul? Prim-ministrul oferă titluri ca pe niște șervețele. Tot ce trebuie să faci este să dovedești că ai un venit anual de zece mii de lire.

– Și ce carieră ar trebui să declar? De hoț? De răufăcător renumit?

Ea își înclină capul, ascunzând un zâmbet ezitant.

– Ar fi o adevărată lovitură pentru Tricia să adauge un lord scoțian la colecția ei de conți francezi și baroni englezi.

– Și dacă ar ști că sunt un lord scoțian renegat?

– Atâta timp cât ai fugit cu averea familiei, nu i-ar păsa. Cu cât mai renegat, cu atât mai bine. Tricia iubește cauzele pierdute.

Prudence fu luată prin surprindere când el îi înălță bărbia. Pielea i se înfioră ca urmare a șocului cald al atingerii.

– Asta crezi tu că sunt? întrebă el. O cauză pierdută?

Privirea lui îi cercetă chipul, zăbovind asupra buzelor.

Zâmbetul ei păli.

– Milord, nu e treaba mea ce ești.

Cu acea respingere distantă, se întoarse și își ridică partea de jos a halatului cu mâinile tremurânde. Când dădu să urce treptele, el o prinse de braț, iar ea simți ceva asemănător cu disperarea în strângerea lui.

– Nu m-am așteptat niciodată să te găsesc într-un loc precum Lindentree.

Nu îl putu privi în ochi.

– Regreți?

– Regretul este doar jumătate din chestiune, dragă. Eu nu am vrut să te mai văd vreodată.

El nu protestă când ea se trase ușor din strânsoarea lui. Prudence era baricadată în siguranță în spatele ușii dormitorului ei înainte de a-și da seama că fața ei era udă de lacrimi.

Sebastian se trezi în zori să dea târcoale casei cufundate în somn. Tăcerea adâncă și privirea albastră, absentă, a păstoritei din porțelan de la intrare îl făcură să iasă în grădinile amenajate. În câteva săptămâni, acele grădini aveau să fie ale lui. Mărgelile de rouă străluceau pe frunzele verzi de iarbă. El se așeză pe o bancă de marmură și privi cum cerul devenea din gri roz, apoi albastru pal. O coloană subțire, ionică, răsărea dintre dalele lustruite. Era o coloană care nu se îndrepta nicăieri și nu susținea nimic – și, pentru Sebastian, exprima perfect defectul subtil al grădinilor Lindentree. Erau frumoase, dar inutile. La fel ca stăpâna lor.

Când se întâlniseră la Londra, în urmă cu câteva luni, Tricia păruse partenera perfectă pentru pregătirea bunicului lui – amuzantă, entuziastă în pat, văduvă, bogată și având mai multe titluri decât orice femeie sau bărbat pe care îl știa el. O studiase cu o grijă minuțioasă, folosindu-și talentul natural pentru a-i imita tiparele de vorbire și manierele. El știa că orice domn ar fi măgulit să aibă o astfel de femeie drept amantă.

Dar Sebastian nu era un domn. Știa că era doar o chestiune de timp până când avea să-și facă apariția la vreo petrecere din Londra și avea să dea ochii cu Killian MacKay. Apoi, toată societatea avea să-l cunoască drept ceea ce era – un ticălos ordinar, care se ocupa cu hoția. Pentru a scăpa de D'Artan și a-și construi un viitor

într-o societate care ar trebui pe bună dreptate, să-l disprețuiască, el nu avea nevoie de o amantă, ci de o soție.

Sebastian se ridică. Liniștea grădinilor nu făcea decât să ia în derâdere seriozitatea neliniștii lui. La fiecare colț, la fiecare cotitură de alee, erau spaliere îmbrăcate cu flori catifelate de caprifoi. Rupse o floare în treacăt și smulse vârful ei delicat. Prinse repede cu limba bobul auriu de nectar care umplea stamina delicată.

Închise ochii, bătut de amintirea parfumată a părului despletit al lui Prudence. Oare simțurile lui îmbătate își imaginaseră totul sau fusese cu adevărat părul ei parfumat cu parfumul delicat de caprifoi? Nu avu nevoie de multă imaginație să-și aducă aminte felul în care o simțise, delicată și moale, în brațele lui, cu o noapte în urmă. Capotul reușise prea puțin să-i ascundă formele delicate. Ar fi putut să o țină în brațe toată noaptea.

Sebastian deschise ochii. El nu o mințise. Sperase să nu mai dea ochii cu ea vreodată. Prudence Walker era periculoasă. Mult mai periculoasă decât știa bunicul lui. Nu doar expedierea, pe mare, a prafului de pușcă sau desemnarea bătrânului ca membru în Camera Comunelor erau în pericol. Întregul viitor al lui Sebastian depindea de discreția ei. Își încleștă pumnul.

„Aș dori ca ea să dispară.”

Amintirea acelui ordin glacial îi întunecă privirea. Niciodată nu îi fusese nesupus bunicului lui în mod voit. Învățase cu mult timp în urmă să îi rădă în față tatălui său, știind că nu avea să se aleagă cu altceva decât cu o coastă ruptă sau cu nasul însângerat pentru obrăznicia lui. Dar cu D'Artan nu erai niciodată sigur de pedeapsa care te aștepta.

Sebastian își deschise palma. Bucățile zdrobite de floare de caprifoi se împrăștiară în vânt.

Ușa de la sufragerie se deschise larg. Sebastian își ridică privirea pentru a douăsprezecea oară, doar ca să fie răsplătit de priveliștea chipului veștejit al lui Old Fish. Își întoarse atenția la ouăle poșate, rezistând impulsului de a bombăni. Cererea lui de mai devreme de a primi micul dejun fusese întâmpinată cu o privire glacială.

– Contesa nu ia niciodată micul dejun înainte de amiază, îi spusese Old Fish.

– Foarte bine, replicase Sebastian. Dar aș vrea să mănânc ceva acum. Mai sunt cinci ore până la amiază.

Majordomul strâmbase din nas și îndrăznise să arunce o privire la ceasul de pe pervazul șemineului.

– V-aș putea servi cu ciocolată caldă în camera dumneavoastră.

Sebastian nu era obișnuit să le comande servitorilor. Ar fi urlat un ordin și i-ar fi dat una lui Jamie peste cap pentru o asemenea obrăznicie, dar pe moment rămăsese perplex, neștiind cum să-l trateze pe majordom. Imaginea expresiei lui Old Fish dacă s-ar fi trezit cu o palmă peste cap îi dăduse lui Sebastian avântul de care avea nevoie pentru un zâmbet amabil.

– O ofertă foarte binevoitoare, într-adevăr, dar cred că voi lua micul dejun în sufragerie. Făcuse o pauză. În fiecare dimineață.

Umflându-și nările lui aristocrate, Old Fish făcuse o plecăciune în semn că se dădea bătut. Sebastian se așezase în capul mesei celei lungi, pregătit să fie servit cu o fiertură veche. Dar Old Fish păruse hotărât să aibă ultimul cuvânt, prin vorbă sau altfel, astfel că Sebastian urmărise neputincios cum tot felul de mâncăruri aburinde erau aduse și așezate pe bufetul din lemn de cireș.

Biscuiți calzi, unși cu miere urmară după scrumbii proaspete și rozete reci de unt. Bucăți groase de bacon străluceau lângă mormane de căpșuni și frișcă. Chiar și Tiny ar fi avut dificultăți în a se ridica la nivelul unui astfel de festin. Sebastian își dăduse prea târziu seama că nici măcar nu îi era foame.

Prin urmare, ciugulise din ouă și calculase, absent, valoarea vaselor din argint pentru încălzirea mâncării, așezate deasupra unor lumânări mici. Privirea lui se îndrepta către ușă de fiecare dată când aceasta se deschidea, ca și cum prin propria forță a voinței lui putea chema persoana pe care voia să o vadă.

Old Fish stăruia la cotul lui.

– Mai aveți nevoie de ceva, domnule?

Sebastian lăsă jos cuțitul, dându-și seama cu amărăciune că mâncase cu lama acestuia. Furculița lui neatinsă strălucea printre cutele albe ale șervetului.

– Cred că asta e tot. Își drese vocea. Spune-mi, Fish, domnișoara Walker ia vreodată micul dejun în sufragerie?

Buzele subțiri ale majordomului se strânseseră într-o expresie de dispreț.

– Ea nu ia micul dejun. Nu văd nici un rost să deranjez servitorii pentru micul dejun al domnișoarei Walker. Ea preferă să-și ia un biscuit de la bucătărie și să se ducă în bibliotecă. Strâmbă din nas. E foarte îndatoritor din partea ei, aș putea spune.

„Ce fel de casă bizară era aceasta în care servitorii nu trebuie deranjați pentru nevoile stăpânilor lor?” se întrebă Sebastian. El ar fi vrut să deranjeze personal pe oricine sugera că Prudence nu merita să i se gătească. De câte ori rămăsese ea fără micul dejun sau fără foc în cameră doar ca să fie „îndatoritoare”? Când el avea să fie stăpânul la Lindentree, ea nu avea să ducă lipsă de nimic. Avea să se îngrijească personal de asta.

– Domnișoara Walker a trecut pe la bucătărie în dimineața asta? întrebă el.

– În urmă cu aproximativ o oră.

Sebastian sări ca ars. Cuțitul îi căzu, zgomotos, pe podea.

– Foarte bine. Asta e tot. Mulțumesc. Alergă spre ușă. Scrumbiile afumate au fost delicioase, spuse el peste umăr către majordomul care îl privea cu gura căscată. A fost bun și untul. Este vreun truc prin care faceți cocloașele alea mici să arate ca trandafirii?

Dispăru înainte ca Old Fish să poată răspunde. Sebastian o luă pe un coridor cu arcade, spre biblioteca pe care o descoperise mai devreme, în dimineața aceea. Ușile sculptate erau închise. Când o servitoare apărură de după colț cu un braț plin de rufărie, el se ascunse într-un alcov dosit de perdele. Ieși după ce femeia trecu și își trase, nervos, redingota. Când avea să fie el stăpânul la Lindentree, avea să fie nevoit să înceteze să stea la pândă ca un spion francez de mână a doua. „Dar asta ești”, își reaminti el. Doar averea Triciei avea puterea să-l elibereze.

Deschise larg ușile de la bibliotecă și, văzând-o, își stăpâni o înjurătură care l-ar fi făcut și pe Tiny să roșească. Prudence ridică brusc privirea, făcând ochii mari de panică.

– Scuză-mă, spuse el, m-am lovit la un deget de la picior.

Nu se lovise la picior. Înjurase fiindcă ființa seducătoare de noaptea trecută dispăruse din nou. Chipul fragil care îl bântuise toată dimineața ar fi putut fi doar un vis – părul ondulat, bone-ta de noapte trasă într-o parte, oasele delicate ale feței încadrate

de dantelă... toate acestea dispăruseră de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Durerea pe care o simțea Sebastian în inimă era mai degrabă supărare decât iritare. Poate avea de-a face cu două gemene cu un simț al umorului diabolic.

Părul despletit al lui Prudence fusese înlocuit de un coc atât de strâns, încât îl luă pe el durerea de cap numai privindu-l. Ochelarii îi stăteau cocoțați pe vârful nasului și strângea ușor din buze. Își retrase picioarele de pe scaunelul din fața ei și dădu la o parte o firimitura rătăcită de pe muselina cenușie a fustei.

El închise ușa.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Putem discuta aici fără să fim deranjați?

Ea își puse deoparte cartea, cu o ezitare evidentă.

– Presupun. Nu cred că Tricia știe unde e biblioteca.

El se încruntă.

– De cât timp locuiește ea aici?

Prudence clipi ca o bufniță peste rama ochelarilor.

– De zece ani.

Sebastian trase un taburet tapițat cu brocart și se așeză la picioarele ei. Biblioteca era o încăpere confortabilă, care mirosea a mușcal și a piele de la cărțile uzate.

Două ferestre batante lungi dădeau spre o pajiște plină cu flori galbene de piciorul-cocoșului. Era revigorant să privească pe ferastră și să vadă ceva mai natural decât o peluză tunsă impecabil și statui cu Apollo uitându-se chiorâș.

Acum, că o găsise, cuvintele nu-i mai veneau cu ușurință lui Sebastian. În timp ce se uita la cartea pe care o citea ea, zâmbi ironic.

– *Sur la combustion en général?*

Ea acoperi cartea cu o mână, ca și cum ar fi vrut s-o protejeze.

– Domnul Lavoisier împărțea multe dintre teoriile tatălui meu referitoare la explozibili.

– N-am știut că tu continui cercetarea tatălui tău.

– Nu o continui. Ridică o grămadă de scrisori stivuite lângă scaunul ei. Dar acești oameni o continuă. Rugămintile lor vin săptămânal în cutia poștală. Ei doresc notițele tatălui meu, formulele lui. Dar eu nu-i pot ajuta, din moment ce nu știu ce a mers greșit în calculele lui. Prudence râse ușor. Unii dintre ei vor chiar bani.

Sebastian privi încruntat grămada de scrisori.

– Oamenii enervanți, nu-i așa?

– Lucrurile s-au mai potolit. A fost mult mai rău imediat după ce a murit. Obișnuiau să vină la ușa Triciei, să mă acosteze la bise-rică... Oftă. Nu mă pot abține să nu mă întreb unde erau toți când tata îi implora să îi dea bani pentru a-și finanța experimentele.

Sebastian vru să o atingă pe mână, dar se mulțumi să mân-gâie cotorul uzat al cărții. Preț de câteva minute bune, rămaseră cufundați în tăcere. Amândoi începură să vorbească în același timp, apoi se lăsară din nou pradă tăcerii stânjenitoare.

– Zi tu, insistă Sebastian.

Ea își cuprinse genunchii cu mâinile.

– Nu, spune tu.

El își întinse picioarele lungi.

– De ce nu m-ai dat de gol în fața mătușii tale?

Ea pufni cu demnitate.

– Dacă mătușa Tricia este suficient de naivă cât să se mărite cu un hoț, cine sunt eu să o împiedic?

– Într-adevăr, cine ești tu? Mi-am tot pus întrebarea asta de când te-am cunoscut.

– Mă tem că ai fi dezamăgit de răspuns.

Își dădu jos ochelarii și și-i puse în buzunar. Sebastian se așezase aproape de ea ca pentru a o face să-i răspundă. Observă cearcănele care umbreau pielea delicată de sub ochii ei, ca și cum ar fi dormit și ea rău. Dar ametistul delicat din ochii ei era fără pată. Nu se putu abține să nu se uite insistent la ea, cu privirea atrasă de linia pură a obrazului, atât cât reușea să vadă de acolo de pe taburet.

– E bine că m-ai căutat tu pe mine, Lord Kerr. Plănuisem să solicit să am o întâlnire cu tine mai târziu în cursul zilei. Nu m-am gândit că te vei trezi atât de devreme. Îi evită privirea. Mătușa mea rar se trezește înainte de prânz. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi trează la ora asta... sau că tu ai putea fi treaz sau că...

I se făcu milă de buimăceala ei.

– Nu am idee dacă Tricia e trează sau nu. La cererea mea, dormitorul meu este în aripa de vest.

Ea îi întâlni, din nou, privirea, și el observă o admirație ezitan-tă în ochii ei.

Sebastian se simți ca un ticălos. Dormitorul lui *chiar* era în aripa de vest, la cererea lui. Dar el o ținuse pe Tricia la distanță sub pretextul că nu dorea ca implicarea lor intimă să o corupă pe tânăra ei nepoată. Atât Tricia, cât și Prudence ar fi fost în pragul leșinului dacă ar fi știut cu câtă disperare își dorea el în realitate să o corupă.

Prudence își dresese glasul în mod voit, iar el se simți de parcă se pregătea să ia interviu unei guvernante.

– Am vrut să mă întâlnesc cu tine, milord...

– Sebastian, o întrerupse el.

– ... Să te asigur că voi face tot ce îmi stă în putere să nu fiu o povară pentru tine și pentru mătușa mea, odată ce vă veți căsăto-ri. Nu știu dacă mătușa mea ți-a spus, dar eu mă pricep să țin re-gistrelor contabile ale casei. Mă pot ocupa de detaliile plictisitoare ale administrării unui conac precum Lindentree, scutindu-vă pe tine și pe Tricia de munca asta, ca să puteți participa la baluri, la vânători sau la orice alte activități sociale alegeți pentru dis-tracția voastră. Prudence își înclină capul, iar privirea lui rămase ațintită asupra părului ei. Mă simt oarecum rușinată să recunosc că nu prea am autoritate asupra servitorilor, dar, din fericire, ei o adoră pe Tricia, așa că până și cei leneși vor face orice le cere.

El continuă să o privească fix, într-o tăcere uluită.

– De asemenea, sunt foarte pricepută la lucru cu acul. Pot face cusături simple, ceea ce ar trebui să vă scutească de deranjul de a angaja o cusătoreasă pentru uzul casnic.

Sebastian vru s-o oprească înainte ca ea să își ofere serviciile și ca fată în casă, dar discursul ei plin de demnitate îl făcu să rămână fără cuvinte. Se întrebă ce avea să spună ea dacă îi oferea postul de amantă. Dar nu, ar fi fost prea crud. Și prea ușor.

La tăcerea lui, vocea ei ezită.

– Pot chiar să mă apuc de curățenie dacă dorești.

– Ce să cureți? Pistoalele mele?

Cuvintele îi săriră de pe buze înainte să le poată opri. Ea își ri-dică privirea, făcând ochii mari, în semn de reproș blând, de parcă nu i-ar fi găsit amuzantă gluma. Își afundă și mai tare degetele în fuste.

– Lindentree este singura casă pe care o știu. Mătușa mea a fost îndejuns de binevoitoare cât să mă ia aici după ce tata – ezită pentru un scurt moment – a explodat.

Jena ei îl rănea. Se lăsă pe spate în scaun, cercetându-i fața.

– Și pretendenții, Prudence? Nu vrei să te căsătorești într-o zi?

Ea îi susținu cu răceală privirea. Cuvintele ei liniștite nu aveau nici o urmă de autocompătimire.

– Am douăzeci de ani. Am primit două propuneri de căsătorie, diferite, în viața mea. În cinci minute, i-am convins pe amândoi bărbații că de fapt nu mă iubeau. Dacă m-ar fi iubit, nu aș fi fost în stare să-i conving că nu mă iubeau.

Onestitatea ei evidentă îl dezarmă, și simți cum i se formează un nod dureros în stomac.

– Asta ți se potrivește? Este asta viața pe care ți-o alegi? Fără soț. Fără o casă a ta. Fără copii.

Ea înclină timid capul.

– Trebuie să mărturisesc că am o slăbiciune pentru copii. Am sperat cândva să am și eu copiii mei.

Sebastian se ridică și se îndreptă spre fereastră, înainte ca ea să-i întâlnească privirea și să vadă cât de mult își dorea el să-i facă un copil. Își încheștă pumnul de marginea ferestrei, privind în gol, orbește, la dimineața de vară.

Când vorbi din nou, vocea lui era mai răgușită decât intenționa:

– Nu trebuie să-ți faci griji, domnișoară Walker. Lindentree va fi casa ta atâta timp cât îți dorești să fie astfel.

Auzi foșnetul fustelor ei, sunetul ochelarilor în vreme ce și-i pune pe nas, dar nu avu încredere în el însuși să se întoarcă și să o privească.

– Mulțumesc, domnule. Nădăjduiesc că nu veți regreta.

În spatele lui, ușile bibliotecii se deschiseră și se închiseră. El își apăsă fruntea de geamul cald, uimit de cele întâmplate. El venise în bibliotecă să lingusească, să jure sau să o amenințe pentru a o face să păstreze secretul cu privire la identitatea lui, și ea ajunsese să-l implore – pe el, un ticălos mincinos, hoț, bun de nimic – ca să primească un mic colț în propria casă.

Ce fel de femeie era? Și de ce nu era el în stare să nu se mai gândească la ea? Își miji ochii, cu hotărâre. Cu noroc și puțin farmec, intenționa să afle. Căută în buzunarul hainei și scoase una dintre

agrafele cu vârful de perlă pe care le purtase la el din noaptea când se întâlniseră. O răsuci între degete, auzind din nou ritmul dulce al ploii de vară.

Capitolul 7



Prudence intră pe ușa de la bibliotecă, încercând să țină o tartă și să întoarcă pagina cărții, în același timp. Ajungând în siguranță în bibliotecă, închise ușa cu piciorul. Un sforăit ușor rupse tăcerea, și ea îngheță. Inima îi bătu puternic, în semn de avertisment. Când se întoarse, tarta îi alunecă dintre degete și ateriză pe podeaua lustruită, din lemn, cu o bufnitură.

Sebastian stătea întins în scaunul cu spătar, cu picioarele încălțate în ciorapi albi sprijinite de un scaun. Avea capul lăsat pe spate și gura ușor întredeschisă. Pe genunchi avea o carte, șifonând culețele îngrijite ale pantalonilor lui de culoarea bronzului.

Ea știa că trebuia să curețe tarta de pe jos și să plece în tăcere. Sebastian Kerr avea să fie în curând stăpânul acestei case. Dacă el alegea să-i interzică accesul în bibliotecă în liniștea dimineții... era dreptul lui. Dar razele oblice ale soarelui de dimineață se revărsau peste el, îndemnând-o să meargă mai departe. „Doar o privire”, își promise ea. Doar să-și astâmpere curiozitatea perversă privind obiceiurile de lectură ale acestui bandit notoriu.

Ținându-și strâns cartea, se apropie de el, orbită nu doar de razele soarelui. Lumina fragilă țesea o plasă albă-aurie în jurul lui Sebastian. El arăta ca un prinț medieval așteptând un sărut să-i rupă vraja. Înainte de a-și da seama, Prudence se aplecă în față, cu buzele depărtate. Sebastian își mișcă piciorul, iar ea se muștră. Nu-și putea permite să se complacă în acele fantezii de domnișoară cu logodnicul mătușii ei. Era doar un bărbat ca oricare altul. Se strădui să se concentreze asupra defectelor lui – micul sughiț care venea la finalul fiecărui sforăit, cicatricea ușor vizibilă de sub bărbie. Se aplecă asupra lui. Vai, dinții lui nici măcar nu erau perfecți! Unul dintre dinții din față avea un colț ciobit.

El se mișcă din nou, iar ea aproape chicoti la gândul că avea să se trezească și să o găsească uitându-se în gura lui ca un comerciant de cai.

Ea îi luă cartea din poală, dar nu fu nevoită să o întoarcă pentru a o recunoaște. Era faimosul volum al lui Lavoisier despre praful de pușcă, exact cartea pe care o citise ea cu o zi înainte. Sebastian ajunsese la a doua pagină înainte de a adormi.

Uimirea ei se transformă în furie irațională. Cartea îi alunecă din mâinile rigide, lovind covorul persan cu o ușoară bufnitură. De cât timp stătea el acolo așteptând-o? Ar fi trebuit să fie cu logodnica lui. Ce drept avea el să-i strice dimineața? Să se strecoare în biblioteca ei, pe scaunul ei, cu cartea ei? Nu era nimic în viața ei de care el să nu se sinchisească, pe care să-l lase neschimbat de batjocura atingerii lui? Se uită urât la el, observând fără să vrea cum genele lui întunecate îi umbreau obrazii. Oamenii adormiți par extrem de vulnerabili.

Făcu intenționat trei pași în spate, depărtându-se de covor, apoi întinse brațele drept în fața ei... și scăpă cartea. Aceasta se izbi de podea cu forța unui foc de armă.

Sebastian sări de pe scaun, bâjbâind în jurul taliei. Prudence nu știu dacă să se simtă amuzată sau rușinată când își dădu seama că el își căuta pistoalele. Privirea lui sălbatică dădu peste ea. Prudence clipi, cât putu ea de inocentă.

– Îmi pare îngrozitor de rău. Nu am știut că ești aici.

El se lăsă din nou cu spatele pe scaun și își trecu o mână prin părul ciufulit.

– Dumnezeuule mare. Mi-ai mâncat zece ani din viață.

Prudence observă însă că el nu era prea bătrân să împingă cu călcâiul sub scaun tratatul despre praf de pușcă.

Ea îngenunche să-și ridice cartea.

– Nu am vrut să te deranjez. Plec acum.

– Nu!

Ea îl privi fix, încremenită în locul acela, în genunchi. El își aranjă, timid, redingota, ca și cum ar fi devenit conștient de faptul că disperarea îi atenuase autoritatea.

– Rămâi, te rog. Există loc suficient pentru amândoi aici.

Prudence se gândi că nici Colosseumul din Roma nu ar fi avut spațiu suficient pentru ei amândoi. Dar, înainte ca ea să poată

protesta, Sebastian se puse în genunchi lângă ea. Genunchii lui îi atinseră pe ai ei când el îi luă cartea de jos.

El clătină ironic din cap când simți greutatea cărții și citi titlul cu voce tare, poticnindu-se din cauza limbii latine, pe care nu o cunoștea.

– *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica* de Isaac Newton. I-o dădu înapoi. Mă bucur să văd că te-ai apucat de o lectură mai accesibilă, Prudence. Începeam să mă întreb dacă te distrezi vreodată.

Zâmbetul lui malițios lăsă să i se vadă dintele ciobit. Îl făcea doar să pară neînfricat. Prudence știa că trebuia să scape înainte ca el să-și regăsească zâmbetul. Ținu cartea la piept ca pe un scut, bâlbâindu-se așa cum făcea întotdeauna când era nervoasă.

– Newton este cu adevărat fascinant, să știi. *Principia* analizează ipoteza că forța atracției între două corpuri variază în mod direct...

Vocea ei își pierdu din avânt când Prudence rămase hipnotizată de mirosul curat al părului lui, de atingerea leneșă, ușoară a limbii lui pe buza de sus. El ridică dintr-o sprânceană, dându-i un imbold să continue. Ea se săltă brusc.

– Nu cred că ești interesat.

Sebastian se ridică și el.

– Te înșeli, Prudence. Aș fi foarte interesat.

– Nu, nu ești. Se dădu un pas în spate. Eu... eu sunt plictisitoare. Toată lumea spune asta.

– Prostii! Mie mi se par foarte interesante teoriile lui Norton.

– Newton, îl corectă ea, făcând încă un pas în spate, profund conștientă de faptul că ușa din spatele ei era închisă.

El întinse mâna după carte, ca și cum, prin acest gest, o putea ține și pe ea acolo. Își înfipse degetele în cotorul de piele. În mod surprinzător, nu farmecul nemaipomenit al fizicului lui o tenta să rămână, ci seriozitatea blajină din ochii lui. Ar fi fost prea ușor să creadă că el își dorea cu adevărat să stea alături de ea printre atâtea cărți, să râdă și să vorbească despre lucrurile care îi interesau, așa cum obișnuia să facă ea cu tatăl ei. Dar, când se uită în sus, privirea lui Sebastian stăruia asupra buzelor ei, nu asupra cărții.

O căldură ciudată îi inundă obraji. Ea pipăi în spatele ei, după mânerul ușii.

– Poate altă dată.

Ca și cum și-ar fi dat seama că insistase prea mult, prea repede, el se dădu un pas în spate.

– Vino mâine-dimineață, bine? Am putea vorbi...

O expresie ciudată apărură pe chipul ei, iar Prudence îl urmări cum își cobora privirea. Picioarul lui era înfipt bine în mijlocul tarlei. Zmeura îi păta ciorapul alb, imaculat. Prudence își duse mâna la gură înainte să-i scape un chicot înăbușit. Tricia spunea că râsetul ei era vulgar, la fel de abject și de comun ca al unei femei ușoare din Londra. Sub genele lui coborâte acum, ochii lui Sebastian scânteiau periculos. Prudence deschise ușa, hotărând că era mai înțelept să pretindă că nu observase că picioarul lui era mânjit de micul ei dejun.

– Poate mâine. Făcu o reverență scurtă, grăbită. O zi bună, milord.

Plecăciunea lui elegantă ar fi putut face cinste oricărui salon din Londra.

– O zi bună, Prudence.

Ea se retrase cu spatele până în hol, se întoarse și fugi, dispărând după colț și afară pe ușă, spre grădină. Se lăsă jos, lângă un perete, înăbușindu-și cu fusta hohotele vesele de râs.

Sebastian își trecu mâna prin apa rece, care susura, a iazului de pește. Un peștișor auriu îl ciupi de un deget. Sebastian își îndreptă spatele, oftând, și se aplecă peste balustradă. Soarele îi încălzea cămașa de batist, lipindu-i-o de umeri. El tânjea să-și desfacă părul din coadă și să îl lase să fluture în vântul cald.

Din zona înverzită destinată jocului cu bile, aflată mai jos de terasă, Blake flutură un picior de curcan spre el. Sebastian se întrebă dacă și el avea să ajungă la fel peste douăzeci de ani. Corpulent și grosolan, mulțumit să-și petreacă zilele prins în jocuri cu alți copii mari, ca el, și nopțile învățând modalități noi, inteligente, de a-și lega eșarfa. Se cutremură.

– Te-a luat frigul, dragule? Să-i spun lui Fish să-ți aducă haina?

Sebastian își reprimă un alt fior când vocea pițigăiată a Tricie îi străbătu șira spinării. „Ce fel de întrebare stupidă e asta?” se întrebă el. Probabil doar un alt pretext să-l îndese într-o redingotă. Se întoarse cu fața la logodnica lui. Ea stătea la câțiva pași distanță, sortând corespondența cu Old Fish. Recent dată jos din pat, purta doar eleganta ei *robe de chambre* – și, desigur, o perucă și machiajul adecvat. Șalul ei umed îi era lipit de piept. Un firicel de sudoare se prelinse pe obrazul ei înroșit, topind pudra în urma lui. Sub lumina caldă a lumânărilor din sălile de bal londoneze și din dormitorul ei, Sebastian nu observase niciodată pielea care îi atârna la gât. Simți un fior de compasiune amestecată cu iritare. Probabil se simțea sufocată sub acea perucă.

– Nu, mulțumesc, draga mea, spuse el, afișând un zâmbet plăcut. Nu îmi e frig.

Ea chicoti.

– Poate te-a trecut un fior.

„Mda, poate mi-a dat fiori un dog german”, comentă el în gând, în vreme ce Boris traversa în goană peluza, împrăștiind păunii.

Tricia îi trimise bezele și se întoarse să-și dicteze corespondența. Surprinzând privirea majordomului, Sebastian hotărî că poate avea nevoie de haina aceea, la urma urmei. Privirea aspră a lui Fish îi dădea frisoane.

Apucă strâns balustrada cu mâinile. Un lucru era clar: la Lindentree risca să moară de plictiseală. Nici trezirea la ora cinci în fiecare dimineață să bântuie prin bibliotecă nu îi îmbunătățea dispoziția, mai ales că Prudence nu mai apăruse după ultima lor întâlnire. El nu era un cititor prea rapid, dar se chinuise să citească până la pagina cincizeci din cartea despre praful de pușcă, fără să reușească să-i înțeleagă mai bine caracterul lui Prudence.

Blake urcă panta acoperită cu iarbă, sugând ultimele picături de măduvă din osul de curcan. Se anunța o după-amiază lungă pentru Sebastian. Ceaiul. O rundă de bowling pe iarbă. Cina. Bând coniac în timp ce o asculta pe Tricia lovind clapele noului ei pian. O cină târzie. Nu era de mirare că Blake era atât de obsedat de digestia lui. În ultima săptămână, viața lor constase dintr-o paradă nesfârșită de mese întrerupte numai de o vânatoare ocazională sau de câte un joc. Sebastian își înăbuși un căscat cu dosul palmei.

Un bubuit sparse tăcerea, făcând să răsunе sticla ferestrelor. Sebastian se întoarse.

– Ce naiba...?

Tricia aruncă un teanc de scrisori pe masa de piatră.

– Naiba să-o ia pe fata aia! Am avertizat-o.

Halatul i se încurcă printre picioare în timp ce ea intră furioasă în casă și merse pe coridorul lung, spre aripa de est. Old Fish mergea repede, cu pași mărunți, în spatele ei. Sebastian îi urma la o distanță sigură, fascinat de schimbarea bruscă în comportamentul Triciei.

Din bucătărie ieși fum negru. Tricia își puse repede o batistă pe nas și se avântă în perdeaua de fum, fluturându-și o mână. Old Fish rămase în spate, strângând tocul de la ușă. Fumul se risipi încet, dezvăluind o scenă de un haos atât de fermecător, încât Sebastian se trezi zâmbind prostește.

Cocoloașe albe de luat erau întinse pe fiecare suprafață vizibilă. Stăteau lipite de sticla spartă a ferestrelor, erau împrăștiate pe vatra de cărămidă și atârnavă de raftul cu plante aromatice ca niște perle de drojdie. Ușa cuptorului atârna strâmbă. În interior, o limbă de foc se prelunga pe o minge carbonizată. Boluri din lemn, linguri și platouri erau împrăștiate pe podea și pe masă. Două servitoare erau ghemuite în colț, tușind în șorțurile lor. Sebastian-pisoii stătea cocoțat pe masă, lingând smântână dintr-un urcior spart.

În mijlocul acestui haos stătea Prudence, cu un șorț murdar de cărbune și cu părul strâns într-o grămadă dezordonată. Făina îi murdărea ochelarii. Sebastian își trase capul înapoi să râdă, dar, când Prudence își confruntă mătușa, ceva din postura ei îl opri.

Își împreună degetele. Gâtul ei subțire tremura, de parcă își înghițea un nod de spaimă. Totuși, reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Bună ziua, mătușă.

Ea nu-l văzuse. Sebastian se strecură în spațiul îngust dintre cămară și dulap, dorind să o cruțe de stânjeneala dată de prezența lui.

– Nu a fost vina mea, stăpână. O bucătăreasă bine făcută înaintă, fluturând un sucitor. Fata a intrat pe furiș aici în timp ce trăgeam un pui de somn.

Peruca Triciei tremura de furie. Sebastian își dădu brusc seama că ar fi mult mai scundă decât Prudence fără perucă.

– De câte ori ți-am zis să nu folosești bucătăria pentru experimentele tale îngrozitoare?

– Îmi pare rău. Nu am...

– Bineînțeles că nu ai gândit. Nu te-ai gândit cât de mult costă să fie trimise ferestrele astea din Londra, nu-i așa? Sau cine ar putea repara cuptorul înainte de petrecerea mea de diseară? Acesta este al cincilea cuptor pe care l-ai distrus, fată neglijentă ce ești!

În timp ce Prudence frământa șorțul în mâini, Sebastian își încheștă pumnii. Old Fish se retrase la o distanță discretă, dar nu într-atât de discretă încât să nu audă tot ce se spunea. Cu mâinile în șolduri, Tricia cerceta bucătăria distrusă. Panglicile de pe corsajul ei se mișcau nebunește. Sebastian-pisoii își alesese momentul acela nefericit să-și ridice capul din rămășițele festinului. I se prelingea smântână de pe mustăți. El scutură din cap, aruncând picături galbene pe fusta de satin a Triciei.

Ea scoase un țipăt de nedeșușit.

– Cum îndrăznești să lași monstrul ăsta blănos în bucătăriile mele?!

Mâna ei își luă avânt. Prudence prinse pisoii și îl culcuși la piept. Mâna Triciei atârna pregătită în aer, degetele ei cu vârfurile de un roșu aprins îndoite ca niște gheare.

Sebastian își ținu răsuflarea, încrămenit, în timp ce imaginea se sparse în frânturi colțuroase de amintiri. De câte ori asistase el, paralizat de teamă și de frustrare, la o asemenea scenă? Apoi imaginea îi dispăru din minte. Își miji ochii. Nu mai era copil. L-ar fi putut costa logodna, averea și viitorul, dar, dacă Tricia îndrăznește să pună mâna pe obrazul fin al lui Prudence, el avea să-i arate de ce dușmanii îl considerau cumplit.

Prudence era mai albă ca smântâna, dar își ținea strâns pisoii. Înfruntă privirea mătușii ei fără să clipească, cu bărbia înclinată într-o sfidare calmă.

– A fost un accident, spuse ea.

Tricia își lăsă încet mâna jos.

– Tu și tatăl tău sunteți înclinați spre așa ceva, nu?

Sebastian fu singurul care văzu tresărirea de teamă, abia perceptibilă, a lui Prudence, căci Tricia deja se întorsese, cu fusta foșnindu-i. Sebastian se ascunse mai adânc în umbră.

– Sper că nu așteptați să curăț eu toată mizeria asta, protestă bucătăreasa.

– Bineînțeles că nu, spuse Tricia peste umăr. Nepoata mea a făcut-o. Ea o să curețe.

Bucătăreasa bătu cu sucitorul în palmă, cu o satisfacție răutăcioasă. Servitoarele râseră în șorțurile lor. Tricia ieși valvârtej, cu escorta de susținători după ea. Old Fish reapăru să trântască ușa, mișcând astfel aluat de pe raftul cu ierburi aromat. Acesta pică în părul lui Prudence. Oftând, fata așeză pe un taburet pisolul care se agita.

În timp ce inspecta bucătăria, își trecu mâna prin păr, lăsând o dără de făină unde fusese aluatul. Gestul acesta îi trădă tristețea mai mult decât lacrimile sau blestemele. Sebastian apăru deodată, incapabil să ignore durerea din inima lui. Când îl văzu, Prudence își ascunse uimirea în spatele unei încruntături serioase.

– Tu de unde ai apărut?

Sebastian zâmbi.

– Uiți că statul la pândă este unul dintre cele mai mari talente ale mele.

– Amintește-mi să nu mai uit de asta.

El începu să deschidă ferestrele. Urmele de fum rămase ieșiră ca purtate de vânt.

– Se pare că mireașa mea se enervează repede. Deschise și ultima fereastră, cu mai multă forță decât intenționase. Panoul deformat se sfărâmă și căzu pe podea. La naiba, sunt atât de neîndemânatic!

Dacă te luai după rânjetul lui nu ai fi zis că avea vreo remușcare.

Prudence adună în șorț bucățile din urciorul spart.

– Tricia nu e rea. Nu o poți învinovăți cu adevărat. A fost al cincilea cuptor.

– La ce lucrezi? Își stoarse creierii, sperând să o impresioneze cu ceva ce învățase din cartea ei. Studiind masa presărată cu făină

și vasul de aluat de lângă cotul ei, el întrebă: A fost pilitură de fier? Un fel de detonator?

Un roz strălucitor apăru în obraji ei, și Prudence oftă.

– Prăjituri pentru ceai. Făceam prăjituri pentru ceai.

– Prăjituri pentru ceai?

Dacă n-ar fi părut atât de descurajată, Sebastian ar fi râs.

Ea răzui aluatul de pe masă cu o eficacitate reînnoită.

– Gătitul pare să fie singura formă de chimie care mă depășește. Nu am fost niciodată bună la așa ceva. Dar am fost atât de optimistă. Glazura a ieșit destul de bine.

Își înmuie degetul în bol, apoi și-l duse între buze, cu un geamăt ușor de satisfacție. Gestul nevinovat intensifică, brusc, bătăile inimii lui Sebastian. Un strop de glazură îi rămăsese lipit de colțul gurii. El vru să se aplece și să-l lingă, știind foarte bine că foamea pe care o simțea avea prea puțin de-a face cu prăjiturile pentru ceai. Dacă ar fi știut ea pericolele ațâțării unui bărbat infometat...

Incapabil să reziste, trasă cu vârful degetului mic curba interioară a buzelor ei. Când ea făcu ochii mari, el își lăsă degetul să-i alunece în gură. Un zâmbet de plăcere adevărată îi arcui buzele.

– Delicios. La urma urmei, poate că nu ești o bucătăreasă atât de nepricepută.

Dulceața care îi persista pe limbă era o nimica toată în comparație cu zâmbetul ei.

– Ar trebui să ne amintim amândoi că minciuna este, de asemenea, unul dintre talentele tale speciale.

El întinse mâna spre ea și îi scoase ochelarii. În ochii ei se citea doar o ușoară precauție. Ar fi fost ea la fel de îngăduitoare dacă el îi scotea agrafele din păr, își afunda degetele în părul ei mătăsoș și îi urma cu buzele curba delicată a maxilarului?

Cu o mișcare energică, el îi lustrui ochelarii cu mâneca, lăsându-și materialul brăzdat cu făină. Îi așeză înapoi pe nas, prefăcându-se că nu o observă inspirând tremurat.

Întinzând mâna pe după ea, trase un șorț dintr-un cuier.

– Am face bine să ne apucăm de lucru dacă vrem să avem bucătăria asta în ordine înainte de petrecerea de la cină a Tricie.

– Nu trebuie să mă ajuți.

– Nici tu nu ai fost nevoită să mă ajuți. Dar, dacă nu ai fi făcut-o, probabil aş fi mort sau beteag acum. Aruncă-mi mătura aia, bine?

Ea făcu întocmai, nereuşind să-şi ascundă prea bine zâmbetul ştrengăresc.

– Eşti o adevărată apariţie aşa, cu şorţ. Păcat că Tiny nu te poate vedea acum.

– Mă cutremur numai când mă gândesc la asta. De ce nu bagi o lingură în glazura aia? Ar fi păcat să laşi ceva atât de dulce să se irosească.

Ea se uită în vas, zâmbind uşor, tristă.

– Da, chiar ar fi păcat.

Old Fish se opri în faţa uşii de la bucătărie şi prinse mânerul cu degetele lui osoase. Încruntându-se, se aplecă în faţă, ţinându-şi urechea lipită de lemnul finisat de stejar. Se auzeau voci murmurând într-un acord fin. Un clinchet delicat fu urmat de un râset masculin. Ce mai pune la cale fetişcana obraznică?

Inspiră adânc şi deschise uşa. O străfulgerare de culoare albă dispăru în cămară. Prudence stătea în mijlocul bucătăriei, cu mătura în mână. Clipi spre el.

– Pot să te ajut cu ceva, Fish? Vocea ei era rece, aproape servilă, dar Fish ştia că îşi bătea joc de el.

Privirea lui ageră dădu roată bucătăriei imaculate. O găleată de lemn cu apă de spălat era aşezată la picioarele ei. Masa, podeaua şi pereţii fuseseră frecăţi şi curăţaţi. Chiar şi uşa cuptorului stătea dreaptă acum. Singurul semn al haosului de mai devreme era un pătrat gol în care ar fi trebuit să fie geamul. O adiere pătrunse înăuntru, împrăştiind aroma pregnantă a frunzelor de mentă care se uscau pe raftul cu plante aromatice.

Old Fish întinse mâna spre uşa de la cămară. Înainte de a atinge mânerul, uşa se deschise uşor. Sebastian-pisoiful ieşi tacticos, ca şi cum el era stăpânul bucătăriei. Old Fish se retrase, strâmbând din nas.

– Cred că mătuşa ta a cerut să scoţi animalul acesta din casă.

– Ei bine, îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, Fish. Vrei să fi atât de binevoitor cât să-l duci în grădina cu plante aromatice?

Înainte de a putea protesta, Prudence puse pisoiful pe umărul lui, ca pe un copil, şi plecă, veselă, fredonând încet. Pisoiful îşi înfipse ghearele în haina lui Fish şi se uită urât la el. Majordomul îl privi încruntat, apoi se uită cu atenţie la găleata cu apă. Dar nu. Avea să-i fie greu să explice un asemenea incident.

Cu un oftat exasperat, desprinsă pisoiful de haina lui şi porni spre grădină, ţinând la distanţă creatura care se agita. Îşi promise că avea să o supravegheze mai atent pe domnişoara Prudence. Plecările ei săptămânale la biserică nu-l puteau păcăli. Nici o tânără cuviincioasă nu s-ar fi ocupat de astfel de ştiinţe nenaturale cum era chimia. Necontrolată, mica păgână putea ajunge să cocheteze şi cu lucruri mai dezgustătoare. El nu avea să accepte ca reputaţia stăpânei lui să fie pătată de nebunia domnişoarei Prudence.

Aruncând o privire furişă în spatele lui, Fish deschise cea mai apropiată fereastră şi zvârli pisoiful.

Prudence se relaxa pe pernele de catifea de pe scaunul de la fereastră. Pisoiful se rostogoli la ea în poală, lăsând să i se vadă burta blănoasă, irezistibilă, care cerea să fie mângâiată. Căzută pe gânduri, ea se conformă, cu mintea departe.

O briză caldă pătrunse prin fereastra deschisă. Luna iunie era pe sfârşite, topindu-se în căldura sufocantă de iulie. Aerul umed îi ondula şuviţele care-i ieşeau din coada împletită şi elibera mirosul îmbătător al iasomiei care urca pe spalier. Lumina se revărsa din aripa casei care găzduia camerele servitorilor, rupând întunericul în petice confortabile, strălucitoare.

Un hohot de răs se ridică în noapte, urmat de glasuri care fredonau cântece de beţie. Prudence zâmbi cu tristeţe când recunoscu cel mai recent cântecel care imortaliza aventurile amoroase ale Cumplitului Bandit Scoţian. Dacă ar fi ştiut ei adevărul măcar pe jumătate! Îşi dori să poată merge jos, în sala servitorilor, şi, cumva, să se alăture veseliei lor fără să fie văzută. Toate feresetrele dintre camera ei şi camerele lor erau dreptunghiuri dense de întuneric.

Sebastian şi Tricia plecaseră în acea dimineaţă la un bal din comitatul Durham, în hurelul roţilor de trăsură şi în hohotele

vesele ale Tricie. Nu aveau să se întoarcă înainte de ivirea zorilor, în cel mai bun caz. Pentru stăpâna de la Lindentree, ultimele trei săptămâni trecuseră într-un veritabil vârtej de întâlniri sociale, căci Tricia își prezentase logodnicul fiecărui moșier, duce și conte din comitatul Northumberland. După ce își îndeplini acest obiectiv, trecu la comitatele învecinate. Spre marea ei satisfacție, toate bârfele îl includeau pe Sebastian – îmbrăcămintea lui elegantă, dar lejeră, refuzul său de a purta perucă sau pomadă pentru păr, chipul lui bronzat de soare.

La primul lui bal, Sebastian scandalizase jumătate din comitat, ascultând cu seriozitate un tânăr filfizon, marchiz, care explica procedura complexă prin care își pudra peruca lui ca de arici. Sebastian îl luase apoi pe acesta de cot și îi sugerase că un arici viu ar necesita mai puțină grijă și ar fi mult mai atrăgător. Când Tricia repetase povestea, Prudence se înecase cu ceai și fusese forțată să se scuze de la masă.

Până la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, dezvelirea creștelui devenea, în mod scandalos, tot mai la modă. Chiar bătrânul duce de Poitmontou îndrăzni să sosească la un picnic, într-o după-amiază, cu scalpul lui chel sclipind precum posteriorul unui bebeluș. Ducea lui leșinase, mișcându-și astfel peruca într-o parte și dezvăluind faptul că propriul ei creștet rămăsese fără păr de la greutatea perucilor pe care le purtase timp de o jumătate de secol. Unii dintre bărbații mai tineri începuseră să-și expună chipul la soare. La ultima sa vizită, Sir Arlo își etalase timid propriul lui bronz, spre aprobarea lui Prudence.

Ea oftă aducându-și aminte de asta. Sir Arlo nu prea mai avusesese timp să treacă pe la Lindentree în ultima vreme. De-a lungul frontierei scoțiene avuseseră iarăși loc mai multe jafuri.

Îndrăzneala banditului Kirkpatrick creștea zi de zi. Unii șopteau că el avea să înceapă în curând a prăda conace. La simpla menționare a numelui său la ceai, cu o zi înainte, o fată care servea scăpase o tavă de porțelan și izbucnise în lacrimi, atrăgându-și muștrarea lui Fish și o palmă din partea Tricie. Nimeni, din fericiire, nu făcea legătura între atacurile banditului și călătoriile frecvente ale lui Lord Kerr în Edinburgh pentru a-și supraveghea proprietățile din zonele muntoase ale Scoției.

Cu Prudence, Sebastian era în permanență politicos. Făcu tot posibilul să o determine să participe la un joc de whist sau să o convingă să meargă la un bal ce se ținea la o proprietate vecină. Acum, ea ducea două prăjituri în bibliotecă, în fiecare dimineață, știind că avea să-l găsească acolo cu o carte în mână sau sortându-i corespondența, separând scrisorile în care i se cereau bani de cele care veneau de la oameni cu adevărat interesați de munca tatălui ei.

Poate că nobilii îl considerau un golan elegant, dar, față de ea, Sebastian manifesta o bună-cuviință desăvârșită, ba chiar un strop de blândețe. Ea îi răsplătea bunătatea strecurându-i furculița mai aproape la cină și dregându-și vocea, pentru a-l avertiza, când lua, neatent, carafa cu coniac și o ducea la gură.

Cu o noapte în urmă, ea, Sebastian și Tricia se reuniseră în salon ca o adevărată familie, iar Tricia cântase o melodie la pian și își etalase, într-un cântec, vocea ei neclară de soprană. Prudence ridicase privirea de la broderia ei și îl descoperise pe Sebastian că o privea peste marginea paharului cu coniac. Mijea ochii ca și cum ar fi fost în căutarea a ceva ce pierduse. Aceasta îi aminti lui Prudence de expresia pierdută a tatălui ei atunci când nu-și amintea unde își lăsase peruca. Încruntarea lui nedumerită îi mersese la inimă, și se speriasse de dorința ei arzătoare de a-l ajuta să găsească lucrul pierdut. Apoi se scuzase, cu tâmpilele pulsându-i de la o nouă durere de cap.

Prudence fu readusă în prezent, la noaptea caldă de vară, de sunetul unei linguri de fier lovite de un ceainic. Cineva considerase că un cimbăl improvizat putea ajuta corul obscen. Se aplecă în față, chinuindu-se să audă mai clar sunetul tremurător care aducea straniu de mult cu vocea lui Old Fish.

O față ciudată răsări brusc, din întuneric. Prudence țipă. Creatura scoase un țipăt nazal de groază. Blana pisoiului se zbârli, iar animalul își înfipse ghearele în cămașa de noaptea a lui Prudence, apoi fugi, lăsându-i zgârieturi lungi pe coapsă. Prudence se trase înapoi de pe bancheta de la fereastră, și creatura dispăru, ca și cum o mână nevăzută îi retezase, brusc, aripile.

Un bufnet straniu fu urmat de un șir de blesteme, cu accent scoțian atât de puternic, încât vorbele erau aproape de neînțeles.

Prudence luă repede un ac de păr de pe masa ei de toaletă și se strecură, înapoi, lângă fereastră. Se uită în jos, la iedera care foșnea, ținând acul de păr ca pe un pumnal mic. Frunze lucioase zburară când creatura misterioasă apărură din nou, cu un tipăt triumfător.

– Știam că tu ești! Doamne, mi-a spus să stau departe de casa asta, da' te-am văzut din grajduri și am jurat că ești tu.

Prudence se retrase din nou departe de făptura aceea subnutrită și pistruiată.

– Jamie, șopti ea îngrozită.

Capitolul 8



– Da, fătuică. Sunt Jamie Graham. În carne și oase. Ochii lui căprui se făcură periculos de mici. Vezi mai bine ca înainte, nu-i așa?

Prudence făcu încă un pas în spate.

– Am fost la Londra. Mi-am făcut o operație.

Era o mincinoasă teribilă, și amândoi știau asta. Spre groaza ei, el își trecu unul din picioarele lui păroase peste pervazul de la fereastră și apoi intră cu totul în cameră. Nici un bărbat în afară de tatăl său nu mai pusese piciorul în dormitorul ei. Își strânse cămașa de noapte pe lângă corp.

– Poate a fost un miracol, spuse el. Ești catolică? Își mișcă degetele osoase în fața ei. Ți-a turnat un preot apă sfințită în ochi? Nu vreau să spună careva că Jamie Graham nu înțelege miracolele. Și taică-meu e preot la biserică.

Surprinsă, Prudence uită de teamă.

– Tatăl tău e preot?

– Da, este. O privi chiorăș. Nu se vede?

– Ba da, desigur, spuse ea cu voce slabă. Am bănuit din primul moment când ne-am întâlnit.

Jamie își scutură noroiul și frunzele de pe dosul pantalonilor pe covorul ei imaculat.

– A naibii iedera!

Prudence veni mai aproape.

– Îmi doresc să fi fost trandafiri. Te-ar fi învățat minte să nu mai îndrăznești să spionezi o tânără lady.

Indignarea ei nu îl deranjă pe Jamie. Fața lui de vagabond se încreți într-un zâmbet.

– Frumos loc ai aici.

Îngrozită, Prudence îl privi cum se aruncă pe pat, încrucișându-și gleznele și odihnindu-și capul pe mâini, ca și cum ar fi plănuț să rămână.

– Foarte frumos, într-adevăr.

Sări pe saltea, să o testeze, înainte de a se ridica. Cizmele lui lăsară pete de murdărie pe cuvertură. Ea luă repede o pernă mică, o scutură, apoi o ținu strâns la piept. Făcu ochii mari, în timp ce Jamie mergea împleticit prin cameră, ca un spiriduș dezlănțuit.

Îi luă oglinda ei de mână, aurită, și își analiză din toate unghiurile fața ca de vulpoi, apoi își țuguie buzele și trimise reflexiei sale un sărut înainte de a ridica peria ei de păr spre smocul lui încălțit. La sunetul ei neajutorat de groază, Jamie răsuci peria în mâini și o studie cu un zâmbet viclean.

– Merită un șiling frumușel, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu te-am întrebat, spuse ea, disperată să scoată creatura aceea îngrozitoare din camera ei.

Îi încercă ochelarii și își improșcă puțină apă de trandafir în spatele fiecărei urechi.

– Doamnelor le place un parfum bun la un bărbat, nu-i așa? Sebastian așa mi-a zis. Se învârti pe taburet. Uite de ce are el parte. Două fete drăguțe sub un singur acoperiș. În care cameră vine mai întâi în fiecare seară? În a ta sau în a ei?

Tremurul lui Prudence încetă. Se simți periculos de aproape să folosească acul de păr din mână. Jamie avea motive întemeiate să fie recunoscător că Prudence nu avea la îndemână un pistol încărcat.

– Nu cred că la apa de trandafir îi stătea mintea lui Sebastian. Vrei, te rog, să pleci din camera mea?

Zâmbetul răutăcios al lui Jamie se estompă. Ridicând din umerii lui subțiri, zise:

– Să nu spui niciodată că Jamie Graham nu vrea să mulțumească doamnele. M-am gândit că poate ești singură, în timp ce Sebastian umblă brambura cu cealaltă.

Porni spre fereastră, aruncându-i o privire rănită de sub genele castanii, rare.

– Așteaptă! Prudence se surprinse pe ea însăși când curiozitatea învinse furia și teama. Era posibil să nu aibă vreodată ocazie mai bună de-a afla mai multe despre logodnicul enigmatic al mătușii ei.

– Este Sebastian Kerr numele lui adevărat?

Jamie ridică din nou din umeri.

– Acum este. L-a chemat Kirkpatrick. Câteodată îi spunem, pur și simplu, Kirk. Oftând, se lăsă pe bancheta de la geam. De ce, de fiecare dată când sunt în dormitorul unei fete, sfârșesc prin a răspunde la întrebări despre el? Vocea lui deveni un falset tânguitor. Ce culoare îi place? Care este mâncarea lui preferată? Ce îi face plăcere în pat? Râse zgomotos. Dacă aș ști, ele nu ar mai trebui să se îngrijoreze de lucrurile astea, nu-i așa?

– Sebastian nu ar fi foarte mulțumit să știe că tu ai fost aici...

Prudence îndrăzni să zâmbescă dulce. El primi amenințarea insinuată cu un rânet batjocoritor.

– Ai fost vreodată acasă la el, în munții din Scoția – la Dunkirk?

– Da. Tiny m-a dus acolo pe furiș, într-o noapte când ne ascundeam.

– Cum e acolo?

Jamie clătină din cap, aducându-și aminte.

– O dărăpănătură de castel cocoțat chiar la marginea raiului.

Prudence se așeză cu picioarele încrucișate pe covor, ținând în continuare strâns perna.

– Dacă e așa o fundătură, de ce riscă totul pentru a recupera acel castel?

Întrebarea ei adevărată rămase nerostită: „De ce este dispus să se însoare cu Tricia pentru treaba asta?”

– Pentru că nu vrea ca un împuțit de MacKay să-l aibă. Clanurile MacKay și Kerr au fost în dușmănie de la masacrul de la Culloden. Mama lui Sebastian a venit tocmai din Franța să fie mireasa lui MacKay. Tatăl lui Sebastian a răpit-o și a făcut-o

iubita lui. MacKay a jurat să se răzbune. Când tatăl lui Sebastian a murit, MacKay a luat castelul Dunkirk. Sebastian era abia trecut de adolescență. Nu putea face nimic ca să-l oprească.

– L-ai cunoscut pe tatăl lui Sebastian?

– Nu. Jamie ridică din umeri. Dar Tiny mi-a spus despre el. A fost cel mai malefic ticălos care a umblat vreodată pe pământul ăsta. Ai văzut cicatricea de sub bărbia lui Sebastian?

Ea încuviință ușor din cap, ezitând să-i amintească lui Jamie de cât de aproape stătuse ea de Sebastian în coliba arendașului.

– Acolo l-a atins inelul lui taică-său când el a îndrăznit să verse o lacrimă la înmormântarea mamei lui. „Bărbații nu plâng”, i-a spus el. Dar Sebastian era doar un copil!

Prudence răsuci perna în mâini, luată prin surprindere de acumularea periculoasă de emoție din gâtul ei.

– Fată?

Vocea lui Jamie părea surprinzător de binevoitoare.

Ea își ridică privirea, clipind pentru a-și alunga lacrimile. El își înclină capul într-o parte, studiind-o.

– Atunci, în colibă, Tiny nu a înțeles ce a văzut Sebastian la tine. Nu ești chiar genul lui, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar acum îmi pot da seama oarecum. Nu ești atât de rea. Când ai ieșit din casă, în prima zi, am crezut că se va căsători cu tine. Ar fi fost o chestie înțeleaptă să te faci să taci în felul acesta.

Ea se întristă, cu un aer gânditor. Jamie se mută de pe bancheta de lângă geam pe pervaz.

– Fii atentă, fătucă, tu să ai grijă când el e prin preajma ta.

Prudence se ridică, lăsând perna să cadă pe podea. Abia dacă simți pisoii care se freca de glezna ei.

– De ce?

– Știi ce se spune despre curiozitate și pisici.

Făcu un semn cu degetul de-a latul gâtului.

Prudence se uită în jos, la pisoii ei. Când își ridică privirea, fereastră era goală, iar Jamie alerga sprinten pe pajiște. Prudence rămase mult timp acolo, în picioare, privind în gol și tremurând, în briza caldă a nopții.

Capitolul 9



Un ciocănit fantomatic se auzi la fereastră. Prudence încremeni în patul ei, ținându-și răsuflarea. Cioc. Cioc. Cioc. Ținu cuvertura strâns cu degetele, gândindu-se dacă ar fi fost înțelept să se ascundă sub ea. „Nu Jamie din nou, te rog”, se rugă ea în tăcere. „Nu două vizite în aceeași săptămână.” Ciocănitul încetă. Ea se întoarse pe o parte, sperând că visa.

O ploaie de pietre lovi fereastra, făcând un geam să se spargă cu zgomot. Urmă o injurătură bolborosită. Prudence sări din pat și merse în vârful picioarelor până la fereastră, atentă să nu calce pe cioburi. Se uită pe fereastră. O siluetă stătea pe iarbă, scăldată în lumina lunii.

– „Încet! Ce strălucește-acolo oare? Spre răsărit a strălucit un soare – e chiar Prudence.”

Ea se ascunse după perdele. *Mai mult ca sigur* că visa. De ce ar sta un bandit scoțian sub fereastra ei, dând citate adaptate din Shakespeare?

– Răsari, o soare sfânt. Ucide luna...

Ea se aplecă repede peste ceea ce rămăsese din geam. Ideea lui Sebastian de a o face pe sufleurul era de-ajuns să-i trezească pe soții morți ai Tricie din cripta familiei.

– Șșștt! Ți-ai pierdut mințile, Sebastian? Încă un cuvânt, și o voi trezi pe mătușa mea.

Privirea plină de reproș pe care i-o aruncă ar fi făcut să se simtă rușinat și un necredincios. Lui Prudence i se opri răsuflarea în gât. Uitase ce chipeș părea când era îmbrăcat elegant, din cap până în picioare, în haine scoțiene. Un kilt legat cu o curea se asorta cu materialul negru cu verde din care erau făcuți ciorapii lui. O broșă de argint fixa tartanul, legat peste un umăr. Genunchii îi erau dezgoliți în aerul cald al nopții. Se încruntă când își dădu seama de implicațiile ținutei lui.

– Ce faci? Ar trebui să fii în Edinburgh.

El se înclină, batjocoritor, și aproape se împiedică.

– M-am oprit în Londra pentru a-mi aduce omagiile regelui Georgie.

Prudence se aplecă pe fereastră.

– Nu e un moment bun pentru glume. Ce va face Tricia dacă te găsește îmbrăcat așa? Ce va face Sir Arlo?

– Probabil o să mă împuște din nou.

Măinile ei încremeniră înainte de a putea închide repede fereastra.

I se uscă gura. Putea fi o capcană. Ea era singura de la Lindentree care îi cunoștea adevărata identitate. Își aminti avertismentul lui Jamie. Ar fi fost o nesăbuită să iasă cu el în noaptea pustie. Își scoase din nou capul pe fereastră, pregătită să-l alunge cu o replică sarcastică.

El îi răspunse cu zâmbetul pieziș al unui inger scoțian ciufulit.

– Am nevoie de tine, Prudence.

O bucată de sticlă i se înfipse în degetul de la picior în timp ce își trase pe ea capotul și fugi spre ușă.

Merse hotărâtă pe pajiștea alunecoasă, acoperită de rouă, capotul fluturând în urma ei. Se împiedică de un gard viu jos și se muștră aspru, în tăcere, pentru că își uitase ochelarii. Boneta de noapte îi cădea peste ochi. Când o luă pe după colțul casei, simți că îi stă inima. Pajiștea de sub fereastra ei era pustie. Lumina lunii strălucea pe iarbă. Fără îndoială că visase, se gândi ea. Când avea să se uite în jos la ea, avea să descopere, probabil, că era goală. Îndrăzni să arunce o privire în jos. Cutele reconfortante ale capotului ei modest încă o înveleau.

Un bombănit înăbușit îi atrase atenția ceva mai în față. Sebastian stătea rezemat de spalier. Brațele îi erau încrucișate, poziția corpului relaxată. Eliberat din coadă, părul îi cădea în jurul feței. Lumina blândă a lunii noi îi făcea șuvițele roșcate să pară argintii.

Când se îndepărtă de spalier, picioarele îi cedară și se izbi de fierul tare. Genele lui lungi fluturară în jos, peste ochi. Chiar și în lumina slabă, paloarea lui era evidentă. Înainte ca tartanul să revină la poziția firească, Prudence văzut pata întunecată răspândindu-se peste cămașa lui albă.

Își luă repede boneta de noapte și o apăsă pe sub tartan. Frica o făcu să vorbească răgușit:

– Prostule! Aveai de gând să stai aici toată noaptea și să sânge-rezi până la moarte?

– Chiar mi-a trecut prin minte să fac asta. Ai fi simțit vreo remușcare când Boris mi-ar fi târât cadavrul sus, pe treptele din fața casei, de dimineață?

– Deloc. Deși ar fi putut să-mi strice micul dejun.

Ea îi atinse ușor cămașa, rugându-se ca el să nu simtă tremurul violent al mâinilor ei. Boneta de noapte părea să absoarbă o cantitate alarmantă de sânge. El scoase un sughiț ca de om beat.

– O irosire tristă a unei bonete de noapte perfecte. Arăta încântător pe tine.

Se cutremură la atingerea ei, iar Prudence își dădu seama că nu băutura îi făcea vorbele greu de înțeles și îi scotea în evidență zâmbetul stupid, ci durerea pe care el lupta să o ascundă.

Simți lacrimi în ochi. Își plecă privirea înainte ca el să îi poată vedea lacrimile. El își duse la buze vârful cozii ei împletite.

– Durerea nu e insuportabilă. Glonțul doar m-a zgâriat. Arsura de la praful de pușcă doare mai rău decât rana.

Prudence nu îndrăzni să-i întâlnească privirea.

– Câțiva centimetri mai jos, și ți-ar fi atins inima.

– Nu ar fi fost nici un pericol. Eu mi-am lăsat inima aici.

Vocea lui se estompă când își îngropă fața în curbură gâtului ei, odihnindu-și o parte din greutate pe umărul ei.

– Trebuie să găsim un loc sigur pentru tine.

Își întinse brațul peste umerii ei, pentru a se sprijini în caz că se împiedica din nou. Împreună, se strecurară în salon. Sebastian clătină din cap, apoi ezită, mișcarea făcându-l să se simtă amețit.

– Nu în camera mea. Nu e sigur. Se știe că Tricia face vizite nocturne. Flutură din mâini. Ca un liliac.

Prudence oscilă între a râde și a-i da drumul. Nu îi veni în minte decât o singură cameră din casa aceea în care nimeni nu se obosea să intre. Ea era mereu ordonată, așa că nici măcar servitoarele nu apăreau în dormitorul ei dacă nu erau chemate.

Când deschise ușa, o minge de puf i se strecură printre picioare, cu un mieunat întrebător. Ea îndemnă pisoiul să tacă și îl așează pe Sebastian pe pat, pe așternuturile șifonate. El își lipi fața

de cuvertura ei, oftând cu încântare. Ea îl îndreptă ușor, apoi se duse să aprindă lumânarea.

Când se întoarse, Sebastian orbecăia după pantofii lui cu cata-ramă. Ea îl prinse, proptindu-l cu umărul în timp ce el aluneca, nesigur, spre podea.

– Ce faci?

– Pantofii mei. Nu vreau să ajungă noroi pe cearșafurile tale drăguțe.

Ea îl îndreptă.

– Nu fi prostuț. Nu-mi pasă de cearșafuri.

El o muștră, mișcând din deget.

– Ți-ar păsa dacă nu ai fi avut niciodată vreunul.

Prudence îl întinse din nou pe pat, cu o exasperare plină de tandrețe, și se ghemui între genunchii lui pentru a-i scoate pantofii.

– Când vei fi stăpân aici la Lindentree, spuse ea, păstrând în mod voit tonul vesel, poți să-mi cumperi toate cearșafurile de care am nevoie.

– Ar fi plăcerea mea. Cearșafuri de satin. Cearșafuri de mătase. Ai dormit vreodată pe mătase din China? Este ca și cum te-ai cuibări pe un nor.

Căldură împropăta obrazii lui Prudence în timp ce ea îi lăsa să cadă al doilea pantof pe podea. Se temea să întâlnească privirea lui Sebastian așa cum stătea întins pe spate, de teamă că ar fi putut găsi oglindită în ea imaginile străine pe care le invocaseră cuvintele lui – corpuri îmbrățișate, alunecând și rostogolindu-se în nori de mătase albastră. Apoi, viziunea febrilă i se domoli când își aduse aminte de felul în care Tricia descria, cu veselie, noua ei achiziție din casa din Londra – un pat oriental, împodobit cu draperii de mătase din China.

Îi lăsă piciorul pe pat, ignorându-i tresărirea de durere.

– Nu pleca nicăieri. Mă întorc imediat.

O zbughi spre bucătărie prin casa cufundată în somn. După ce găsi acolo cele necesare, merse repede în sufragerie. Scotocind grăbită prin bufetul de mahon, descoperi un teanc de batiste de pânză. Tricia nu avea să le simtă lipsa. Ornamentele lor cu blazon erau de pe vremea penultimului ei soț, dacă nu mai vechi. Dădu să plece, apoi ezită. Tricia ținea laudanum în dormitorul ei,

și se știa că îi dădea cu țărâita lui Prudence pentru dureri de cap, dar Prudence nu prea voia să o deranjeze. Se mulțumi să înhațe carafa cu whisky scoțian din bufet.

Înapoi la etaj, închise ușa de la camera ei, învărtind cu grijă cheia în încuietore. Sebastian se proptise singur de perna ei. Lățimea stranie a umerilor lui făcea ca patul ei să pară mic. Privirea lui era vigilentă, dar încetoșată de durere. Mângâia, absent, pisoiiul cuibărit între genunchii lui.

Prudence îngenunche lângă el, punând deoparte lucrurile aduse, și reuși să zâmbească timid.

– Hai să aruncăm o privire la umărul acela, vrei?

Înainte ca ea să poată clipi, Sebastian scoase brusc un pumnal mic din ciorap.

– Poți tăia cămașa, dar nu și tartanul, te rog. E al clanului Kerr. Singurul pe care îl am. Învârti pumnalul în mână, oferindu-i ei mânerul. Ea înghiți cu greu și îl luă. Mulți dușmani nevinovați pieriseră de acel *skean dhu* îndesat în ciorapul lui. Mânerul era cald în partea unde stătuse lipit de pulpa dezgolită a lui Sebastian.

Prudence desfăcu broșa de la umărul lui Sebastian, având grijă să nu agate tartanul cu acul. În timp ce dădea la o parte materialul cu mișcări delicate, rămase atentă la privirea lui fixă, ațintită asupra chipului ei. La o examinare mai amănunțită, observă cât de uzat și de ros era acel tartan. Doar țesătura deasă și grija lui Sebastian îl mai țineau laolaltă. Nu era mare lucru, se gândi ea. Odată ce el și Tricia se căsătoreau, Tricia avea să-i cumpere toate tartanele pe care și le dorea. Prudence tăie cămașa cu mai mult entuziasm decât intenționa. Când Sebastian tresări de durere, ea își aduse aminte de whisky.

– Poftim. Bea puțin înainte de a continua. Îi ținu carafa în dreptul buzelor. El bău. Lichidul de culoarea chihlimbarului picură de-a lungul bărbiei lui, iar ea i-l șterse, degetele ei întârziind pe buzele lui.

– Poate ar trebui să bei și tu puțin, spuse el. Ți-ar putea ameliora tremurul mâinilor.

Ea se uită la el cu vinovăție și-i întâlnește privirea ironică. El știa la fel de bine ca ea că nu rana lui o făcea pe Prudence să tremure. Ea desprinsese țesătura îmbibată cu sânge de pe umărul lui. Rana

însăși nu era decât o zgârietură mai adâncă încrețită pe margini. Lui Prudence îi scăpă un sunet ușor de compasiune la vederea arsurii urâte cauzate de praful de pușcă pe pieptul și pe umărul lui. Părul creț de pe margini era ars.

Ridică o oală de lut.

– Unt și gălbenușuri de ou. Ambroise Paré susținea că reprezintă un remediu excelent pentru arsurile cauzate de praf de pușcă. Tata era de acord.

– Tatăl tău a fost un om înțelept.

Ea apăsă ușor rana cu un șervețel umezit.

– Mai înțelept decât și-au dat seama majoritatea oamenilor.

Pielea lui se strânse puțin când ea întinse ușor untul rece.

– Apleacă-te în față, îi ceru ea.

El o ascultă. Îl cuprinse cu brațele, fixând în jurul lui bandajul de batiste înnodate. Coada ei împletită căzu pe coapsa lui și sânii ei îi atinseră pieptul înainte ca ea să se lase înapoi în genunchi, coborându-și privirea.

Sub părul pufos de pe pieptul lui, ea văzu alte tăieturi și cicatrici, unele palide și estompate de trecerea timpului. Le dobândise oare la fel cum se întâmplase cu cicatricea de sub bărbie? Își găsi de lucru aranjând batistele rămase.

– Cum vei ascunde treaba asta de mătușa mea?

– Nu va fi greu. Tricia nu m-a văzut fără cămașă de ceva vreme.

Prudence îi aruncă o privire plină de scepticism.

– Te va vedea după ce vă căsătoriți.

El se mișcă agitat și se uită în sus la baldachin.

– Camera asta e exact cum mi-am imaginat-o. Albă și rigidă, totul pus frumos la locul lui, fără nimic extravagant, elegantă, dar totuși simplă.

– Ca mine?

El îi răspunse cu un zâmbet pieziș.

– Nimeni nu ar îndrăzni să spună ești simplă.

Pisoiiul se agită, împingându-se cu capul în coapsa lui Sebastian. Prudence îl mângâie.

– Lui Sebastian-pisoiiul îi este tare drag de tine. Poate că ar trebui să-i schimb numele. Ca să evităm confuziile.

– Poate că nu ar trebui, spuse el, pe un ton ciudat. Sebastian e, oricum, un nume prostesc.

Ea își ridică privirea, să protesteze, dar ochii lui erau închiși. Știa că nu dormea. Ridurile din jurul gurii lui se adânciseră de oboseală și de durere. Își încrucișase brațele peste piept, într-un gest străvechi de autoprotecție.

Prudence îi trase ușor cuvertura peste umeri. Nu făcea nimic rău dacă-l lăsa să doarmă o oră, două. Era încă devreme. Avea timp să-l scoată din cameră fără a risca să fie văzut. Ea rămase liniștită până când respirația lui căpătă ritmul inegal al unui somn tulburat.

Mergând în vârful picioarelor prin cameră ca să nu-l deranjeze, stinse lumânarea și trase draperiile, pentru a lăsa să pătrundă lumina fragilă a lunii. Se întoarse să stea pe marginea patului, lăsându-se, cu vinovăție, pradă plăcerii pure de a-l studia pe Sebastian. Genele lui bogate se deschideau ca un evantai spre obraji. Aerul de vulnerabilitate din timpul somnului înlocuise atitudinea prudentă pe care o avea când era treaz. Gemu slab, iar ea își apăsă palma pe fruntea lui, să vadă dacă avea febră, după care îi dădu peste cap părul încălzit.

Apoi își retrase brusc mâna. Nu avea nici un drept să-l atingă. Era al Triciei. Îi aparținea ei doar în clipele furate în timpul nopții. Oftă, începând să se simtă obosită. După o clipă de ezitare, ea se întinse peste cuvertură și se ghemui lângă el.

Mâna tatălui ei îi mângâie ușor părul. Probabil că adormise pe covorul de lângă vatră, din nou, în timp ce îl aștepta ca el să își termine experimentele. Se ghemui mai bine în căldura protecție, desfătându-se cu atingerea fascinantă a degetelor lui peste capul ei.

Prudence deschise ochii, înțelegând cu o limpezime desăvârșită că nu era tatăl ei, ci Sebastian, care îi cuprinsese capul cu palma. În somn, ea alunecase până când ajunsese cu capul la el în poală. Materialul moale și uzat al tartanului o acoperise.

Se strădui să-și păstreze respirația constantă și profundă, nedorind să dea de înțeles că era trează. Nu își putea aminti când fusese ultima dată atinsă cu afecțiune. Chiar dacă Tricia o ciupea de obraji ca să i-i mai coloreze sau îi trimitea pupici în aer cu buzele ei rujate, era întotdeauna reținută, de teamă să nu-și

încâlcească peruca sau să-și întindă pudra. Iubirea Triciei era doar o afecțiune aparentă, de fațadă, lipsită de substanță. Prudence nu ar fi îndrăznit să o îmbrățișeze pe mătușa ei de teamă că s-ar putea destrăma, lăsând în urmă doar o grămadă de praf care să se împrăstie în vânt.

Atingere lui Sebastian era seducătoare prin simplitatea ei. Nu cerea nimic în schimb și nu pune nici o întrebare. Ar fi putut la fel de bine să fie un copil sau un pisoi ghemuit, cu încredere, lângă coapsa lui. Atingerea lui era plină de sensibilitate câștigată greu, pentru că ea știa că el nu avusese parte de așa ceva la viața lui. Rămase nemișcată cât timp putu, conștientă de faptul că nu se cuvenea ceea ce făcea, dar simțind nevoia să-și aducă aminte cum era să se simtă prețuită. Pe măsură ce lumina cenușie a zorilor înmuia cerul, ea se mișcă lângă el, știind că trebuia să-l avertizeze.

El avea ochii deschiși, înnegurați și tăcuți precum zorii. Ea dădu să spună ceva, dar el îi puse două degete pe buze și zâmbi cu tandrețe.

– Întotdeauna mi-am dorit pe cineva de care să am grijă.

El se aplecă spre ea și-i atinse buzele. Sărutul lui fu dureros de delicat, pătruns de gustul puternic, dulce amărui, de whisky. Degetele ei se cuibăriră în părul fin de pe pieptul lui. Se auzi cântecul unui cocoș, anunțând, răgușit, dimineața. Prudence se îndepărtă, aruncând o privire panicată spre cerul care devenea tot mai strălucitor.

– Trebuie să pleci.

Gura lui avea o expresie posomorâtă care pe un alt bărbat l-ar fi făcut să pară irascibil, dar lui îi dădea un aer periculos.

– Oh, nu știu. Nu ar fi amuzant să vezi expresia Triciei când ne găsește aici, nu-i așa?

Străduindu-se să ascundă tulburarea produsă de sărutul lui clandestin, Prudence îi desfăcu tartanul cu mișcări iuți.

– Nu ar fi amuzant să vedem expresia călăului atunci când ar veni să te ducă la spânzurătoare.

Expresia lui Sebastian se schimbă, ca și cum i-ar fi căzut masca peste chip.

– Foarte bine. Atunci în șura lui Jamie. Acolo ne ascundem prada. Drăcușorul ăla morocănos a amenințat să taie degetele de la picioare oricărui rânđaș care se aventurează pe acolo.

Prudence își aranjă capotul pe ea și îi așează peste umeri rămășițele cămășii lui. Apoi se strecurară prin casa tăcută. Pentru prima dată, se simțea recunoscătoare pentru leneveala Tricie. Cele mai multe dintre servitoare nu se deranjau să se dea jos din pat până târziu după răsăritul soarelui. În timp ce treceau prin ușile de la terasă, simți brațul lui Sebastian strângându-se în jurul umerilor ei.

– Ce este? șopti ea.

– Poți să-mi aduci whisky-ul? Dacă am de gând să mă ascund doar cu Jamie drept companie, s-ar putea să am nevoie de el.

Ea îl sprijini în grădină de o statuie a lui Zeus și fugi înapoi după whisky. Pumnalul cel mic al lui Sebastian zăcea uitat pe nopțiera ei. Îl ascunse în buzunarul capotului înainte de a o tuli înapoi, în jos, pe trepte, îndemnată de primele clinchete ce anunțau că la bucătărie începuse freamătul.

Prudence și Sebastian se ascunseră în grajdurile umbroase. Un cal necheză, cuprins de o curiozitate somnoroasă. Sebastian se sprijini de un coș pentru mâncarea animalelor, în timp ce Prudence se cățără pe scara ruptă, spre bârlogul lui Jamie.

Jamie se trezi cu un mârâit, smuci un pistol încărcat de sub cap și îl îndreptă spre pieptul lui Prudence.

Ea se retrase, cu mâinile în aer.

– Sebastian are nevoie de ajutorul tău. A fost împușcat.

Jamie sări cu o înjurătură care dădu o tentă rozalie urechilor lui Prudence. Prea târziu, își dădu seama că era dezbrăcat. Pentru vederea ei încețoșată, el părea să fie un pistri mare, enervat. Se întoarse, punându-și mâinile la ochi în semn de ofensă.

– L-am avertizat pe prostul ăla naiv să nu meargă singur, murmură Jamie.

Ea se uită printre degete. Jamie își luase pe el o pereche de pantaloni uzați, până la genunchi.

– La naiba, e doar vina ta, știi? adăugă el.

– Vina mea? țipă ea. Nu eu l-am împușcat.

– Ai fi putut la fel de bine să o faci. Îi prinse mâna în laba lui osoasă și o smuci pe Prudence în jos pe scară. Tiny a avut dreptate. Nu mai are dram de minte de când te-a cunoscut. Dacă m-ar fi luat cu el, l-aș fi doborât pe ticălosul care l-a împușcat.

Accentul catifelat al lui Sebastian se auzi din întunericul prăfuit.

– Atunci, Tricia nu ar fi avut un număr par de oaspeți la petrecerile ei de la cină.

Jamie scuipă în fân.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. A fost Tugbert, nu-i așa? Șerifi blestemați. Îi urăsc pe nenorociții ăia.

Prudence petrecu, din nou, brațul lui Sebastian în jurul umerilor ei. Jamie îl luă de cealaltă parte. Susținându-i amândoi greutatea, îl urcară pe scară și îl așezară pe mormanul îngust de paie care servea drept pat pentru Jamie.

Jamie rămase lângă ei ca un bulldog gelos, cu buzele subțiri strânse într-o bosumflare copilărească, în timp ce Prudence aranjă tartanul în jurul umerilor lui Sebastian.

– Să ai grijă să-i fie cald, bine? spuse ea.

– I-ai dat opiu?

– Bineînțeles, replică ea. Țin opiu la mine sub pat, lângă narghileaua mea.

Jamie bombăni ceva de neînțeles. Simțind o împunsătură ascuțită în coapsă, ea scoase *skean dhu* din buzunar.

– Hai că uitam să-ți dau pumnalul.

Jamie pufni.

– De ce nu-i scoți inima cu el dacă tot îl ai în mână?

Încruntătura glacială a lui Sebastian fu de-ajuns să o facă pe Prudence să se bucure că era lipsit de putere în acel moment. Nu dorea să oblojească doi bărbați răniți. Jamie coborî zgomotos scara, dezgustat. Prudence se ridică, știind că trebuia să plece, dar ezitând să-l lase pe Sebastian în grija acelei creaturi grosolane.

Somnul și whisky-ul îi amortiseră durerea lui Sebastian și îi readuseră strălucirea în privire. Bandajele albe, ca zăpada, îi intensificau nuanța aurie a pielii. Rânjind, el ridică înspre ea carafa cu whisky. Prudence râse.

– Arăți ca un vagabond.
– Dacă ai fi putut șterpeli un trabuc, acum aș fi fost un om fericit.

Privirea i se încetoșă din nou.. Simțea că era nevoie de mai mult decât de un trabuc să îl facă fericit. Prin lucarna șurei cu fân, cerul căpăta nuanța untului.

O adiere ușoară încălci părul lui Sebastian.

– Nici măcar nu ai întrebat de amoretul tău devotat.

– Amoretz? strigă ea, proteste, apoi își duse mâna la gură. Dumnezeu, l-ai ucis pe Sir Arlo?

El oftă.

– Nu. Deși probabil voi regreta toată viața. L-aș fi putut omori. Ea se uită țintă la el, fascinată de franchețea lui.

– De ce n-ai făcut-o?

Sebastian frământă pliurile kiltului între degete.

– Mi-a fost teamă că nu vei avea o părere bună despre mine.

– Vai, acesta e un motiv prostesc să nu ucizi pe cineva!

El ridică dintr-o sprânceană. Ea se grăbi să explice:

– Nu sugerez că ar fi trebuit să-l omori. Dar ar fi trebuit să *nu* îl omori pentru un motiv mai bun. Pentru că e un bărbat cumsecade. Sau pentru că mama lui ar fi suferit după el. Sau, pur și simplu, pentru că nu ești genul de bărbat care să omoare oameni.

– Sau să-i jefuiască? Sau să se căsătorească pentru averea lor? Sau să râvnească la nepoatele lor virgine?

El se uită în gol la carafa cu whisky. Sticla cu modele împrăstia primele raze ale soarelui în cristale de chihlimbar.

Vocea lui șoptită o hipnotiză pe Prudence.

– Eu sunt genul de bărbat care își dorește să te fi avut în noaptea aceea, în coliba arendașului. Își dorește să-și fi lăsat propriul copil în tine, astfel încât toate alegerile noastre să fi fost făcute pentru noi. Învârti whisky-ul, luă o sorbitură mare, apoi se șterse la gură cu dosul mâinii. Genul ăsta de bărbat sunt.

O voce răgușită se auzi până la ei:

– Fish, ai înnebunit de-a binelea. Eu chiar cred că tu ai băut whisky-ul.

Prudence întâlnește îngrozită privirea lui Sebastian.

– Dumnezeu, e mătușa Tricia.

Capitolul 10



Vaietul lui Old Fish fu purtat de adierea vântului de dimineață.

– Mă insultați, contesă. Eu nu mă dedau niciodată la băutură. Trebuia să o fi văzut pe fată. A fost o situație scandalosă. S-a furișat afară în hainele de noapte. Pe deasupra, nu purta nici măcar bonetă de noapte! Indignarea îi tremura în glas. Putea, la fel de bine, să spună că Prudence fusese dezbrăcată. Ea a furat whisky-ul și a fugit de-a lungul grădinii ca o destrăbălată.

Restul discursului său fu înăbușit, din fericire.

– Nu m-am gândit niciodată că bătrânul acesta libidinos are o imaginație atât de vie, șopti Sebastian.

Se uită unul la celălalt, încremeniți din cauza vocilor care se apropiau.

Jamie trase repede scara asemenea unei jucării pe arcuri cu privirea de om nebun. O luă pe Prudence de braț și porni din nou în jos, oprindu-se brusc când își dădu seama că ea nu voia să îl urmeze.

– Coboară, fătucă proastă. Vrei să vină ei aici sus?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar ce-o să-i spun mătușii?

Jamie nu-i dădu timp lui Prudence să stea pe gânduri. O trase și o forță să coboare scara. Rată ultimele trei trepte, zgâriindu-și picioarele și aterizând în fân tocmai când Tricia și Old Fish intrară în grajdul plin de praf.

Prudence se împletici încercând să stea cu fața la ei, cu părul ciufulit și ochii mari, vinovați. Din coada împletită îi ieșeau șuvițe dezordonate de păr.

Dădu să vorbească, dar nu reuși. Mărturisirea rece a lui Sebastian încă îi răsuna în minte: „Eu sunt genul de bărbat care își dorește să te fi avut în noaptea aceea, în coliba arendașului. Își dorește să-și fi lăsat propriul copil în tine“.

Duse repede mâna la burtă. De ce nu putea fi ea genul de fată care leșina?

Ar fi crezut că era imposibil, dar, în timp ce ea se uita la mătușa ei și la Old Fish, ochii majordomului priveau atenți în depărtare. Încă vreo doi centimetri și, cu siguranță, i-ar fi ieșit din orbite

și s-ar fi rostogolit prin fân. Prudence își dădu prea târziu seama de motivul șocului.

Jamie se legăna de scară, aterizând pe pernuțele de la picioare, ca o pisică.

– Unde pleci, iubire? Distracția abia începea.

O cuprinse cu mâna lui musculoasă pe după umeri. Old Fish își dres glasul. Jamie ridică privirea ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Rușine să-ți fie, draga mea. Nu mi-ai spus că avem oaspeți.

Părul lui arămiu era zbârlit, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin el. Pieptul îi era gol, și primii trei nasturi de la pantaloni erau desfăcuți. O căldură umiltoare urcă pe gâtul lui Prudence, și fata se gândi serios la leșin.

Jamie merse țăntoș înainte, vărsând whisky peste marginea carafei. Privirea lui trecu, îndrăzneată, peste neglijoul verde, ca de jad, al Triciei. Ea și-l închise la gât cu timiditate, roșind frumos. Prudence rămase cu gura căscată, atât de uimită de transformarea lui Jamie, încât uită de propria rușine. Urât sau nu, el emana o sexualitate elegantă care devenise aproape palpabilă. Ochii Triciei erau ațintiți asupra lui Jamie. Prudence se simți invizibilă. Se întrebă dacă cineva ar fi observat în cazul în care ar fi căzut și ar fi rămas îngropată în fân.

– Îți dai seama, spuse Tricia, fluturând din gene, că va trebui să vorbesc cu stăpânul tău despre această mică... indiscreție.

Spre uimirea lui Prudence, Jamie se lăsă într-un genunchi la picioarele Triciei și îi duse mâna la buze.

– Eu sunt un biet flăcău, milady. Nu am altceva de lucru. Vreți ca stăpânul să mă alunge așa sărac – Prudence ar fi jurat că scose limba să-i atingă mâna Triciei – și infometat? Cu umilință, îmi cer iertare.

Arăta aproape la fel de plin de remușcări precum un Lucifer cu pistru.

Tricia țipă scurt, fără suflare. Panglicile de pe impunătoarea ei bonetă de dimineață, din satin, fluturau cuviincios. Prudence bănuise întotdeauna că ea dormea cu peruca pe cap.

– Va trebui să ne gândim serios la asta, nu-i așa? Poate că îl voi putea convinge pe Lord Kerr să fie milostiv când îți va hotărî soarta.

Un hohot de răs înăbușit, venind din șură, îi reaminti lui Prudence că Lord Kerr îi hotărâ deja soarta lui Jamie. Ea roși din nou.

Tricia se mișcă prin grajd ca o regină și se opri în fața lui Prudence. Fata se uită la volanele de dantelă de pe pieptul mătușii ei, simțindu-se incapabilă să o privească în ochi. O cuprinse rușinea când își dădu seama că era vinovată de o infracțiune cu mult mai gravă decât aceea de a se fi distrat cu Jamie. Ea era îndrăgostită de logodnicul mătușii ei. Peste o lună, până și Dumnezeu urma să aibă un nume pentru o femeie ca ea – avea să fie o adulteră.

Așteptă ca Tricia să strige la ea, să o tragă de urechi sau să o trimită să-și facă bagajele. Era profund conștientă de Jamie, care stătea rezemat de un stâlp plin de așchii, cu brațele încrucișate pe pieptul gol și cu un zâmbet atotcunoscător pe buzele lui subțiri. Se bucura de rușinea ei aproape la fel de mult ca Old Fish. Șura de deasupra își păstra tăcerea, în așteptare.

Tricia o luă ușor pe Prudence de bărbie, înclinându-i fața în sus. Râsetul ei fin, zornăitor, umplu grajdul.

– Ia uită-te, tu fință mică și vicleană! Cine s-ar fi gândit? Prudence a mea și birjarul!

Ochii Triciei dansau cu căldură și încântare. O trase pe Prudence în brațele ei. Prudence rămase atârnată fără vlagă în îmbrățișarea mătușii, cu ochii mari de uimire. Jamie ridică mâinile, nedumerit. Old Fish își deschise și își închise gura, ca un hering eșuat la mal.

Mândria uluită din vocea Triciei era evidentă în timp ce o conducea pe Prudence spre ușă.

– Vino, copilă obraznică, avem multe de discutat. Ar fi trebuit să vii la mătușa ta mai devreme. Am crezut că nu te interesează decât cărțile alea ale tale, prăfuite și vechi. În timp ce se plimbau agale, Tricia îi aruncă lui Jamie o privire cochetă peste umăr. Bărbații te pot învăța ce le place bărbaților, dar este nevoie de o femeie care să te învețe ce te satisface pe tine.

Prudence îndrăzni să arunce o privire înapoi. Sebastian își scosese capul din șopron, ascultând cu interes.

– Să nu crezi că te judec, dragă, continuă Tricia. Cele mai multe dintre femeile pe care le cunosc își câștigă proverbiala experiență cu cavalerii de onoare și cu servitorii. Dar ar trebui să înveți să te protejezi de accidente. Ar fi peste măsură de ciudat să-ți explic...

Când obrajii lui Prudence se făcură de un roșu aprins, Tricia deveni, din fericire, conștientă de faptul că Old Fish venea în spatele lor, cu urechile ciulite la conversația lor.

Îi făcu majordomului semn ușor cu mâna.

– Adu-mi o tavă cu ciocolată caldă în camera mea, Fish. Prudence se retrase când Tricia o îmbrățișă părintește. Este foarte bine că Sebastian al meu e în Edinburgh. Voi avea timp să-l pregătesc pentru asta. E destul de protector cu tine, să știi. Cred că te vede mai mult decât ca pe o nepoată.

Prudence simți un fior de-a lungul coloanei vertebrale. Tricia știa, presupuse ea. Oh, Dumnezeu! mare, știa. O cută de încrunțare brăzdă fruntea mătusei ei.

– Eu cred cu adevărat că se gândește la tine ca la o fiică.

În spatele lor un vaiet de durere fu înăbușit de o tuse gâtuită. Tricia se întoarse în timp ce ușa de la șură se închise cu o izbitură.

Două nopți mai târziu, Prudence citea în camera ei, când auzi un ciocănit la ușă. Fu urmat de o pufnitură aristocrată.

– Lord Kerr dorește să vă prezentați în birou.

– Bine, Fish.

Prudence își netezi poalele rochiei ei verzi, din mătase marmorată, și își puse ochelarii. Își studie chipul în oglindă, apoi băgă ochelarii înapoi în buzunar. Scoțând două șuvițe de păr din cocul ei strâns, și le aranjă de-o parte și de alta a feței, apoi oftă. Nasul ei era încă prea ascuțit, ochii prea mari.

– Deșertăciunea deșertăciunilor; totul este deșertăciune, murmură ea către reflexia ei.

Așteptă la ușă până când pașii bătrânești ai lui Old Fish se retraseră și abia apoi se strecură pe hol. Când se apropie de birou, ușa se deschise și apăru mătușa ei. Tricia închise grăbită ușa în urma ei.

O luă pe Prudence de mâini și i le duse la buzele ei roșii.

– Curaj, copila mea! șopti ea. L-am implorat să fie blând cu tine.

Apoi Tricia plecă într-un nor de mosc și gardenie, și Prudence fu lăsată singură în fața acelei uși grele. Blândețea lui Sebastian era ultimul lucru de care avea nevoie. Deschise ușa.

Din Sebastian nu se vedea decât o coamă de păr blond-roșcat, un nor de fum și o pereche de cizme lustruite, odihnindu-se pe pervazul ferestrei. Prudence își dresе glasul.

Sebastian întoarse scaunul cu un scârțâit și-și scoase repede din gură țigara subțire, de foi.

– Bună seara, domnișoară Walker.

Ea făcu o reverență.

– Bună seara, unchiule Sebastian.

Buzele lui zvâcneau. Trase lung din trabuc, și un firicel subțire de fum albastru pluti ușor pe fereastră. El îi făcu semn să se așeze pe scaunul de piele din fața biroului. Prudence se conformă.

Sebastian răsfoi un teanc de hârtii, sprâncenele lui groase apropiate într-o linie severă.

– Domnișoară Walker, mătușa ta mi-a cerut să vorbesc cu tine despre o anumită încălcare a regulilor bunei-cuviințe care a avut loc la Lindentree în timpul absenței mele recente.

– Care ar putea fi aceea, domnule?

El își ținu privirea ațintită asupra hârtiilor.

– Mă refer la o carafă cu whisky scoțian care a fost furată. În viitor, dacă vrei să te aprovizionezi – fie pe tine, fie pe tovarășii tăi de sex masculin – cu alcool, va trebui să vii la mine, și eu îți voi da cu măsură. Apoi se uită în sus la ea, cu ochii scânteind. Părea să respire cu dificultate. Mătușa ta este preocupată de un oarecare declin moral care te-a făcut să devii hoț în propria casă.

Încercarea lui Sebastian de a fi sever eșuă când suflă un nor de fum de trabuc pe nas și se prăbuși, o grămadă de om, cu o respirație șuierătoare, bolborosind. Își încordă umerii musculoși. Își dădu capul pe spate, ștergându-și lacrimile de răs când Prudence sări de pe scaun cu o furie indignată.

– E o atitudine tipică ei! Mă pedepsește pentru că am furat whisky-ul, dar nu și pentru că am flirtat cu vizitiul! Se plimbă prin

birou cu pași mari. A fost întâia oară când Tricia m-a privit cu un sentiment oarecum asemănător cu mândria.

Sebastian sughiță. Prudence se întoarce spre el, sprijinindu-se cu ambele mâini de birou.

– Așa, râzi. Nu reputația ta e distrusă. Old Fish nu s-a uitat disprețuitor la tine de parcă ai fi deopotrivă prințesa feniciană Isabela și prostituata Babilonului.

Sebastian își duse o mână la gură, ca pentru a mima spaima.

– Domnișoară Walker, ai grijă cum vorbești. Mă șochezi!

– După o dimineață sub supravegherea Triciei, te-aș putea șoca și mai mult.

Sebastian se ridică, interesat.

– A fost rău?

– Oribil. Nici măcar *Icones Anatomicae*, cartea tatălui meu, nu m-a pregătit pentru așa ceva. Își coborî vocea, șoptind răgușită: Ea m-a învățat lucruri care te-ar face să te simți tare stânjenit.

Sebastian își făcu vânt cu documentele.

– Nu mai spune! Hai, continuă. Știi, ar trebui să te superi mai des. E încântător să te văd așa. Privirea ți-e ageră, obrajii îți devin rozalii. O transformare cu adevărat uimitoare de la mica mea nepoată sfioasă.

Prudence îndrăzni să se așeze pe marginea biroului.

– Nepoată? Mă rănești. Tricia a jurat că tu mă consideri o...

Strigară la unison:

– Fiică!

Prudence smulse hârtiile de la Sebastian și se prefăcu a-i da una peste cap cu ele, în timp ce furia ei se transformă în veselie.

– Ai grijă, ai grijă, spuse el. Ai milă de un bărbat rănit, bine?

Ridică o mână, prea slăbit de la atâta răs ca să se mai poată apăra. Ea lăsă jos hârtiile.

– Am uitat. Cum este umărul tău?

– Mult mai bine. Untul și ouăle au rezolvat problema. Aș fi chiar bine dacă Boris nu m-ar crede un biscuit. Mă tot miroase și se linge pe bot. Desigur, după trei zile în compania lui Jamie, până și Boris are farmecul lui.

Unul dintre documente alunecă de pe birou. Prudence se aplecă să-l ridice. Zâmbetul ei păli când se uită la el.

– Un bal mascat înainte de nuntă. Îi întinse invitația. Cât de ciudat!

El netezi hârtia catifelată.

– Și original. Cum de s-a gândit Tricia la așa ceva? Poate că au inspirat-o cele zece baluri mascate la care am participat luna trecută.

Prudence își scoase ochelarii din buzunar și și-i puse pe nas.

– Ar trebui să te distrezi, milord, spuse ea, cu voce la fel de rece ca rama de oțel ce-i atingea pielea. Că doar ai o mare afinitate pentru măști.

Se întoarce să plece.

– La fel ca tine, domnișoară Walker.

Prudence se opri, dar nu se întoarce. Știa că el nu mai zâmbea. Reuși să-și țină spatele drept și mâinile nemișcate până când plecă din birou și închise ușa în urma ei.

Se rezemă de ușă, savurând modul în care lambriurile de stejar se adânceau în coloana ei vertebrală. Nu se auzi nici un sunet din birou. Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți, dar își dădu seama, cu un șoc, că nu erau lacrimi de vinovăție, ci de furie. Furia îi prindea bine, o scăpa de melancolia care amenința să o copleșească. Își smuci ochelarii de la ochi. Oricum, naiba s-o ia pe Tricia!

Tricia. Întotdeauna fusese Tricia. Luminoasa, vocala, vesela Tricia. Prudence trebuia, pur și simplu, să înțeleagă că Tricia avea nevoie de bani mai mult decât ei. Tricia era orfană. Tricia nu avea pe nimeni. Prudence și tatăl ei fuseseră nevoiți să se mulțumească doar cu cărțile lor și cu faptul că se aveau unul pe celălalt. Prudence înțelegea. Prudence era o fată atât de bună.

Își șterse repede lacrimile de la ochi cu pumnul încheștat. Obosise să mai fie înțelegătoare. Obosise să mai fie fată bună. Să fie fată bună însemna să renunțe la Sebastian și la gura lui minunată, pentru totdeauna.

Un bust al lui Platon râdea batjocoritor, în jos, la ea de pe un pedestal drapat în catifea. Prudence își trânti ochelarii pe nasul lui de marmură și porni spre camera ei, trăgându-și agrafele din păr în timp ce mergea.

A doua zi, Prudence îl căută pe Jamie. Pe măsură ce se apropia de țarcul cu animale, forma sa amorfă se consolida în tendoane și mușchi. Lumina soarelui îi intensifica culoarea părului la un portocaliu ca de morcov, astfel că ea își protejă ochii de strălucirea lui. Trăgea de un animal îndărătnic, roșcat – iapa pe care Tricia i-o oferise lui Sebastian ca pe un prim cadou de nuntă. O nuntă grabnică și prematură, îndrăzni Prudence să spere.

Stătu cu brațele încrucișate pe gard. Aerul era umed, iar căldura sufocantă făcea ca sudoarea să i se prelingă pe trup, lipindu-i de corset rochia grea, de damasc, de parcă ar fi fost o a doua piele.

Jamie trase de căpăstru, îndemnând calul în vârstă de un an, cu privire sălbatică, să meargă în cerc, la trap.

– Salut, iubire, spuse el. Vocea îi era seacă. Cum ai putut sta departe de mine atât de mult timp? Ai de gând să-mi frângi inima mea mândră?

Ea îi aruncă o privire plină de reproș.

– Nu părea atât de mândră când salivai la picioarele mătușii mele, alaltăieri-dimineată.

– Ești geloasă, dragă?

El dădu o comandă, iar calul fusiform merse la trap aproape de el, tremurând și cabrând. El o potoli cu o mângâiere de cunosător. Iapa se opri din tremurat și veni în cercul format de brațele lui. El îi trase un căpăstru peste cap.

– Ești foarte bun la asta, spuse Prudence.

– Ca să nu se spună niciodată că Jamie Graham nu știe cum să se poarte cu o doamnă blândă. La ce te așteptai? La cra-vașe? Bice?

Ea ridică din umeri.

– Unii oameni împlânzesc caii folosindu-se de violență.

– Unii oameni sunt nebuni.

Se întoarse cu spatele la ea pentru a peria calul. Deși el fredona încetișor, maxilarul îi era încordat.

Prudence se sui să se așeze pe gard. I se agățară ciorapii în lemnul nefinisat.

– Nu mă placi foarte mult, nu-i așa, domnule Graham?

El perie în continuare animalul. Prudence inspiră adânc.

– Am nevoie de ajutorul tău. Îl vreau pe Sebastian.

– Nu ai nevoie de mine pentru asta. Du-te, găsește-l. A fost întotdeauna îndatoritor când o doamnă avea vreo nevoie.

Ea se înroși și se uită în jos, jucându-se cu cutele prăfuite ale fustei.

– Nu mă refer la așa ceva. Se chinui să găsească ceva de spus – orice –, care să îi mai lase câteva fărâme de demnitate.

– Vreau ca el să țină la mine.

– Ei, drăcie!

Jamie aruncă peria. Aceasta lovi zgomotos gardul. Prudence tresări, și iapa se îndepărtă cu pași mari, profitând de libertatea bruscă și neașteptată.

Jamie porni după ea, ochii fiindu-i aproape la fel de strălucitori ca părul.

– Ți-a trecut vreodată prin minte, Lady Walker, sau cum vă spuneți voi, oamenii de seamă, că nu e cel mai sigur lucru să stai pe lângă mine?

Un vânt fierbinte abia dacă agita aerul în timp ce Prudence se uita în jur. Lunca era izolată. Până și hornurile de cărămidă ale casei erau ascunse vederii de o ușoară ridicătură de pământ.

Mușchii din brațul lui Jamie se încordară.

– Nu oi fi io mare, dar puternic sunt. Ți-aș putea frânge gâtul ăla mititel între degetul meu mare și arătător. Pocni din degete ca să demonstreze cam cât de ușor. Dacă Sebastian este prea amoretat ca să te ucidă, eu sunt următoarea alegere firească.

– Să mă omoare? Chiar și pentru ea vocea ei sună ca și cum ar fi venit de foarte departe. De ce ar vrea Sebastian să mă omoare?

– Pentru că tu, cu un singur suspin gingaș, ne-ai putea trimite pe toți la spânzurătoare. Se vorbește că s-a pus un preț frumușel pe capul tău, iar Sebastian are și el ordinele lui de îndeplinit, la fel ca orice alt bărbat.

Soarele pâli în fața ochilor lui Prudence.

– Nu te cred. Nu ar trebui să mă tachinezi așa. E o cruzime.

– Cruzime? El oftă și pufni. Eu te-am tot urmărit în ultimele câteva săptămâni. Tu nu ești pretențioasă, fătucă. Eu îți pot oferi măcar adevărul, dacă nu altceva. Își băgă pumnii în buzunare. Nu-ți face griji. Sebastian e un om bun. O să rezolve treaba rapid și fără durere, dacă e în stare.

Poate că avea să rezolve lucrurile rapid, se gândi ea, dar era mult prea târziu pentru a face asta într-un mod nedureros.

Prudence se dădu jos de pe gard, rugându-se să se poată ține pe picioare.

– Astfel de minciuni sunt foarte nepotrivite, domnul Graham. Dacă nu voiai să mă ajuți, un simplu „nu” ar fi fost de-ajuns.

– Crezi ce vrei, fătucă. Dar ai grijă.

Jamie scoase un sunet ușor, și iapa veni în trap la el. În timp ce Prudence mergea înapoi spre casă, el o privi, cu obrazul lipit de coama mătăsoasă a calului.

Prudence simțea că soarele o ardea în ceafă. Pantofii ei făceau iarba uscată să foșnească. Nu-și putea aminti când plouase ultima dată. Sau își putea aminti? Închise ochii strâns și aproape se împiedică. Când îi deschise, simțea că îi ardeau la fel de fierbinti ca aerul.

„Jamie a mințit”, se gândi ea. Rosti apoi cuvintele acestea cu voce tare, ceea ce o făcu să se simtă ceva mai bine. Nenorocitul ăla mic și meschin era doar gelos pe atenția pe care i-o acordase Sebastian ei.

„Ești chiar atât de sigură?” șopti o voce firavă din mintea ei.

Cunoștea vocea aceea. Era vocea care îi reamintea că era prea bătrână să piardă timpul cu capul în nori, visând la un soț și la copii. Era vocea care o liniștea și o făcea să adoarmă din nou când se trezea încălțată în așternuturi, cu trupul cuprins de durerea unui dor fără nume, cu obraji uzi de lacrimi. Era vocea care o făcea să rămână lucidă și în siguranță, înăbușindu-i toate visurile și dorințele.

Urcă dealul cu pași apăsăți. Bineînțeles că era sigură că Jamie mințea. La urma urmei, Sebastian venise la ea când fusese rănit. La ea – nu la Jamie sau la Tricia.

„Și de ce să nu fi venit?” întrebă vocea. „Mai ales dacă nu vei mai fi mult timp prin preajmă ca să-l poți trăda.”

Dar el spusese că o dorea.

„El a vorbit despre nevoie, nu despre afecțiune. Taurii de pe câmp au aceleași nevoi. De ce să nu te vrea pe tine? De ce să nu-și potolească pofta cu tine, mai degrabă decât cu vreo servitoare

slobodă de gură? Tu nu vei fi prin preajmă mai târziu, ca să provoci vreo scenă jenantă.”

Prudence se scutură cu vehemență, străduindu-se să reducă la tăcere demonul rațional din ea.

– Sebastian mi-a arătat doar bunătate, spuse ea cu voce tare, ignorând privirea curioasă a unui grădinar care uda gardul viu.

„Ce modalitate mai bună pentru Sebastian de a te supraveghea decât să fie mereu umil? Ce modalitate mai bună de a-ți găsi slăbiciunile, de a aștepta momentul oportun ca să te reducă la tăcere pentru totdeauna?”

Se opri când toate vocile rațiunii ei se amestecară într-un singur adevăr devastator.

Dacă bucătăria exploda din nou, cine ar fi bănuitor dacă s-ar întâmpla ca ea să fie în picioare lângă cuptor? Și nimeni nu ar fi șocat dacă o îmbucătură de mâncare avea s-o ucidă. Sebastian ar arăta atât de elegant în doliu! Negrul cel sumbru ar evidenția șuvițele roșietice din părul lui. Își înfipse unghiile în palme în timp ce traversa pajiștea.

Înseși cuvintele lui Sebastian îl trădau. „Dacă-mi vezi fața, viața ta nu va mai valora nimic. Nici pentru mine, nici pentru oamenii mei.” Un fior rece, fulgerător, străbătu valul de căldură, făcând-o să se cutremure.

Sebastian. Sebastian cel frumos și grijuliu. O mie de amabilități mărunte se destrămară în vânt, prefăcute într-o cenușă plină de amărăciune. Sebastian care îi dăduse o carte pentru că ea era prea scundă să ajungă. Sebastian care tăia ghearele pisoiului ei cu pumnalul lui mic, cu mâinile lui pricepute și blânde. Sebastian îi luase castronul cu glazură, cerând să lingă el ultima picătură cu zâmbetul acela șmecheresc, leneș și dulce întipărit pe buze.

„Nu dulce”, se corectă ea, cu răceală. Viclean. Își șterse o lacrimă înainte ca aceasta să i se prelingă pe obraz. Poate că avea să o omoare, dar nu avea să o facă să plângă. Sebastian Kerr nu era demn de lacrimile ei.

Merse până la ușa din față și o deschise cu putere. Înainte de a apuca să facă trei pași înăuntru, Sebastian apărură din salon. Își ridică privirea din cartea pe care o ținea în mâini și zâmbi larg.

– Bine că ai venit. Te așteptam. Cred că am găsit ceva în cartea asta despre proprietățile mercurului. Scoase un plic crem ascuns între paginile cărții. Și acesta a venit azi. Cel mai bine ar fi să-l deschizi tu. Pare important.

Prudence se uită țintă la el. Nu era pregătită pentru asta, pentru veselia lui răvășitoare și pentru cămașa lui șifonată. Își dăduse jos cizmele, și părul îi cădea liber în jurul feței. Arăta atât de bine, încât l-ar fi putut mânca – seducător și interzis, la fel ca înghețata pe care Tricia o adusese odată de la Londra pentru o petrecere de-a ei. Prudence mâncase până o duruse stomacul, apoi fusese trimisă la culcare fără cină ca urmare a lăcomiei ei.

Durerea îi trecu prin inimă ca un cuțit. Ce actor minunat era! Prudence nu putea suporta acest lucru. Voia să-l rănească la fel de mult cum o rănisese el. Înflăcărarea ei furioasă dispăru în spatele unui văl de gheață. Îl scrută cu privirea din cap până în picioare, cu buzele curbate într-un zâmbet de dispreț rece.

– Poate că ar trebui să-ți aduci cizmele, milord. Dacă te tot fâțâi pe aici îmbrăcat în asemenea hal, toată lumea de la Lindentree va afla că nu ești altceva decât un țăran de rând.

Lui Sebastian îi pâlă zâmbetul de pe buze. Își lăsă mâinile pe lângă corp. Inima ei fu cuprinsă de spasme de regret în timp ce o durere autentică, uluită, se întipări pe chipul lui. Dar îi dispăru foarte repede, ceea ce nu era de mirare, fiind înlocuită de ceva întunecat și precaut. Ea își ridică fustele, dar el nu se mișcă.

Fu nevoită să se strecoare pe lângă el ca să ajungă la scări. Când sâni ei atinseră pieptul lui ferm, el o prinse de încheietura mâinii, cu o forță care amenința să-i lase vânătaii, trăgând-o aproape de el. Ochii lui îi cercetară chipul.

Prudence îi susținu privirea cu insolentă, îngrozită că el i-ar putea auzi bătăile nebunești ale inimii, goana nebună a sângelui prin vene. Corpul lui devenea atât de tensionat, încât ea se aștepta ca el să o împingă lângă perete și să o sugrume chiar acolo.

Amândoi auziră sunetul grăitor al unui scaun care scârțâi în spatele lor. Ea strigă spre sufragerie cu un calm prefăcut:

– Voi lua cina în camera mea, Fish. Am o durere de cap îngrozitoare.

Sebastian îi dădu drumul brusc. În timp ce urca treptele sub căldura iscoditoare a privirii lui, Prudence își dădu seama că nu mințise. Capul îi zvâcnea aproape la fel de intens ca inima.

Capitolul 11



– Sebastian, bătrâne, e rândul tău.

Sebastian își întoarse privirea de la fereastră. Un ciclop cu ochi ca de urs se uita curios la el. El își înăbuși un fior în timp ce moșierul Blake își coborî monoculul pe care îl purta pe un lanț de aur în jurul gâtului.

– Atenția, bătrâne, este cheia reușitei atunci când joci cu astfel de creaturi minunate și inteligente.

Devony chicoti, și Tricia plescăi în semn de muștrare, lucru pe care Sebastian începea să-l deteste. Se delectă, pentru o clipă, cu gândul de a o strangula cu cordonul de la perdea cu prima ocazie când avea să mai facă așa.

Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă când își aruncă jos cartea, câștigând runda.

– Iertare. Nu prea mă pot concentra în această după-amiază. Pot să vă asigur că nu îmi distrage atenția farmecul doamnelor care îmi țin companie.

Din câte își dădea seama Sebastian, doamnele nu aveau un farmec vizibil. Devony se chinui să-și păstreze cărțile cu degetele ale căror unghii arătau ca niște pumnale vopsite în roșu aprins. Tricia lovi ușor cu evantaiul dosul mâinii lui Sebastian.

– Speram să nu fie vorba despre noi. Îi făcu cu ochiul lui Devony. Dacă am fi crezut asta, am fi fost teribil de... atrase de jocul de whist¹.

Jocul ei de cuvinte le făcu pe amândouă să izbucnească în hohote răsunătoare de râs. Devony își puse pe masă toată mâna de cărți. Chicotelile lui Blake îi stârniră acestuia o criză de tuse atât

¹ În engleză, în original, *whistful*, joc de cuvinte intraductibil pornind de la jocul de cărți whist și de la cuvântul *wistful*, care înseamnă „melancolic, meditativ, nostalgic”. (n.red.)

de intensă, încât Sebastian se temu că putea da în apoplexie, și aproape că speră că avea să se întâmple astfel.

Târșăitul ușor al pașilor de dincolo de ușă îl făcu să își ridice brusc privirea. Era doar una dintre servitoare care ștergea de praf o scuipătoare de alamă. Își ascunse dezamăgirea în spatele unei priviri încruntate, aspre, care o făcu pe femeia să fugă, agitată, înapoi pe coridor. Când avea el să înceteze a se mai aștepta ca fiecare pas, fiecare murmur să fie al lui Prudence?

În ultima săptămână, ea reușise să nu-și petreacă nici măcar un minut singură cu el. Atunci când ieșea din camera ei și cobora pentru a lua cina, el își ridica privirea și o surprindea cu ochii fixați asupra lui, cu o privire acuzatoare întunecată ce-l făcea să se simtă îndurerat. Teancul ei de scrisori de pe masă era neatins. El măsoara biblioteca cu pasul în fiecare zi, în zori, ascultând ecoul gol al propriilor pași. În acea dimineață, se târșise într-un final înapoi în pat și se odihni până la prânz, ca să se trezească, de fapt, mai letargic și mai irascibil decât înainte.

Sub masă, Devony, cu papucii ei cu multe panglici, urca pe gamba lui pentru a treia oară. Tricia își unduia glezna în jurul celuilalt picior al lui. Se simțea de parcă ar fi fost prins în strânsoarea unei vițe-de-vie șerpuitoare care avea să-l tragă sub masă și să-i arate ce soartă hidoasă îl aștepta.

Ceasul din bronz aurit de pe pervazul de deasupra șemineului marca încet scurgerea nesfârșitelor minute, în timp ce Devony își rearanja cărțile și zăbovea, ca de obicei, un secol, încercând să decidă pe care să o joace. Sebastian își trăgea de eșarfă, fără ca măcar să-și dea seama de asta.

Se simțea de parcă era captiv pentru o viață întreagă în aerul ăsta apăsător de delicat. Preferințele Triciei în materie de decorațiuni erau vizibile peste tot – în muzele fragile din porțelan înșirate de-a lungul poliței aurite, în micii trandafiri brodați pe pernele din brocart, în liniile diafane ale măsuței de ceai în stil Sheraton. Totul îl făcea să se simtă ca un uriaș ciudat aflat într-o casă de păpuși. Ceilalți păreau să se imputineze, să se micșoreze înaintea lui – marionete care vorbeau fără înțeles la o petrecere de ceai simulată.

Panica amenința să-l copleșească. Fiecare zi îl aducea mai aproape de ziua nunții sale, atunci când urma să devină stăpân

al moșiei Lindentree și să trăiască pentru totdeauna în această lume în miniatură. Privirea lui fugi din nou la ușă în timp ce se împotriva impulsului barbar de a urca scările și de a o scoate pe Prudence din camera ei, trăgând-o de cocul ăla mic și strâns. Dacă voia să vadă cum se comportă un țăran obișnuit, pentru numele lui Dumnezeu, el era mai mult decât fericit să-i arate!

Cești goale de ceai umpleau masa. Sebastian se uită urât la cana lui. Ura ceaiul. El tânjea după un butoi cu bere, rece ca gheața, răcit în apele repezi ale unui pârâu alimentat de izvoare. Privirea lui rătăci, plină de dorință, spre fereastră.

Lumina soarelui scâldea grădina, strălucirea ei fiind intensificată de exploziile întunecate de nori care se mișcau pe cer. O briză amăgitoare adia prin ferestrele deschise.

Se simți gătit când o minge gri, de puf, se desprinsese dintr-un gard viu și trecu pe lângă fereastră. Urmă Boris, ca o umbră, cu blana netedă, cenușie, alergând în viteză. Sebastian mai că se ridică de pe scaun când Prudence apărură împleticindu-se de după gardul viu, în spatele câinelui, părul ei despletit revărsându-i-se pe spate. Liniile severe de ale rochiei ei negre erau marcate de o neorânduială dezamățată. Se împiedică în tivul juponului, care îi atârna, și aproape căzu.

Devony bătea cu unghiile în masă. Blake deschise o casetă de argint și trase o priză de tabac cu nasul lui borcânat.

Sebastian se uită în jur înnebunit, întrebându-se dacă își imaginase întreaga scenă.

– N-ai văzut asta? întrebă el.

Tricia își făcea vânt cu cărțile când Prudence o zbughi între gardurile de la marginea grădinii.

– E doar Prudence la plimbarea ei de după-amiază.

Devony lovi una dintre cărțile de joc, cu un aer meditativ.

– E o zi minunată pentru o plimbare, nu-i așa?

– Nimic nu ajută mai bine digestia ca puțin exercițiu fizic zilnic, spuse Blake și strănută în batistă.

Sebastian se relaxă în scaun. Nu era de mirare că Prudence insistă să se piardă în decor. Cu toții o tratau ca și cum ar fi fost invizibilă.

Când ea dispăru din raza lor vizuală printre lămâii verzi care mărgineau peluza, el se uită în jos și-și dădu seama că îndoise cărțile în mână.

– Mai doriți ceai, domnule?

Old Fish îi întinse tava cu o mână acoperită de o mănușă albă.

– Nu! urlă Sebastian.

Răspunsul lui veni mai sonor decât intenționase.

Old Fish strâmbă din nas, vizibil disprețuitor față de orice domn care avea îndrăzneala de a refuza ceai.

– Foarte bine, domnule. Poate mai târziu.

Sebastian îl prinse de braț. Tava se clătină.

– Nu acum. Și nici mai târziu. Nu în această seară. Nu mâine-dimineață. Niciodată. *Nu mai vreau ceai.*

Fața bolnăvicioasă a majordomului se făcu o nuanță mai palidă. Sebastian își dădu seama că ceilalți îl priveau cu uimire. Își înfrânse nevoia de a-și verifica palmele ca nu cumva să-i fi apărut smocuri de păr sau de a-și atinge fruntea să vadă dacă nu începuseră să-i crească coarne.

Se ridică, scăpând din mână cărțile distruse.

– Vă rog să mă scuzați. Piciorul îmi zvâcnește de durere. Cred că mă voi culca puțin.

Se forță să o sărute pe Tricia pe obrazul care arăta ca o mască pudrată. Lăsându-se cu toată forța în baston, plecă din salon, cutremurându-se la cloncănitul plin de compasiune pe care îl auzi în urma lui.

Imediat ce se îndepărtă îndeajuns cât să nu-l poată vedea nimeni, Sebastian își aruncă bastonul în portocalul din ghiveci aflat în holul de la intrare. Ieși pe ușa din față și traversă peluza, având grijă să evite fereastră de la salon.

Nu observă nici un semn al prezenței lui Prudence. Trecu printre lămâi spre sălbăticia binecuvântată a pajiștii. Ierburile înalte se unduiau în jurul lui, sub bătaia vântului cald. Petice de albăstrele și de piciorul-cocoșului fluturau prin verdele crud. Dacă ar fi putut umbla îndeajuns de repede și de departe, cu siguranță pământul însuși ar înghiți moșia Lindentree și pe stăpâna acesteia, fără să lase ceva în urmă.

Norii din ce în ce mai închiși la culoare cerneau lumina soarelui, aruncând lunca în umbră.

– Prudence?

Strigătul lui sună slab și sumbru într-o tăcere întreruptă doar de șoapta îndepărtată a vântului.

Soarele alese acel moment pentru a sfida norii și a inunda lunca. El își feri privirea. O pădure deasă de pini plutea într-o ceață albastră la marginea câmpurilor. El se îndreptă într-acolo, atras de promisiunea unui răgaz răcoros, pentru a-și potoli neliniștea arzătoare. Când intră în pădure, mirosul de pin îi pătrunse simțurile confuze, împreună cu țărâitul neîncetat al unui greier. Crenștile lungi și parfumate se legănau într-un ritm hipnotic, mișcate de vântul care murmură printre ele.

Seninătatea aparentă a lui Sebastian fu spulberată când strigătul jalnic al unei femei reduse la tăcere vocile pădurii. Se ascunse sub o ramură țepoasă. Prudence stătea în genunchi, cu fața îngropată în mâini, pe o stâncă netedă, care ieșea dintr-un iaz liniștit. El îngenunche lângă ea, simțindu-și bătăile inimii până în urechi, și îi atinse ușor un umăr.

– Ce este? Care este problema?

Ea își lăsă capul pe spate, dezgolindu-și linia delicată a gâtului în fața mângâierii soarelui. Lacrimile îi îngreunau genele negre, scurte.

– Am venit prea târziu. Arată cu degetul în josul dealului din spatele ei, îngrozită. Oh, Sebastian!

El se dezechilibra ușor când ea se aruncă la pieptul lui. Nu avea cum să-și dea seama dacă ea rostise cu atâta înflăcărare acel nume pentru el sau pentru pisoi, căci era prea ocupat să savureze farmecul de a avea haina frământată de degetele ei subțiri.

Ea respiră în eșarfa lui, iar el îi legăna capul în mâini, uitându-se în direcția indicată de ea. Smocuri de blană gri, aspră, ieșeau din scobitura acoperită cu mușchi. O încruntare derutată îi încreți fruntea.

– Prudence, unde îți sunt ochelarii?

Tonul lui o sperie și o făcu să tacă.

– Pe măsuța de toaletă, presupun. I-am uitat. M-am îmbrăcat pentru ceai și am ieșit în grabă.

Sebastian nu se putu abține să nu observe că își uitase și corsetul. Moliciunea scandalosă a sânilor ei lipiți de pieptul lui îl făcu să se simtă amețit și îl cam lăsă fără suflare. Prudence se șterse la ochi cu eșarfa lui.

– Poarta de la grădină a fost deschisă doar câteva minute. Nu aveam cum să știu că Boris era liber. Bietul, dragul meu Sebastian, murmură ea. Cât de groaznic...

– Groaznic, într-adevăr, pentru biata veveriță, spuse Sebastian sec.

Ea își ridică privirea spre el, făcând ochii mari. Buzele lui zvâcniră. Încet, Prudence se întoarse să privească în josul dealului; își miji ochii, care deveniră două fante strălucitoare, violete. Sebastian-pisoiul alese acel moment să o zbughească dintre copaci, cu spatele arcuit. Cu un lătrat nehotărât, Boris se strecură după el. Pisioul alunecă, enervându-se ca un mic demon. O lovitură cu lăbuța lui blănoasă trăsă o dâră de roșu intens pe nasul lucios al lui Boris. Cu un scheunat îndurerat, câinele se furișă înapoi în pădure, cu coada între picioarele lui masive.

Pisoiul se răsuci într-o parte și începu să se spele cu limba lui aspră, roz. Sebastian își dădu capul pe spate, într-un hohot de râs gutural.

– Dar am crezut că Boris l-a mâncat...

Prudence îi puse mâna la gură, dar nu înainte de a lăsa să-i scape un hohot vesel de bucurie. Lacrimi de ușurare i se prelinseră pe obraji.

Sebastian i le șterse.

– Mai degrabă domnul Blake ți-ar mânca pisica. L-am văzut cum fixa cu privire păunii ieri, la ceai.

Cuvintele lui îi stârniră lui Prudence o nouă criză de râs. Clătinându-se de atâta râs, se agăță de umerii lui. El își strecură un braț în jurul taliei și o trase la pieptul lui. Îi atinse obrazul cu buzele. Prea târziu, amândoi își dădură seama că îmbrățișarea lui nu era deloc îmbrățișarea unui unchi.

Încetineala cu care se scursese săptămâna anterioară se topi când gura lui Sebastian alunecă spre curbura pomeților ei și el îi gustă pielea delicată, nepudrată. Ea își ținea ochii strâns închiși, ca și cum astfel ar fi putut nega coborârea persistentă a gurii lui, chiar în timp ce mâinile ei se strânseseră în pumni pe umerii lui.

O sărută pe genele ușoare ca pana; lacrimile ei sărate îi arseră buzele. Își domoli senzația arzătoare afundându-și limba între buzele ei întredeschise, fapt ce aprinse în el o căldură lentă, constantă. Îi cuprinse cu brațul partea de jos a spatelui, trăgându-i șoldurile lângă leagănul îndurerat al coapselor lui. Nu se mai mulțumea doar să pătrundă în interiorul gurii ei minunate. Voia să fie peste tot în interiorul ei.

Doamne, se îndrăgostea fără speranță de această fată bătrână frumoasă, stângace și cu ochelari. Își îngropă fața în adâncitura gâtului ei.

– Oh, fătucă, mi-a fost dor de tine.

Trecu așa un moment lung, tăcut. Prudence se retrase de la pieptul lui și sări în picioare ca și când din piatră ar fi țâșnit flăcări. Părul ei bogat și greu i se revărsă în jurul umerilor. Sebastian se ridică și el, tremurând de dorință.

– Dacă cineva ți-ar vedea o dată părul în Londra, ar înțelege de ce pudra și perucile încep să nu mai aibă farmec.

Ea își semeți capul, dar nu înainte ca el să observe că groaza îi întunecă privirea.

– M-ai urmărit, spuse ea pe un ton acuzator.

El făcu un pas înainte, încercând să se apropie. Ea se retrase, precaută. El își împreună mâinile la spate, străduindu-se din răsuputeri să pară un domn de la țară.

– Când te-am văzut că pleci în grabă, am fost, firește, îngrijorat. Este ironic faptul ca eu să fiu cel care să-ți reamintească, dar există hoți pe la țară. Nu ar trebui să ieși neînsoțită.

– Și este ironic ca eu să-ți aduc aminte, Lord Kerr, că există hoți și în salonul mătușii mele. Un loc ar trebui să fie la fel de sigur ca oricare altul. Ar fi la fel de simplu pentru tine să scapi bustul lui Platon în capul meu sau să mă îneci, deși considerabil mai puțin îngrijit.

Sebastian era încă prea derutat pentru a pricepe ce bâiguia ea acolo. Privirea lui îi urmări pielea expusă de decolteul rochiei, apoi alunecă de-a lungul corpului, până la degetele goale de la picioare, care-i ieșeau din ciorapii rupți.

– Refuz să îmi imaginez ce ar putea face bărbați ca mine dacă te-ar găsi într-o stare atât de vulnerabilă.

Ea strâmbă din nas.

– Ba nu cred că te deranjează să te gândești la așa ceva. Chiar dimpotrivă, sunt sigură... *unchiule* Sebastian, adăugă ea cu răutate.

El se încruntă.

– Cât de ticălos mă crezi?

Pe Prudence o înfură faptul că, deși știa că el era un asasin, tot se lăsa fermecată de atingerea ispititoare a buzelor lui, de jocul fluid al emoțiilor ce marcau frumusețea perfectă a trăsăturilor lui.

El își încheștă maxilarul, iar ea se întoarce cu spatele la el, înainte să o facă să-și ceară scuze pentru că îl forța să o ucidă.

– Cred că ești un ticălos de cea mai joasă speță. Dacă dorești să faci pe unchiul iubitor cu nepoata amoroasă, ar trebui să-ți cauți altă actriță. Vreo femeiușcă prostuță pe care o poți învăța să trișeze la whist și pe care să o legeni în poală înainte de a-i înfige pumnalul între omoplați.

Ea se cutremură când mâna lui alunecă sub părul ei, ca să-i prindă gâtul. Ar fi preferat vârful unui cuțit sau o palmă decât această dovadă letală de tandrețe.

– Mi-ar plăcea să te legăn în poală, șopti el. Sau oriunde altundeva, de altfel.

Degetul lui mare de la mână alunecă în jurul gâtului ei, iar ea știe că el simțea efectul nebunesc pe care-l avea asupra pulsului ei.

Se trase din strânsoarea lui.

– Insist să încetezi! Urâsc când ești așa blajin cu mine.

Sebastian o prinse cu mâna de antebraț. Cuvintele ei începeau într-un final să pătrundă prin ceața caldă a emoțiilor lui. Prudence simți fierbințeala căldurii lui prin mâneca subțire, din bumbac, când el o întoarce cu fața la el.

– Ar fi mai pe potrivă firii mele dacă te-aș strangula cu ciorapii tăi?

Ea nu-și mai putu ascunde teama, care îi făcea nările să i se umfle și buza de jos să îi tremure.

Sebastian își lăsă mâinile pe lângă corp. Ochii lui se întunecară, ajungând de culoarea norilor care alergau pe cer și amenințau să aducă furtuna.

– Dumnezeuule, fetișcană, glumeam. Ce ți-am făcut să te temi în halul ăsta de mine?

O furie neputincioasă puse stăpânire pe ea.

– Nimic – încă. Dar știi ce intenționezi să faci. Sigur ți s-a părut foarte impresionant micul meu discurs în care am promis că nu voi fi o povară pentru tine. Știai prea bine că nu am să fiu prin preajmă îndeajuns de mult timp cât să fiu o povară. În timp ce vorbea, Prudence se retrase, apropiindu-se fără să vrea de marginea stâncilor și de lacul adânc de dedesubt. Cel mai tare mă supără că nu ai fost suficient de sincer cât să îți asumi responsabilitatea pentru propria decizie. I-ai lăsat pe oamenii tăi să creadă că altcineva mă vrea moartă, când era, de fapt, vorba despre tine.

Călcâiul ei atinse marginea stâncii. Sebastian se repezi spre ea. Frica puse stăpânire pe Prudence, care se întoarce să fugă. Prea târziu, își dădu seama că ajunsese pe marginea stâncii. Piciorul ei călcă în gol și a se prăbuși în apa rece.

Apa o trase în adâncurile sale. Șocul căderii o făcu să deschidă gura, și apa îi năvăli pe gât. Ea se împinse în sus, julindu-și încheieturile degetelor de stâncă. Fustele i se lipiră de picioare. O buruiănă lipicioasă i se încălci în jurul unui genunchi. Ea o prinse cu mâna, simțind o durere intensă, ascuțită când i se rupse o unghie de la deget. Panica și groaza ce îi făcuseră gâtul să se închidă înainte de a putea lua o gură de aer izbucni acum într-un dans frenetic ce răsuca buruiana ațoasă tot mai strâns în jurul piciorului.

Cu un tremur de ușurare, corpul ei își pierdu vigoarea. În timp ce plutea în îmbrățișarea buruienii, capul îi căzu pe spate. Privi jocul tăcut al luminii soarelui pe luciul apei până când lumea se făcu la fel de cenușie ca ochii lui Sebastian.

Capitolul 12



Un nor acoperi soarele, întrerupându-i căldura ca o mână nevăzută. Fulgerul brăzda cerul, în timp ce Sebastian privea în gol spre lac.

Căderea lui Prudence în apă crease o mișcare vălurită pe oglinda întunecată a suprafeței apei. Cuvintele bunicului lui îi răsunară în minte ca bubuitul îndepărtat al tunetului: „Aș vrea ca ea să dispară. Ceva simplu. O cădere de pe un cal. Un accident la vânătoare. Știi cum să aranjezi astfel de lucruri”. În timp ce Sebastian privea în gol, clipocitul apei se liniști, transformând lacul într-o suprafață neclintită, indigo.

– Prudence?

Un ecou nesigur îi aduse șoapta înapoi. Pe cealaltă parte a lacului, un brotăcel își înălța cântecul. Sebastian își scoase pantofii. O notă răgușită de panică îi atinse vocea când îi strigă, din nou, numele. Pădurea scoase un oftat melancolic. Copacii care se legănau scârțâiră drept răspuns. Dar din adâncurile lacului nu ieși nimic altceva decât tăcerea. Cât de simplu ar fi fost să se întoarcă, să meargă înapoi la conac și să pretindă că el nu știa nimic.

Își dădu repede haina jos, înjurând. Sări, și corpul lui atinse apa, abia improșcând câțiva stropi. Bâjbâi cu mâinile prin apa tulbure și dădu de ceva ce i se părea a fi păr. Acesta se desprinsese în strânsoarea mâinii lui, și își dădu seama că ținea un mănunchi fragil de iarbă și noroi. Se strădui să vadă, orbit de lumina ce pătrundea de sus. O licărire de alb palid îi făcu bătăile inimii să îi răsună până în urechi.

Corpul său puternic porni ca o săgeată spre pata aceea deschisă la culoare. Își strânse mâinile, cu o mișcare convulsivă, în jurul brațului rece, cărnos, al lui Prudence. Fustele îi erau ridicate în jurul taliei. Părul îi încadra chipul ca o pânză mătăsoasă. Ochii îi erau închiși, iar genele – lipite ca niște ferigi, de obraz.

Sebastian o smuci. Nu se întâmplă nimic. În jurul lui, lumea acvatică se estompa, devenind gri, în timp ce ultima gură de aer din plămâni îi alimentă creierul înfometat. Întinse mâna spre coapsa lui Prudence și simți că buruienile tăiau în pielea ei. Trase cu o ultimă efortare. Buruienile se rupseră. Pe jumătate o împinse, pe jumătate o târî la suprafață, împingându-i capul deasupra apei înainte de a încerca să iasă și el.

Primele picături de ploaie căzură pe suprafața lacului când Sebastian trase o gură de aer, tremurând tot. Greața îi făcu stomacul să se strângă și, pentru o clipă ametoitoare, se temu că avea să leșine, trimitându-i pe amândoi în întunericul lacului, fără

să lase vreo urmă. Stânca se vedea în afară, deasupra lor, ca o umbră neagră pe cerul din ce în ce mai cenușiu.

Își încordă membrele pentru un salt înainte spre malul îndepărtat. Brațul lui se bloca în jurul gâtului lui Prudence, ținându-i capul deasupra apei, chiar și atunci când capul lui aluneca dedesubt. Apa i se prelingea între buze. Degetele de la picioare se implântară într-o pernă spongioasă de noroi. Se târî printre trestiiile unduitoare, trăgând-o pe Prudence după el până când picioarele amândurora ieșiră din apă. Corpul ei se rostogoli greu pe malul plin de ierburi.

Sebastian nu își recunoscuse vocea când o imploră să nu moară, în vreme ce îi descâlcea șuvițele ude de păr de pe față. Rugându-se unui Dumnezeu pe care îl părăsise de mult, îi frecă cu palmele obrajii înghețați și îi rupse corsetul. Pieptul nu i se mișca. Blesteme și rugăminți îi înecară gâtul când o luă în brațe și o scutură puternic. Capul ei căzu pe spate, într-o abandonare fără vlagă, iar el se aplecă în față, lipindu-și fruntea de gâtul ei, cu un hohot de plâns deznădăjduit.

Simți în păr o răsuflare slabă. Sebastian își ridică încet capul, uitându-se cu mirare la înălțarea convulsivă a pieptului ei. Prudence sughiță încet, apoi trase repede o gură de aer care îi stârni o tuse chinuitoare, din adâncul plămânilor.

El o ținu strâns în brațe până când lupta ei cu apa încetă. Prudence se prăbuși la pieptul lui, iar el și-o culcuși în poală, murmurându-i numele într-o litanie de mulțumire. Îi sărută nasul, obrajii și urechile, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu își pierduse nici o trăsătură prețioasă în lumea întunecoasă aflată la un pas de moarte. Îi netezi părul cu mâinile încă tremurânde. Ea stătea ca un copil în brațele lui, cu ochii închiși. Dar buzele ei se deschiseră ușor, cu fiecare respirație, și o pată trandafirie îi înflori în obraji.

– Biată fătuță dulce, aproape te-am omorât, șopti el.

Privirea lui o cerceta atent, din cap până în picioare, iar el prețuia fiecare ridicare și coborâre ușoară a pieptului ei. Când, în cele din urmă, observă cămașa udă lipită de umflăturile moi ale sânilor ei, fu luat prin surprindere de senzația care îl cuprinsese. Simțindu-se ca un hoț – ceea ce și era –, el îi prinse în palmă sânul rotunjit, minunat.

Aplecându-se, îi atinse gura cu buzele, dorind nimic mai mult decât să-și amestece răsuflarea cu a lui Prudence, ca pentru a se asigura că trăia. Buzele ei erau reci. Sebastian i le încălzi cu ale lui până când se deschiseră ușor sub apăsarea căldurii lui mătăsoase. Din proprie voință, limba lui pătrunse mai adânc, găsind o căldură surprinzătoare care se potrivea cu propria lui căldură. Respirația i se accelera când limba ei se agita pentru a se contopi cu a lui, trăgându-l înăuntru cu un farmec nevinovat, care-l făcu să se cutremure. Degetele lui tremurânde îi mângâiau un sân prin bumbacul subțire. Sfârclul se întări, iar această reacție de excitație a ei îi pătrunse în inimă mai adânc decât un pumnal.

Mănat mai mult de instinct decât de modificarea ușoară a respirației ei, el deschise ochii să-i întâlnească privirea. Ochii lui Prudence erau întunecoși și strălucitori, larg deschiși, cu o curiozitate uluită, care îi opri mișcarea vinovată a mâinii. O roșeață porni dinspre gâtul lui Sebastian înspre față, și se urî pe el însuși din cauza asta. Nu-și putea da seama ce i se părea lui Prudence mai ofensator – faptul că aproape o lăsase să se înec sau faptul că o mângâia ca pe o ușuratică oarecare, în timp ce ea zăcea nemișcată în îmbrățișarea lui.

Aștepta ca ea să-l împingă la o parte, ca reproșul tăcut să i se citească în privire. Ploaia se întetise. Îi lipea părul de cap și de față. Nu o mai văzu clar în fața ochilor până când ea se întinse și îi șterse ușor picăturile de ploaie de pe gene.

Gestul acela tandru îl făcu pe Sebastian să cedeze. O trase la pieptul lui, ținând-o atât de strâns, încât îl dureau brațele. Brațele ei îi cuprinseră gâtul. Măinile mici se strânseseră în pumni la ceafa lui când el o ridică și o duse sub crengile protectoare ale unei sălcii. Frunzele verzi îi învăluiră într-un baldachin lucios care atenua ropotul ploii. O ținea în continuare în brațe, cu fața îngropată lângă gâtul ei, temându-se să-i dea drumul, ca nu cumva ea să fugă.

– Sebastian?

Își auzi numele, aproape de buzele lui, ca un murmur catifelat.

– Mda?

– Nu e bine să stăm sub un copac. Am putea fi loviți de fulger.

El o întoarse, râzând cu însuflețire în timp ce o lăsă să se ridice.

– Prudence a mea, mereu cu simțul ei practic. Îi cuprinse fața cu mâinile și o privi adânc în ochi. E mult prea târziu pentru mine. Eu am fost lovit de ceva mult mai cumplit decât un fulger.

Prudence tremură când el își coborî buzele spre ale ei, dar tremurul acela nu avea nimic de-a face cu frigul.

– Nu știi cât de mult mi-am dorit să te țin în brațe, spuse el. Fiecare dintre cuvintele lui fu accentuat de un sărut fin, care îi lăsă o dâră de furnicături de-a lungul buzelor. Să te fac să renunți la masca aia îngrijită și cuviincioasă în spatele căreia te ascunzi.

Degetele ei se afundară în părul lui umed, în timp ce buzele ei îi atinseră obrazul, gustând firele ușoare de barbă care îi crescuseră deja din acea dimineață. El era o combinație ademenitoare de duritate și finețe. Prudence tânjea să-i exploreze pielea și texturile ei diferite, cu o foame care o îngrozea. Scoase un sunet slab de disperare.

– Ar fi trebuit să mă lași să mă înec. Ar fi fost mai bine.

El îi ridică bărbia și se uită lung în ochii ei.

– Jamie te-a avertizat, nu-i așa? Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Băiatului ăla a început să se atașeze de tine.

Ea scoase un sughiț slab, râzând.

– M-a amenințat că-mi rupe gâtul ultima dată când ne-am întâlnit. Nu mi-aș dori să știu cum ar fi dacă m-ar urî din răspuțeri.

– Așa e Jamie. Cu cât te place mai mult, cu atât devine mai morocănos. Am crezut că voia să mă împuște, odată, de Crăciun, când a fost copleșit de bucuria sărbătorii. Îi dădu rochia deoparte și își vârî nasul în clavicula ei, lingând cu lăcomie ploaia de pe pielea ei. Nu ți-aș putea face rău niciodată. Ai fost nebună să crezi că aș putea.

Ea îi împinse umerii. Sebastian încremeni. Prudence se retrase de lângă el.

– Dar tu *chiar* mă rănești. E o nebunie ce facem. Te vei căsători cu mătușa mea în mai puțin de o săptămână, îți aduci aminte?

El o urmări în jurul trunchiului de copac, mănat de disperare.

– De ce ar trebui să lăsăm un detaliu atât de mărunț să intervină între noi?

Ea făcu ochii mari. Sebastian profită de șocul ei, cuprinzându-o cu brațele și oferindu-i un sărut cu totul diferit de cel de lângă lac – la fel cum era moartea în comparație cu un leșin. Buzele lui

păreau ferme și neobosite, cerând de la ea un răspuns pentru care nu o pregătise nici o carte. Prudence deschise gura, simțind că trupul i se topește și devine lichid lângă asprimea trupului lui, în timp ce el o propti, din nou, de trunchiul salciei. Frunzele catifelate se strânseseră în jurul ei.

Măinile lui Sebastian o mângâiară pe spate, apoi alunecară mai jos, prinzând-o de șolduri și apropiindu-le de ale lui cu o putere feroce. Țesătura îmbibată cu apă a pantalonilor scurți, până la genunchi, și a rochiei creau doar un strat fragil de material între ei. O dulceăță străină străbătu venele lui Prudence, paralizând-o de frică amestecată cu plăcere. Simți că alunecă în jos, pe copac, într-un abis întunecat, erotic, creat de Sebastian, într-o abandonare încântătoare. Știa că, dacă ajungeau pe jos amândoi, ea nu avea să se împotrivească voinței lui.

Își puse pumnii strânși între ei și împinse cu toată puterea. Pieptul lui era ca o stâncă. Nu se clinti. Se uită la ea pe sub gene, și Prudence își dădu seama că doar o fărâmă de rațiune îl mai împiedica să o întindă pe pământ, cu sau fără consimțământul ei. Pentru o clipă îndelungată, singurele sunete fură bătaia ploii pe frunze și sunetul respirației lui Sebastian, care se străduia să-și recapete controlul și să-și înfrâneze dorința. Lacrimile lui Prudence se prelinseră în tăcere pe obraji, iar strânsoarea lui se înmuie.

– Știi ce-mi faci? întrebă el.

– Îți creez neplăceri? Își întoarse privirea. Îți provoc un disconfort fizic?

El își lipi cu putere palmele de trunchiul copacului, de o parte și de alta a ei.

– Ceea ce îmi faci tu mie, spuse el, cu accentul specific tot mai perceptibil, nu e scris în cărțile de anatomie. Îmi frângi nenorocita asta de inimă. Și nici măcar nu știam că am una.

Prudence se ghemui sub brațul lui.

– Te rog, Sebastian. M-am înșelat. *Este greșit ce facem*. Nu pot să-i fac așa ceva Tricie. A fost bună cu mine. Mi-a oferit un cămin.

El își propti greutatea de copac.

– Dar dragoste, Prudence? Ți-a oferit dragoste?

Fără a murmura vreun răspuns, ea ieși, în liniște, de sub adăpostul salciei. Sebastian o urmă, dând la o parte perdeaua de frunze. Ajunseră față în față, în ploaia dezlănțuită.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse ea, dar eu nu sunt parte integrantă din moșia mătușii mele. Știu că ești obișnuit să obții ceea ce vrei, dar nu poți avea chiar totul. Tremura din nou, și Sebastian tânjea să o cuprindă în brațe. Te rog, stai departe de mine. Eu voi fi civilizată cu tine de dragul mătușii mele, dar, dacă mă mai abordezi din nou în orice mod care poate fi considerat necuviincios, voi fi obligată să-i spun adevărul despre tine.

Știa că Prudence vorbea serios. Hotărârea ei era scrisă în încheieturile albite ale degetelor ei, în rigiditatea dureroasă a coloanei vertebrale. Ea își răsuci părul într-un nod și abia apoi își dădu seama că nu avea cu ce să și-l lege.

Sebastian căută în buzunar și scoase un mic pachet din tartan. Îl întinse, fără nici un cuvânt, iar ea îl desfăcu, cu degete tremurânde. În bucata delicată de lână erau ascunse cinci agrafe de păr din argint, cu vârful din perle.

– M-ai judecat greșit, domnișoară Walker, spuse el, cu vocea plină de amărăciune. Știu că nu pot avea totul. Am învățat asta cu mult timp în urmă. Dar, o dată în viața mea, nu pot avea ceea ce vreau cu adevărat?

Ea suspină încet și se îndepărtă cu pași nesiguri. Își ridică pisoii murdar și fugi peste luncă, o siluetă subțire, desculță și răvășită, alergând de parcă ar fi fugit de ceva. Pumnii lui Sebastian se descleștară încet. Ploaia șiroia peste el, intrându-i în ochi. Privi cum Prudence fu înghițită de perdeaua de ploaie și rămase singur cu bubuitul batjocoritor al tunetului.

Old Fish smulse bastonul din portocalul în ghiveci, răzând zgomotos, cu dezgust. Îl ținu cu două degete, ca și cum ar fi fost un șarpe. Dacă ar fi fost după capul lui, l-ar fi folosit pentru aprinderea focului. Propti bastonul de măsuta de lângă perete și căută prin teancul de plicuri de acolo. Ușa de la intrare se deschise, iar el tresări când o rafală de ploaie rece îl lovi în față.

Prudence intră și împinse ușa cu umărul, să o închidă. O creatură murdară, de pe care picura apa, era agățată de brațul ei. Old Fish se uită în jos spre ea, observându-i goliciunea șocantă.

– Veți lua ceaiul cu mătușa dumneavoastră, domnișoară Prudence?

Vocea lui exprimă un dispreț politicos.

Ea trecu repede pe lângă el, fără să-i spună vreun cuvânt, lăsând dăre de noroi pe pardoseala lustruită de el și în sus, pe scări. Majordomul flutură un plic crem înspre ea.

– Așteptați, domnișoară Prudence. Aveți o altă scrisoare...

Vocea lui se stinse în fața ușii trântite a dormitorului ei.

„O destrăbălată nerecunoscătoare“, se gândi el. Fata asta era o rușine. Nu avea deloc maniere. Se uită, gânditor, la baston. Dacă ar fi fost nepoata lui, l-ar fi folosit să-i dea o bătaie zdravănă. Se uită atent la plicul din mâna lui. Ceara de un roșu aprins sigila marginile, făcându-l să pară important. Old Fish ridică plicul în lumină, dar nu văzu nimic. Îl duse la nas și-l mirosi, apoi îl lăsă jos, ridicând din umerii lui osoși.

Domnișoara Prudence nu primea niciodată corespondență, nimic important. Era, mult mai probabil, o rugămintă de la una dintre acele societăți științifice, profane, pe care le sprijinise tatăl ei, care acum cerșea o donație. Domnișoara Prudence nu avea fonduri proprii. El nu avea să permită ca Lady Tricia să fie deranjată de astfel de necredincioși.

Luă tot teancul de scrisori și porni spre salon. Ignorând-o pe menajera curioasă, care încerca să aprindă focul în vatră, aruncă scrisorile peste surcelele din care ieșeau deja scântei. Focul se întepi. El își scutură mâinile, zâmbind cu o satisfacție îngâmfată, în timp ce limbile de foc lingeau, în dansul lor, sigiliul de ceară, mângîind flăcările în culoarea sângelui.

Capitolul 13



Trăsurile înaintau cu zgomot pe aleea lungă, felinarele lor aruncând clopote de lumină prin întuneric. Lacheii în livrea deschisă ușile aurite, iar siluetele mascate se îndreptară spre conac, pelerinele lor fiind ca niște pete de culoare albă în jurul picioarelor. Era ceva fascinant la zborul lor, ca și când o ființă magică suflase viață în statuile din grădină, făcându-le să se strecoare și să râdă de-a lungul peluzei. Sunetul discordant produs de acordarea viorilor și a harpelor se împraștia cu sonoritatea melodioasă a unui sonet.

Prudence privea de la fereastra ei, separată de veselie de jos nu doar printr-un geam din sticlă fragilă. Ar fi putut fi o altă lume, o altă galaxie. Dacă oricare dintre oaspeții Triciei ar fi privit în sus, ar fi putut-o vedea acolo, pe jumătate ascunsă de draperii. Nimeni nu s-a uitat însă în sus.

Își termină de împletit părul în coadă, lăsă peria în poală, apoi își trase un șal în jurul cămășii de noapte, deși era cald. Cerul se desfășura deasupra ca un tablou în culori întunecate, presărat cu stele. Tricia nu ar fi putut aranja să aibă o vreme mai bună pentru balul ei mascat. Dumnezeu avea să-i dea, fără îndoială, soare și cer senin pentru nunta ei de peste două zile, și, poate, chiar un curcubeu care să se reverse peste grădina unde ea și Sebastian urmau să facă schimb de jurăminte.

Prudence își strânse mai tare șalul. Își petrecuse singură cea mai mare parte din viața ei. Dar această singurătate tăia adânc – până la os –, îndeajuns de adânc cât pentru o viață întreagă.

În spatele ei, ușa camerei se deschise și se închise cu un zgomot scurt. Ea nu se întoarse.

– Dacă ai venit să-mi faci felul, Jamie, este un cuțit pentru deschis scrisori pe etajera din garderob.

Jamie oftă cu năduf.

– Ce fel de salut de bun venit este asta? M-am chinuit din răspuneri să mă strecor pe lângă majordomul Bătrânul-Față-de-Prună.

– Bătrânul-Față-de-Pește, îl corectă ea, apoi se întoarse pe scaunul de la fereastră.

Jamie părea o pată luminoasă de culoare cafenie, în contrast cu cremul șters al pereților.

– Sebastian n-o să te ucidă, nu-i așa?

– Ba da, o va face. Foarte încet. Poate dura ani întregi.

Jamie își trecu degetele prin păr.

– Nici eu nu sunt mai fericit decât tine în legătură cu nunta asta. Crezi că vreau să-mi petrec restul zilelor ca grăjdar la o contesă înfumurată?

– Alții au o soartă și mai rea.

– Da, aș putea să mă căsătoresc eu cu scorpia aia. Se îndreptă spre bancheta de la fereastră. Priviră împreună cum torțele prindeau viață de-a lungul teraselor. Nu este vorba despre bani. Nu e vorba nici despre castelul acela uitat de lume al lui. Lovi cu degetul

în fereastra când o nouă trăsură opulentă aduse alți oaspeți. Este vorba despre ei. El a vrut mereu să fie unul dintre ei. Ca mama lui. Cum ar fi trebuit să fie și clanul Kerr dacă clanul MacKay nu i-ar fi luat totul.

– Înseamnă că este pe cale să obțină ceea ce vrea, nu-i așa?

– Tot ce crede el că vrea, murmură Jamie. Dar tu ce vrei, fătucă?

Ea îi dădu la o parte mâna de pe umărul ei.

– Vreau să fiu singură.

– Iar eu cred că ai fost lăsată singură prea mult la viața ta. Cu o blândețe surprinzătoare, el căzu în genunchi și îi luă mâna înghețată între palmele lui pistruiate. Trebuie să mă ajuți, fătucă. Tu ești singura care poate.

Prudence încercă să-și retragă mâna, dar el i-o opri repede. Străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, să-și înghită lacrimile care amenințau să-i distrugă calmul aparent, ea spuse:

– Sebastian și-a făcut alegerea într-un mod dureros de clar.

– Tu nu înțelegi. Sebastian nu a avut multe în viața lui, dar s-a bucurat mereu de libertate. Se va vesteji și va muri aici, la fel cum s-ar întâmpla într-o închisoare.

Ea își încheștă pumnii.

– Nu am nici un control asupra viitorului lui Sebastian.

Cu o înjurătură răgușită, Jamie sări în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră.

– Da, și încă ce viitor luminos! Îndesat într-o redingotă pentru tot restul vieții lui. Bând mult pentru a potoli pofta de câmpiile întinse, de strălucirea argintie a ploii pe un lac. Dar viața lui nu va fi plictisitoare, nu-i așa? El și contesa lui vor avea micile lor încăierări sub cearșafuri – amanți ale căror nume nu și le vor aminti până în zori. Luă cuțitul și îl îndreptă spre ea. Dar viitorul tău, Prudence? Ce vei mai aștepta tu cu nerăbdare atunci când Sebastian va deveni un bețivan gras? O privire sub fustele tale în vreme ce vei urca scările? Niște atingeri în grădină, la beție? Pariez că vor fi și astea de ajuns pentru o fată bătrână ca...

– Naiba să te ia!

Jamie se feri când peria lui Prudence îi veni spre cap.

Îndreptându-se, se uită în spatele lui și fluieră. Forța loviturii rupse din perete o bucată zimțată de ipsos. Prudence era în picioare. Ochii ei se făcură de un violet aprins.

– Tu, insolentule... Căută un cuvânt suficient de josnic pentru a-l descrie! Scoțian insolent!

Un rânet lent se întinse pe fața lui Jamie.

– Bună lovitură mi-ai dat, fătucă. Flutură cuțitul în fața ei. Ai vrea să-l încerci?

– Aș vrea să ți-l înfig în gât, nemernicule diabolic!

Ea se repezi după cuțit, dar Jamie se feri, ca ea să nu îl poată prinde.

– Ai luptat vreodată cu adevărat pentru ceva ce ți-ai dorit, Pru? Te-ai bătut cu adevărat pentru lucrul ăla, cu dinții și cu ghearele?

– Vrei gheare? Îți dau eu gheare.

Unghiile ei loviră aerul, dar Jamie dispăruse. Sări peste pat dintr-un singur salt, răsucindu-se în jurul stâlpului de la pat ca o maimuță nebună.

– Pun pariu că ți-ai petrecut întreaga viață spunând: „Da, domnule.“, „Nu, doamnă.“, „Nu mă luați în seamă, domnule.“, „Eu nu am nici o importanță.“

Încercarea de a face o reverență, cu un zâmbet prostesc întipărit pe chip, fu greșeala lui Jamie. Prudence lovi puternic cu piciorul taburetul de sub masa ei de toaletă. Acesta zbură prin cameră și se izbi de picioarele lui. Jamie căzu ca bolovanul.

Ea se năpusti spre el, și el își ridică mâinile pentru a-și proteja fața. Ea se chinui să-i ia cuțitul din pumnul încheștat, dar eforturile ei se liniștiră încet, și își dădu seama că Jamie se cutremura nu de durere, ci de râs. Furia ei se potoli când înțelese cum stăteau lucrurile. Ea, Prudence Walker, model real de cumpătare și de reținere, stătea deasupra omului lui Sebastian, purtând doar cămașa de noapte, gâfâind, transpirând și pe deplin pregătită să comită o crimă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea?

Se ridică, dându-și la o parte, cu o mână nesigură, o șuviță rătăcită. Jamie se întoarse pe o parte, respirând cu dificultate și pufnind. Când ea dădu să se ridice, el întinse brusc mâna și îi cuprinse talia.

– Dacă nu vrei s-o faci de dragul tău, Pru, spuse el, privind-o cu o seriozitate stranie, ajută-l pe Sebastian.

Prudence ezită doar o clipă.

– Ce vrei să faci?

Jamie se ridică în șezut, cu picioarele încrucișate.

– Vreau să mă ascuți cu mare atenție. Primul lucru necesar va fi să înveți cum să lupți necinstit. Sebastian nu a cunoscut vreodată altă cale...

În timp ce vorbea, degetele lui îndemânatică deja îi despleteau părul.

În sala de bal de jos, trei bărbați îmbrăcați în vindiaturi lungi, de catifea, își ridicară trâmbițele și scoaseră un sunet puternic, discordant. Boris privi în sus și urlă, ca acompaniament.

Old Fish apără în capul celor patru trepte mici, de marmură, care duceau jos, spre sala de bal. Respirând adânc, spuse cu voce tare:

– Semizeul Pan și iubita lui, zeița Diana.

– Dumnezeu să aibă milă de capre, murmură Sebastian în timp ce pe scări își făcură apariția un Blake radios și o Devony care zâmbea afectat.

Vestitorii falși rătăciră ca un pachet de cărți de joc desperecheate. Câinele porni după ei, salivând în gulerul lui elisabetan. Old Fish își strânse coasa și plecă, în căutare de noi victime. Sebastian se întrebă dacă fusese ideea Triciei să îl îmbrace pe majordom ca pe Caron, spiritul sumbru care transporta morții peste râul Styx, în Hades. Chiar i se potrivea. Când Tricia îi luă de brațe pe cei doi Blake și îi conduse prin mulțimea impresionantă, spre Sebastian, suspiciunea lui că ajunsese în iad se adânci, devenind certitudine. Dădu pe gât un pahar de șampanie dintr-o singură înghițitură.

Tricia își sfidase propria regulă, abandonând un costum grecesc pentru cel al unei fecioare medievale. Rochia ei de satin strălucea ca un rubin printre nuanțele palide de crem ale togilor și ale robelor. Un con falnic era cocoțat în vârful perucii ei lucrate cu grijă. Sebastian urmărea cu un interes reînnoit vâlul grațios care flutura lângă unul dintre felinare.

Blake tropăi spre el.

– Sebastian! Întotdeauna o plăcere, bătrâne.

Coarnele prinse în vârful perucii sale săltau cu entuziasm.

– Întotdeauna, murmură Sebastian, ducându-și la buze mâna lui Devony.

Ea flutură din gene în vreme ce îl măsura cu privirea din cap până în picioare, apreciind croiala elegantă a pantalonilor lui scurți, până la genunchi, volanele de dantelă de la încheieturi și de la gât și lipsa scandalooasă a unei măști.

– Vai, Lord Kerr, în cine te-ai deghizat?

Buzele lui se strânseseră într-un zâmbet subțire.

– Într-un englez.

Devony bătu din palme.

– Cât de inteligent!

Tricia privi îmbufnată. Prima lor ceartă reală fusese din cauza costumului lui – sau a lipsei acestuia.

– Al naibii de inteligent, răsună vocea moșierului. Un englez, spui. Nu m-aș fi gândit la asta. Îi luă mâna Triciei când orchestra începu o melodie nouă. Dansăm, milady? Zilele tale de libertate se vor sfârși în curând. Zâmbi larg către Sebastian. După ziua de sămbătă, voi avea de înfruntat un soț gelos.

Obrazul lui Sebastian zvâcni din cauza efortului pe care îl făcea ca zâmbetul lui să nu se transforme într-o grimasă. Moșierul Blake o conduse pe Tricia în caruselul amețitor al unui menuet, călcând pe frunze de dafin. Faldurile togii lui de pânză alunecau, cu fiecare tropăit, mai jos, peste burta lui păroasă.

Devony se întoarse spre Sebastian, așteptând. El o prinse de umeri și o răsuci spre sală.

– Uită-te acolo, Devony. Nu este acela Sir Arlo, cu furca și peruca verde? Nu vrei să o faci tu pe gazda în absența Triciei și să dansezi cu el? Pare destul de trist. O împinse în direcția șerifului, ignorând protestele ei bolborosite.

Singur, din nou, se rezemă de stâlpul de marmură cu un oftat de ușurare. Vârându-și pumnii în buzunare, se rugă să se poată abține și să nu o lovească pe următoarea persoană care avea să-l felicite pentru nunta ce se apropia. Ironia acelei nopți nu fu irosită pe el. Întreaga lui viață visase să se afle într-o astfel de încăpere, înconjurat de un vârtej de freamăt și lumină. Fusese atras de o astfel de muzică magnifică din clipa când o auzise pentru prima dată pe mama lui cântând, dar acum melodia viorilor era doar un vaiet strident. El învățase prea târziu că poleiala nu era

adevăratul aur și că măștile aveau mai multă substanță decât sufletele pe care le ascundeau.

Unde era Prudence? Probabil în dormitorul ei, cu nasul îngropat în vreo nenorocită de carte. Dăduse să iasă de trei ori din sala de bal pentru a pleca să o caute, dar Tricia tot apărea să-l târască la dans. Solicitățile ei deveniseră mai insistente și mai lacome de când el nu îi mai permisesese accesul în dormitorul lui. După nuntă, nu aveau să mai rămână între ei uși închise.

Cristale ca picăturile de rouă împodobeau candelabrele. Mii de lumânări aruncau diamante strălucitoare de lumină peste dansatori. Privirea lui Sebastian rătăci, fără țel, în sus. Un tavan boltit încorona sala de bal, ca o boltă a raiului. Ochii lui urmăriră modelul delicat de caprifoi sculptat pe fiecare ornament. Ce diferență era între lemnul rece și floarea adevărată, cu petale moi și catifelelate ca pielea lui Prudence!

Își dori să aibă elocința care s-o facă să înțeleagă. Dacă ar fi avut de ales, ar fi dus-o departe de Lindentree în seara aceea, ar fi găsit o căsuță dărăpănată pe care ar fi umplut-o cu copiii lor. Nu le-ar fi trebuit nici bogăție, nici titluri; nu ar fi avut nevoie de nimic altceva decât unul de altul. Dar el nu se căsătorea cu Tricia doar pentru avere. Se căsătorea cu Tricia din dorința de-a scăpa de D'Artan, înainte ca bunicul lui fanatic să îl transforme în genul de om care ar ucide o fată precum Prudence pentru simplul motiv că îi văzuse fața. Nu mai rămăsese mult timp. Alegerea lui D'Artan în Camera Comunelor fusese anunțată în ziarul *Observer* din Londra vinerea trecută. El avea să se întoarcă de la Londra în mai puțin de o săptămână.

Când Sebastian avea să se întâlnească, în calitate de soț al Tricie, cu bunicul lui, el urma să fie îndeajuns de bogat și de puternic cât să-i rădă bătrânului în față. Își aduse aminte de o altă ocazie când îi răsese în față tatălui său și își înăbușise lacrimile de durere în timp ce loviturile se revărsau asupra lui, știind că îl întârâta pe tatăl său să-l omoare, însă fără a se sinchisi de asta.

Parfumul puternic al capetelor date cu pomadă se întindea prin aer precum niște tentacule. Sebastian porni spre ușile de la terasă. Trebuia să scape, să găsească un loc unde să poată respira din nou. Tricia apăru ca prin minune lângă el.

– Îți era dor de mine, iubire? Pan al nostru m-a învățat de m-a zăpăcit. Degetele de la picioare au fost tare solicitate. O să-mi faci tu masaj mai târziu?

Înainte de a putea răspunde, fură înconjurați de un cerc de lingăi, cu cei doi Blake și cu Sir Arlo printre ei.

– Splendid bal, contesă!

– Remarcabilă șampanie!

– Prologul la o viață minunată împreună.

Cuvintele lor trecură pe lângă Sebastian ca o limbă străină. O privi pe Tricia cum îi întâmpina, încercând să-și amintească un moment în care el găsisese că era plăcută compania ei. Chiar nu era vina ei. Dacă el nu ar fi întâlnit-o vreodată pe Prudence, poate că ar fi găsit în continuare zâmbetul Triciei fermecător, nu stupid, sporovăiala ei continuă ar fi considerat-o spirituală, nu superficială.

Old Fish apăru pe scări, savurându-și rolul de mesager al sortii.

– C... Se opri, surprinzător, nemaigăsindu-și cuvintele, și se uită la silueta de lângă el.

– Creatura... Cupidon.

Sebastian bătu în retragere când răsună o voce nazală.

– Creatura? Ce fel de introducere este asta? Toți ceilalți nemeritici ajung să fie zei și semizei. Cum se face că eu trebuie să fiu o creatură?

Fish făcu un pas în spate, ferindu-se de legănarea periculoasă a săgeții din mâna lui Cupidon. Faptul că o pictase în auriu nu reușise să ascundă faptul că era o săgeată reală, cu vârful ascuțit letal. Tricia dădu drumul brațului lui Sebastian.

– Vai, dar e birjarul ăla obraznic al tău! Mi-a distrus balul. Ochii ei străluceau de bucurie. Va trebui să îi cer socoteală.

Ea își ridică ușor fustele și se năpusti pe ringul de dans. Ochii curioși ai invitaților o urmăriră cum îl întâmpina pe sălbaticul pe jumătate gol cu o mișcare din deget și un pupic pe obraz. Jamie își ridică pânza care îi acoperea zona genitală și merse țănoș după ea, cu pieptul osos scos în afară ca al unui măcăleandru și cu părul neacoperit cu pudră, strălucind ca un apus de soare. Neliniștea își strângea ghearele în jurul gâtului lui Sebastian.

– Salut, stăpâne, spuse Jamie când ajunse lângă Sebastian.

Prefăcându-se că îi ciufulește părul, Sebastian îl prinse de ureche și i-o răsuci cu putere.

– Și cine crezi că ești?

– L-ați auzit pe bătrân. Eu sunt Cupidon, mesagerul dragostei.

Se uită pofticios la Devony. Ea chicoti, cu mâna la gură.

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Nu îmi imaginez ce crezi că faci...

Amândoi încremeniră când răsună vocea lui Sir Arlo.

– Știu că l-am atins, Sir Marstan. Nu a mai fost un jaf de săptămâni. Ticălosul depravat – iertați-mă, doamnelor – s-a târât probabil într-o gaură, să moară. Cred, distinși oameni, că am terminat cu Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian.

Jamie profită de neatenția lui Sebastian ca să înceapă să danseze. Făcând cu ochiul, o târî pe Devony într-o Țopăială exuberantă care avea puțin de-a face cu valsul cântat de orchestră. Old Fish dădu să coboare treptele, hotărât să-l supravegheze pe drăcușorul ăla obraznic.

Nu fu nimeni care să anunțe silueta singuratică apărută în capul scărilor. Dar nimeni nu trebuia să facă acest lucru. O servitoare Țipă și scăpă tava. Devony Blake se prăbuși pe podea într-un leșin drăguț. Muzicienii se opriră. Dansatorii se împiedicară unul de altul când toate privirile se întoarseră spre scări.

Sebastian inspiră adânc. Făcu ochii mici când întâlni privirea de ametist a Cumplitului Bandit Scoțian Kirkpatrick, varianta feminină.

Capitolul 14



O tăcere mormântală se lăsase peste sala de bal. Arătarea de pe trepte ar fi putut apărea direct dintr-o foaie volantă bătută în cuie pe copaci peste tot în Northumberland. De la pantofii cu cataramă la tartanul prins cu curea, costumația era completă. Șosetele din tartan ale lui Sebastian erau întinse pe gambele ei zvelte. Patul din lemn al unui pistol ieșea din centura stacojie. Un murmur

străbătu mulțimea, apoi vocea lui Blake explodă în timp ce își ridică fiica de pe podea:

– Ce costum splendid! Îmi doresc să mă fi gândit eu însumi la asta.

Murmurul se intensifică. Jamie începu să aplaude. I se alătură Blake, fluturând peruca lui Devony. Asemenea unor rozătoare, ceilalți oaspeți le urmau exemplul, până când încăperea fremătă de ropotul aplauzelor. Când întâlni privirea lui Sebastian, Jamie se ascunse în spatele unei statui a omonimului său îngeresc.

Sebastian porni prin mulțime, hotărât și cu un singur scop. Se opri cu o treaptă mai jos de Prudence și îi prinse încheietura mâinii cu o forță brutală.

– Mă invitați la dans, domnule?

Vocea ei îl atinse ca niște aripi catifelate, dar tonul ei liniștitor avu efectul contrar asupra lui Sebastian. El se uită peste umăr, observând privirile curioase ațintite asupra lui. Nu îndrăzni să vorbească, așa că se mulțumi să o tragă brusc în brațele sale.

Picioarele ei se depărtară de podea când el o ridică de pe treaptă, într-un cerc ameteitor. Orchestra falsă mai multe note, înainte de a se avânta pe acordurile vesele ale unui vals.

Lumina lumânărilor intensifica nuanța părului lui Prudence spre culoarea vinului roșu. Buclele deșirate pe care Jamie le răsucise din părul ei încăpățânat îi cădeau pe spate, însuflețite. Propria mască de mătase neagră a lui Sebastian îi mângâia obrajii fini, ca de alabastru. O șoaptă entuziasmată se auzi dinspre cei aflați mai aproape de ei și se răspândi în sala de bal când mulțimea își dădu seama că partenera lui Lord Kerr era nu numai, în mod incontestabil, de sex feminin, ci și extrem de atrăgătoare.

Câteva perechi de ochi alunecară spre Tricia. Încruntarea ei gânditoare se transformă repede într-un zâmbet orbitor. Sir Arlo își freca degetele de bărbie, mijind ochii cu uimire, în timp ce urmărea perechea grațioasă de pe ring.

Chiar și prin faldurile tartanului, Prudence simțea căldura intensă a degetelor lui Sebastian care-i atingeau spatele. O Ținea periculos de aproape, iar pistolul rece din centura o împunea în burtă.

Simțea răsuflarea lui caldă și furioasă la urechea ei.

– Nu te-a învățat Tricia regulile de etichetă? Nu ar trebui să-ți indeși un pistol încărcat în indispensabili.

Ea zâmbi dulce.

– Nu sunt indispensabilii mei.

Erau la doar trei întoarceri de ușile de la terasă, atunci când Prudence simți că cineva o trage de haină, făcând-o să se oprească brusc. Sir Arlo stătea în spatele lor. Zâmbetul lui agreabil trimise furnicături pe șira spinării lui Prudence.

Sebastian murmură o scuză, dar privirea lui de oțel îi promise răzbunare lui Prudence. Apoi el plecă fără să arunce o privire înapoi, înaintând prin mulțime, zâmbind fermecător când luă un pahar de pe tava unei servitoare.

Sir Arlo pipăi materialul.

– Uimitoare reproducere. Atât de autentică.

Prudence strânse materialul în jurul ei.

– Întotdeauna m-am priceput să lucrez cu acele. Un pliu aici, unul dincolo.

Arlo scoase un lornion caraghios dintre faldurile togii sale și analizează broșa de la umărul ei.

– Extrem de fascinant. Un filigran atât de delicat. E franțuzesc, știi. Aș fi jurat că nu există decât unul ca acesta în toată Anglia.

Flirtul nu îi stătea în fire lui Prudence, dar se simți obligată să încerce. Își trase haina dintre degetele lui, zâmbind veselă.

– Imaginația, Sir Arlo. Trebuie doar să-ți folosești imaginația.

Privirea lui tăioasă nu îi alină temerile lui Prudence.

– Oh, mi-o folosesc, Prudence. Mi-o folosesc.

Gânguritul ascuțit al râsului lui Devony rupse tăcerea ciudată dintre ei. Prudence se uită peste umăr și văzu capul lui Sebastian înclinat aproape de al lui Devony, degetele lui grațioase întinse peste umărul ei gol. Tricia veni repede spre el alături de un alt oaspete.

Prudence nu mai putea îndura privirea iscoditoare a lui Arlo. Nu ar fi trebuit să se lase convinsă de Jamie să facă această nebunie. Întreaga șarada fusese un joc nebunesc. Iar ea era cea nebună.

Își atinse o tâmplă cu degetele.

– Îmi zvâcnește capul. Trebuie să vă rog să mă scuzați.

Se strecură printr-un grup de oameni care pălăvrăgeau, muze frumos îmbrăcate, rugându-se să poată traversa sala de bal

și să iasă pe uși fără a fi oprită. Cu toate acestea, nu se putu abține să arunce o ultimă privire spre silueta elegantă a lui Sebastian la fel cum nu-și putea opri respirația. Vederea lui o făcu să tresară și să rămână neclintită.

Postura lui era rigidă, sprâncenele – împreunate într-o linie amenințătoare. Dar expresia îmbufnată a gurii lui o avertiză că furia pe care ea i-o provocase era o simplă umbră a ceea ce simțea acum. Prudence era uimită că nimeni din jurul lui nu părea conștient de frământările lui. Un tril de râsete se înalță și dispăru. Harpistul începu o melodie mângâietoare în gingășia ei funebră. Tricia se agăță de brațul lui Sebastian. Și Prudence știa destule despre praful de pușcă pentru a-și da seama că, dacă cineva lovea o cremene lângă el, avea să facă implozie, lăsând doar o grămadă de cenușă mocnită pe plăcile de marmură.

Se apropie.

– ... Și, domnule viconte, spuse Tricia, acesta este viitorul meu soț, Sebastian Kerr. Poate vă întoarceți pentru nunta de sâmbătă.

O voce sofisticată, cu accent franțuzesc, făcu puful de pe ceafa lui Prudence să se ridice.

– Nu am știut că te-ai logodit, draga mea. Ce surpriză!

– Noaptea pare să fie plină de surprize, comentă Sebastian.

Prudence privi peste umărul lui Sebastian și își dădu seama că se înșelase. Mai era cineva conștient de emoțiile clocotitoare ale lui Sebastian. Fie nu se pricepea ea la oameni, fie privirea încrețosată a vicontelui lucea de o bucurie înăbușită.

Bătrânul își țuguie buzele subțiri într-un rânjel uimit, făcând semn spre sala de bal, fluturând din degetele lui elegante.

– Călătoream prin vecinătate în drumul meu de la Londra. N-aș fi dat buzna dacă aș fi știut că e un bal organizat de contesă. Arată spre pantalonii lui scurți, impecabili, și spre redingotă. Mă tem că nu sunt îmbrăcat corespunzător pentru o astfel de sărbătoare.

– Păcat, spuse Sebastian. Ai fi fost un Cerber admirabil.

Tricia atinse ușor cu vârfurile degetelor buzele ei de rubin.

– Era unul dintre fiii lui Zeus?

Prudence vorbi fără să gândească.

– Cerberul a fost câinele cu trei capete care păzea porțile iadului. Ori de câte ori cineva intra în Hades, câinele se lingusea pe lângă el, dar, dacă cineva încerca să plece, el îl devora...

Vocea i se stinse, fiind deodată conștientă că privirile tuturor erau ațintite asupra ei. În privirea furioasă a lui Sebastian apăru un semn firav de mândrie ezitantă.

Tricia îi respinse vorbele cu un cloncănit muștrător.

– Pfu! Cine ar vrea să fie costumat în câine? Îl avem pe Boris pentru asta. Știi, Sebastian, că l-am întâlnit pe viconte D'Artan în timpul șederii mele la Paris? Asta a fost înainte ca acei țărani neobrazăți să-i confişte averea. Eram încă măritată cu Pierre la momentul respectiv.

– Cu Raynaud, o corectă Prudence pe mătușa ei. „Doar Tricia ar echivala revoluția instabilă din Franța cu manierele proaste”, se gândi ea.

Privirea vicontelui era încă ațintită asupra ei, și adâncimea lor cenușie, lipsită de strălucire, o neliniști pe Prudence. El îi găsi mâna între faldurile tartanului și i-o ridică. Buzele lui erau surprinzător de calde, dar ea își înăbuși un fior.

– Nepoata mea, domnișoara Prudence Walker, spuse Tricia, cu întârziere.

Viconte se uită la ea ca și cum ar fi fost hipnotizat.

– Sunt fermecat. Am avut plăcerea de a participa cândva la una dintre expozițiile tatălui tău, în Londra. Omul acela era un geniu.

– Așa am crezut și eu.

Prudence își retrase mâna, împotrivindu-se nevoii de a se șterge cu kiltul.

– Am fost fascinat de munca lui cu substanțele explozive, continuă viconte. Eu am avut odată un laborator în Varennes, și mă consider un soi de chimist.

Tricia își trecu un braț pe după al lui.

– Gloata aceea îngrozitoare l-a forțat pe bietul viconte să-și părăsească țara. I-a incendiat toate proprietățile.

– Cât de regretabil, murmură Prudence.

El ridică din umeri.

– *C'est la vie*. Conaționalii tăi au fost mai mult decât binevoitori cu mine. Tocmai m-am întors de la Londra, după ce am acceptat un loc în Camera Comunelor. Aș fi încântat să te chem săptămâna viitoare pentru a discuta despre munca tatălui tău.

– Dacă ați călătorit în ultima vreme, spuse Sebastian cu răceală, nu am vrea să vă reținem.

Viconte făcu o reverență elegantă în fața lui Prudence, înainte de a întâlni privirea lui Sebastian. Nădăduiesc că ne vom întâlni din nou. Foarte curând.

– Spune-mi, viconte, zise Tricia, captându-i, invidioasă, din nou atenția, e adevărat că nu se servește deloc ceai în acele închisori cumplite ale voastre? Mă cutremur când mă gândesc cât de mult suferă Marie și Louis. Sunt o pereche încântătoare. Pierre m-a dus să-i vizitez o dată. Începu să-l tragă deoparte. Sau o fi fost Raoul?

Viconte răspunse cu un murmur mătăsos, în timp ce dispăreau în mulțime. Prudence se întoarse spre Sebastian. Întrebarea îi muri pe buze când privirea lui de gheață o măsură de la broșă până la ciorapi.

– Cred că îmi datorezi un dans, domnișoară Walker. Și o explicație.

Înainte ca ea să poată protesta, el o luă din nou în brațe.

Prudence simțea fiecare mișcare a mușchilor lui în timp ce o învătea într-un cerc tot mai amplu. Ochii lui cenușii se transformaseră de la cenușă mocnită la oțel topit. Nu își imaginase niciodată că un bărbat putea fi atât de atrăgător și atât de inclinat să ucidă, în același timp. Își dădu capul pe spate, străduindu-se să-și recapete răsuflarea în timp ce siluetele neclare, costumate, se estompau, devenind o ceață lăptoasă. Nu își mai putea da seama care zei erau reali și care din marmură. Toți aveau aceeași expresie vicleană, ca o Hera lacomă, așteptând un Zeus atotputernic să o alunge de pe muntele Olimp.

Degetele lui Prudence abia atinseră podeaua când Sebastian o conduse, dansând, afară pe uși, spre terasa cu dale de piatră.

Ea se clătină când el îi dădu drumul, brusc, apoi urletele lui spulberară noaptea.

– Oh, fătucă, nu ai pic de creier în bietul tău cap nebun?

Ea îi răspunse clipind nedumerită:

– Poftim?

– Am spus, oh, fătucă, nu ai pic de...

Se întoarse cu spatele la ea, încleștându-și mâinile de balustrada de piatră într-o luptă evidentă de a-și stăpâni accesul de furie și de a vorbi coerent.

După lumina strălucitoare a sălii de bal, terasa îi învălui într-un întuneric rece. Muzica și râsetele păreau doar un ecou fragil. Fântâna din partea de jos a scărilor scotea un clinchet melodios. După un minut, Prudence vorbi, cu voce meditativă:

– Mi-am dat seama, Sebastian, că nu te-am văzut niciodată cu adevărat furios.

El se întoarse.

– Nu sunt considerat cumplit, zise el, întărindu-și ideea cu fiecare cuvânt, pentru că sunt un partener priceput la jocul de whist.

Prudence atinse cu spatele balustrada opusă. Înghiți în sec.

– Poate că e vorba de talentul tău la...

I se tăie răsuflarea când el smuci pistolul din centura ei, apoi ridică brațele, uitând că nu era încărcat.

Sebastian verifică arma cu pricepere.

– Contrar a ceea ce poate ți-a spus dragul de șerif, nu-mi place să ucid femei neînarmate. Îi aruncă o privire pe sub gene. Oricât de mare ar fi tentația.

Prudence își coborî brațele, simțindu-se ca o netoată. El îi înapoie pistolul.

– Se potrivește foarte bine cu costumația ta.

Ea se întoarse și puse pistolul pe balustradă, disperată să scape de privirea lui acuzatoare. Judecase greșit. Sebastian nu era supărat. Era furios.

– Aș vrea să știi un singur lucru, domnișoară Walker.

Prinse balustrada de o parte și de alta a ei, blocându-i, în mod eficient, orice încercare de evadare. Nu o atinse.

– Mă ameninți? Ea se forță să ridice ușor din umeri, amintindu-și de sfatul lui Jamie. Duplicitatea și adevărul spus doar pe jumătate nu îi stăteau în fire. Asta nu ar fi înțelept, nu-i așa?

– Nu în cazul în care ai crezut că ești în siguranță cu mine.

Prudence își adună curajul și se întoarse cu fața spre el.

– Sunt în siguranță cu tine, Sebastian?

Corpul lui suplu emana căldură. Prudence simțea cum furia care îi încordase mușchii i se domolea treptat, devenind ceva mai delicat și mult mai periculos. Briza nopții îi flutură părul, desfăcând mirosul de iasomie din șuvițele libere.

Nările lui Sebastian se dilatără. Trecu cu un deget peste volanul de dantelă la gât.

– Ai asortat tartanul meu destul de frumos.

Tonul lui mătăsos o hipnotiză, și complimentul își făcu și mai bine efectul când el își înclină capul în jos. Căldura respirației lor se amestecă înainte ca gura lui să o atingă pe a ei. Limba lui trăsă conturul buzelor ei, apoi se adânci spre interior, cu o apăsare tentantă. Îi strânse cu degetele haina în timp ce presiunea constantă și persistentă a gurii lui asupra ei o făcu să încremenească. Buzele lui se mișcară de-a lungul obrazului ei până la ureche, fiecare sărut fiind o entitate separată, dur și delicat precum șaptele lui morocânoase.

– În zona muntoasă a Scoției, faptul că o femeie poartă tartanul unui bărbat înseamnă un singur lucru. Că ea este a lui.

Gura lui se lipi de a ei cu o căldură proaspătă. Dinții lui îi prinseră buzele în timp ce limba lui căuta misterele ca de miere ale gurii ei. Cuprinzându-i mijlocul cu brațul, o trase lângă el, frecându-și pieptul de al ei. Gemu simțind sânii ei moi, liberi. Prea târziu, Prudence își aminti că el știa toate secretele acelei ținute.

Când mâna lui alunecă sub tartan și între nasturii de la propria cămașă, nu găsi nici un corset sau corsaj care să separe degetele lui curioase de curba plină de viață a pieptului ei. Prinse mugurul dureros al sfârcului ei între degetul mare și arătător, tachinându-l cu o abilitate care atrase un geamăt din adâncul gâtului ei.

Picioarele ei amenințară să se înmoaie, dar, cu o înclinare periculoasă, Sebastian fu acolo, palma lui emanând o căldură mistuitoare pe pielea scandalos de goală din spatele genunchiului ei. Mâna lui începu o ascensiune înnebunitoare spre coapsă, împingând kiltul și mai sus, apoi strecurându-se dedesubt. Pulsul ei tună un avertisment când ea recunoscuse, pentru prima dată, înțelepciunea de a purta ciorapi și jartiere, cămășuțe și jupoane. Degetele lui Sebastian mângâiară carnea sensibilă, tremurândă, a coapsei ei interioare, mișcându-se, inevitabil, spre materialul uzat al indispensabililor.

Cu un șoc înspăimântător, Prudence își dădu seama că ea chiar își dorea ca el să o atingă în locul acela. Când devenise așa depravată? Dar rușinea ei se topi în căldura primitoare a sărutului lui. Prudence își trecu mâinile pe după gâtul lui puternic,

simțind cum înghițea în sec în timp ce degetele lui își continuară căutarea infometată.

El o prinse cu palma, frecând orbește moliciunea de sub indispensabili. Ea își lăsă capul pe spate, înăbușindu-și un găfâit când degetul lui o atinse într-o mângâiere voită, declanșând o explozie cutremurătoare. Își simți corpul deschizându-se ca o floare, acoperită de roua unui gol dureros pe care nu îndrăznise niciodată să îl recunoască. Își contopi corpul cu al lui, apăsându-și buzele de zvâcnirea încântătoare a pulsului la gâtul lui.

Dintr-odată, mâna lui se potoli. Sebastian îi prinse părul și o forță să se uite la el. Cu vederea încețoșată de dorință, ea îi zâmbi neîncrezătoare.

O furie întunecată îi umbri privirea. Zâmbetul ei dispăru. Ce făcuse de-l mâniase în asemenea hal? Ace glaciale de rușine îi înțepară tot corpul. Comportamentul ei de femeie depravată îl dezgustase, probabil. Cum putuse fi atât de proastă? Își coborî privirea, recunoscătoare pentru masca pe care o purta, atunci când căldura stânjenelii îi coloră obraji.

Mărâind, el își adânci dinții în buza ei de jos. Ea se cutremură lângă el, așteptându-se la durere, dar găsind doar plăcere. Ceva la strânsoarea lui se schimbă – era acum fermă și neobosită, ca pasiunea întunecată care izbucnise între ei. Brațul lui alunecă mai jos, pe spate, mâna lui mângâindu-i fesele, în timp ce gura lui o devasta pe a ei cu o căldură intensă. Genunchii lui alunecară între ai ei, depărtându-i picioarele și ridicând-o pe balustradă dintr-o singură mișcare lină, fluidă. O trase înspre el, luând-o în brațe în timp ce palma lui fu înlocuită de o duritate mai lăcomă care freca faldurile moi ale materialului dintre picioarele ei.

Ea încercă să se retragă de lângă el, în vreme ce o teamă mai profundă decât aceea de a fi descoperită astfel și mai puternică decât firele fragile ale dorinței îi pulsa, frenetic, în abdomen.

Își întoarse fața într-o parte.

– Sebastian, te rog, nu... Nu pot...

El îi prinse bărbia între două degete și îi înclină capul pe spate. În lumina difuză, trăsăturile lui păreau aspre. Genele lui se lăsară rapid, nu înainte însă ca ea să zărească fiara scoțiană infometată ascunsă sub firava aparență a bunelor maniere. O cuprinse o groază irațională.

Prudence îl împinse în piept, aproape leșinând de teama că el i-ar putea scoate indispensabilii și ar putea-o posedea chiar acolo, pe terasă. Cum îndrăznește să îl condamne pentru că își lua ceea ce ea îi oferise pe negândite? Autodisprețul pentru propria abandonare rușinoasă îi spori panica.

– Lasă-mă să plec!

El îi prinse încheieturile într-una din palmele sale mari. Privirea lui o ului. Era acolo durere, o durere care bântuia scobiturile obrajilor și îi adâncea șanțurile din jurul gurii lui frumoase. O durere de o intensitate atât de tăcută, încât o altă durere pe măsura acesteia se deschise adânc în inima ei. Își lăsă jos pumnii și rămase neclintită.

– Ce ai decis? Întrebă el. Vocea lui părea surprinzător de rece și de detașată. Ești în siguranță cu mine?

Ea înclină capul. Masca îi absorbi prima lacrimă. Respirația lui caldă îi atinse urechea.

– Nu porni muzica, Prudence, dacă nu vrei să dansezi.

Lumina care se revărsa dinspre ușa de la terasă se estompă.

– Sebastian? Ești acolo? strigă Tricia, ezitând.

El îi dădu drumul lui Prudence și se mută la câțiva metri depărtare. Urmele degetelor lui îi rămaseră agățate de încheieturi, ca niște brățări de gheață. Ea se lăsă jos de pe balustrada de piatră și își netezi kiltul cu degete tremurătoare. Stătuseră în umbră, dar nu aveau cum să știe de cât timp era Tricia acolo.

Sebastian privi în gol, spre grădină, cu ochii întunecați ca noaptea.

– Sunt aici, iubire. Ce este?

Fusta Triciei mătura dalele în timp ce se îndrepta țănoșă spre el. Își trecu brațul pe după al lui.

– Poți să vii înăuntru, dragă? Oaspeții se plictisesc.

– Desigur. O sărută ușor pe tâmplă, dar privirea lui trecu dincolo de ea, spre Prudence. Orice pentru tine.

Merseră înapoi spre ușa, apoi se opriră acolo, scăldați într-un baltă aurie de lumină. Sebastian se aplecă, cu o eleganță intenționată și îi dădu Triciei un sărut tandru pe buze. Măinile lui Prudence se încheștară pe balustradă. Când porniră spre sala de bal, Tricia se uită înapoi, observând-o, pentru prima dată, pe nepoata

ei, rămasă pe terasă. Prudence se întrebă ce scânteia în ochii mătușii sale: triumful sau suspiciunea...

Ea își ascunse pistolul în centură și îi urmă înăuntru, știind că nu își putea permite să izbucnească în suspine, așa cum își dorea să facă. Își prinse buza de jos între dinți. Își simțea gura umflată. Se rugă ca semnele asaltului pasional al lui Sebastian să nu fie atât de evidente pentru alții cum le simțea ea.

Se strecură prin mulțime și afară din sala de bal, cu capul zvâcnindu-i dureros. Ușile poleite se închiseră în urma ei, estompând muzica până la un murmur.

Zvâcnirea dureroasă se intensifică, devenind pătrunzătoare când Jamie apăru dintr-un alcov ascuns de perdele, mânuindu-și săgeata ca un heruvim demonic.

– Felicitări, fătucă! Bravo, cu adevărat, bravo! Aș spune că i-ai atras atenția.

Ea nu se opri din mers.

– Cu siguranță i-am atras atenția. Mă disprețuiește.

Expresia lui Jamie se întunecă, apoi chipul i se luminează.

– Nu pune la inimă, fătucă. Mama și tatăl meu s-au urât ani la rând. Și uite cât de grozav am ajuns eu.

Ea continuă să meargă spre scări, iar el o strigă:

– E un bărbat afară într-o trăsură pretențioasă care întreabă de fata lui Livingston Walker. Se poate ca aia să fii tu?

Prudence se opri, cu umerii căzuți. „Nu acum“, se gândi ea. „Nu în seara asta.“ Nu mai avea pic de stimă de sine. Nu ar fi suportat să discute despre compuși de argint și salpetru cu un inventator înverșunat.

În momentul acela, nu-i păsa dacă se aruncau toți în aer, în frunte cu misteriosul viconte francez. Se întoarse la Jamie și își îndreptă spatele.

– Spune-i că nu sunt aici. Spune-i că am emigrat în Pomerania. Spune-i că am murit.

Jamie se scărpină în cap cu săgeata.

– Vrei să-l fac să plece?

– Da, Jamie, zise ea ajunsă la limita răbdării. Cât mai departe posibil.

Nu-i observă zâmbetul vesel în timp ce își fixă săgeata în arc și ieși, topăind, pe ușă. Prudence își scoase masca în timp ce urca

treptele. Își frecă obrazul de bucata aceea de mătase, auzind, din nou, șoapta răgușită a lui Sebastian, în semn de avertizare: „Nu porni muzica, Prudence, dacă nu vrei să dansezi“. Muzica din sala de bal se ridică de-a lungul scărilor, melodia obsedantă a unui cântec început prea târziu. Când Prudence mototoli mătasea în pumn, trăsăturile ei delicate se înăsprirea, devenind ele însele o mască.

Sebastian stătea în întuneric la fereastra bibliotecii, ascultând sunetul estompat al pietrișului când ultima trăsură cu petrecăreți plecă de la Lindentree. Nările îi zvâcniră când inspiră cu nesaț aroma bogată a pajiștii de dincolo de fereastră. Ca un animal care adulmeca libertatea, își dorea să iasă prin fereastra deschisă, să fugă de bărbatul care fusese, de bărbatul care avea să devină. Dar nu putea scăpa de bărbatul care era. Sângele lui Brendan Kerr curgea prin venele lui ca o otravă. Închise ochii să nu mai vadă licărirea batjocoritoare a licuricilor, simțind, din nou, înfierarea pumnilor lui Prudence pe pieptul lui.

El intenționase doar să-i dea o lecție, să-i arate că el nu era Sir Arlo Tugbert cel amabil, cu care să cocheteze. Care puteau fi efectele neplăcute ale unui sărut furat? Cât l-ar putea costa câteva mângâieri leneșe? Dar costul fusese mai mare decât anticipase.

Deschise ochii. Își înfipse degetele în cadrul ferestrei, amintindu-și căldura zâmbetului ei prostesc, melancolic, mângâierea iubitoare a mâinilor ei pe gâtul lui. Onestitatea dureroasă a iubirii ei dezlănțuise un val sălbatic de dorință în el, o agonie tot mai puternică a poftei, care se învecina cu nebunia.

O speriasse. Când se uitase la ea și îi văzuse pupilele dilatate de frică, când îi simțise mâinile împingându-l la o parte, avuse-se senzația că se îndepărta, că se retrăgea în locul acela tăcut, liniștit, unde se dusesse odată să scape de zbieretele distrugătoare ale tatălui lui și de loviturile de pumn care se abăteau ritmic asupra trupului mamei lui. „Dă-mi drumul“, îl implorase Prudence. Sebastian clătină din cap pentru a scăpa de ecoul care-l bântuia.

Tatăl lui nu îi dăduse drumul mamei sale. Nu îi dăduse drumul când ea îl împinsese de lângă ea, nici când implorase și nici când țipase. Doar când ea se urcase pe fereastra turnului de la castelul Dunkirk, însărcinată cu al doilea copil al lor, Brendan Kerr fusese

nevoit să îi dea drumul. El încercase să o prindă, se aruncase peste marginea turnului, străduindu-se să-i prindă, disperat, fustele. Dar copilul din burta ei îi dăduse curaj. Își desfăcuse brațele și pășise în lumina soarelui, dispărând pentru totdeauna în abisul năpădit de buruieni de sub Dunkirk.

Sebastian încă vedea pacea întipărită pe chipul ei în acel moment, în timp ce razele soarelui se strecurau prin părul ei. El își strânsese genunchii la piept într-un colț al turnului, cu lacrimile curgându-i pe obraji, și își urâse mama pentru că zburase spre libertate și îl lăsase în urmă.

Sebastian oftă și își ciufuli părul. Nu își putea permite să redeschidă răni vechi. Avea griji mai actuale – cum ar fi motivul pentru care D'Artan se întorsese mai devreme de la Londra.

Nu-i venea să creadă că bătrânul viclean îndrăznise să vină la Lindentree. Acum, că aflase de planul lui Sebastian de-a se căsători, amândoi știau că următoarea lor întâlnire avea să fie și ultima. D'Artan avea să stea supărat o vreme, dar Sebastian se ruga ca numirea în Casa Comunelor să atenueze o parte din impactul gestului lui. D'Artan urma să aibă o pensie rezonabilă, să-și facă intrarea proprie în societatea londoneză. Nu urma să mai aibă nevoie de nepotul lui – nici pentru bani și nici pentru secrete. Se putea ocupa de unul singur să elibereze Franța și să arunce în aer Anglia.

Sebastian spera să poată avea o despărțire amiabilă. Bănuia că lui D'Artan îi era drag de el, în felul său pompos.

Singura grijă a lui Sebastian avea legătură acum cu Prudence. Maxilarul i se încleștă când își aduse aminte de privirea rapace a bunicului său în clipa când o văzuse. Bătrânul își dăduse seama că ea era fata din coliba arendașului. Sebastian își reaminti că, peste două zile, urma să fie îndeajuns de puternic cât să o poată proteja. Ca nepoată săracă a unei contese aiurite, ea era vulnerabilă la mașinațiunile lui D'Artan. Dar, când el avea să fie stăpân la Lindentree, avea să se asigure că o dispariție sau un accident în care să fie implicată nepoata lui nu ar trece neobservat de rege.

Oftând, Sebastian închise fereastra. Gândul că avea să o poată proteja pe Prudence nu îi dădu pacea pe care o căuta. Urcă treptele cu pașii grei. De când venise la Lindentree, somnul lui fusese, din fericire, fără coșmaruri, dar se temea că în seara aceea

lucrurile aveau să stea diferit. Oprindu-se în fața camerei lui Prudence, atinse ușa lustruită, din stejar, ca și cum ar fi putut ajunge cumva, prin lemnul rece, la căldura blândă a îmbrățișării ei. Se putea oare încrede în el însuși că nu avea să deschidă ușa ei, că nu avea să-i acopere buzele cu gura lui ca să-i înăbușe protestele și nu avea să se afunde în trupul ei tânăr, delicat? Își încleștă pumnii și grăbi pasul pe coridorul întunecat.

Când porni pe după colț, în intimitatea binecuvântată a aripii de vest, văzu că ușa camerei lui era întredeschisă. Strălucirea delicată a unei singure lumânări se strecura pe coridor. El înjură în șoaptă, căci nu avea dispoziția necesară pentru a se opune avansurilor Tricie.

Deschise ușa și rămase cu gura căscată văzând persoana din fața lui. Nu era Tricia, ci Prudence, care stătea pe scaunul lui.

Trase carafa de cristal pe care o ținea între picioare.

– Bună seara, Domnule Cumplit. Ai vrea un strop de coniac?

Capitolul 15



Sebastian nu ar fi putut arăta mai șocat nici dacă ea i-ar fi suflat un nor de fum de trabuc în față, se gândi Prudence. În alte circumstanțe, poate i s-ar fi părut o situație comică. În vreme ce el continua să se holbeze la ea, ea puse mâna pe carafă. Cristalul lipit de degetele ei delicate. Sebastian dădu să închidă ușa, apoi o propti să rămână deschisă, după care se hotărî să o închidă. Se învârti în jurul ei, ca și cum ar fi fost o fiară sălbatică, față de care trebuia să manifeste prudență maximă. Ea înclină capul. Își periasse buclele dezlănțuite, și acestea arătau acum ca o mantie grea pe umerii ei. Sebastian făcu semn cu degetul spre carafa goală pe jumătate.

– Ai băut tu atât de mult?

Ea ridică din umeri în semn de scuză.

– Am lovit-o cu piciorul, din greșală, când te-am auzit venind. Mă tem că Old Fish va fi nemulțumit.

El se uită, cu o ușurare evidentă, la cercul întunecat de lângă scaunul ei. Ea ridică sticla și o duse la buze să ia o înghițitură neruoasă, dar el i-o smulse din mâini.

– Trebuie să bei coniac pentru a prinde putere să discuți cu mine?

– Nu am venit aici pentru a discuta cu tine.

El scoase un zgomot ciudat, ca și cum gâtul i se uscaseră brusc. Ea arătă cu degetul la hainele împăturite frumos și lăsate pe biroul din lemn.

– Am venit să-ți înapoiez tartanul.

Sebastian se întoarse cu spatele la ea și trase o înghițitură de coniac înainte de a pune carafa pe polița șemineului. I se adresă uitându-se la suportul pentru lemne:

– Te-ai întrebat vreodată ce s-ar putea întâmpla dacă Tricia te-ar găsi aici?

– Nu mă va găsi.

El se întoarse, uitându-se suspicios la ea.

– Cum de poți fi sigură?

Ea clipi peste marginea ochelarilor.

– Tricia are obiceiul să-și pună laudanum în lichiorul de palmer pe care îl bea în fiecare noapte. Mi-am asumat libertatea de a adăuga câteva picături în plus.

El își lăsă capul pe spate, cu un strigăt îndurerat de râs.

– Ai fi o doamnă bandit nemaipomenită.

– Mai bună decât tine. Nu aș fi împușcată și nu aș cădea de pe cal tot timpul. Ar trebui să te gândești serios la o altă modalitate de a-ți câștiga traiul.

– M-am gândit. Voi fi soțul unei contese bogate.

Ea își plecă privirea și își trase cămașa de noapte peste genunchi. Oftă.

– Stai aici ca un înger și-mi spui că ți-ai otrăvit mătușa. Mă tem că nu te pot ajuta să ascunzi corpul. Crima nu e punctul meu forte.

Ea îi aruncă o privire rănită.

– Nici a mea. Știi că nu i-aș face niciodată rău Triciei. Se uită într-o parte, incapabilă să-i întâlnească privirea. Nu în mod deliberat, oricum.

El îngenunche în fața ei, acoperindu-i mâinile cu ale lui. Ea își cuprinse genunchii ca să nu-i lase să tremure.

– Prudence, vreau să ascuți cu foarte mare atenție. Eu nu sunt un om de treabă. Sunt un criminal condamnabil și un ticălos duplicitar. Mi-aș vinde proverbiala bunică pentru o șansă la o femeie cu titlu. E posibil ca izbucnirile mele nefirești de moralitate și de autocontrol în ceea ce te privește să dispară în orice moment, cu consecințe grave și cumplite.

Îi ridică bărbia, oferindu-i unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale lui.

– Mă ascuți?

Ea reuși să încuviințeze slab din cap și să zâmbească în loc de răspuns.

– Foarte bine.

Sebastian se ridică și deschise cu putere ușa. Aceasta se izbi de peretele opus.

– Atunci ieși naibii din dormitorul meu!

Prudence sări cât colo. Se ridică, dureros de conștientă că privirea lui o urmărea atent în timp ce ea mergea ușor spre ușă. Nu purta capot. Inul moale al cămășii ei de noapte îi atinge pielea ca niște aripi de zână. Îmbrăcămintea aceea modestă o proteja de la gât până la încheietura mâinii și la gleznă, dar nu putea opri invazia săcâitoare a umbrelor și a luminii lumânărilor.

Ea întinse mâna pe după Sebastian și închise ușa. Partea de sus a capului ei se atinse de bărbia lui. Auzi respirația lui rapidă, controlată. Sebastian se îndepărtă de ea cu pași mari, desfăcându-și eșarfa. Râse încordat.

– Pentru o fată deșteaptă, faci niște alegeri foarte ciudate. Vii într-un colț izolat al casei. Droghezi singura persoană care e suficient de aproape ca să te poată auzi țipând. Te-ai gândit vreodată că, deși tu alegi să pleci, eu te-aș putea ține aici?

– Nu mă tem de tine.

Sebastian se răsuci pe călcâie, dându-și jos haina.

– Atunci, ești naivă. Nu aș fi primul bărbat libidinos care să profite de o femeie aflată în îngrijirea altcuiva, nici măcar în rândul nobilimii voastre arogante.

Prudence se aplecă să-i ridice eșarfa și i-o împături cu grijă.

– Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

– Nu sunt sigur. Dar cel mai bine ar fi să pleci înainte să reușesc.

Cu un aer relaxat, ea se așeză din nou pe scaun. Sebastian își smulse legăturile de la cămașă. Ca mângâierea curioasă a unei iubite, lumina pâlپătoare a lumânării găsi aurul împrăștiat peste mușchii lui netezi de pe piept. Lui Prudence i se uscă gura și își împinse ochelarii pe nas.

El se holbă neputincios la ea, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să fi dispărut. Trecându-și o mână prin păr, Sebastian își eliberă coama ca de leu din coada de satin. Expresia lui era atât de sălbatică, încât ea se aștepta să înceapă să turuie cu accentul lui neinteligibil sau să sară pe ea cu un strigăt de luptă scoțian. A doua variantă putea veni ca o ușurare. Cel puțin astfel avea să știe în ce relații erau.

– Tot ce încerc să spun, fătucă, zise el, tonul lui blând făcându-i lui Prudence pielea ca de găină pe brațe, este că tu nu mă cunoști cu adevărat.

Ea îi susținu privirea cu calm. Când vorbi, vocea ei părea atât de monotonă, încât, la fel de bine, ar fi putut trece în revistă o formulă chimică mai degrabă decât o viață.

– Ai fugit din zona muntoasă a Scoției la vârsta de treisprezece ani, înainte ca Killian MacKay să te poată alunga din castelul tatălui tău. Primul lucru pe care l-ai furat a fost o bucată de brânză, pentru că ți-era foame. Când el se lăsă pe marginea patului, ea continuă: Nu ai fost un bandit mai priceput atunci decât ești acum. Ai fost prins și azvârlit în închisoare, pentru a fi spânzurat. O rudă a mamei tale te-a găsit, a aranjat să fii eliberat și te-a dus în Franța. Te-a curățat de păduchi, te-a lăsat să faci prima ta baie adevărată și ți-a dat o educație succintă, dar temeinică. Se opri. Cum mă descurc?

– Minunat, spuse el. Te rog, continuă.

– Te-ai întors în Scoția câțiva ani mai târziu, mai în vârstă și mai înțelept, și ți-ai început activitatea remarcabilă drept Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian, răspândind teroarea și haosul de-a lungul frontierei scoțiene, complotând și visând la ziua în care ai putea reveni în Scoția pentru a te răzbuna pe ticălosul de MacKay.

– Ai grijă. Dai în melodramă.

– Îmi pare rău. Este o slăbiciune de-a mea.

– Am observat. După cum e o slăbiciune și să te vâri în situații pentru care ești nepregătită.

Prudence simți că își pierde calmul.

– După balul din seara asta, am simțit că nu am nimic de pierdut.

Sebastian se dădu jos din pat cu o grație ca de felină. Ea rezistă tentației de a se întoarce când el dădu ocol scaunului pe care stătea ea. Degetele lui elegante o prinseră de bărbie, din spate, și îi înclină capul spre el.

– Tu, draga mea, poți pierde totul.

Îi atinse buzele într-o mângâiere scurtă. Prudence tremura când el îi dădu drumul. Simți furnicături în cap și își dădu seama, cu uimire, că el îi peria părul. El trase peria în sus, ridicând și separând firele de mătase într-o vâlپaie neuniformă.

Ea înclină capul cu timiditate, îndrăznind să se desfete cu senzația plăcută, în timp ce el îi peria părul. Fu străbătută de un val timid de bucurie față de plăcerea nevinovată de a fi răsfățată de cineva. Când era copil, tatăl ei petrecea ore întregi descurcând, cu răbdare, șuvițele încâlcite din părul ei indisciplinat. Același sentiment de siguranță o copleși acum, temperat totuși de conștientizarea periculoasă a faptului că între ea și acest bărbat siguranța era doar o iluzie fragilă. Sebastian îi prinse părul ca într-o coroană și trase peria înapoi, pieptănându-l cu răbdare. Lui Prudence îi scăpă un geamăt scurt de satisfacție și închise ochii.

Vocea lui mătăsoasă o mângâie, ademenind-o să renunțe la toate mijloacele de apărare.

– Deci știi cine sunt. Să-ți spun cine ești tu?

Ea râse nervos, fără să-și deschidă ochii.

– Nu e nici un mister. Eu nu am bandiți sau cunoștințe misterioase franceze care să pândască din umbră. Sunt doar Prudence Walker, fată bătrână și ruda săracă a Triciei de Peyrelongue.

Sebastian ridică peria, expunându-i urechea delicată la căldura liniștitoare a respirației lui.

– Ai venit să locuiești cu Tricia după ce a murit tatăl tău. Ea te-a considerat, din păcate, mică și neimportantă, și a spus că gândești prea mult ca să-ți poți găsi, vreodată, perechea potrivită.

Prudence tresări. S-ar fi ridicat, dar mâna lui înlocui peria. Acum o ținea strâns de păr. Vocea lui se revărsa peste ea, delicată, dar totodată nemiloasă.

– În anii care au urmat, ea a defilat prin fața ta cu o mulțime de băiețandrii cărora le curgeau balele, preoți încrezuți și moșieri bătrâni. Cu fiecare apariție a ta în salon pentru a-ți întâlni *pretendenții*, ai devenit mai deșteaptă – își răsuci mâna în părul ei, legându-l strâns ca să nu îi vină pe față – și mai comună.

Prudence simți că lacrimile îi înțepau ochii. Cum putea fi atât de crud? El îi eliberă părul, iar acesta căzu în jurul feței și al umerilor ei. Ea se bucură că se putea adăposti sub greutatea lui în timp ce un sentiment crunt de umilință îi coloră obraji.

Dar Sebastian era nemilos. Înconjură scaunul și se ghemui în fața ei.

– Ce ți-a spus Tricia? Ți-a zis că ai nasul prea subțire și dinții prea proeminenți?

Prudence își mușcă buza de jos și își feri ochii de privirea lui cercetătoare. El îi cuprinse obraji în palme și îi dădu capul pe spate. Degetele lui mari îi atinseră aripile întunecate ale sprâncenelor.

– Ți-a repetat că te compătimește pentru sprâncenele tale groase și pentru pielea palidă?

– Încetează!

Nu putea suporta ca el să o vadă plângând, așa că își ridică mâinile ca să se tragă din strânsoarea lui. Sebastian îi prinse amândouă încheieturile într-o mână și îi scoase ochelarii. Ea se trase de lângă el, clipind repede, ca să-și ascundă lacrimile.

– Nu ai obosit să te tot ascunzi, Prudence? În spatele acestor ochelari? În spatele cărților? În spatele Triciei? Nu te-ai simțit singură în toți acești ani?

Ea se chinui să se retragă din strânsoarea lui, neputând să-și stăpânească lacrimile care îi curgeau pe obraji.

– Nu m-am simțit singură. Am avut o viață fericită înainte de a apărea tu.

– O viață fericită? Îngropată în spatele cărților. Trăind viața altora, pentru că tu nu aveai propria viață. O viață fericită? Fără nici un fel de distracții care să o însuflețească?

– De aceea crezi că am venit aici în seara asta? Ca să mă distrez?

În cele din urmă se retrase din strânsoarea lui și sări de pe scaun. Stătu cu spatele la el, agățându-se de piciorul patului, pentru sprijin. El își îndreptă încet spatele.

– De ce ai venit aici, Prudence?

– Pentru că am crezut că îți pasă de mine. Adăuga încet, aproape ca un gând întârziat: Te-aș fi lăsat în pace. Nu trebuia să-mi amintești că sunt urâtă.

Râsul lui răsună în încăpere, aspru și batjocoritor. Ea fugi spre ușă. Cu un singur pas lung, el ajunsese acolo înainte, iar ea se ciocni de pieptul lui ferm. Când dădu să se retragă, el o prinse în brațe, ținând-o strâns lângă el, până când ea încetă să se mai zbată. Prudence își îngropă gura în părul de pe pieptul lui, refuzând să se invidieze pentru o ultimă îmbrățișare de la el.

El își frecă obrazul de părul ei.

– Spune-mi, domnișoară Walker, dacă ești atât de afurisit de deșteaptă, cum ai putut lua în seamă vorbele nedrepte ale unei femeie invidioase trecute bine de floarea tinereții?

Inima lui Sebastian bătea cu putere în dreptul buzelor ei. Pentru un moment îndelung, ea nu înțelese cuvintele lui.

– Nu vezi ce ți-a făcut invidia Triciei? Îi cuprinse din nou chipul în mâini, dându-i la o parte părul. Ești femeia cea mai neobișnuită și extrem de frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Te-am dorit din primul moment în care ai călcat pe glezna mea ruptă. Ea făcu ochii mari, cu o uimire nedisimulată, iar el râse. Și, oh, când te uiți așa la mine, nu vreau decât să mă întind deasupra ta și să gust fiecare centimetru din pielea ta albă, minunată.

Respirația lui Prudence se auzi ca țipăt scurt, strident.

– Nu cred că vorbești serios.

– Hai să scoatem asta, bine, și îți voi arăta cât de serios sunt.

El strânse în mâini inul moale al cămășii ei de noapte și începu să tragă în sus. Prudence se agăță de umerii lui.

– Dar nici măcar nu m-ai sărutat.

Limba lui se plimbă pe marginea exterioară a urechii ei.

– Te voi săruta, șopti el. Peste tot.

Mâinile lui urcară de-a lungul șoldurilor ei, trăgând cămașa de noapte odată cu ele.

– Lumânarea, spuse ea dintr-odată.

– Știu. O lumânare nu e de ajuns. Aș vrea să te duc până jos, în sala de bal, și să fac dragoste cu tine sub candelabru. Degetele lui îi mângâiară abdomenul. Mă întreb ce ar crede Old Fish despre asta.

Ea se agită în brațele lui.

– Sebastian! Spui cele mai imorale lucruri! Am vrut să-ți spun să stingi lumânarea.

El se dădu înapoi, cu un zâmbet strâmb.

– Nu ne mai ascundem, iubire. Gata cu măștile! Își lipi buzele de urechea ei. Te rog, draga mea, dezbracă-te pentru mine.

Prudence nu își imaginase vreodată că cineva i-ar fi putut cere ceva atât de ciudat. Dar zâmbetul plin de afecțiune al lui Sebastian era irezistibil, iar ea își ridică brațele, abandonându-se. El îi trase ușor peste cap cămașa de noapte. O roșeață fierbinte îi apărui încet pe piele, iar ea își închise strâns ochii, crezând, ca un copil, că, dacă ea nu-l putea vedea, nici el nu putea să o vadă. Geamătul lui moale îi dovedi că se înșelase.

Ridică instinctiv mâinile, să se acopere, disperată să-și ascundă defectele, picioarele prea lungi, sânii prea grei pentru constituția ei subțire. El îi prinse mâinile, împreunându-și degetele cu ale ei și ținându-le proptite de ușă, de o parte și de alta a capului ei. Chiar și cu ochii închiși, Prudence simțea căldura privirii lui.

Sebastian sorbi din frumusețea ei. Părul ei atrăgea lumina lumânărilor, colorându-se mai intens, în nuanțe bogate și magice. Părul acela care se revărsa ca vinul peste sânii ei de alabastru îi aprinse pofta dureroasă și apoi i-o potoli cu o dorință, nefirească, de a o proteja. Era așa cum bănuia. Mândria îndărătnică a lui Prudence ascundea o floare la fel de prețioasă și de fragilă ca petalele de caprifoi.

Ea își ascunse fața în propriul păr.

– Te rog. Mi-e atât de rușine.

– De ce? De perfecțiune?

Prudence îndrăzni să deschidă ochii.

El lăsă jos mâinile lor împreunate, pentru a mângâia pielea fină dintre sânii ei. Orice vagă tendință de tachinare dispăruse.

– Toate lucrurile de valoare din viața mea au fost dobândite prin furt. Ești singurul cadou pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

Își duse palma la buze. Prudence făcu un pas de lângă ușă și se topi în îmbrățișarea lui, știind că nu avea să uite niciodată senzualitatea indecentă a corpului ei dezbrăcat, lipit de cutele aspre ale hainelor lui. Gura lui se închise peste a ei într-un potop de tandrețe dureroasă.

Sebastian abia îndrăzni să creadă miracolul de a-i ține corpul suplu lipit de el. Visase la asta de prea multe ori ca să accepte că acum se petrecea în realitate. Simți deodată o urmă de vinovăție, dar o alungă în grabă. Prudence venise la el, în condițiile stabilite de el, nu de ea. Ea îi supse limba într-o încercare nevinovată de a-l trage și mai adânc în ea. Sfârcurile i se întăriră lângă pieptul lui, iar el simți în vintre o tensiune amețitoare. Simțea zvâcnirea din pantalonii lui, tânjea după eliberare la fel cum tânjea să le permită mâinilor și gurii lui să rătăcească peste această faptură frumoasă, generoasă. Dar el nu se încredea în el îndeajuns cât să facă așa ceva.

Mâna ei se afundă în părul lui în timp ce el se aplecă și îi acapară un sân cu gura. Limba lui se învârti în jurul vârfului închis la culoare, și simți fiorul ei profund.

– Sebastian, te rog. Nici măcar nu pot gândi!

El se lăsă în genunchi, umplându-i cu limba adâncitura delicată a buricului.

– Pentru prima dată în viața ta, Prudence, nu mai gândi.

Prudence nu avu de ales decât să se supună în timp ce mâinile lui cuviincioase îi despărțiră pielea mătăsoasă dintre picioare. El murmură o înjurătură care sună mai mult a rugăciune când degetele lui alunecară pentru a explora pliurile și adâncimile dulci ale corpului ei, cu o pricepere plină de tandrețe. Ea îi îndepărtă cămașa și îl apucă de umeri într-o încercare disperată de a găsi ceva concret într-o realitate care se topea, devenind o plăcere cutremurătoare. Lemnul rece al ușii lipit de spatele și de șoldurile ei părea din altă lume, una mai rațională. Instinctul ei de a se depărta de el fu copleșit de flăcările unui instinct mai primitiv – acela de a se arcui, de a se deschide în fața atingerilor lui convingătoare și pe deplin grăitoare.

Ea icni încet când degetul lui mare descoperi nectarul ei încălzit și tachină în continuare până când găsi mugurul încordat, dureros, ascuns de cutele ei catifelate. Genunchii ei cedară în fața

valului de plăcere, iar el își strecură un braț în jurul ei, prinzându-i soldurile în vreme ce își adâncea gura în părul întunecat din V-ul coapselor ei, în cel mai delicat sărut.

Gâfăitul ei timid se pierdu într-o senzație nouă când el își strecură degetul în adâncul ei, apăsând cu o hotărâre blândă, până când o simți cum tresare de durere. Trupul ei tremură de dezamăgire când el se retrase.

– Oh, Doamne, Prudence, ești atât de strâmtă.

– Îmi pare rău, Sebastian. Vocea ei abia se auzi. Nu este intenționat.

El gemu extaziat când o cuprinse cu brațul pe după coapse și o ridică direct în aer. Își apăsă obrazul de pielea delicată a abdomenului ei. Ea se agăță de umerii lui când el se răsuci și o lăsă, ușor, pe pat.

Când el își îndepărtă de tot cămașa, ea se întinse după un colț al cuverturii pentru a-și acoperi goliciunea.

– Dulcea mea Prudence, spuse el, prinzând cuvertura sub genunchi când se puse lângă ea, pe pat, eu nu mă plângeam. S... Hmmm... Își căută cuvintele, stăpânindu-și, cu un efort, sinceritatea ce-l caracteriza. Starea adorabil de neexperimentată a corpului tău nu face decât să demonstreze ce privilegiu minunat și prețios îmi oferi.

Se sprijini într-un cot și trecu un deget peste abdomenul ei plat. Fruntea ei se încreți într-o încruntare.

– Cum ar spune Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick?

Zâmbetul șmecheresc, leneș, senzual al lui Sebastian provocă o zvâcnire primară a sângelui lui Prudence în tot corpul. Își apăsă gura de urechea ei.

– Ar zice ceva scandalos, cum ar fi: „Oh, fătucă, n-ai avut niciodată un bărbat în adâncul tău așa cum o să mă ai pe mine“. Degetul lui se afundă în ea, întinzând roua dulce pentru a-și ușura trecerea. Accentul lui deveni mai pronunțat, din pricina dorinței. „Mă vrei, ingerule. Ești caldă și udă și ai nevoie de un bărbat ca mine să te pătrundă.“

Prudence iubise întotdeauna cuvintele, dar niciodată până atunci nu cunoscuse puterea lor deplină.

– Ticălosule, suieră ea, topindu-se în atingerea lui delicată.

Sebastian îndrăzni să-și strecoare un alt deget în ea, știind că doar pregătind-o îi putea ușura durerea care urma să vină. Ea se întoarse cu fața spre el, bătând orbește după susținere, pentru a calma foamea dureroasă care înflorește în ea. El îi dădu la o parte un fir de păr de pe buzele umede și o sărută. Lumea se redusă la căldura umedă a gurilor și a corpurilor lor unite. Ea își depărtă picioarele, lăsându-i mâna să o stăpânească. Degetele lui începură să se miște, potrivindu-se cu fiecare împingere a limbii lui. Când el o simți arcuindu-se și cutremurându-se lângă el, uită de răbdare, uită de blândețe, uită totul, cu excepția promisiunii de extaz care se strângea în jurul degetelor lui în timp ce și le adâncea în ea tot mai ferm. Lui Prudence îi scăpă un geamăt involuntar gătuit.

El se ridică ușor, ca și cum ar fi vrut să se retragă.

– Nu pot suporta să îți fac rău.

– Știu asta. Își plimbă vârful degetului de-a lungul cicatricii ușor vizibile de sub bărbie. Nu mă vei răni. Tu nu ești tatăl tău, Sebastian.

Se uită în jos, la ea, cu ochii la fel de imposibil de pătruns ca diamantele fumurii.

– Există ceva ce Jamie nu ți-a zis?

Ea își feri privirea și îi mângâie brațele, încântată de fermitatea mușchilor lui.

– Tricia a spus întotdeauna că sunt o domnișoară indiscretă.

Îi prinse gâtul cu mâna și își lipi buzele de cicatricea lui. Sebastian simți furnicături ca urmare a atingerii ei reci. Nimic din viața lui nu îl pregătise pentru ea. Nici tentativele superficiale de a găsi plăcerea pe care le avusese înainte de a o întâlni pe Tricia, nici acuplările experimentate cu aceasta, care îl lăsaseră fără suflare, epuizat și complet gol pe dinăuntru. Sebastian Kerr făcuse dragoste, dar nu o și simțise. Bănuise, cu mult timp în urmă, că era la fel de infirm ca tatăl său.

Acum, avea în fața lui această inocentă femeie-copil, care îndrăzne să-i spună că greșise. Și se și oferise să-i dovedească acest lucru. O prinse în brațe, strângând-o ca și când ar fi putut absorbi, cumva, căldura și textura bogată a pielii ei în propria lui piele. Ea își adânci gura în umărul lui, cu un murmur înăbușit. El o sărută pe păr.

– Lasă-mă să-ți ofer plăcere, îngerule, șopti el și alunecă în jos, de-a lungul corpului ei, prin petele de lumină care-i împeștrău pielea mătăsoasă. Parfumul ei delicat era înnebunitor, de caprifoii, iasomie și mosc.

Nevoia lui Prudence de a-și lipi genunchii rămase ignorată când se simți străbătută de un impuls mai profund. Sebastian îi depărtă coapsele cu mișcări blânde. O atinse cu buzele, căutând să ofere consolare în locul unde mai înainte oferise durere.

Dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut. Măinile i se afundară în părul lui; firele roșcate alunecară ca mătasea printre degetele ei. Ea se lăsă pe spate, hipnotizată de dorința de a închide ochii și de a se preda senzațiilor încântătoare. Gura lui frumoasă îi ofereea plăcere, făcând lucruri pe care ea nu și le imaginase niciodată, nici măcar în visele ei cele mai înfierbântate. Noutatea era întunecoasă, misterioasă și insuportabil de dulce. Scoase un geamăt și își arcui spatele zvelt, neascunzând nimic de el. Fără a perturba ritmul înnebunitor al gurii lui, Sebastian își vârî degetele mai adânc în interiorul ei. Ea îi strigă numele, cu o voce pe care nu și-o recunoscuse, în clipa când un val orbitor de plăcere se revărsă peste ea, crescând iar și iar, până când ea rămase fără suflare, cutremurându-se toată.

Când Prudence deschise ochii, el stătea aplecat peste ea, rânjetul lui îndulcit de îngrijorare.

– Am crezut că ai leșinat.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet timid.

– Eu nu sunt genul de fată care leșină.

El îi atinse buzele cu ale lui.

– Va trebui să vedem ce pot face în legătură cu asta.

Sebastian își coborî mâna să-și descheie pantalonii. Prudence își roase buza de jos ca să nu-i tremure. Pentru că nu dorea ca el să-i observe teama, ea se întinse și stinse lumânarea în timp ce el își scoase pantalonii.

Întunericul îi învălui ca o perdea de catifea neagră. Prudence bâjbâi până dădu de el. Își frecă obrazul de pieptul lui, încântată că era ținută în brațe, în timp ce privirea ei se obișnuia cu lumina razelor lunii ce străpungeau prin perdele. Prețul răbdării lui Sebastian fu trădat de bubuitul inimii lui.

Ea își înălță capul pentru a-i primi sărutul, și trupurile lor goale se împreunară într-o contopire languroasă, coapsa lui musculoasă prinzându-i picioarele, abdomenul lui lipindu-se de al ei. Pielea ei se încordă brusc, drept reacție la căldură suavă a bărbăției lui tumefiate. El se mișcă atent deasupra ei, sprijinindu-și greutatea pe coate, iar ea își strecură brațele în jurul gâtului lui.

Sebastian o privi drept în ochi, văzând în adâncimile lor violette ceea ce își dorea cel mai puțin să-și amintească în acel moment. Ar fi fost atât de ușor să-și îngroape vina și îndoiala în corpul ei încrezător, dar simțea că nu o putea dezonoara. Ea venise la el, dar el trebuia să se asigure că ea înțelegea care era miza.

Îi susținu privirea fără ezitare.

– Știi că nu se va schimba nimic. Trebuie să mă căsătoresc cu Tricia.

Un demon egoist din el își strigă durerea în vreme ce Prudence dispărea. Atât de simplu. Cu o secundă în urmă, era acolo. În următoarea, nu era nicăieri. Ea îl fixă cu privirea fără să clipească. Toată acea fierbințeală lichidă dintre ei se răci, transformându-se într-o neclintire nefirească.

Sângele se retrase din obraji ei, ca și cum cuvintele lui îi străpunseseră, cumva, inima.

– Lasă-mă să mă ridic.

Umflătura lui dornică atinse cărlionții catifelați dintre picioarele ei. Mădularul lui se contractă, tentat să intre în teaca ei dulce, să destrame calmul ei glacial cu o amintire vie a căldurii lui. Să o facă să-i strige numele, din nou, într-o abandonare pasională. Un firicel de sudoare i se scurse pe frunte.

– Nu-mi poți cere să mă opresc acum. Nu e corect.

Prudence era prea înțeleaptă pentru a se opune.

– Ce știi tu despre corectitudine?

Disperarea îi dădu vocii lui o notă de duritate:

– Tu ai venit la mine. Am crezut că ai înțeles cum stau treburile.

– Lasă-mă să mă ridic.

Pronunță fiecare cuvânt cu o limpezime ca de cristal.

El se retrase de deasupra ei ca și cum l-ar fi împușcat. Prudence nu cunoscuse niciodată un asemenea gol dureros. Fără

căldura pielii lui Sebastian care să o acopere, se simți vulnerabilă și rușinată de goliciunea ei.

Se așază în genunchi, strângând la piept cuvertura.

– Ai spus că ții la mine. Cum poți se te căsătorești cu ea?

El se uită urât, în sus, la baldachinul de mahon, cu capul odihnindu-se pe un braț îndoit.

– Nu am de ales. Ea îmi poate da ceea ce îmi e necesar.

– Ce îți e necesar, Sebastian? Bani? Un titlu? O casă în Londra?

Vorbea cu voce scăzută și plată.

– Respectabilitate.

Prudence își dădu capul pe spate, pufnind într-un hohot sălbatic de râs.

– Respectabilitate? Eu am avut respectabilitate toată viața, și pot să te asigur că nu e nimic extraordinar. Își apăsă podul palmeilor pe ochii înlăcrimați. Spune-mi un singur lucru. Dacă eu aș fi moștenitoare, te-ai căsători cu mine?

Se uită la ea cu ochii mijiți.

– Fără să ezit vreo clipă.

Ea sări la marginea patului, trăgând cuvertura cu ea. Cu reflexele unui hoț agil, el se repezi după ea. O prinse de talie, trăgând-o înapoi lângă el. Părul ei căzu peste fața lui. O prinse de încheieturi, subjugând-o cu toată blândețea de care era capabil.

– Ascultă-mă, Prudence. Avem o șansă la fericire pe care puțini oameni din această lume o au vreodată. Pot fi cu tine și te pot iubi toată viața. Lasă-mă să am grijă de tine.

Ea se încovoie sub el.

– Ce-mi oferi? Câteva ore înainte de ivirea zorilor, după ce Tricia s-a drogat până și-a pierdut simțurile? Un sărut furat în cămară? O rochie nouă de ziua mea?

Sebastian îi atinse părul cu buzele.

– Îți ofer o viață plină de tandrețe. Tricia nu va bănuî nimic.

Prudence se răsuci în brațele lui până când îl privi direct în față.

– Și dacă rămân însărcinată? Ce se va întâmpla atunci? Vei spune că e băiatul grăjdarului? Al majordomului?

O căldură neașteptată mângâie pomeții lui Sebastian.

– Pot să te protejez de asta. Există modalități.

Spera și el că spunea adevărul. Imaginea trupului ei zvelt purtând copilul lui trezea în el senzații cutremurătoare.

Nu făcu nici o încercare de a o opri când ea se trase din brațele lui, alunecând din pat. Amărăciunea evidentă din ochii ei îi stinse și ultima scânteie de speranță – totuși, nu se putea abține să nu încerce.

– Tu îți cunoști mătușa mai bine decât oricine. Crezi că Tricia nu va avea amanți după ce ne căsătorim? Așa merg lucrurile în lumea ei.

Prudence se îndreptă spre ușă și îngenunche ca să-și ridice cămașa de noapte, cu umerii îndoiți sub greutatea cuverturii.

– Dar nu și în lumea mea.

Sebastian Kerr, care își reprimase rugămințile toată viața, spuse încet:

– Te rog, Prudence. Nu mă părăsi.

Măinile ei se opriră deodată. Se uită înapoi și-l văzu gol, copleșit de nevoia nepotolită de a o avea lângă el. Privirea lui chinuită i-o surprinse pe a lui Prudence și stăruî asupra ei. Ea își trase cămașa de noapte peste cap, lăsând cuvertura să cadă. Sebastian îi zări, pentru o clipă, pielea.

Mâna ei atinse mânerul ușii. El sări din pat și traversă încăperea din doi pași. Îi acoperi mâna cu mâna lui.

– Nu trebuie să-i spui Triciei cine sunt. Viața noastră depinde de asta.

Ea se uită înspre ușă. Degetele lui se strânseseră în jurul mâinii ei.

– Jură că nu-i spui.

Ea își ridică privirea spre el, iar el se trase îndărăt, ferindu-se de disprețul din ochii ei.

– Jur. Deschise ușa. Oricum nu ar fi mers niciodată lucrurile între noi. Pentru că eu nu am bani. Și tu, Sebastian Kerr, nu ai curaj.

Zgomotul ușor al ușii care se închise în fața lui avu un ecou mai răsunător decât o împușcătură.

Sebastian băjbâi până la scaun ca un orb. Degetul lui de la picior atinse ceva tare, și el se opri chiar înainte de a strivi oțelul rece și sticla delicată a ochelarilor lui Prudence. Îi așază cu grijă

lângă peria lui de păr. Printre țepii periei, un fir lung de păr închis la culoare se împletea în jurul celor mai scurte, roșcate, ale lui.

Oftând obosit, se uită lung la tartanul lui, care stătea împăturit într-un pătrat elegant pe birou. Îl ridică și își îngropă fața în lâna aspră, impregnată cu mirosul lui Prudence înainte de a deveni doar o amintire.

Lui Prudence îi tremurau mâinile în vreme ce răsucea cheia în broască. Se sprijini cu fruntea de ușa dormitorului, găsindu-și curajul de a se întoarce și de a vedea goliciunea dureroasă a patului ei. Era la fel cum îl lăsase, cu perna umflată frumos, cu marginile cuverturii ascunse cu grijă în jurul saltelei. Patul acela nu avea să cunoască niciodată greutatea unui bărbat, învâlmășeala nerușinată a păturilor, aroma parfumată de fum de trabuc și coniac. Patul era curat și aranjat, ca un sicriu.

Genunchii, încă slăbiți ca urmare a tandreții lui Sebastian, îi sovăiră. Ea se întoarse și se prinse de marginea măsuței de toaletă, trezindu-se față în față cu propria reflexie. Șuvițe de păr i se revărsară peste față, straniu de întunecate pe albul pielii ei.

În seara aceea era sfârșitul. Sfârșitul tuturor lucrurilor. Ticăitul gol al ceasului deasupra șemineului își bătea joc de ea, făcând-o mincinoasă. În seara aceea era doar începutul. Momentele interminabile ale căsătoriei Triciei se întindeau în fața ei ca o închisoare de minute și ani.

Ar fi putut accepta gândul că Sebastian se plictisise de reticența ei calculată. Astfel i s-ar fi confirmat cele mai sumbre suspiciuni – că ea era doar o distracție pentru el, un flirt banal, uitat cu ușurință în brațele altei femei dornice. Avea el să o caute pe Devony sau pe o altă frumoasă din comitatul Northumberland? Era un bărbat care călătorise peste tot. Chiar și în acel moment era posibil să aibă o amantă în Londra sau în Edinburgh.

Dar în adâncul inimii, ea știa că Sebastian nu avea să se potolească. Avea să continue să demoleze cu iubirea lui sistemul ei slab de apărare. De câte priviri pline de gingășie, peste masă, la cină, urma să fie nevoie? De câte partide săcâitoare de whist? De câte plimbări inofensive prin grădină? De câte zâmbete leneșe și fermecătoare de-ale lui înainte ca ea să-i cedeze și să devină amantă, înjosind dragostea lor? El deja îi frânsese inima. Dacă

aveau să devină ceea ce societatea considera drept, el avea să îi frângă și sufletul.

Se uită în jos și descoperi că unghiile ei zgâriaseră măsuța de toaletă din lemn de nuc. Se uită la privirea ei sălbatică reflectată în luciul oglinzii, convinsă că ea sau oglinda avea a se sparge sub greutatea viitorului de nesuportat care-o aștepta. Simțea încă mirosul lui Sebastian pe pielea ei. Fusesse adusă pe punctul de a experimenta ceva minunat, ca apoi totul să-i fie luat de ambiția și de mândria lui. Se cuprinse cu brațele, balansându-se înainte și înapoi. Simțea marginile zimțate ale durerii răsucindu-se în măruntaiele ei. Nu era de-ajuns tot laudanumul din lume ca să i-o amorțească.

Pistolul lui Sebastian strălucea pe lemnul măsuței de toaletă. Uitase să i-l înapoieze. Țeava lucioasă fusese lustruită bine, cu mare grijă. „Nici un instrument care poate provoca moartea nu ar trebui să fie atât de convingător, de o frumusețe așa desăvârșită”, se gândi ea.

Cu un calm ciudat, deschise cutia din lemn de cireș. Căptușeala din satin încă păstra urmele recente ale ochelarilor ei. Se plimbă cu degetele de-a lungul cusăturii, și fundul fals se ridică ușor. Săculețul de piele și tija subțire erau aranjate în faldurile de catifea, așa cum fuseseră puse în ziua în care tatăl ei i le dăduse. Asigurare pentru viitor, le numise el.

Când degetele ei urmară rutina cu o precizie metodică, ea avu senzația că se uita la ea însăși de la mare distanță. Înclină săculețul, umplând țeava pistolului fără să verse un fir de praf de pușcă. Îndesă glonțul cu vergeaua subțire, din aur. Abia când simți arma grea în palma ei, de data asta încărcată, începu să tremure. Nemaiputând suporta un alt ticăit de ceas în tăcerea sufocantă, își trase capotul pe ea, apoi deschise ușa.

Pașii ei grăbiți o purtară în josul scărilor și prin sala de bal. Candelabru era stins, iar încăperea lungă era scaldată în lumina lunii și în umbre. Un pahar de șampanie spart zăcea răsturnat într-o baltă de chihlimbar. Cu fiecare pas, o furie întunecată creștea în inima ei. Își dorea să poată fi acolo, în dimineața când logodnicul superficial al Triciei încerca să explice de ce nepoata ei moartă plutea ca Ofelia în iazul cu pești aurii.

Se opri, îndepărtându-și o lacrimă furioasă. De ce ar trebui să se împuște? Ar trebui să-l împuște pe Sebastian. Se învârti, să măsoare lungimea sălii de bal. Oglinda înaltă de perete, așezată între două ferestre, reflecta imaginea unei Medee chinuite, uimitoare între statuile de marmură palide, nepăsătoare ale zeilor.

„Dumnezeu ți-a dat un creier, copilă. Folosește-l.“

Tatăl ei. El simțise pentru prima dată pasiunile nesăbuite care zăceau sub calmul ei, el o îndemnase să se controleze, asigurând-o că putea găsi o ieșire din orice dilemă. Dar creierul ei nu era bun pentru această agonie amară, pentru acest dor de nesuportat după ceva ce nu avea să aibă niciodată. Se uită în jos, la arma din mână, știind că nu o putea folosi.

Totuși, nu putea nici să rămână la Lindentree. Refuza să stea sub acea pergolă cu flori și să privească în timp ce Sebastian își transforma viața în cenușă. Ea avea să meargă la etaj, să-și împacheteze cufărul și, în liniște, să ia următoarea diligență spre Londra.

Hotărârea asta nu îi aduse liniștea. Încă simțea nevoia să spargă ceva. Deschise brusc ușile de la terasă. O mască stacojie de prost gust o zbughi deodată, prinsă de degetele vântului. Vocea ieși din umbră, tonurile ei ascuțite înmuiate de compasiune.

– Unde-ți e costumul fermecător, Prudence? Te-ai simțit obligată să îl returnezi proprietarului de drept?

Ea se întoarse încet, privind în gol când bărbatul întinse mâna și desfăcu, ușor, pistolul lui Sebastian dintre degetele ei fără vlagă.

Mascarada luase sfârșit.

Capitolul 16



Jamie urcă, balansându-se, pe spalier. Ceața făcea ca fierul să fie alunecos, și, când ajunse la rama ferestrei, îi alunecă piciorul. Se duse în jos, zgâriindu-se la un genunchi. Înjurând printre dinți, porni din nou.

Un antebraț muscular îl prinse de gât.

Jamie se sufocă. Dădu din picioare în aer. Noaptea se făcu cenușie înainte ca un vâl de negru translucid să-i coboare pe ochi. Căldură îi umplu urechile, vuind ca marea care se lovește de niște stânci îndepărtate. Scotoci cu mâna în ciorapi, încercând să apuce cu degetele mânerul de la *skean dhu*. Antebrațul îi apăsă traheea, și aerul prețios care îi alimenta mâna fu oprit brusc.

Iarba udă îi amortiză căderea. Prin vuietul din urechi, el tot auzea cuvintele: „A ajuns la tine, nu-i așa? Naiba să-i ia sufletul lui întunecat! A ajuns la tine. Răspunde-mi, la naiba!“

Niște mâini puternice îl apucară de umeri. Când capul lui se izbi de peluză, Jamie se simți recunoscător că iarba fusese înmuiată de ploaia mohorâtă. Văzu, ca prin ceață, niște trăsături frumoase contorsionate de furie, niște ochi întunecați într-o acuză tulbură.

Temându-se că Sebastian l-ar putea ucide înainte de a reuși să bâiguie o explicație, Jamie folosi singura armă pe care o avea. Deschise gura și scoase un țipăt tăios. Chiar și în furia lui, Sebastian tresări. Fu nevoit să-l oprească pe Jamie, care tremura, și să-i pună o mână la gură înainte ca întreaga gospodărie de la Lindentree să coboare pe capul lor.

Se așeză peste Jamie, ca să nu se mai zvârcolească.

– Cât de mult ți-a oferit ticălosul?

Jamie mormăi un răspuns neclar. Sebastian ridică mâna, ca el să poată repeta.

– O mie de lire.

În privirea lui Sebastian se citi o uimire îngrozită.

– Dumnezeule! Știu oameni care și-ar ucide propriile mame pentru cincizeci de lire. Jamie îl prinse, speriat, pe Sebastian de antebrațe.

– Ascultă-mă. N-am venit să o omor pe fată. Am venit să o avertizez. Am încercat să o văd astăzi, dar majordomul ăla cu față de pește mi-a tot spus că e închisă în camera ei, fiindcă o doare capul.

Sebastian își miji ochii, căzut pe gânduri. Acea parte din povestea lui Jamie era adevărată. Propriile încercări repetate de a-i înapoia ochelarii lui Prudence își găsiseră drept răspuns o tăcere glacială, din spatele unei uși încuiate. La mijlocul dimineții,

el îi dăduse ochelarii lui Old Fish, născocind o poveste cum că îi găsisese în bibliotecă.

Jamie se agita neliniștit.

– O să ai de dat niște explicații când doamna aia drăguță a ta te va prinde rostogolindu-te pe peluză cu birjarul.

Sebastian îi dădu drumul, și amândoi se ridicară, respirând cu greu. Sebastian își frecă o pată de iarbă de pe kiltul lui, măn-jindu-și din neatenție și tartanul.

– Nu se va opri, nu-i așa? întrebă el. Vocea lui era ciudat de distantă. Nici măcar dacă voi deveni rege peste toată Anglia. Locul ăla prețios în Camera Comunelor înseamnă mai mult pentru el decât viața ei. Chiar își dorește să o vadă moartă.

Jamie se mișcă cu greu.

– Ce ai de gând să faci?

Sebastian scoase un pistol și verifică, cu o eficiență detașată, dacă era încărcat.

– Orice e necesar.

Iarba udă se simți, dintr-odată, mai rece, iar Jamie începu să dărdăie.

Sebastian se uită la el, văzându-l, cu adevărat, pentru prima dată. Îl prinse cu putere de cot.

– Să ai lucrurile împachetate și să fii gata de plecare până când mă întorc.

Privirea i se înmuie când se uită în sus, spre sticla simplă, stră-lucitoare, din fereastra lui Prudence.

– Du-te la ea. Spune-i să-și împacheteze repede lucrurile și să fie gata de plecare.

Chipul hâd al lui Jamie fu despicat de un rânjă. Sebastian se ridică, îndesându-și pistolul înapoi la centură.

– Dacă nu mă întorc până la miezul nopții, ia-o și du-te fără mine. Ea nu va fi în siguranță aici. Să nu ai încredere în nimeni, în afară de Tiny. Se opri. Și spune-i că o iubesc.

– Bine, așa o să fac. Să nu zică nimeni că nu te poți baza pe Jamie Graham.

Sebastian îi atinse, scurt, un umăr osos, apoi se strecură, în fugă, spre grajduri. Jamie îl urmări până când dispăru în ceață, apoi se întoarse să urce spalielul cel buclucaș. Faptul că avea un scop îi ascuți reflexele, și reuși să urce fără incidente. Ținându-și echilibrul, bătu la fereastră cu unghiile lui murdare. În cameră era

întuneric. Când bătu a doua oară, chiar mai puternic, fără a obține un răspuns, se împinse în geam. Fereastra nu era zăvorâtă. Se deschise fără nici un sunet. Jamie își trecu picioarele peste pervaz și intră în cameră.

– Pru? șopti el.

Îl întâmpină tăcerea. Privirea lui se obișnuie cu rapiditatea cui-va care petrecuse o mare parte a vieții în întuneric. Îl trecu un fior. Camera era goală. Peria și oglinda lui Prudence erau așezate cu o simetrie precisă pe măsuta de toaletă. Patul cel mic era nederanjat. Camera arăta de parcă nu stătuse nimeni în ea de mult timp. Jamie aproape că țipă când ceva păros se frecă de glezna lui.

Ridică pisoii, aducându-l la nivelul ochilor.

– Eu mănânc micuți ca tine la micul dejun, știi. Nu-mi plac.

Pisoii nu se arată intimidat. Urcă cu lăbuțele pe umărul lui Jamie și își ascunse nasul în părul lui încâlcit. Jamie cercetă camera goală, clătănând din cap.

– Nu-mi place nici treaba asta. Nici măcar un pic.

Ceața se ridica precum niște panglici din pământul care se răcea. Sebastian trase hățurile de la gâtul murgului, conducându-l grăbit prin pădurea deasă. Un mănunchi de frunze ude îl lovi peste față, și apa rece i se prelinse pe gât în jos. Își strânse mai tare tartanul în jurul gâtului. Pistolul de la centură îi atârna greu. Își dădu jos masca. În seara aceea, Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian, avea să facă ultima lui călătorie.

Evită o ramură lucioasă, mintea lui gonind în timp odată cu tropăitului copitelor calului. Venise vremea să o termine cu D'Artan. Nu așa ar fi ales el să se întâmple, dar bătrânul viclean nu îi dăduse de ales. Din senin, Sebastian își aminti de prima clipă când îl văzuse pe bunicul lui.

Lumina soarelui se revărsa prin fereastra cu gratii de fier a celei jezoase de la Jedburgh, reflectându-se din brocartul auriu al redingotei lui D'Artan. Se aplecase peste Sebastian cu un murmur de volane și dantelă. „Miroase ca o femeie“, se gândise Sebastian. D'Artan îi prinsese bărbia cu două degete, de parcă nu voia să-și murdărească mâinile. Înclinase fața lui Sebastian spre a lui, fără pic de efort, pentru că, sub pielea fragilă și albă a degetelor lui era numai fibră. Gura lui Sebastian se strânsese într-o linie

de răzvrătit, ca să-și ascundă teama. Urma să fie spânzurat. Au-zise gărzile râzând pe seama legii infame de la Jedburgh – mai întâi să execute răufăcătorul, apoi să-l judece.

O teamă profundă îl cuprinsese atunci când întâlnise privirea bătrânului.

– Ochii lui Michelline a mea. Fiica mea ți-a dat ochii ei.

Numele mamei lui pronunțat în limba ei. Sebastian nu mai auzise limba franceză de când murise ea. Notele melodioase se revărsau asupra lui ca mierea. Abia mult mai târziu el descoperise că mierea era pângărită, ca orice altceva care avea legătură cu bunicul lui.

D'Artan îl familiarizase cu tot ce însemna civilizație – o ispită impetuoasă, dulce-amăruie. Amintirile îl copleșeau pe Sebastian. Cum se cufundase până la bărbie la prima lui baie fierbinte. Cum fumase primul trabuc. Gustul întunecat, amar, de coniac pe limba lui. Prima lui femeie. Lisette fusese atât de curată și mirosea atât de dulce, încât el crezuse că era o prințesă. Numai după ce omorâse un om în duel apărând onoarea ei, Sebastian descoperise că era o prostituată, o simplă parodie a ceea ce pretindea a fi – o mască goală, ca tot ce îi oferise D'Artan.

După prima femeie, venise eleganța lustruită a primului set de pistoale și întoarcerea celor doi bărbați în Scoția. Sarcina lui era destul de simplă. Să-i jefuiască pe englezi. Să umple cuferele bunicului său cu îndeajuns de mult aur pentru ca acesta să-și permită să trimită pe mare praf de pușcă și arme revoluționarilor din Franța. Sebastian era doar o muscă amărâtă care bâzâia de-a lungul graniței scoțiene, distrăgând atenția Angliei de la Franța și de la revoluția iminentă. D'Artan găsea cariera lui de hoț la drumul mare drept o glumă uriașă pe seama englezilor. Bătrânul trăia pentru ziua iminentă în care avea să înceapă războiul cu Marea Britanie.

După revoluție, rețeaua de intrigi a lui D'Artan alunecase, precum o frânghie, în jurul gâtului lui Sebastian. Mereu în fața lui, ca o momeală eficientă, atârna speranța de a reveni în munții Scoției, de a lua înapoi de la MacKay castelul Dunkirk. Dar, cu cât se agita mai mult, cu atât funia devenea mai strânsă.

Sebastian îndrumă calul printr-o râpă, unde ploaia umflase un șuvoi de apă transformându-l într-un pâraiaș puțin adânc, dar

învolverat. Ieși pe o cărare îngustă și îndrăzni să lovească animalul cu piciorul ca să pornească la galop. Bucăți de noroi zburau de pe copitele murgului. Luna trăgea cu ochiul printre norii grăbiți, trimițându-și razele peste copacii tot mai rari.

Lumina lunii pudra cu argint frunzele umede. Cândva, Sebastian ar fi blestemat ploaia. Acum, el inspira profund, savurând un parfum curat și proaspăt, ca Prudence. Pulsul i se accelera la gândul de a o ține din nou în brațe. Avea să o aducă într-un loc precum acesta. Să o întindă pe o coastă cețoasă de deal și să lase ploaia iertătoare să le spele pielea. Apoi aveau să plece, să îi construiască o casă. Nu un castel vechi, prin care suflă vântul, cocoțat într-un loc uitat de lume, ci o căsuță frumoasă, la țară, lângă apele albastre ale unui lac. În zilele însorite, aveau să stea afară și să se uite la copiii lor cum se rostogolesc prin iarbă.

La naiba cu Dunkirk și cu MacKay!

O umbră încețoșă lumina lunii. Sebastian zări, cu coada ochiului, mișcarea aproape imperceptibilă. Ar fi putut fi un liliac trecând repede printre copaci sau o frunză răsucindu-se și căzând, dar instinctele lui Sebastian erau ascuțite precum lama unui brici. Își înfipse călcâiele de-o parte și de alta a murgului când tufișurile explodară într-o învâlmășeală de picături argintii și cai opintiți. Trei siluete întunecate se grăbiră înspre el.

Sebastian se lăsă jos, peste grumazul calului său. Coama aspră îi aduse lacrimi în ochi în timp ce porni în jos pe cărarea îngustă.

D'Artan.

Furia îi încețoșă vederea. Încă o dată, bătrânul îl atrăsese într-o ambuscadă. Era el atât de al naibii de previzibil? Își trase un pistol de la centură, ridică piedica și se întoarse să tragă.

Frânghia întinsă peste drum îl lovi direct în piept. Arma lui explodă cu un vuiet zguduitor, întipărindu-i un arc de lumină pe pupile. Căzu de pe cal, zborul lui terminându-se cu bufnitura ușoară a unei pietre care îl lovi în spatele capului.

Noroiul amortiză lovitura. O crenguță îl înțepă în coapsă. Probabil nu murise, se gândi el. Dar membrele lui erau întinse într-o baltă neprietenosă. Glezna la care fusese rănit de mult îi zvâcnea. Stătu întins acolo, fără a putea opri ceața care se învoldura în jurul lui să i se strecoare în cap. Îl cuprinse o oboseală

confortabilă. Norii se repezeau peste luna palidă, în timp ce el aștepta ca unul dintre oamenii lui D'Artan să-l lovească în cap.

Un cal necheză când o pereche de cizme lovi pământul. Lumina lunii se năpusti în jos, spre el. Sebastian clipi și se concentrează asupra unei fețe plăcute încrețite într-o mască de îngrijorare.

– Îmi pare tare rău, bătrâne.

Degetele lungi, aristocratice, îi cercetară partea din spate a capului, de unde se retraseră pătate cu sânge.

– Mă tem că o să ai o durere cumplită de cap de dimineață.

– Tugbert, șopti Sebastian.

Genele lui căzură grele, lăsând să-l cuprindă uitarea milostivă adusă de degetele reci ale ceții.

Capitolul 17



Sebastian simți o durere în gleznă când fu condus afară din celula umedă. Funia care îi lega mâinile la spate îi freca pielea rănită. Maxilarul îl irita. Simțea nevoia să-și scarpine barba care începuse să-i crească și se gândi, cu un oarecare amuzament, că devenise tare civilizat de ajunsese să-l deranjeze așa ceva. În gură simțea un gust de parcă ar fi mestecat cuie ruginite, și capul, care îi zvâcnea, îi părea umplut cu vată.

Când ajunseră la dâra de lumină de la capătul coridorului îngust, Tugbert îl îmbrânci în mod voit. Sebastian se împiedică și se răsuci, ajungând la capătul răbdării lui îndoielnice. Privirea lui feroce fu de-ajuns pentru a-l face pe Tugbert să se dea înapoi, cu sau fără funie.

Apoi ochii șerifului se luminară de un amuzament compătimitor ca reacție la ceva din spatele lui.

Sebastian se întoarse încet. Încăperea mică, plină de praf, părea mai mare decât era, din cauză că nu avea nimic în ea. Zorile umede se strecurau prin fereastră. O clipă îndelungată, singurul sunet fu șuieratul și sfârâitul unei lumânări de seu care se îneca în propria grăsime.

Sebastian inspiră sonor când bănuiala neplăcută pe care o alungase undeva în străfundurile capului ce-i zvâcnea de durere deveni o certitudine glacială.

Prudence stătea pe un scaun rustic, cu spătar din nuiele, la fel de aranjată și de cuviincioasă de parcă ar fi stat cocoțată pe un scaun în stil Hepplewhite, la ceai, într-un salon din Edinburgh. Ținuta îi era impecabilă, cu mâinile înmănușate așezate, cu sfială, în poală. O rochie de culoarea lavandei, din mătase marmorată, îi dădea pielii ei albe impresia de perfecțiune. Părul îi era prins în coc și lipit de oasele delicate ale capului cu o bonetă lucioasă. Nici măcar o șuviță nu era ieșită de la locul ei.

Prudence ridică privirea. Lumina se reflecta din sticla ochelarelor ei, făcând să nu i se vadă ochii. Sebastian începu să tremure. Râsul lui aspru răsună strident în tăcerea aceea.

– Am fost un prost că am avut încredere în tine, nu-i așa?

– Nu mi-ai lăsat altă opțiune.

Vocea ei era calmă, hotărâtă.

– Ai jurat.

– Nu mi-am încălcat jurământul. Nu i-am spus Triciei nimic.

Sebastian zâmbi răutăcios.

– Bineînțeles că nu ți-ai încălcat jurământul. Ești o femeie respectabilă.

Din senin, se repezi spre ea, nefiind nici el sigur de ceea ce ar fi putut face dacă ar fi reușit să o atingă. Tugbert îl prinse cu amândouă brațele și-l trase înapoi. Prudence ridică o mână acoperită de o mănușă albă. În ciuda vocii ei echilibrate, mâna îi tremura.

– Arlo, te rog. E în regulă. Poți să-i dai drumul.

– Nu cred că ar fi cel mai înțelept...

Sebastian se răsuci și se depărtă de el.

– Ai auzit-o pe domnișoara Walker, Arlo. Nu o pot sugruma pe doamna aceasta cu mâinile legate.

Șeriful se dădu înapoi să se sprijine de peretele de lângă ușă, cu brațele încrucișate și privirea precaută. Sebastian păși dintr-o parte în alta a încăperii, dezmoțindu-și picioarele.

– De ce, Prudence?

Ea inspiră adânc.

– Ar fi fost greșit să te însori cu Tricia. Nu o iubești.

Sebastian lovi cu piciorul într-un scaun. Acesta se izbi de perete și se dezmembră. Apoi se întoarse spre ea, dezlănțuindu-și furia.

– Ești atât de disperată după un bărbat, încât accepți și unul în ștreang?

Tugbert se încordă. Prudence înclină capul. O roșeață abia vizibilă i se strecură în sus, pe linia curbată, seducătoare a gâtului.

– Nu am putut să te las să te căsătorești cu ea, zise Prudence. Nu vezi? Am fi fost cu toții distruși în cele din urmă.

– Deci preferi să mă vezi mort?

Ea clătină din cap.

– Nu vei fi spânzurat. Nu vei fi nici măcar dus la judecată.

Sarcasmul îi intensifică accentul.

– Cum ai reușit să faci asta? Te-ai oferit să ții în ordine registrele regelui?

Prudence se uită, în treacăt, spre Tugbert. Privirea lui Sebastian oscilă între cei doi, apoi gura lui făcu o grimasă, zâmbetul lui fiind o armă de un dispreț inconfundabil.

– Deci voi doi ați aranjat totul. Cât de confortabil! Poate vă veți boteza primul copil după mine.

Tugbert făcu un pas înainte.

– Dacă ai ști numai câtă suferință i-au produs tertipurile tale acestei tinere femei de bună-credință...

– Arlo! Ai promis.

Vocea lui Prudence fu marcată de o notă de panică. Sebastian zări ceva dincolo de expresia ei rece – teamă și înflăcărare.

– Dacă nu aș fi un domn... Tugbert lăsă cuvintele să plutească între ei. Părul lui cenușiu era prins într-o coadă elegantă, la ceafă. Fără perucă, nu arăta chiar așa tare a filfizon. Trebuie să pleci din Northumberland, Kerr, și să te întorci în Scoția. Dacă te voi prinde iar în apropiere de granița englezească, din nou, *chiar* te voi spânzura. Se opri. Cu plăcere.

Sebastian merse la fereastră și privi orbește la rugina care se desprinsese de pe barele de fier și căzuse pe pervazul ferestrei.

Un moment mai târziu, i se adresă lui Tugbert, dar îi aruncă o privire periculoasă lui Prudence:

– Lasă-mă o clipă singur cu ea.

– Aș spune că nu, domnule. Dacă crezi că sunt suficient de nebun să...

– Fă cum spune. Vocea lui Prudence avea o notă domoală de poruncă. Te rog.

Tugbert pufni indignat.

– Foarte bine, atunci. Voi fi în fața ușii. *Exact* în fața ușii.

Sebastian îl urmări ieșind, amuzându-se în sinea lui.

– L-ai făcut să danseze ca o marionetă. Tricia ar fi mândră de tine.

Sebastian se așeză direct în fața ei. Prudence se agită, cu mânușile ei moi, ca de copil.

– Uită-te la mine!

Ea își ridică privirea fără nici o tragere de inimă.

– Ți-am spus să te uiți la mine, repetă el, cererea lui răspicată fiind mai eficientă decât un urlet.

Prudence se opri o clipă, apoi își dădu jos ochelarii și îi strecură în buzunar. Își înclină capul pe spate și îl analiză prin perdeaua groasă a genelor ei. Sebastian își încleștă maxilarul.

– Crezi că vei uita, Prudence? Când vei sta singură în nopțile alea reci de iarnă care vor veni, crezi că vei uita cum te-am sărutat, cum te-am atins? Când ea își coborî privirea, el se ghemui în fața ei, însă ea se întoarse într-o parte. Nu mă vei uita. Te asigur. Te voi bântui pentru tot restul vieții tale singuraticice, nefericite. Chiar dacă te căsătorești cu Tugbert și vine în patul tău, roșind în cămașa lui de noapte până în pământ, pe cine crezi că vei vedea când vei închide ochii? Nu pe el. Pe mine.

– Încetează! Nu înțelegi.

Buzele lui se arcuiră într-o umbră a zâmbetului lui delicat.

– Eu înțeleg un lucru. Am fost un prost că te-am lăsat să pleci din patul meu. Poate te-ai fi gândit de două ori înainte de a-l trăda pe tatăl copilului tău. Se aplecă spre ea, ducându-și gura lângă urechea ei. Nu-mi sta în cale, Prudence Walker. Eu nu voi mai face aceeași greșală. Îți promit.

Se întoarse, mândru, spre perete, refuzând să se uite la ea. Ea se ridică, cu coloana vertebrală dreaptă ca un vâtrai. Mersul îi rămase sigur doar până când ajunse la ușă. El se întoarse și, o clipă înnebunitoare, crezu că ea avea să se prăbușească. Nu ar fi prins-o.

Cu toate acestea, Prudence își reveni, legănându-se scurt. Parful obsedant de caprifoi îi gădila nările când Prudence trecu pe lângă el.

Sebastian își ținu ochii strâns închiși, hotărât să nu-l lase pe Tugbert să îl vadă plângând.

Prudence trecu pe lângă Arlo fără să-l bage în seamă. Expresia ei îl făcu pe acesta să nu o oprească. Își ridică fustele cu mâinile înmănușate și porni pe drumul plin de noroi spre Lindentree.

Vântul cald îi ardea ochii uscați. Spre est, dungi în nuanțele piersicii brăzdau cenușiul estompat. Se anunța o zi frumoasă – o zi minunată pentru o nuntă. Prudence călcă într-o adâncitură a drumului. Nu se uită înapoi spre închisoare să vadă dacă cineva o observase poticnindu-se, dar, în schimb, grăbi pasul. Trebuia să se întoarcă la Lindentree. Era nevoie de ea acolo, pentru că trebuia să domolească furia mătușii ei când aceasta avea să descopere că mirele fugise. Tricia se baza pe ea. Ea trebuia să fie puternică. Nu își putea permite să se lase pradă propriilor isterii.

O durere tăioasă o lovi în cap. Își duse repede degetele la tâmplă.

„Încetează cu grimasele, dragă. Nu întinerești.” Ecourile cloncanitului Triciei fură acoperite de țipătul unei gaițe din apropiere.

Prudence își lăsă jos fustele și o rupse la fugă.

„Primul lucru necesar va fi să înveți cum să lupți necinstit. Sebastian nu a cunoscut vreodată altă cale...”

Jamie plecase probabil de mult. Sebastian nu avea să se întoarcă de la plimbarea lui nocturnă, iar Jamie era prea isteț ca să nu-și dea seama că era ceva în neregulă. Noroiul îi stropi fustele când își târșai tivul, neatentă, printr-o baltă.

„Nu mă vei uita.” Vocea lui Sebastian răsună, nechemată, în creierul ei. „Îți jur. Te voi bântui pentru tot restul vieții tale singuratic, nefericite.”

Își înfipse mâna în păr, trăgând de agrafe, într-o încercare zadarnică de a atenua durerea. Părul i se lăsă peste față, și singura realitate deveni zgomotul înfundat al unui picior în fața celui alt și sunetul aspru al respirației ei.

Ocoli ghereta de la intrare și fugi de-a lungul pajiștii, ignorând privirile curioase ale păunilor somnoroși. Își sprijini capul între

palme, disperată să reducă la tăcere cercul acuzator de voci care îi răsunau, strident, în minte. Picioarele îi alunecară pe iarbă și căzu pe burtă. Ochelarii din buzunar o împunseră în coapsă.

Rămase mult timp întinsă, cu ochii strâns închiși, smulgând cu degetele smocuri de iarbă și pământ umed. Dacă ar mai fi rămas în închisoare încă un minut, ar fi fost în genunchi la picioarele lui Sebastian, implorându-l să înțeleagă, rugându-l fierbinte să o ia cu el.

– Oh, Sebastian, de ce m-ai obligat să fac asta? șopti ea. Te urăsc.

Dar, în timp ce boteza iarbă cu lacrimile ei amare, și-ar fi dat respirația ei stinsă ca el să o țină în brațe pentru ultima dată.

Prudence își plimbă degetele prin apa izvorului, despărțind frunzele moarte, apoi privindu-le cum pluteau, din nou, împreună. Frunzele din copaci se lăsau duse de vânt în roiuri apatice de roșu și galben. Pentru ea, grădina era un refugiu plăcut. Ochelarii ei distruși erau așezați pe măsuta de toaletă. Noua pereche nu ajunsese încă de la Londra. Nu-i păsa. Lumea arăta mai bine fără ei.

O rafală rece de vânt de octombrie prinse frunzele într-o învolburare înainte de a le împrăștia peste tot pe terasă. Prudence strânse și mai mult șalul în jurul ei și se plimbă pe lângă un Apollo care privea galeș. Tunica lui sumară cădea peste masculinitatea exacerbată a siluetei sale din marmură. Un păianjen gras și păros îi țesea o plasă între genunchi.

Prudence se cutremură, incapabilă să-și alunge viziunea înfricoșătoare cu ea și mătușa Tricia, care aveau să îmbătrânească singure acolo, plimbându-se braț la braț, prin grădină, până când pânzele de păianjen aveau să le acopere părul cărunt.

Tricia apără ca o fantomă în pragul ușii.

– E un bărbat aici care vrea să te vadă, spuse ea cu voce groasă.

Spre disperarea lui Prudence, mătușa ei acceptase dispariția logodnicului ei chipeș mai greu decât moartea – convenabilă – a celor șapte soți pe care îi avusese până atunci. Tricia avea ochii roșii, nasul lucios, peruca pusă strâmb și arăta neîngrijită. Era

doar imaginația vinovată a lui Prudence sau în ochii mătușii ei mocnea o acuzație nerostită?

– Dacă e, din nou, viconte, zise ea, spune-i că poate veni mâine. Dacă e Sir Arlo, spune-i că nu mă simt bine.

Nu dorea să discute despre chimie cu francezul acela insistent. Iar Sir Arlo, nu din vina lui, doar îi amintea de cărarea sumbră pe care aproape că o luase în cel mai întunecat moment al vieții ei.

– Este viconte, zise Tricia, dar e însoțit de un bărbat care spune că are de discutat niște treburi cu tine.

Prudence se încruntă.

– Cu mine? Cine ar avea de discutat cu mine?

– De unde să știu eu? I-am spus că eu sunt stăpâna de la Lindentree, dar el insistă să te întâlnească. Ea pufni. E un pic încrezut, crede-mă pe cuvânt.

Prudence o urmă pe Tricia fără tragere de inimă. După vântul proaspăt de toamnă, casa avea un miros stătut și închis. În ultimele săptămâni, Prudence abia suportase să stea înăuntru. Casa era o cochilie goală. Nu o putea lua pe vreun coridor fără să se aștepte să audă un hohot de râs cald, masculin sau zgomotul elegant al bastonului pe parchet. În timp ce Tricia înainta pe culoar spre salon, Prudence oftă, mulțumită că mătușa ei nu îi invitase pe oaspeți în bibliotecă. Fusese acolo o singură dată în ultimele două luni. Parfumul persistent de fum de trabuc o făcuse să iasă în grădină, reținându-și cu greu lacrimile.

D'Artan și însoțitorul lui se ridicară când ele intrară în salon. Străinul ar fi părut în largul lui într-un salon de cu un secol în urmă. Dantela i se revărsa la mâneci și pe sub gulerul redingotei, iar pudra îi zbură din peruca lui atent lucrată în timp ce se aplecă peste mâna lui Prudence cu o reverență politicoasă.

– Domnișoara Walker, presupun?

Prudence își înăbuși un strănut înainte ca el să se poată îndrepta de spate.

– Eu sunt.

Viconte îi aruncă Triciei o privire tăioasă. O urmă a vechii ei îmbufnări îi strânse buzele în vreme ce ieșea repede, supusă din salon. Zgomotul pașilor ei se opri chiar de partea cealaltă a ușii.

D'Artan ridică mâna lui Prudence și o duse la buze.

– Minunată, ca întotdeauna.

Când tovarășul lui se trânti înapoi pe un scaun Sheraton, picioarele delicate ale scaunului se balansară periculos. D'Artan îl prezentă, dar Prudence era prea interesată să vadă dacă scaunul fragil avea să îi susțină corpul voluminos ca să mai acorde atenție numelui lui. Nu era sigură dacă se numea Lord Pettiwiggle sau Periwinkle¹. D'Artan se lăsă pe canapea, radiind de bucurie, ca o pisică mulțumită.

Celălalt bărbat deschise o tabacheră din argint și își îndesă niște tabac pe nas. D'Artan luă cât un vârf de cuțit, iar Prudence se gândi, o clipă, că bărbatul acela avea să-i ofere și ei, dar acesta se abținu. Cutia dispăru în faldurile voluminoase ale hainei lui.

Când el se așeză la loc, scaunul scârțâi.

– Sunt aici în numele lui George al III-lea, regele Angliei. Vocea lui răsună ca și cum și-ar fi petrecut toată viața spunând lucruri importante.

– Regele? repetă ea. Ce treabă ar putea avea regele cu mine?

– O petiție pe care tatăl dumneavoastră i-a adresat-o a ajuns, de curând, în atenția regelui.

Fără să se poată abține, lui Prudence îi scăpă un hohot de râs nepotrivit unei doamne.

– Este un pic cam târziu, nu credeți? Tatăl meu e mort de aproape opt ani.

D'Artan se aplecă în față, încrucișându-și picioarele.

– Sunt sigur că știi, draga mea, că regele nu s-a simțit bine foarte mult timp.

„E nebun de legat”, se gândi ea necruțătoare.

– Am încercat să dăm de tatăl dumitale de îndată ce regele i-a analizat petiția. Lord Pettiwiggle-Periwinkle clătina din cap cu tristețe. O circumstanță regretabilă și tragică. Am aflat de locuința temporară din Londra, dar am descoperit că plecase-răți deja. Misivele pe care le-am trimis la Lindentree au rămas fără vreun răspuns.

– Dar eu niciodată...

¹ Joc de cuvinte pornind de la semnificație verbului *to wiggle*, care înseamnă „a se împietici, a se clătina pe picioare” și cuvântul *periwinkle*, care desemnează mai multe specii de melci. (n.red.)

El continuă pe un ton muștrător de parcă Prudence n-ar fi spus nimic. Ceea ce avea el de transmis era, evident, mult mai important decât orice ar fi putut ea comenta.

– Unul dintre agenții noștri a fost trimis aici în urmă cu câteva luni, doar pentru a fi informat de către o creatură extrem de vulgară că ați emigrat în Pomerania, unde ați și murit, ulterior. Agentul meu a fost nevoit să fugă de pe proprietatea aceasta pentru că acel *enfant terrible* a început să tragă cu săgeți în trăsura. Când anchetele noastre din Pomerania nu au dat nici un rezultat...

„Jamie.” Prudence își plecă privirea, reprimându-și un zâmbet. Un val de nostalgie îi încețoșă vederea.

– Am decis să investighez eu însumi problema. Regele este de-a dreptul consternat de timpul care s-a scurs. El și prim-ministrul au luat măsuri extraordinare pentru a remedia implicarea lor în această chestiune tristă.

Căută în haină și scoase un plic catifelat. Prudence recunoscuse sigiliul regal și se lăsă pe spate în scaun, pregătindu-se să citească un mesaj formal de condoleanțe, lung și plictisitor.

– Regele nu are nici o îndoială că tatăl dumitale a desfășurat o muncă științifică remarcabilă și ar fi fost de mare folos pentru Coroană dacă ar fi trăit.

Ea murmură aprobator. Bărbatul își dresе vocea.

– Așadar, cu mare plăcere și cu aprobarea regelui, doresc să vă ofer, domnișoară Prudence Walker, singura descendentă directă a lui Livingston Walker, acest brevet de noblețe. De acum înainte veți fi cunoscută drept prima ducesă de Winton numită.

De cealaltă parte a ușii fu iute înăbușit un țipăt strident, șocat.

Bărbatul continuă:

– Prietenul drag al mătușii dumneavoastră, viconte, a reușit recent să îl convingă pe rege că titlul nu are decât valoarea unei hârtii dacă nu este însoțit și de unele compensații financiare.

D'Artan se întinse și o bătu ușor pe mână. Prudence era prea uluită pentru a se împotrivi.

– După cum sigur v-a informat, continuă bărbatul, viconte, manifestă interese similare cu ale dumneavoastră în laboratorul său din Edinburgh. Regele crede că un schimb de informații între domniile voastre în ceea ce privește cercetarea substanțelor

explozive, începută de tatăl dumitale, ar putea fi de folos întregii Anglii. Așadar, pentru acest serviciu adus Coroanei, el a decis să vă dăruiască o pensie anuală de zece mii de lire sterline.

Prudence rămase încrămențită.

– Să înțeleg, întrebă ea cu o voce înceată, că acum sunt ducesă?

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, D'Artan spuse mîeros:

– O ducesă cu o avere moderată, draga mea. Cu un aer ceremonios, el căzu într-un genunchi și îi îndoi degetele în mâna lui rece. Alteță.

Tricia nu putu rezista să nu-și vâre capul pe ușă ca reacție la un sunet pe care nu îl mai auzise de mai bine de două luni – note bogate, catifelte ale râsului lui Prudence. Prudence se lăsă înapoi pe scaunul ei, ducându-și mâna la gură. Atât D'Artan, cât și Lord Pettiwiggle-Periwinkle se uitau la ea de parcă ar fi luat-o pe urmele bătrânului rege George. Dar ea nu își mai putea opri hohotele dezlănțuite de râs, la fel cum nu își putea opri lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

Partea a doua

*Cu inima ușoară un trandafir am dezrobit
Din tufa lui cu țepi.
Dar iubita mea l-a luat după ce m-a amăgit,
Lăsându-mi țepii.*

Robert Burns
1791

Capitolul 18



Edinburgh, Scoția, 1792

Ducesa de Winton stătea la fereastra cu menouri, urmărind ploaia care șiroia în jos, pe geamurile strălucitoare. Aburul se ridica ademenitor din paharul mic aflat în mână ei, iar căldura se răspândea din șemineul de marmură, însă cu toate astea ea tremura. Frigul venea de undeva din adâncul ei. Luă o înghițitură din lichiorul încălzit. Licoarea îi alunecă pe gât, ca o alinare întunecată și amară precum noaptea de la fereastră.

Felinarele de pe stradă proiectau halouri cețoase pe caldarâmul ud din Charlotte Square. Ai fi zis că străzile ca un furnicar din partea veche a orașului Edinburgh se aflau la o galaxie depărtare de această simetrie elegantă a parcului și a aleilor, botezată Noul Edinburgh. Porți din fier forjat și statui reprezentând lei cu colții dezveliți păzeau rândurile ordonate de case din cărămidă. De cealaltă parte a parcului, luminile de la alte conace făceau cu ochiul asemenea unor stele îndepărtate. O trăsură trecu, lucind, în tropotele cailor. Un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă de lână mergea grăbit pe alee, cu umerii aplecați, apărându-se de ploaia rece. Prudence se întreba dacă Sebastian era afară pe undeva, înfrigurat, ud și singur.

Închise ochii, îmbătată de amintirea unei nopți furtunoase, când ea și Sebastian se sprijiniseră unul pe altul într-o învălmășeală de noroi, ploaie și frică. Ar fi schimbat tot confortul ei plin de căldură pentru o șansă de a se întoarce la coliba aceea prăfuită și umedă a arendașului și de a începe din nou. Era prea ușor să și-l imagineze pe Sebastian în siguranță, în acest salon confortabil – rezemat de pian cu o eleganță nepăsătoare; agățându-se de brațul Triciei cu acele degete lungi, elegante – soțul iubitor model, în timp ce îi făcea cu ochiul lui Devony.

Prudence deschise ochii. Își țuguie buzele. Sebastian își făcuse alegerile. Iar ea, de asemenea. Ochii unei străine străluciră privind-o dinspre geamul întunecat.

Cine era femeia coafată elegant care stătea la fereastră? se întrebă ea. Într-o cameră care vuia și fremăta de râsetele oamenilor, Prudence se simțea complet singură cu femeia care alegea să devină. Se înfășurase într-o armură din dantelă și mătase, moale precum catifeaua și grea ca oțelul, îngropând-o pe fata ciudată, visătoare, care îndrăznise să-și ofere inima lui Sebastian Kerr. Pielea ei era de porțelan, inima de gheață, și nimeni nu avea să știe sau să-i pese dacă răsul ei ar fi sfârâmat-o într-o mie de bucăți.

O picătură de ploaie alunecă în jos, pe fereastră, ezitând, ca o lacrimă rătăcitoare, pe obrazul ei. Atinse cu degetele sticla rece. Un murmur șoptit îi întrerupse reveria.

– Ce ființă minunată, nu-i așa? Oare de unde a venit?

– Tricia o ascunsese departe, la țară, răspunse o altă voce feminină. Lady Gait jură că este o prințesă habsburgică. Mătușa ei a fost căsătorită odată cu unul dintre prinții lor, să știți.

– Tricia de Peyrelongue a fost căsătorită cu aproape toată lumea, spuse a treia femeie. Ea nu se grăbește să-i urmeze exemplul. A primit trei propuneri de la Crăciun încoace, și le-a refuzat pe toate. Spre marea dezamăgire a mătușii ei, aș putea adăuga. Tricia a avut un adevărat acces de furie, după ultimul refuz. Poate că fata se păstrează și ea pentru un prinț.

– E puțin cam slabă pentru gusturile mele. N-am văzut-o niciodată mâncând. Ai crede că poartă o turnură la rochie.

Prudence încremeni. După trei luni în înalta societate din Edinburgh, ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu șușotelile și privirile insistente, dar acestea încă o tulburau.

Clinchetul paharelor de șampanie fu urmat de șoapte noi, de data asta pe un ton grav și masculin.

– După ce a îndrăznit să polemizeze cu el despre moralitatea poeziei lui, până și Robert Burns este îndrăgostit de ea. Și se spune că bătrânul Romney s-a oferit să o picteze. Pe nimic.

– Pe nimic? Sau cu nimic pe ea? Ar putea fi următoarea lui Emma Hart.

Hohotele de râs încetară când Prudence ieși din alcovul de la fereastră. Își puse ochelarii cu ramă de aur care îi atârnavă de un lanț în jurul gâtului și afișă privirea glacială care îi câștigase porecla de Ducesa Iernii. Observă, cu un amuzament plictisit, că două femei purtau același tip de ochelari. Ochelarii cu sticlă simplă deveniseră la modă de când „ducesa cea tânără și misterioasă” își făcuse debutul în Edinburgh. Faptul că ele o imitau orbește îi provoca repulsie, dar o și fascina.

Sub privirea ei sfidătoare, femeile se îndepărtară, lăsând în urmă izul de mosc al parfumului lor. Fata care subliniase că era prea slabă trecu legănându-și șoldurile plinuțe pe sub fuste. Prudence bănuia că ea nu purta turnură la rochie.

Însoțitorul lor, un tânăr sfios, cu părul lung, neîngrijit, murmură niște scuze și încercă să se strecoare pe lângă ea. Prudence îl chemă, făcând un semn cu degetul ei subțire. Bărbatul făcu o reverență ciudată, trecându-și o mână prin buclele ciufulete.

– Excelență?

– Lord Desmond... Ned. Te numești Ned, nu-i așa?

Tânărul păru absurd de încântat că ea își amintise. Prudence își înfrână o urmă de jenă.

– Așa este, mă cheamă Ned. Cu ce vă pot fi de folos, milady?

Ea se gândi să-i ceară să stea în cap și să țină în echilibru un pahar de vin cu degetele de la picioare, dar trecu repede peste impulsul plin de cruzime. Își odihni degetele pe mâneca de pânză scrobită.

– Aș dori să discut un anumit pariu despre care am auzit aseară, fără să vreau, când vorbeai cu tânărul domn Cotton.

Lord Desmond se înroși frumuseț.

– Cotton este o canalie grosolană. Nu-l luați în seamă.

Își renegă tovarășii din noaptea precedentă încruntându-se la cercul de domni care se sprijineau, alene, de șemineu. Aceștia ridicară paharele cu o precizie comică, pretinzând că nu urmăriseră discuția.

Prudence îl duse departe de întunericul protejat al ferestrei, în lumina care se revărsa din lumânările candelabrului, scânteind pe pereții de damasc în culoarea piersicii.

– Discutați, spuse ea, care din voi ar putea descoperi primul sursa titlului meu de noblețe. Domnul Cotton a sugerat că poate

am prestat unele servicii misterioase pentru rege, cum ar fi să-l împing din calea unui asasin. Dumneata ai afirmat că s-ar putea să fi îndeplinit un alt fel de serviciu pentru regele nostru.

– Dar eu nu aş... niciodată... jur că nu am vrut să...

Prudence ar fi putu jura că brațul tânărului se încălzise sub mână. Îşi ţuuguie buzele într-o încruntare studiată.

– Apoi ai continuat şi ai pariat cu Lord Cotton suma frumuşică de o sută de lire că vei fi primul care îmi va smulge un zâmbet în seara asta.

Ajunseră lângă şemineu. Tinerii îşi îndreptară poziţia, trăgând de lavalieră. Pistruiatul Lord Cotton se foi jucându-se cu o cutie de tabac, din fildeş.

Prudence îl eliberă pe captivul ei linguşitor.

– Îmi pare rău, Lord Desmond, dar îi eşti dator prietenului tău cu o sută de lire.

Cu acele cuvinte, îşi aplecă umerii zvelţi într-o reverenţă şi îi făcu domnului Cotton favoarea unui zâmbet luminos. Ştia – deoarece i se spusese – că zâmbetul ei îi făcea trăsăturile mai fine, fără să risipească uşorul aer de melancolie pe care aceşti bărbaţi-copii păreau să îl găsească atât de irezistibil. Când se întoarse să plece, Ned suspină şi domnul Cotton strigă de bucurie, dându-i o palmă peste spate. Prudence se îndepărtă, simţind intensitatea privirilor lor admirative pe umerii ei goi. O cuprinse o exaltare năvalnică dându-şi seama de puterea pe care o avea asupra lor.

Sebastian îi dăduse acea forţă şi o lăsase acolo, ca un pistol încărcat, pregătit pentru o atingere care nu avea să vină niciodată. Zâmbetul îi păli, complicitate ei la jocurile lor prosteşti lăsându-i un gust amar. Partea mai practică a ei găsea ridicolă atenţia lor. Dar dacă ei alegeau să confunde sarcasmul ei cu inteligenţa, şi melancolia cu sofisticarea, cine era ea să-i înveţe pe ei? Cel puţin ea nu trebuia să pretindă că era proastă. Fetiţa neglijată din interiorul ei se bucura de căldura nestatornică a admiraţiei lor.

Se plimbă printre dansatori, cu ciorapii ei de mătase foşnind ca o şoaptă ce-i mângâia gambele. Dinspre pian se revărsau notele nostalgice ale unei cantate de Bach. Luă încă un pahar de lichior de pe tava purtată de o servitoare şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură, ca şi cum căldura alcoolului ar fi putut dezgheţa gheara

de gheaţă care se strângea în jurul inimii ei. Era aproape februarie, dar părea că primăvara nu avea să vină niciodată.

Îşi aşază paharul gol pe o măsută de lângă perete, tânjind să evadeze. Dar, din cealaltă parte a salonului aglomerat, o opri evantaiul fluturat de Tricia. Aruncând o privire spre rochia împodobită a mătuşii ei, Prudence aproape zâmbi. Crinolinele mai înguste reprezentau singura concesie pe care Tricia o făcea modei mai simple, inspirată de revoluţia franceză. Acum nu mai trebuia să se întoarcă într-o parte pentru a intra într-o încăpăre.

Îi văzu pe cei doi bărbaţi aflaţi de-o parte şi de cealaltă a Triciei, şi oftă. Nu încă un conte bătrân şi gras, se rugă ea. De când Prudence îşi primise moştenirea neconvenţională, Tricia îşi reluasă vechea misiune de a-şi vedea nepoata căsătorită. Prudence nu numai că îi fura ei toată atenţia, ci comisese şi greşeala de neiertat de a o depăşi pe Tricia ca titlu nobiliar.

Viconte D'Artan se foia în jurul Triciei. El fusese cel care aranjase să fie invitate în reşedinţa din oraş a familiei Campbell. Fusese însoţitorul lor permanent încă de la sosire, ajutând-o pe Tricia cu demersurile la avocaţi referitoare la logodnicul ei dispărut, şi chiar tolerându-i pe Boris şi familia Blake drept tovarăşi de călătorie aleşi de Tricia.

Prudence îşi alungă un fior în vreme ce se amesteca în mulţime. Atât în laborator, cât şi în afara lui, viconte mai în vârstă era la fel de grijuliu cu sentimentele ei ca un tată. Fusese extrem de răbdător cu ea, chiar şi atunci când ea refuzase să dezvăluie formula exactă care îl ucisese pe tatăl ei până când cercetarea lor avea să fie mai concludentă. Dar Prudence nu putea scăpa de sentimentul de singurătate pe care îl simţea de fiecare dată când îl vedea pe D'Artan. Viconte intrase în viaţa ei, iar Sebastian plecase. Lucrul acesta din urmă se întâmplase totuşi din vina ei, îşi reaminti ea. Să dea vina pe viconte nu ar fi schimbat ce făcuse ea. Nimic nu avea să schimbe vreodată ce făcuse. Simţi gheara unei dureri profunde strângându-i inima îngheţată.

Atenţia lui D'Artan nu era aţintită asupra ei acum. Sprâncelele îi erau unite într-o linie argintie, în timp ce se uita încruntat la bărbatul de lângă Tricia.

Lui Prudence i se tăie respiraţia, simţind o durere ciudată la vederea lui. Peste umerii largi avea aşezată o bucată de tartan,

negru cu verde, prinsă într-o curea. Își ținea, cu mândrie, mâna pe care purta inele, pe mânerul sabiei. O geantă scoțiană din piele îi atârna la brâu.

Tricia se agăță de cascada de volane de la încheietura mâinii lui.

– Trebuie să mărturisesc că simțul umorului scoțian mă depășește, spunea ea pe când Prudence se apropie. Avocatul acela groaznic pe care l-am abordat ieri aproape mi-a spus că logodnicul meu a fost o născocire a imaginației mele.

– Nu un spectru, milady, dar, poate, doar un ticălos.

Vocea aspră a scoțianului păstra accentul muzical, încă neinfluențat de englezii pompoși ai societății din Edinburgh. Prudence ascultă cu aviditate, în vreme ce el continuă:

– Oricât de greu ar fi de crezut, există bărbați care vânează femeii frumoase ca dumneata.

„Și bogate“, adăugă Prudence în mintea sa. Bărbatul acela era pe cât de diplomat, pe atât de fermecător.

Tricia își trase nasul. Apărură două batiste. Ea o luă pe cea cu dantelă pe care i-o întinse scoțianul și își șterse, ușor, o lacrimă strălucitoare.

– Pur și simplu nu pot accepta asta. Logodnicul meu mă adora. Mai mult ca sigur că a fost răpit. El niciodată nu m-ar fi părăsit de bunăvoie.

Prudence se strecură între ei și atinse ușor cotul Triciei.

– Nu am primit nici o cerere de răscumpărare, mătușă. Ai promis că-ți vei vedea de viața ta, dacă nu-l găsim aici.

Tricia îi dădu ușor mâna la o parte.

– E ușor pentru tine să spui așa ceva. Tu n-ai pierdut bărbatul pe care l-ai iubit.

Prudence își înclină capul simțind căldura ridicându-i-se în obraji. Își amintea prea clar noaptea în care se dusesse în camera lui Sebastian, tandrețea cu care îi vorbise, modul în care o atinse. Rușinea și regretul se amestecau, dar, întotdeauna, odată cu acestea, îi venea în minte și imaginea corpurilor lor pe cuvertura de satin.

Buzele tremurânde ale Triciei se arcuiră într-un zâmbet curajos.

– Iartă-mă, te rog, îi spuse ea străinului îmbrăcat în kilt. Am sperat doar că, fiind originar din munții Scoției, ai putea să-l cunoști pe lordul de la Dunkirk.

Bărbatul goli paharul de whisky dintr-o singură înghițitură.

– Da, bineînțeles că-l cunosc, Lady Tricia. Eu *sunt* lordul din Dunkirk și am fost de aproape cincisprezece ani.

Gândurile întunecate ale lui Prudence fură spulberate când își ridică privirea și întâlni ochii scânteietori ai lui Killian MacKay.

Un bărbat se strecură printre umbrele proiectate de zidul grădinii, cu privirea ațintită asupra pătratelor strălucitoare de lumină fixate adânc în cărămida frumoasă. Ploaia îi șiroia de pe borul pălăriei. El dădu semnalul, și cinci siluete întunecate săriră peste zid. Undeva, în partea din spate a conacului, se deschise o ușă, și notele minunate ale unei viole se revărsară în grădină.

– Oamenii ăștia extravaganti n-au auzit de cimpoi? bombăni o voce în ureche. Suntem în Scoția, pentru numele lui Dumnezeu, nu la Paris.

– Liniște, replică Sebastian. O să ajungem la închisoare dacă nu vă țineți gura.

– Nu a fost ideea mea să venim în Edinburgh.

– Ai prefera mai degrabă să murim de foame în Scoția? Sebastian aranjă sacul de pânză peste capul lui Jamie, cu o smucitură. Am jefuit toate bisericile de acolo, cu excepția bisericii tatălui tău.

Jamie pufni, supărarea lui fiind înăbușită de stratul gros de pânză de sac.

– Eu am vrut. Tu ai fost ăla care a dat înapoi.

– Mai degrabă îl jefuiesc pe bunicul meu decât pe tatăl tău. El este cel care mi-a înghețat toate conturile de la Banca Regală. Dacă aş ajunge la banii mei, am putea să ne ascundem în munți până la primăvară.

– Dar dacă te vede el mai întâi, nu mai ai nevoie să pleci în munți, nu-i așa? Ai ajunge în închisoare sau în iad, oriunde ar alege el să te trimită.

Tiny apăru în spatele lor, improșcând noroi în jur.

– Dacă voi doi aveți de gând să vă certați toată noaptea, mai bine ne întoarcem și batem la ușa de la intrare. Poate ne deschide majordomul.

Jamie trase o sticlură din centura lui Tiny, își ridică masca și luă o înghițitură lungă.

– Aaah! Nimic nu te încălzește mai bine ca un whisky scoțian tare. Cele mai bune părți ale mele sunt înghețate.

Tiny pufni.

– Nu e o mare pierdere pentru prostituatele din Edinburgh.

– Asta-i părerea ta, nu a lor, replică Jamie.

Cineva izbucni într-un hohot de râs zgomotos, iar Sebastian se întoarse șuierându-i, printre dinți, să tacă. Cu pistolul scos, îi conduse prin partea laterală a casei, oprindu-se doar pentru a-și desprinde pantalonii agățați într-o tufă de trandafiri. Pătratele luminoase ale ferestrelor batante îi oferiră o imagine fugară, plină de sclipire, a unei lumi de satin și mătăsurii. Era o lume care nu i-ar fi dat niciodată nimic, de bunăvoie, fiului sărac al unui moșier din zona muntoasă a Scoției.

Sebastian învățase acea lecție din nou în ultimele luni. Se scăldase în pâraie cu apa rece ca gheața. Tremurase nopți întregi acoperit de pături mizerabile. Mâncase carne uscată atât de tare, încât trebuise să o mestece ore întregi doar ca să-i simtă gustul.

Tălharul la drumul mare elegant dispăruse, lăsând în urmă doar o mască de mătase și o cârpă de tartan mototolite în buzunar, ca un epitaf. În locul lui lăsase un hoț obișnuit și un om flămând. Sebastian Kerr trebuia să ia ceea ce își dorea. Prudence Walker îl învățase măcar atât. Își putea permite să cedeze celor mai crude impulsuri ale sale acum, și totul din cauza faptului că o femeie nu-i lăsase nimic de pierdut, în afară de libertatea sa... și de viața sa.

Prinse cu degetele lui amorțite patul pistolului. Sub masca din pânză de sac, Sebastian își arcui buzele într-un zâmbet rece.

Când Prudence ridică privirea spre Killian MacKay, culoarea i se scurse din obraji pe cât de repede urcase. Protestele surprinse ale Tricie se stinseră într-un freamăt sonor. Bărbatul acesta nu era un cocoșat infam, ci un domn înalt, cu o coamă deasă de păr alb. Crăpături adânci îi brăzdau fruntea tăbăcită, dar umerii lui nu erau aplecați, ci surprinzător de largi pentru un bărbat de acea vârstă. Prudence lăsă capul în jos înainte ca el să îi poată întrezări șocul.

Privirea ei fu atrasă de firele de păr albe împrăștiat pe tartanul greu – nu ale lui, ci fire de păr pufoase, de pisică. Oare bărbatul acesta chiar era căpcăunul fără inimă care îl alungase pe Sebastian din casa lui?

– Deci n-ai auzit niciodată de un bărbat care își spune Sebastian Kerr? Vocea lui D'Artan o aduse pe Prudence, brusc, înapoi la conversație. Un rânet slab se arcui pe buzele vicontelui. Tensiunea dintre cei doi bărbați păru palpabilă când MacKay ezită pentru o clipă, foarte scurtă.

– Niciodată, spuse el.

Prudence își împinse ochelarii în sus, pe șaua nasului. Când Killian MacKay îi întâlni privirea rece, provocatoare, amândoi știură că el mințea. Dar știau, de asemenea, și că, dacă Prudence nu voia să explice de ce se făcea roșie la față de fiecare dată când era pomenit logodnicul mătușii ei, ea avea să păstreze tăcerea.

Tricia rămase cu gura căscată când Prudence îl luă de braț pe MacKay și îi zâmbi.

– Poate că ar trebui să-i dăm timp mătușii mele să-și revină după un astfel de șoc. Ați vizitat biblioteca familiei Campbell? Este uriașă. V-ar plăcea să facem un tur?

– Mi-ar plăcea foarte mult.

MacKay își duse la buze mâna fără vlagă a Tricie, apoi făcu o plecăciune în fața lui D'Artan, zâmbindu-i în zeflemea.

– Viconte, mi-a făcut plăcere.

D'Artan își miji ochii asemenea unor dungi argintii, când mulțimea încinsă din salon făcu loc surprinzătoarei perechi.

Lămpile din bibliotecă erau stinse, deși focul ce trosnea în șemineu răspândea în jur izul cald de cedru. Ferestrele, lucioase din cauza ploii, scoteau în evidență pereții întunecați, din lemn de nuc lustruit.

Juponul din satin al lui Prudence foșni în jurul picioarelor ei când ea se așeză pe o canapea îngustă și își aranjă fustele rochiei de culoarea afinelor, cu o grijă meticuloasă. MacKay se lăsă într-un scaun de piele, cu spătarul lat, aflat în fața ei. Pentru o clipă îndelungată, se studiară reciproc, în tăcere.

Când fusese tânăr, MacKay se mândrise în privința cunoașterii modei feminine. Fata făcea cinste stilurilor rafinate, mai naturale,

caracteristice pentru Londra și Edinburgh. Ar fi fost o mare fărâdelege să-și îngroape pielea fără cusur sub un strat de pudră, după cum, la fel ar fi fost și să-și ascundă părul sub o perucă. Cascada întunecată fusese ridicată în sus și aranjată în bucle grele, în jurul gâtului. O eșarfă mare se asorta cu satinul roz al juponului ei și îi scotea în evidență talia subțire. Purtarea ei protocolară ar fi putut părea comică la o altă femeie, dar demnitatea ei o făcea ciudat de emoționantă. MacKay își dori să fi trecut de vârsta la care să se simtă stârnit când se trezea singur într-o astfel de intimitate caldă cu o femeie frumoasă.

Prudence își împinse ochelarii în sus pe nas, cu un gest care știa că îi trădează încordarea, întrebându-se ce o apucase să se complacă în această fantezie nebună.

– Iertați-mă că sunt atât de directă, Lord MacKay, dar am căutat o mică proprietate în partea de nord a Scoției. Castelul acesta pe care îl numiți Dunkirk... ar putea fi de vânzare?

MacKay își îndreptă spatele, pe scaun. Fetișcana trăda mai mult decât o simplă nervozitate. Nimeni din salon nu îi spusese pe nume.

– Dunkirk nu este decât o ruină care stă să se prăbușească. Este, practic, lipsit de valoare.

– Atunci, nu te-ar încurca să scapi de el.

El se ridică și se îndreptă spre șemineu, ca și cum ar fi căutat o căldură demult dispărută din privirea ei rece. În maxilarul lui pătrat, Prudence zări o urmă din răbdarea încăpățânată care îl lăsase să aștepte șaisprezece ani înainte de a se răzbuna pe bărbatul care îi furase mireasa. Inima începu să-și întetească bătăile la vederea umerilor lui largi, subliniați de lumina focului.

– Dunkirk nu e de vânzare, spuse el.

Prudence nu putu să ignore nuanța de implorare căpătată de vocea ei.

– Ești un om bogat. Știu că deții cea mai mare parte din Strathnaver. Ce valoare ar putea avea o ruină veche pentru un bărbat ca dumneata?

El se uită lung, la flăcări.

– O valoare sentimentală. O femeie la care am ținut a trăit odată acolo.

„Și a murit acolo?” Cuvintele răsunară clar în mintea lui Prudence. Pentru un moment groaznic, ea crezu că le rostise cu voce tare. Totuși, când MacKay se întoarse cu fața spre ea, nu observă furie sau muștrare în ochii lui, ci doar o tristețe blândă.

– Îmi pare rău că nu îți pot îndeplini dorința, draga mea. Dar, vezi tu, Dunkirk nu este cu adevărat al meu, ca să îl pot vinde. Eu doar îl păstrez pentru altcineva.

Acordurile jalnice ale unui oboi plutiră în cameră. Muzica era misterioasă și insuportabil de dulce, un echivalent nepământesc al răpăitului constant al ploii în ferestre. Prudence se ridică.

– Iartă-mă, Lord MacKay. Ai dreptate. Nu-ți pot cere să vinzi ceea ce nu ți-a aparținut niciodată.

Cu o reverență rapidă, ea plecă și îl lăsă stând în fața șemineului. Măinile lui MacKay tremurau când se întinse să prindă spătarul scaunului. În anii goi de după moartea lui Michelline, Killian MacKay se rugase de multe ori pentru iertare. Dar se părea că Dumnezeu considerase că era potrivit să nu trimită un spirit plin de compasiune, ci un înger răzbunător, cu ochii violeti și o voce aspră. Își înfipse degetele noduroase în pielea elegantă, plecându-și încet capul într-o rugăciune tăcută, cerând nu milă, ci curaj.

Sebastian își trase pistolul și izbi cu forță patul armei de sticla fragilă. Cu o răsucire exersată a încheieturii, descuie geamurile duble, înalte. Intră, înainte ca muzicienii să se poticnească, făcând o oprire discordantă.

Un țipăt strident cufundă mulțimea într-o tăcere totală când șase indivizi masivi și cu chipurile acoperite pătrunseră în cameră.

– Armele pe podea, domnilor, strigă Sebastian cu o voce schimbată, asprită de o răgușeală care era mai convingătoare din cauza unei dureri în gât.

La ordinul lui fură lăsate jos un singur pistol, câteva bastoane și o umbrelă. O doamnă cu părul albastru se ascundea în brațele soțului ei.

– Am vrea o donație mai substanțială acum, spuse el. Toate bijuteriile, aurul și banii în saci, vă rog... Foarte bine. Da, este foarte

bine, mulțumesc, adăugă el în timp ce zăngănitul ceasurilor de buzunar și al lanțurilor de aur umplu tăcerea încordată.

Oamenii lui acționau după cum îi învățase, mergând cu sacii deschiși de la un grup la altul, fără a stabili, nici măcar o dată, contact vizual cu cineva, și fără a întrerupe tăcerea. Dintr-o privire rapidă, Sebastian își dădu seama că D'Artan nu era acolo. Dezamăgirea îi lăsă un gust amar.

Aroma ispititoare a prăjiturilor calde îi gădila nasul. Cu grijă, își ținu privirea departe de un cărucior încărcat cu prăjituri. Își simți stomacul lipit de șira spinării. Îi lăsa gura apă. Mațele îi chiorăiau. Dacă s-ar fi atins de o singură prăjitură, ar fi sfârșit în genunchi, în fața tuturor, îndesându-și prăjituri în gură ca un animal înfometat, așa cum, fără îndoială, îl considerau toți acei oameni.

Un tânăr cu părul neîngrijit ezită să-și scoată inelul, moștenire de familie. Sebastian smuci pistolul într-un gest inconfundabil de amenințare. Tânărul pistruiat de lângă el îl înghiontea, să se supună, aruncând în sac o tabacheră din fildeș și un portofel plin, care căzu pe grămadă cu un clinchet muzical. Sebastian simți o licărire nedorită de compasiune față de furia neputincioasă reflectată în ochii căprui ai bărbatului pistruiat. Spera sincer că nu avea să fie obligat să îl împuște pe vreunul dintre ei înainte de a se termina noaptea.

Privirea lui rătăci, din nou, spre prăjituri. În urmă cu șase luni ar fi fost un oaspete la o astfel de adunare, sorbind șampanie și ciugulind o prăjitură dulce, sfărâmicioasă. Simți în abdomen durerea adusă de amintiri, asemenea unui pumn – urmărise conturul buzelor lui Prudence cu vârful degetului, dulceața glazurii ei topindu-i-se pe limbă. Dar fuseseră o altă lume și un alt bărbat. Un bărbat care se dovedise destul de prost pentru a permite unei perechi de ochi trădători, de ametist, să îi sucească mințile.

O umbră se mișca pe palierul de deasupra. Sebastian își îndreptă imediat privirea într-acolo. D'Artan stătea la cotitura scărilor, zâmbind, odihnindu-și, ușor, mâna pe balustradă.

Sebastian făcuse trei pași mari spre scări, când ușa de bronz de la capătul salonului se deschise și Prudence Walker intră, fără să-și dea seama, în mijlocul jafului lui.

Capitolul 19



– Doamne sfinte atotputernic, rosti Tiny, cu respect, rupând tăcerea.

Jamie dădu să-și facă cruce, apoi își aminti că el nu era catolic. Evlavia lui se transformă în teamă când îl văzu pe Sebastian întorcându-se repede de lângă scară pentru a privi în față viziunea din pragul ușii.

Timpul se opri. Degetul lui Sebastian se strânse, convulsiv, pe trăgaciul pistolului. Dacă ar fi fost armat, s-ar fi împușcat în picior. Lemnul auriu al ușii o încadra perfect pe Prudence, ca un tablou al unuia dintre artiștii preferați ai bunicului lui. Să fi fost Gainsborough sau Reynolds? Strălucirea lumânărilor dădea viață suvițelor strălucitoare din părul ei, dat ușor pe spate, apoi ondulat pentru a-i încadra coloana subțire a gâtului. Lumina scânteia în broșa cu diamante care îi fixa eșarfa din dantelă în adâncitura dintre sânii albi precum crinii.

Sebastian cunoștea catifelarea pielii ei, îi știa fragilitatea și delicatețea. Dar aceasta nu era femeia aranjată, mândră pe care o văzuse ultima oară într-o închisoare murdară din Northumberland. Aceasta era ființa greu de atins, din fanteziile lui, extrem de frumoasă și aprinsă de promisiunea dorului mistuitor. Floare lui de seră nu pâlise, ci înflorise în absența lui. Când își dădu seama de acest lucru se simți josnic și rigid, în mai multe feluri.

Prudence se uită atentă prin încăpere, mușcându-și buza uluită. Nu o vedea pe Tricia. Probabil că D'Artan o însoțise la etaj, după drăgălașul ei leșin. Indivizi cu fețele acoperite îi încercuiau pe oaspeții încremeniți, ținând în fața lor niște saci larg deschiși. Ce joc nou era acesta? Nu era sigură dacă și ea trebuia să rămână nemișcată, sau să încerce să fugă de străini.

Devony se ascundea în spatele unui palmier în ghiveci. Prudence se aplecă spre ea și-i șopti:

– Ce jucăm? Statui? De-a baba oarba? Vânătoarea de comori?

– De-a jaful, spuse Devony, printre dinții înțeleștați. Ne jucăm de-a jaful.

Prudence se încruntă, încercând să-și amintească regulile acelui joc. Era aproape imposibil să-și amintească toate acele distracții copilărești. Studie încâperea, observând, pentru prima dată, pistoalele vârate în centurile bărbaților care țineau sacii.

– O. De-a jafull!

Se uită în spatele ei, calculând cât ar fi fost de înțelept să se strecoare afară și să fugă în căutarea unui ofițer de poliție.

Era prea târziu. Unul dintre hoți o reperase și venea înspre ea. Își trase din urechi cerceii cu diamante ai Tricieii și se pregăti să-i predea fără vreun protest.

Omul continuă să se apropie, fiecare pas fiindu-i la fel de măsurat ca într-un vals. O mască aspră, din pânză groasă de sac îi ascundea fața, iar borul larg al pălăriei îi ascundea ochii și gura în umbră. Cămașa murdară, din pânză, i se întindea pe umerii largi. Ceilalți hoți incremeniră, cu sacii întinși, în timp ce el își croi drumul prin mulțime. Inima lui Prudence începu să bată într-un ritm inegal.

El continua să înainteze. Pentru o clipă, își ținu respirația crezând că avea să o trântască cu spatele de ușă. În cele din urmă, el se opri, lăsând doar câțiva centimetri între ei. Căldura corpului lui era palpabilă, masculină ca mirosul de tutun care i se impregnase în cămașă. Ea se încruntă cu privirea pironită în pieptul lui, încercând să-și controleze respirația. Îi era teamă, dar, de asemenea, era furioasă din cauza impertinenței lui. Nici unul dintre ceilalți invitați nu era tratat într-un asemenea mod.

El își bagă pistolul în pantaloni și deschise sacul.

– Bijuteriile dumneavoastră, milady.

Vocea lui răgușită îi dădu fiori. Aruncă cerceii în sac și își trase colierul de perle de la gât. Un iz ușor de iasomie îl lovi pe Sebastian, îmbătându-i simțurile. O putea mirosi și gusta de parcă lunile fără ea îl duseseră în pragul nebuniei.

– Toate. Și inelul, replică el, morocănos.

„Și rochia ta. Și juponul. Și jartierele. Și ciorapii. Și cămășuța.” Mintea i se încețoșă când și-o imaginea dezbracându-se înaintea lui, aruncându-și, ascultătoare, fiecare haină în sacul lui, până când el o putea lipi cu spatele de ușă și putea termina ce începuse-ră în noaptea aceea, cu mult timp în urmă, la Lindentree.

Prudence dădu drumul unui ineluș roz, din coral, care nu ar fi putut valora mai mult de doi penny, apoi rămase fără cuvinte când el stătu nemișcat în fața ei. Ostilitatea lui o uimea și o speria. Umerii lui îi ascundeau priveliștea din restul salonului. Era ca și cum toată lumea se redusese doar la ea și la acest străin sălbatic.

Tresări și închise ochii când el aruncă sacul pe jos și își înfipse mâinile în părul ei, scoțându-i, fără milă, acele de argint.

Sebastian nu-și dorea acele ei de păr. Dar pur și simplu nu putuse rezista tentației de a-și îngropa degetele în părul ei mătăsos ca un nor. Aruncă agrafele în sac, apoi își lăsă privirea să rătăcească cu o îndrăzneală arogantă în locul unde sânii ei erau încadrați de dantelă și eșarfa de mătase.

Căldură îi îmbujoră obrajii lui Prudence. Se chinui să-și desfacă broșa, tremurând – nu de frică acum, ci de furie. Acul broșei se agăță în mătase, apoi trase o linie subțire, stacojie, peste un sân. Îi scăpă un sunet mic, de durere. Apoi el fu acolo, mâinile lui calde dându-le la o parte pe ale ei, când scoase, cu o răbdare surprinzătoare, agrafa din materialul delicat. Mâinile lui zăboviră asupra ei. Încheieturile bătătorite ale degetelor lui îi zgâriară pielea sensibilă dintre sâni, cu o delicatețe care-i dădu fiori. Stomacul i se strânse într-un nod straniu. Studie părul roșiatic împrăștiat peste dosul mâinilor lui, prea șocată pentru a risca să se uite în sus.

Trupul lui rigid fu străbătut de un fior. Trase broșa cu indiferență, rupând mătasea delicată. Când se întoarse, respingând-o cu o rapiditate umiltoare, ea strigă:

– Așteaptă.

Mulțimea rămase cu răsuflarea întretăiată când el se întoarse pe un călcâi, cu o atitudine suspicioasă. Ea își scoase ochelarii și își trase lanțul de aur pe cap. Privirea îi era înflăcărată și disprețul ogindit în fiecare cuvânt:

– Nu îi vrei și pe-ăștia? Sunt aur adevărat. Nu sunt lipsiți de valoare, ca o bucată de coral sau o mână de ace de păr. Ar trebui să capeți un preț bun pe ei.

Îl privi fix, cu mândrie, cu părul căzându-i în jurul feței, iar eșarfa ei ruptă fâlfâind în vântul care sufla prin ferestrele deschise. Hoțul îi atinse degetele luând ochelarii de aur. Apoi îi lăsă să alunece, ușor, pe șaua nasului. Prudence clipi, intrigată

de amabilitatea neașteptată. Apoi el se aplecă în față și îi șopti cu gura lipită de ureche:

– Păstrează-i, domnișoară Walker. Înțepătura accentului sălbatic îi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească. Aurul te prinde mult mai bine decât oțelul.

Apoi, dădu un semnal imperceptibil și plecă, luându-i și pe ceilalți cu el. O perdea de ploaie ca de gheață bătea în podeaua de marmură de lângă ferestre. Când salonul se umplu de agitație, Prudence Walker alunecă ușor pe podea, îmbrăcată în satin de culoarea afinelor.

O mână aspră îi dădu la o parte părul de pe față. Prudence își lipi buzele de mâna aceea și murmură:

– Sebastian.

Mâna se retrase, și ea simți o tăcere care i se păru ciudată. Încet, deschise ochii. Killian MacKay se uita în jos, la ea, cu ochii lui binevoitori mijiți, cercetând-o atent. O cuprinse groaza când își dădu seama ce făcuse.

Cercetă dormitorul cu privirea, găsind-o pe Tricia ocupată din fericire cu Lady Campbell și Devony. O servitoare îi aranja rochia pe spătarul unui scaun.

– ... Pur și simplu scandalos, spunea Tricia, mâinile ei palide fluturând ca păsările. Știi că i-a aruncat cerceii mei preferați în sacul lui, ca și cum ar fi fost niște fleacuri?

Cu o privire îngrijorată îndreptată spre pat, Lady Campbell își frângea mâinile dolofane.

– Sper că își va reveni. Ce șoc pentru o fată delicată. Mă simt atât de responsabilă. Două case de peste drum de piață au fost jefuite la începutul acestei săptămâni, dar n-am visat niciodată că vor încerca să ne jefuiască pe noi. Doar Dempster al meu este membru al parlamentului!

– S-a trezit, doamnă, spuse servitoarea, strecurând o cărămidă fierbinte, învelită în flanelă, sub plapumă, la picioarele lui Prudence.

Femeile se adunară în jurul ei, privind în jos spre ea ca niște luni curioase într-o galaxie cu boltă. Tricia își țuguie buzele și sărută perna de lângă obrazul lui Prudence.

– Ne-ai tras o sperietură zdravănă, domnișorică. Atunci când Lord MacKay a descoperit că ai leșinat, a fost foarte drăguț să te aducă aici în cameră.

– Corpul tău bloca ușa, adăugă Devony, lăsând impresia că ar fi lăsat-o acolo dacă nu ar fi deranjat invitații. Ea se cutremură delicat. Nu te pot învinui că ai leșinat. Ar fi trebuit să-l vezi pe ticălos smulgând acele din părul tău. Ne-am gândit că avea de gând să te arunce pe umăr și te răpească. Sau să te siluiască chiar acolo lângă ușă.

Lui Prudence îi reveni culoarea în obraji, amintindu-și de autoritatea dură a lui Sebastian. Lord MacKay îi udă fruntea cu o bucată de pânză și o privi pe Devony cu răceală de sub marginea ciudat de băiețească a genelor lui acoperite de zăpadă. Buza de jos a lui Lady Campbell tremură.

– Sunt foarte stingherită, spuse Prudence. Nu am mai leșinat niciodată înainte.

Accentul neobișnuit al lui MacKay o copleși.

– Nu e nevoie să te scuzi, fetiço. Ai trecut printr-o experiență groaznică.

Tricia își odihni degetele pe umerii lui largi. Pentru vederea tulburată a lui Prudence, ele păreau ca niște gheare.

– Cred că suntem cu toții de acord că lucrul cel mai bun pentru nepoata mea este odihna. Ți-ar plăcea să mi te alături la un grog în camera de zi, milord?

MacKay se așeză înapoi în scaun și își întinse picioarele lungi în față lui.

– Cred că voi rămâne aici un timp. Fata ar putea dormi mai bine știind că e un bărbat care o păzește.

Tricia își miji ochii, privind lung spre nepoata ei. Acea privire semnala probleme, Prudence știa asta. Fără îndoială avea să urmeze o nouă paradă de претенденти slugarnici, începând din dimineața următoare. Pentru moment, Tricia nu avea de ales decât să se supună. Prudence își înăbuși propriul protest. Lord MacKay arăta la fel de hotărât și de neabătut ca un munte din tartan.

Femeile se furișară afară pe ușă, lăsând-o pe servitoare să se odihnească chiar în fața ușii deschise. Prudence închise ochii, prefăcându-se că adoarme, dar, când aruncă o privire, îl văzu

pe MacKay studiind-o, cu ochii la fel de strălucitori și de precauți ca ai unui șoim.

– Sebastian este un nume neobișnuit pentru locurile astea, nu-i așa? Întrebă el, domol.

Ea se sprijini de perne, simțindu-se la fel de precaută.

– Am o pisică pe nume Sebastian.

Se aplecă și se uită plină de speranță sub pat. Unde era micul monstru blănos când avea nevoie de el? Într-o zi trebuia să învețe să nu mai depindă de bărbații din nici o specie. Se îndreptă de spate, cu chipul îmbujorat, și își suflă o șuviță de păr din ochi.

– Trebuie să fie în seră, sperînd de moarte papagalul lui Lady Campbell.

– Dacă este un motan frumos și cenușiu, e mai degrabă vizavi, în bucătăria casei mele, lingând smântâna din farfurioara lui Cook și dându-i târcoale Bellei mele.

Prudence deduse că Bella era proprietara firelor incriminatoare de păr de pisică de pe tartanul lui. Era ușor să și-o imagineze – pufoasă și albă, cu limba roz atârîndu-i din gură și fără minte. Un fel de Devony Blake felină.

– Mă tem că Sebastian al meu a început să se țină după fiecare pereche de mustăți drăguțe care îi iese în cale. Tipic masculin, adăugă ea, mormăind.

– Ești puțin cam blazată pentru o femeie atât de tânără, nu-i așa? Poate ghinionul mătușii tale cu craiul care a părăsit-o și-a influențat opiniile.

Cuvintele lui MacKay îi colorară obrazii. El zâmbi slab, iar ea își blestemă în tăcere chipul trădător. Păru că el ar fi vrut să spună mai multe, dar, în acel moment, servitoarea sforăi printre buzele țuguiate.

MacKay înfioie perna lui Prudence.

– E târziu, fetiço. Ai avut o seară grea. Putem vorbi mâine.

Privirea lui mijită o avertiză că se gândea la ceva mai mult decât o conversație obișnuită. O trezi pe servitoare și plecă. Atunci când ușa se închise în spatele lor, Prudence începu să tremure. Își mișcă piciorul ca să găsească bucata de cărămidă fierbinte de sub plapumă. Oare avea să vină Sebastian la ea? Avea curajul?

Se înclină într-o parte, privind lung spre ușile terasei. Fără îndoială era cu adevărat nebună. Dacă Sebastian ar fi venit, probabil că ar fi împușcat-o mai întâi, iar apoi ar fi făcut glume.

Cum putuse fi atât de oarbă? Bucata de pânză poate că îi ascundea strălucirea părului și oțelul fumuriu al ochilor, dar inima ei bătuse nebunește încercând să o avertizeze. Chiar și în haine ponosite, Sebastian dominase înalta societate din Edinburgh ca un prinț al hoților, ca un rege al piraiților aflat într-un salon elegant. În câteva momente scurte, el furase mult mai mult decât fleacuri scumpe. El o depusese de sofisticarea ei prețioasă, de răceala pe care o cultivase în luni întregi pentru a se împiedica să simtă ceva – nici mahnire, nici regret, nici vina copleșitoare care o amenința acum. Căldura ademenitoare a mâinilor lui îi făcuse fiecare nerv să vibreze, revenind la viață, și o făcuse la fel de neghioabă ca Devony Blake.

Cât de mult trebuia s-o disprețuiască! Îi răpise toate planurile lui bune, îl trădase în fața bărbatului pe care el îl disprețuia cel mai mult. Dar cum să explice momentul trecător din acea seară când degetele lui îi atinseseră ușor pielea cu o tandrețe dureroasă? Clipa când el îi așezase ochelarii pe nas cu delicatețea pe care i-o arătase odată unei fete murdărite de făină în ruinele bucătăriei Triciei?

Prudence se ascunse mai adânc în păturile groase și elegante, tremurând în cămășuța ei subțire când ploaia rece se transformă încet în zăpadă.

Cizmele lui Sebastian lăsară urme umede pe terasă. Zăpada se strecură prin crăpăturile din cizmele de piele, topindu-se când atinse ciorapii de lână. Fulgii grei, umezi, cădeau drept, acoperind cărămidile, agățându-se de stejarii care împrejmuiau terasa și aruncând o plasă de alb pufos pe părul lui Sebastian. Lui nu-i păsa de frig. Apăsând cu vârfurile degetelor sticla rece a unei uși franțuzești, privind înăuntru. Focul slab arunca o strălucire plăcută peste forma delicată ascunsă sub așternuturi. Aproape putea simți căldura focului, chiar și afară, pe terasa rece. Se simți ca un copil, cu degetele soioase lipite de fereastră unui magazin cu dulciuri, și scoase un oftat.

Nu intenționase vreodată să o revadă pe Prudence. Nu în Anglia, și, cu siguranță, nu în Edinburgh. Nu se gândise niciodată să simtă din nou greutatea părului ei în palmele lui sau să îi atingă pielea catifelată. Își încheștă pumnii în timp ce se împotrivi duioșiei care amenința să-l copleșească. La naiba cu ea! Din noaptea când venise la el la Lindentree, visele lui fuseseră distruse de silueta ei suplă, de sărutul ei ca mierea. O lăsase să plece de la el în noaptea aceea, dar acum jură că ea nu avea să-l mai părăsească.

Scoase perlele ei din buzunar, înfășurând șiragul strălucitor pe degetele lui crăpate și înțepenite de frig. Semănau atât de mult cu ea – legate de o ață fragilă, dar rezistentă, reci la prima vedere, dar calde pe pielea ei, trezindu-se la viață la atingerea lui, ca un foc opalescent.

Se întoarse cu spatele la ușă, apoi se opri, trecându-și o mână prin păr. Își blestemase inima fragilă de o sută de ori din noaptea aceea din Lindentree. Oare îl adusese inima aici doar ca să-l trădeze din nou? Cu siguranță o privire a ochilor ei înnegurați nu putea șterge nopțile interminabile când tremurase în vâlcele umede, incapabil să aprindă un foc, de frica autorităților. Dormise cuprins de o supărare încrâncenată, nutrindu-și furia față de Prudence până când aceasta îi străbătuse corpul chinuit ca o flacără lichidă, consumându-i toate gândurile din vis și din trezie cu iluzii fierbinți și fantezii de răzbunare.

Îngenuncha în zăpada rece și vârî unul dintre acele ei de păr în încuietorea ușii franțuzești. Totuși, înainte să îl poată răsuci, un gând îi paraliză simțurile. Avea să o găsească singură? Nu purta nici un inel de logodnă sau verighetă pe degetele ei elegante. Dar cum altfel se putea explica transformarea ei? Trebuia să fie un bărbat – un bărbat bogat, care să o împodobească cu diamante și satin, să împletească pietre prețioase în jurul gâtului ei subțire. Un bărbat cu care să-și împartă atât viața, cât și trupul seducător.

Degetele lui Sebastian se contractară convulsiv. Colierul se rupse, perlele sărind și zburând ca să se scufunde fără urmă în pătura de zăpadă. El se îndreptă de spate și se lipi de zid, holbându-se, orbește, la firul rupt care atârna între degetele lui.

– Nu ai pic de delicatețe în tine, băiat neîndemânatic și prost!

Trăsăturile chipului lui Sebastian se înăspiră. La început se gândi că era vocea tatălui său, aspră de la whisky și răgușită de dispreț. Dar tatăl lui nu vorbea franceza. Zăpada care cădea îi îngheță genele când își ridică privirea ca să vadă nu fantoma tatălui său, ci pe bunicul lui tremurând sub o mantie groasă de castor.

D'Artan era arogant, dar nu suficient de arogant ca să vină singur. Sebastian putea simți formele întunecate ascunse în spatele gardurilor.

– Am știut că te voi găsi aici, spuse D'Artan. Predictibilitatea ta este aproape plictisitoare. Nările lui subțiri se dilată. Adulmecii după ea precum cerbul după o căprioară în călduri. Nu te poți abține, așa-i? Ești exact ca tatăl tău. E în sângele tău.

Sebastian refuză să-i arate lui D'Artan cât de adânc îl răniseră cuvintele.

– Cel puțin îmi curge sânge prin vene. Nu apă înghețată. Făcu un pas spre bunicul lui. Cred că noi doi avem probleme de rezolvat.

– *Oui*, se pare că avem.

Privirea amuzată a lui D'Artan și o rafală de aer cald îl avertiză pe Sebastian. Se întoarse și o găsi pe Prudence stând chiar în fața ușilor franceze. Înjurătura lui fu teribil de profană și la fel de delicată ca o mângâiere. Hristoase, se gândi el, prostuța era desculță.

– Sebastian? Tu ești?

Vocea ei era răgușită de somn, iar ea tremura într-un halat subțire, de mătase. Arăta de parcă abia dacă știa unde se află, și cu atât mai puțin dacă era trează sau nu. Fulgii de zăpadă cădeau fără încetare, acoperindu-i părul negru. Ea era delicată și dezgolită în toate locurile potrivite, un vis întortocheat devenit realitate. Chiar dacă Sebastian se strădui să o urască, se duse spre ea, uitând că nu mai avea tartanul să-l înfășoare în jurul umerilor ei.

Ochii ei umflați se îngustară concentrându-se asupra celeilalte siluete, întunecate.

– Viconte?

Tonul rece al lui Sebastian o trezi imediat.

– Întoarce-te în camera ta, Prudence. Acum.

Zvâcnirea buzelor lui D'Artan fu mai mult o strâmbătură decât un zâmbet.

– O, rămâi, *ma chérie*. Petrecerea de-abia începe. Păcat că trebuie să fie atât de scurtă.

Sebastian afișă un zâmbet forțat.

– Nu vei avea probleme să explici cadavrele noastre răvășite pe pajiștea curată a familiei Campbell?

Prudence făcu ochii mari, privindu-i pe cei doi bărbați de parcă ar fi înnebunit amândoi. D'Artan dădu din umeri.

– *Au contraire*. Hoțul primejdios se întoarce noaptea ca să o siluiească pe tânăra pe care o găsisese atât de încântătoare. Dar atențiile lui devin puțin prea... – Își lovi, ușor, cu degetele buzele țuguiate – să spunem, dure, și mica lui moarte devine, în mod tragic, marea ei moarte. Eu intervin prea târziu ca să-mi salvez tânăra protejată, dar nu prea târziu pentru a face dreptate împotriva necruțătorului ei atacator.

Prudence se făcu de culoarea zăpezii. Dintr-o singură mișcare, Sebastian o împinse în spatele lui. Mâna lui se îndreptă spre pistolul din pantaloni.

– Strigă, Prudence! îi porunci el.

Își ținu respirația, așteptând țipătul ei și sperând că avea să vină. Era obosit de fugă, obosit să sufere de frig și de foame.

– Ce ar trebui să ți se întâmple? întrebă ea, proteste.

Se întoarse spre ea.

– La naiba, femeie, pur și simplu ți se!

Porunca lui șuierată o făcu pe Prudence să sară, speriată. Scoase limba ca să-și umezească buzele. Un țipăt de-al ei avea să trezească întreaga casă. Iar Sebastian urma să fie spânzurat. Nu scoase nici un sunet. Stătu doar acolo, desculț în zăpadă.

– Fascinant, nu-i așa? spuse D'Artan. Să privesc cât de departe o poți împinge înainte să te trădeze cu un țipăt...

Inima lui Sebastian tresări. Își feri privirea, înfricoșat că Prudence ar putea citi în ochii lui o reflexie a fanteziilor lui întunecate. D'Artan izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

– Așa proști sunteți! Aș fi putut să vă omor pe amândoi de o mie de ori până acum.

Mâinile lui Sebastian rămaseră fixate pe pistol.

– Știu cât de mult urăști să-ți murdărești mâinile albe precum crinii.

– Chiar credeți că o să vă omor? D'Artan se așeză pe o bancă de piatră, șuierând ușor. Își șterse buzele umede cu o batistă de dantelă delicată. Chiar dacă ești un prost îndrăgostit și incapabil, ești totuși nepotul meu.

Sebastian se încruntă, dar își ridică mâna de pe armă. Prudence se așeză brusc pe zidul jos de la terasă. Zăpada se topi într-un cerc umed pe capotul ei, dar ea nu părea să o simtă. O conștientizare șocată i se oglindi în privire.

– Unul din voi ar fi putut să se deranjeze să-mi menționeze asta, spuse ea, uluită. O simplă prezentare ar fi fost drăguță. „Bună Prudence. Mi-ar plăcea să-l cunoști pe bunicul meu”, de exemplu. Sau: „E o încântare să te întâlnesc, domnișoară Walker. Nepotul meu mi-a vorbit despre dumneata cu multă considerație”.

Amândoi o ignorară. D'Artan scoase din pelerină un săculeț de piele și i-l aruncă lui Sebastian. Săculețul căzu la picioarele lui, cu un zornăit puternic. Tânărul ridică o sprânceană, cu dispreț.

– Nu vreau banii tăi murdari. Nu-i voi face nici un rău.

D'Artan îi aruncă o privire piezișă lui Prudence.

– O, eu cred că i-ai face. După câte ai trecut din pricina ei, nu-mi poți spune că n-ai visat să îți încleștezi degetele în jurul gâtului ei delicat și să-l strângi...

Prudence își mângâie, cu o mișcare absentă, gâtul.

– Oprește-te, bătrâne! Sebastian se întoarse, cu mâinile în șolduri, citind în privirea precaută a lui Prudence că se trădase pe sine. Bunicul încă îl cunoștea foarte bine. Vocea lui D'Artan deveni irascibilă.

– Dar e un gât atât de frumos. Eu însumi am ajuns să-i apreciez frumusețea în ultimele câteva luni. Fata e o companie fermecătoare. Dar tu știai deja asta, nu-i așa? Făcu o pauză, fiind sigur că întreaga atenție a lui Sebastian era concentrată asupra lui. Eu și Prudence a ta avem multe interese comune. Cum ar fi chimia.

– Chimia? răsună vocea lui Sebastian.

– *Oui*. Se pare că draga noastră fată este singura care știe formula acelor detonatoare fulminice la care lucra tatăl ei atunci când a murit. Dar, dintr-un simț nehibzuit al datoriei, refuză

să mi-o spună și mie. Lipsa prafului de pușcă îi paralizează pe revoluționarii noștri. Un astfel de substitut ar fi de neprețuit, în special când noul regim declară război Angliei.

Prudence se ridică, disperată să oprească această învălmășeală bruscă de secrete suficient de mult timp cât să poată gândi limpede.

– Revoluționarii? Am crezut că ești regalist.

Hohotul de râs al lui Sebastian se auzi grav și neplăcut.

– Bunicul meu are multe convingeri, dar sigur nu e regalist.

D'Artan se îndreaptă cu pași mari spre Sebastian, șuierându-i să tacă. Ridică săculețul cu aur și i-l împinse în mână.

– Ia-l!

Sebastian îl aruncă, cu nepăsare, în aer, apoi îl prinse cu cealaltă mână.

– De ce? Dacă ea are mai multă valoare pentru tine decât moartă, atunci de ce vrei s-o omori?

Prudence se retrase spre ușile franțuzești, cu privirea fixată asupra feței lui Sebastian. Arăta la fel de frumos și de nemilos ca Satana.

D'Artan se încruntă la Sebastian.

– Nu vreau să o omori, prostule. Vreau să te căsătorești cu ea.

Capitolul 20



Săculețul căzu brusc în palma lui Sebastian. Îl trecu un fior. Ochii lui întâlniră și susținură privirea lui Prudence. Arăta de parcă el îi înfipsea un cuțit în inimă. D'Artan adăugă în grabă:

– Gândește-te la asta. Am avea parte și de tăcerea, și de cooperarea ei. V-aș putea duce, pe furiș, la Paris în noaptea asta. Ziua, ea ar putea fi mica ta soție devotată. Dar noaptea, oh, noaptea... Își dădu ochii peste cap într-un extaz nefiresc. Te-ai putea răzbuna, nu o dată, ci de fiecare dată când ai simți nevoia.

Deși frigul ar fi trebuit să facă imposibil acel lucru, Sebastian simți o încordare în vintre. O succesiune de imagini îi fulgerară prin creier, la fel de reci și de nemilos de erotice ca o gravură

a lui Caracci. Dar, desenate peste ele, cu delicatele tușe ale unui maestru, erau alte imagini: Prudence ghemuită în noroi cu pistolul lui, rânjind ca un drăcușor; Prudence ștergând ploaia de pe genele lui; Prudence împungându-l cu ochelarii de aur, ochii ei având strălucirea ametistului, în lumina lumânărilor.

Ce citea în ochii ei acum? Regret? Dor? Frică? Întinse mâna spre ea. O prinse de antebrăț, degetele bătătorite agățându-se în materialul vaporos care o învelea. Disperarea îl atingea cu aripi reci. Ea simboliza tot ceea ce el nu putea avea vreodată. Bărbatul care nu putea fi niciodată. Oare la fel se simțise și tatăl lui atunci când văzuse tentația diafană a frumuseții mamei lui? Se simțise constrâns să strivească tot ceea ce nu putea niciodată să aibă cu adevărat?

Pe neașteptate, lacrimile începură să se prelingă pe obrajii lui Prudence. Sebastian își dori să le prindă cu limba, să le amestece cu căldura aromei de whisky din gura lui. Oftă din adâncul gâtului, scuturând-o aspru.

– Să te ia naiba, fetișcană! Ține-ți lacrimile pentru Tugbert sau ceilalți drăguți dichisiți ai tăi. Nu vor avea efect în cazul meu.

Cu toate astea, chiar în timp ce vorbea, o trase într-o îmbrățișare feroce, ținându-i fața lipită de umărul lui, pentru ca ea să nu-i poată vedea expresia de pe chip. O legăna ușor, lipindu-și buzele de moliciunea parfumată a părului ei, amintindu-și toate nopțile reci, singuratice, când tânjise să o strângă în brațe sau să audă murmurul răgușit al râsului ei. Aceasta nu era vreo frumoasă arogantă din înalta societate, și nici o târfă lipsită de inimă, așa cum își dorea el să creadă. Era Prudence. Ea tremura, dar nu implora. El încă simțea admirația ezitantă pe care o adăpostise în inimă, ca pe un cărbune aprins. Încăpățânata, prostuța și curajoasa lui Prudence.

Prudence nu-și putea aminti ultima dată când plânsese. Dar, când privi în ochii adumbriți ai lui Sebastian, toate sentimentele pe care luptase să le îngroape se ridicară într-un torent, înecând-o în lacrimi – rușinea și sentimentul eșecului prilejuit de propria trădare, nevoia de a-l face să înțeleagă cât de adânc o rănisese atunci când alesese bogăția Triciei în detrimentul iubirii ei, pustiul vieții

ei fără el. Dar cuvintele o părăsiră, și tot ce putu să facă fu să-și tragă nasul, ca un copil.

Sebastian îi înclină fața brăzdată de lacrimi spre propriul chip. Ochii ei nu mai erau limpezi, ci deveniseră precum stelele învelite într-o pâclă cețoasă. Uitând de bunicul lui, uitând de tot, îi atinse buzele cu ale sale. Gurile lor se contopiră, limbile lor îngemănându-se cu o expresivitate dincolo de cuvinte.

– Așa, șopti D'Artan, vocea lui având o catifelare demonică. Du-o înapoi în cameră. Nu te pot învinui că vrei să guști înainte să cumperi. Voi sta de pază. Dacă se răzgândește în privința tipătlui, poți folosi asta.

Sebastian își ridică, încet, capul și văzu batista lui D'Artan fluturând-i între degetele bătrâne. Prudence rămase încremenită în îmbrățișarea lui, dar, în loc să se elibereze din brațele lui, ea se strânse mai aproape de el, lipindu-și sânii calzi și moi de mușchii încordați ai pieptului lui.

El îi cercetă chipul. Un mușchi îi zvâcni în falcă. Cum îndrăzne să-l privească cu ochi atât de încrezători? Nu știa ce fel de om devenise? Ce ar face dacă ar târî-o spre ușă? Ar țipa? Ar lupta? Și dacă nu ar face nici una din acestea, ci l-ar lăsa să împlinească orice păcat întunecat și-ar dori cu corpul ei tânăr și gingaș, avea să mai poată trăi el vreodată cu el însuși?

O împinse de parcă l-ar fi ars, îmbărbătându-se cu o altă imagine: Prudence îndepărtându-se într-o dimineată de vară, lăsându-l în duhoarea și izolarea închisorii lui Tugbert. Se întoarse spre bunicul lui, cu o mină la fel de periculoasă ca un pistol fumegând. D'Artan se trase în spate fără să-și dea seama.

Bătrânul îl momise în capcana lui cu o grijă diabolică, se gândi Sebastian. Cântări punga cu aur într-o mână, calculând câți biscuiți fierbinți putea cumpăra. Stomacul i se strânse la gândul acela. Refuzând să se uite la Prudence, aruncă săculețul care îl nimeri pe D'Artan drept în piept.

– Dacă ești atât de al naibii de îndrăgostit de ea, de ce n-o duci la Paris? Voi doi ați face o pereche fermecătoare.

Prudence trase aer în piept, înecându-se. În timp ce Sebastian se îndepărtă de ei, cuvintele ei șoptite răsunară pe aleea îngustă, în urma lui.

– L-ai subestimat, viconte. Sentimentele lui Sebastian nu se vând ieftin.

Sebastian se opri, periculos de aproape de a se întoarce, ca s-o împingă în camera ei și să-i arăte până în zori ce ar costa-o sentimentele lui. Acoliiții lui D'Artan se auzeau mișunând în spatele gardului viu. Sebastian își continuă drumul, așteptând ca un glonț să-l izbească între omoplați. Dar, din spatele lui, veniră doar șoaștele zăpezii care cădea.

În vreme ce Sebastian dispărea în întunericul măturat de zăpadă, Prudence își îmbrățișă trupul. Corpul ei suferea din cauza unei vieți nefericite. Halatul umed i se lipea de coapse. Se uită lung la picioarele ei amortite de parcă ar fi fost ale altcuiva.

D'Artan își duse degetul la buze.

– Liniște, draga mea. Nu trebuie să-ți trezești mătușa. Nu aş vrea să descopere amploarea... să spunem... indiscrețiilor logodnicului ei. Nu mi-ar plăcea deloc să-l văd spânzurat pentru ele.

Prudence băjbăi în spatele ei după mânerul înghețat al ușii. Frigul îi ardea gâtul.

– La fel de mult pe cât ai urî să fii spânzurat pentru propriile indiscreții, sunt sigură.

– Sunt încântat că ne înțelegem. Se înclină cu grație ireproșabilă. Somn ușor, Excelență.

Se îndepărtă încet, în întuneric, de parcă ar fi ales grădina doar pentru o plimbare la miezul nopții. Trei siluete întunecate se furișară după el. Prudence tremura lângă ușă, singura căldură pe care-o simțea fiind furnicăturile de pe piele în locul unde o atinsese Sebastian.

Prudence ieși din librărie și își îndesă mâinile adânc în manșon. Săculețul i se legăna peste șold. Vântul rece biciuia trandafiri roșii pe obraji ei, dar se încălzi curând din pricina efortului energetic pe care-l făcea mergând cu cizmele ei de copil, care scârțâiau în zăpadă.

Era în sfârșit liberă pe străzile largi din vechiul Edinburgh! Ea și Lord MacKay se strecuraseră ca niște copii, în timp ce Tricia dormea, scăpând atât de turma de servitoare, cât și de umbra înrâncenată a lui D'Artan. Dacă ar mai fi stat un moment prinsă

în pânza de păianjen lipicioasă a vicontelui, Prudence era sigură că ar fi fugit urlând din casa de la oraș a familiei Campbell.

Săptămâna trecută fusese extrem de nefericită. Când acuzase o durere de cap pentru a evita munca în laboratorul lui, D'Artan o bântuise ca o fantomă neliniștită. Îi adusese șalul când în salon era rece, își vârâse degetul în ceaiul ei ca să verifice temperatura acestuia, îi dăruise o ediție rară a *Enciclopediei* lui Diderot și o cutie de bomboane de ciocolată. Prudence îi acceptase favorurile delicate, scrâșnind din dinți în spatele zâmbetului forțat. Tricia și Lady Campbell făcuseră schimb de priviri amuzate, fără să observe că Prudence îl hrănise pe Boris cu bomboanele de ciocolată și turnase ceaiul în ghiveciul dafinului din spatele canapelei. Tocmai ce schimbase *Enciclopedia* neprețuită, legată în piele marocană, pe un scurt roman de senzație, pe care numai Devony l-ar fi putut aprecia.

Făcu un mic salt pentru a evita doi băieți mici care urmăreau o minge în jos, pe o alee. În timp ce se îndrepta spre locul unde se înțelesese să se întâlnească cu MacKay, se lupta să nu caute în fiecare față pe care o vedea o urmă a lui Sebastian. Pierdu. Durerea abandonului lui o făcea să simtă o durere adâncă, tăioasă. De fiecare dată când își ridica privirea, îl vedea întorcându-i spatele și dispărând în noapte, lăsând-o pradă mașinațiunilor sumbre ale lui D'Artan. Dar cine era ea să-l învinuiască? Nu-i întorsese și ea spatele? Tandrețea sărutului lui pe terasa înzăpezită îi bântuia visele până când se trezea tremurând și plângând, cu cămașa de noapte încurcată în jurul picioarelor.

Trecu de o femeie bătrână, zbârcită, care își făcea reclamă castanelor aburinde în ritm de cântec. Răsete calde izbucniră într-o cafenea. Simți mirosul boabelor de cacao prăjite. Când ziua începea să pălească, proprietarii de magazine aprindeau lumânări în vitrine, care străluceau ca niște pereți de sticlă. Prudence își aminti cu nostalgie un ajun de Crăciun, la Londra, când ea și tatăl ei se plimbaseră mână în mână pe Fleet Street, admirând vitrinele strălucitoare pline cu bunătăți, pe care nu și le puteau permite și fără de care erau mulțumiți. Viața fusese mult mai simplă atunci.

Un lampagiu trecu înfășurat cu un fular de lână și o salută vioi, cu o mișcare a capului. Prudence grăbi pasul. Se lăsa întunericul. Din spatele ei, auzi scârțâitul unor pași care veneau pe furiș. Se uită înapoi și îl văzu din nou pe lampagiu, o umbră negricioasă peste întunericul care se adâncea.

Luă colțul, ușurată să vadă silueta solidă a lui MacKay în lumina unui felinar. Un val de afecțiune îi însenină starea de spirit. Scoțianul dur fusese salvarea ei în săptămâna ce trecuse. Cu loialitate, el venise în vizită la reședința Campbell în fiecare zi, îndepărtându-l pe contele încruntat de lângă ea. Prudence înțelegea acum de ce D'Artan și Sebastian îl disprețuiau. El o pierduse pe fiica prețioasă a lui D'Artan și pe mama lui Sebastian în fața lui Brendan Kerr. Dar, din noaptea jafului, moșierul nu făcuse nici o altă referire la un bărbat numit Sebastian, deși, deseori, când Prudence se uita la el, îi descoperea privirea fixată asupra ei, urmărind-o atent. MacKay n-o auzi apropiindu-se. Se uita lung la o bucată de hârtie lipită de felinar. Prudence se duse lângă el. Inima i se opri când văzu ce îl captivase.

Cineva îl prinsese, în cele din urmă, pe Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian – un artist de o măiestrie desăvârșită. Masca încă acoperea porțiunea superioară a feței lui, dar curba piezișă a maxilarului, șanțurile din jurul gurii și gâtul înalt și neted erau toate ale lui Sebastian. Prudence se întinse de parcă ar fi fost hipnotizată și atinse cu vârful unui deget linia îmbufnată a gurii lui. MacKay inspiră brusc, iar ea știu că se dăduse de gol. Smulse anunțul de pe stâlp și îl vârî în săculeț.

– Autorități proaste. Nu ar trebui să umple un oraș atât de frumos cu asemenea gunoaie.

MacKay îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare care era oricum, numai plâpândă nu.

– L-ai văzut? Știi unde este?

Ea se îndepărtă, refuzând să-i întâlnească privirea.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre cine vorbești.

O hârtie crem, care flutura pe un alt stâlp, îi atrase atenția. Prudence se îndreptă într-acolo. MacKay scotocea prin geanta lui, și foșnetul hârtiei o făcu să împietrească. Se întoarse. MacKay stătea cu o mână întinsă, cu câteva anunțuri mototolite în pumn.

Vântul prinse unul și îl trimise, fâlfâind, în jos, pe stradă. Ochii lui erau rugători.

– Poți să îl distrugi pe acela, dacă vrei. Dar ei le afișează mai repede decât le pot rupe eu. Cineva a început să-l trădeze, fetițo, și așa fi dispus să pariez că e vorba de bunicul lui cel ticălos.

Prudence se uită în dreapta și în stânga, cât era strada de lungă, și își dădu seama, cu disperare, că fiecare stâlp afișa chipuri asemănătoare. Vocea ei urcă la un ton isteric.

– De ce ai vrea tu să-l ajuti? Știi cine ești. L-ai dat afară din Dunkirk înainte ca trupul tatălui său să se răcească.

MacKay străbătu distanța dintre ei cu doi pași mari.

– Asta este o minciună. Când am luat castelul Dunkirk, băiatul fugise, iar sufletul negru al lui Brendan Kerr se prăsea deja în iad. Își trecu o mână peste ochi ca și cum ar fi putut șterge cumva durerea gravată pe trăsăturile lui. Obişnuiam să îl văd pe acel tânăr vânzând pe pământul meu, pândind în tufişuri ca o fiară sălbatică. Dar nu m-am putut apropia niciodată de el. Știi cum era să vezi ochii mamei lui strălucind pe acea față murdară și plină de vânătăi?

– Cu toate acestea, i-ai furat prețiosul Dunkirk.

Umerii lui MacKay se aplecară.

– Nu l-aș fi alungat când a murit Kerr. L-aș fi lăsat să stea. Aș fi avut grijă de el. L-aș fi hrănit, l-aș fi îmbrăcat, l-aș fi trimis la școală. Dar nu mi-a dat niciodată o șansă să îi spun asta. El nu voia nimic de la mine. La urma urmei, nici măcar nu l-am putut prinde!

Își plecă ușor capul. Era ceva la acest bărbat, o bunătate nedefinită pe care Prudence o simțise din prima clipă când se întâlniseră. Era aproape ca și cum s-ar fi cunoscut înainte. Îl atinse pe mânecă. Speranța licărea în ochii lui Prudence.

– Nu dispera, Lord MacKay. Poate că, dacă încercăm amândoi din răputeri, îl putem prinde împreună.

Privirea lui se înmuie când șterse o lacrimă de pe obrazul ei, cu degetele lui zbârcite.

– Dacă îți poate rezista, fetițo, atunci e un prost mai mare decât tatăl lui.

Își deschise brațele spre ea. Prudence era foarte obosită de secrete, iar umerii lui MacKay, la fel ca ai tatălui ei, păreau suficient de puternici încât să le poarte pe cele mai rele dintre ele. Când își lipi obrazul pe moliciunea aspră a tartanului, lampagiul rupse un afiș de pe un stâlp și se pierdu înapoi în întuneric, cu umerii lui largi aplecați pentru a se apăra de frigul groaznic.

Tricia stătea culcată ca o regină pe pernele ei umplute cu pene. Când Prudence se apropie de patul ei, mătușa rupse cu unghiile o cutie împachetată în foiță aurie și își vârî în gură o bomboană de ciocolată. Prudence își șterse palmele pe fustă, întrebându-se ce grozăvie se întâmplase încât mătușa ei să se trezească înainte de amiază.

Lumina delicată a iernii se cernea printre draperii, aducând la viață umbrele luxuriante ale unui Gainsborough aflat pe peretele îndepărtat. Bucăți de corespondență erau împrăștiat peste cuvertura din satin a Triciei.

– Bună dimineața, dragă. Cred că ai dormit bine.

Tricia își linse ciocolata de pe buze ca o pisică leneșă. Prudence speră că ochelarii îi ascundeau ochii umflați.

– Ca un bebeluș, minți ea.

– Te-ai dus la culcare destul de târziu noaptea trecută.

Precauția lui Prudence dispăru. Nu putea fi certată decât pentru întârzierea ei, la urma urmei.

– Lord MacKay m-a dus într-o cafenea. Am început să vorbim și am pierdut noțiunea timpului.

Tricia ridică o sprânceană desenată impecabil.

– E puțin cam rușinos pentru tine să întreții un bărbat străin într-o cafenea, nu crezi?

Prudence își înfrână un gând nemilos despre toți bărbații străini pe care Tricia îi întreținuse în dormitorul ei.

– Aș spune că nu. Suntem aproape de sfârșitul secolului, până la urmă. Lord MacKay este o companie plăcută, dar și un gentleman.

– Mai mult ca sigur te consideră o companie plăcută. Zâmbind enigmatic, Tricia netezi pe genunchi o bucată de hârtie

mototolită. Ar trebui să știi că am primit două oferte de căsătorie în această dimineață.

Prudence răspunse cu un zâmbet șters.

– Două propuneri înainte de micul dejun? Chiar și pentru tine, asta e o mare reușită.

– Am decis să accept una din ele.

Zâmbetul lui Prudence păli. Așteptase acest moment de când dispăruse Sebastian prima dată. Tricia era pregătită să se căsătorească din nou și să scape de nepoata ei nemăritată. Era în regulă, se asigură Prudence. Ea avea să supraviețuiască. Își putea permite o casă mică acum, câțiva servitori, cărțile ei. Avea să fie mulțumită să trăiască singură. Iar Lord MacKay adusese un element îndrăzneț și de mult uitat în viața ei – speranța pentru viitor. Era un bărbat bogat, cu o armată de oameni la dispoziția sa. Cu ajutorul lui, îl putea găsi pe Sebastian și putea să-și repare greșelile. Cuvintele Triciei o aduseră înapoi în prezent.

– De-abia am avut timp să analizez prima ofertă, când lordul tău scoțian a dat buzna cu o rugămintă atât de arzătoare, că nu am putut refuza să-l ascult.

Prudence se încruntă. Lord MacKay nu făcuse nici o precizare despre asemenea intenții noaptea trecută. Nici măcar nu observase că el o curta pe Tricia.

– Pare un bărbat rafinat, spuse ea, slab. Ar fi ușor chiar să ajungi să îl îndrăgești.

– Sunt ușurată că simți astfel. Vezi tu, Prudence, propunerile nu au fost pentru mine, ci pentru tine. Și, în calitate de tutore, simt că ți-a venit de mult vremea să te măriți. Nu voi mai tolera ezitări. Insist să iei o decizie. Înainte de sfârșitul săptămânii.

Prudence privi lung spre mătușa ei, mintea ei împiedicându-se de întrebările pe care îi era frică să le pună.

– Dacă Lord MacKay a făcut prima propunere, cine a făcut-o pe a doua?

Tricia clipi cu inocență mirată.

– Nu ai ghicit?

Când Prudence clătină, tăcută, din cap, Tricia își vârî o altă bomboană de ciocolată în gură.

– Vicontele D'Artan, desigur, draga mea!

Capitolul 21



Sebastian Kerr era un bărbat disperat. Când calul lui o luă la goană, în jos, pe munte, trase de frâie, menținându-și greutatea corpului înapoi, ca să nu se rostogolească în față și să fie strivit sub copitele animalului. Masca îl împiedica să-i vadă pe ceilalți călăreți, dar pământul tremura de bubuiturile copitelor. Sebastian le putea mirosi teama, chiar și prin grosimea sufocantă a pânzei. Zgomotul aspru al respirației lui îi umplea urechile. Își dorea enorm să-și dea jos masca. Nu era decât un sac tăiat în dreptul ochilor – cam cum ar purta o sperietoare, sau cum avea să-i pună călăul dacă urma să fie prins.

Apa rece ca gheața intră prin găurile din cizmele lui când calul trecu printr-un râu cu apele umflate. Strigătele agitate ale urmăritorilor fură acoperite de ecourile înjurăturilor, când francezii care îi urmăreau își conduseră caii spre marginea unei stânci, doar ca să descopere că prada lor dispăruse, purtată pe spinarea cailor crescuți pentru terenul sălbatic și stâncos.

Sebastian fu primul care se opri. Prinse cu unghiile sforile măștii și și-o dădu jos, respirând adânc aerul rece și curat. O mână păroasă prinse căpăstrul calului.

– Pentru numele Domnului, Kirkpatrick, ce cauți francezii în Scoția?

Sebastian aruncă o privire disprețuitoare labei păroase, menținându-și vocea calmă în mod intenționat.

– De unde să știu? De ce nu mergi să-i întrebi, Angus?

Trebui să privească în sus ca să întâlnească ochiul strălucitor al lui Big Gus McClain. Un petic învechit acoperea celălalt ochi al tâlharului. Big Gus eliberă frâiele lui Sebastian și scupă în pârau.

– Tu mormăi în franceză în somn, deci tu ar trebui să știi.

Vântul își schimbă direcția, iar duhoarea lui McClain ajunse până la Sebastian, făcându-l să tânjească după o baie. Și-ar fi dorit să se facă nevăzut cu bucata prețioasă de săpun pe care o șterpeliase de la soția unui arendaș.

Tiny își împinse calul între cei doi bărbați, rânjind.

– Toată lumea știe că francezii iubesc muzica frumoasă.

Se auzi râsul nazal al lui Jamie, apoi ceilalți bărbați chicotiră cu subînțeles. Tocmai furau o orgă dintr-o biserică mică atunci când se apropiaseră francezii.

– Sau poate doar merg la biserică în mod regulat.

Zâmbetul lui Sebastian era politicoș de feroce. Ceea ce-l făcea pe Big Gus să suspecteze că, sub înfățișarea lui convingătoare, curată se ascundea un bărbat infinit mai periculos decât el însuși.

– Da. Merg regulat la biserică, repetă McClain gânditor. Poate că asta fac.

Bărbații îndrăzniră să-i arunce lui Sebastian priviri pe jumătate curioase, pe jumătate admirative când cailor se puseră în mișcare, tulburând apa și transformând-o în spumă înghețată.

Big Gus și oamenii lui erau năpasta Scoției. Chiar și după standardele pretențioase ale lui Sir Arlo Tugbert, ei îi făceau pe Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoțian, și pe oamenii lui să pară filfizoni la o petrecere. Sebastian fusese acceptat în tagma lor doar pe baza reputației lui amenințătoare, dar el avea suspiciunea tot mai mare că, dacă nu viola o virgină sau nu împușca pe cineva cu sânge-rece, cât de curând, trupul lui avea să ajungă să fie vândut la licitație Societății Medicale din Edinburgh. Se întrebă cât ar fi contat să se împuște cu propriul pistol.

Bubuitul copitelor ce se auzea în urma lor se estompase din ce în ce mai tare. Rămase doar Tiny. Privirea lui Sebastian se îndreptă către crestele împietrite ale munților.

– S-a întâmplat ceva rău, Tiny. Ceva a mers groaznic de rău, căci altfel nu i-ar fi trimis după mine. Nenorocitul nu va renunța de data asta. Dacă s-a răzgândit și a hotărât că o vrea pe ea moartă?

– Atunci e o fetișcană moartă, nu-i așa?

Sebastian tresări, iar vocea lui Tiny deveni mai aspră.

– Uită de ea. Nu a fost nimic altceva decât un laț în jurul gâtului tău din clipa în care ai pus ochii pe ea. Nu îi datorezi nimic.

Emoția ascuți privirea lui Sebastian, oțelind-o. Tiny mai văzuse acea privire și înainte, târziu în noapte, când ceilalți sforăiau în jur, iar Sebastian privea lung, supărat, la flăcările care se stingeau în focul de tabără.

– O, dar îi datorez ceva. Și dacă mai pun vreodată mâna pe ea, din nou, îmi voi plăti datoria.

Îndemnă calul la galop, mototolindu-și masca în mână. Avea să trăiască și să moară acoperit de o asemenea mască. Dacă D'Artan nu avea să-l prindă, călăul cu siguranță urma s-o facă. Fusese un prost sărac, amăgit de o fată încântătoare cu râsul răgușit să creadă altceva.

Când Sebastian își trase masca peste cap, primii fulgi de zăpadă căzură din cerul palid.

Prudence se ghemui lângă umerii vizitiului când o pantă domoală fu urmată de o cărare abruptă, anevoioasă. Scoase o mână din mânășă și o îngropă în blana argintie a pisiului Sebastian, mișcându-și degetele înțepenite de frig. El o răsplăti cu un tors adorabil, adăpostit de vânt de redingota ei rezistentă.

Nici măcar un viscol nu avea să o sperie să se întoarcă în interiorul învechit și urât mirositor al trăsuri. Îndurase prima parte a călătoriei de la Edinburgh cu corsetul lui Devony înghiontind-o într-o parte, cu Blake sforăindu-i în ureche, iar Boris salivându-i pe picior. La ultima lor oprire, fără să ia în seamă obiecțiile plictisite ale Tricie, îi cedase locul lui Boris și alesese compania vizitiului scoțian taciturn al lui MacKay.

Când se hurducară într-un alt fâgaș, vizitiul întinse un braț pentru a o sprijini. Șoldul deja învințit al lui Prudence se lovi de un cui de fier, iar ea tresări de durere. Mai devreme, fuseseră obligați să se oprească de două ori și să împingă vehiculul greoi afară din fâgașurile înghețate ce apăruseră după ploile neașteptate din februarie. Ultima dată fusese nevoie de eforturile combinate ale vizitiului, ale celor doi călăreți care însoțeau trăsura și ale tuturor ocupanților trăsuri, inclusiv ale lui Devony, care își trăgea nasul încontinuu. Doar lui Boris i se dăduse voie să stea în trăsură. Dogul german își scosese pe geam capul lucios, ca un demnitar aflat în vizită.

Când porniră pe o pantă tăiată în munte, copitele cailor care însoțeau trăsura bătură apăsător în stratul subțire de zăpadă. Prudence respiră încet, trimițând un norișor de abur cald să plutească în aerul proaspăt. Frumusețea aceluia pământ străin trezi o emoție primitivă în pieptul ei. Munții cu creste despicau cerul palid în piscuri cețoase, albastre și argintii. Pe o pantă a văii înguste, o turmă de oi stăteau îngrămădite, cu fețele lor negre,

iscoditoare, întoarse spre cer. Mult mai jos, un lac trecea printr-o vale, fiind apoi înghițit de o perdea involburată de zăpadă.

Prudence se cutremură, gândindu-se la Sebastian care era pe-acolo pe undeva, pierdut în măreția sălbatică a regiunii muntoase a Scoției. Dar, dacă ar fi acceptat momeala pe care ea și MacKay i-o ofereau atât de deschis, nu avea să mai rățească mult timp.

Prudence considera planul lor demn de unul dintre romanele preferate ale lui Devony. Propunerea lui D'Artan nu făcuse decât să le forțeze mâna. Nu știa dacă ar fi trebuit să chicotească sau să plângă imaginându-și reacția lui Sebastian când el avea să descopere că pornise la drum pentru a se căsători cu Killian MacKay, cel mai disprețuit dușman al său, peste două săptămâni.

Odată ce ajungeau la Strathnaver și la castelul lui MacKay, planul era simplu. Ea avea să îl pună pe vizitiu s-o conducă în trăsură lui MacKay, singură și neprotejată, până ce Sebastian avea s-o găsească. Apoi, tot ce trebuia să facă era să-l convingă, calm și cu argumente, că MacKay nu era un căpcăun groaznic, așa cum credea el, ci doar un bărbat în vârstă bun la suflet, chinuit de o viață de regrete. Un om care dispunea de bogății și resurse ca să-l ajute pe Sebastian să-și construiască o nouă viață, eliberat atât de amintirea bunicului său, cât și de trecut. Și eliberat de ea, dacă își dorea. Planul ei, grozav în cea mai mare parte, se clătina în acel punct. Își strânse puternic pisioul în brațe. Dacă planul lor cel grozav nu funcționa, se temea că ea și MacKay urmau să aibă numai regrete de împărțit.

Refuza să creadă că era posibil ca Sebastian să fi părăsit Scoția cu totul, fugărit de D'Artan sau de lege. Sau că el ar fi putut-o strânge de gât înainte de a-i lăsa vreo șansă să îi ofere o explicație. Simți o strângere de inimă când trăsură se afundă în ceva, apoi se opri, într-o liniște de rău augur. Tricia lovi cu umbrela de soare în plafonul trăsurii.

– Înainte, birjar. Dă-i bice!

– Mi-ar plăcea să-ți dau ție bice, mormăi vizitiul.

Coborî de la locul lui, înclinându-și pălăria către Prudence, drept scuze. Ea coborî după el împreună cu pisioul Sebastian care-i atârna de un braț. Vizitiul deschise, brusc, ușa.

– Toată lumea afară! urlă el. Și animalul ăla bălos.

Nu Boris, ci Blake apărui primul, frecându-se la ochi, cu sfială.

– Ei bine, eu niciodată...

Tricia își făcu loc să iasă, în timp ce Devony îi călca pe fuste. Panglicile pălăriei Leghorn a mătușii fâlfâiau în vânt. Lumina iernii nu era binevoitoare cu trăsăturile feței ei. Pete roșii îi murdăreau obraji și nasul, iar pudra i se adunase în crăpăturile fine din jurul ochilor.

Vizitiul arată spre trăsură.

– Și el, sau eu nu împing.

– Dar marele meu tovarăș ar putea să-și murdărească lăbuțele, se plânse Tricia.

Prudence se întristă. Dacă erau nevoiți să meargă pe jos, Tricia fără îndoială avea să îi ceară să îi care câinele. Boris se dovedi la fel de încăpățânat ca și vizitiul. Blake trase de zgarda lui incrustată cu smaralde, dar câinele nu voia să se miște. Doar lingușirile Triciei îl urniră, în cele din urmă. Prudence privi într-o tăcere melancolică cum ultimii biscuiți pentru ceai dispărură în gura lui căscată. Ieși și adulmecă pisioul. Prudence spera că nu aveau să rămână prea mult timp fără hrană.

Cu ajutorul călăreților care însoțeau trăsură, reușiră să o miște, încet, legănând-o. Cu un scârțâit groaznic, roțile se înclinară, aruncând trăsură mai adânc în șanț.

Tricia îl blestemă pe vizitiu. El urlă înapoi la ea. Boris prinse haina vizitiului între dinții lui îngălbeniți și trase. Moșierul Blake încercă să-i calmeze pe toți, în timp ce Devony izbucni în lacrimi, jelindu-se că petrecerea iernii în Scoția era cea mai ridicolă idee pe care cineva o avusese vreodată. Dacă Prudence ar fi ales să se mărite cu acel viconte agreabil, în loc de o brută scoțiană, ei s-ar fi plimbat prin sudul Franței acum.

Prudence se așeză pe o piatră. Vântul părea s-o șfichiuiască cu pumnale înghețate, uscându-i sudoarea de pe frunte. Își strânse mai mult pelerina de umeri, înfrigurată de amintirea lui D'Artan.

În ziua când anunțaseră logodna ei cu Killian MacKay, chipul vicontelui devenise o mască palidă, tensiunea din interiorul lui fiind trădată doar de crăpăturile strânse din jurul buzelor. El își făcuse bagaje și dispăruse din reședința familiei Campbell chiar în acea după-amiază.

Un țipăt sinistru răsună brusc peste munți. Prudence încremeni. Ceilalți tăcură. Boris ciuli urechile, speriat.

– O pisică sălbatică? întrebă Prudence, optimistă.

Vizitiul îi ocoli privirea. Se întinse în spatele banchetei de piele căutând o flintă veche, în timp ce călăreții care însoțeau trăsura se urcară pe cai și își încărcară armele.

– Da, fetițo. Cea mai sălbatică dintre toate. În trăsură, doamnelor.

Moșierul Blake se ascunse după Tricia și Devony. Vizitiul îl prinse de cureaua pantalonilor și îl trase înapoi. Înfiptă un cuțit în mâna tremurândă a moșierului.

– Scoțienilor nu le plac englezii, dar le plac englezoaicele, dacă mă înțelegi ce vreau să spun. Nu contează pentru mine dacă indivizii ăia primesc ceea ce merită, dar n-aș suporta să o văd pe fetișcana drăguță atacată de o ceată de tâlhari scoțieni.

Se întoarse și o găsi pe Prudence stând în spatele lui, palidă la chip, dar cu ochii sclipindu-i de o emoție arzătoare. Vizitiul o conduse în trăsură fără să spună un cuvânt. Ușa se trânti. Ochii lui Boris aveau o strălucire stranie în întuneric. Prudence îl îndesă pe pisoiiul Sebastian în buzunarul adânc al hainei. Îi fu mai greu decât altădată.

Dogul german mârâi, făcând aerul și mai irespirabil. După puritatea de gheață a muntelui, Prudence simți că se sufocă. Tricia privea în gol, în față, cu chipul lipsit de expresie.

– L-am avertizat pe tata că nu ar fi trebuit să venim în Scoția, chițăi Devony. Probabil voi fi răpită din nou de Cumplitul Bandit Scoțian.

– Nu și dacă am și eu un cuvânt de spus, replică Prudence cu calm.

Inima începu să-i bată în ritmul fantastic al unui cântec plin de speranță.

– Vai, poate voi fi răpită de o întreagă bandă de tâlhari! adăugă Devony, cu voioșie.

Urletul ascuțit se auzi din nou, apoi un altul și altul. Sunetul copitelor se auzi mai aproape. Apoi pocnetul unei flinte.

– Nu, șopti Prudence.

Ea își imaginase un strigăt dramatic, de genul „Banii sau viața”, după care să urmeze predarea. Nu îi trecuse niciodată prin minte

că oamenii lui Sebastian l-ar fi putut împușca pe vizitiul cumsecade, sau, mai rău, că vizitiul acela cumsecade putea să îl împuște pe Sebastian.

– Nu!

Deschise larg ușa trăsुरii, evitând mișcarea bruscă a Triciei, care încercase să-i înșface fustele pentru a o opri. Se împiedică și căzu, într-o încurcătură de jupoane. Ridică mâinile să-și acopere fața când copitele cailor ajunseră chiar deasupra capului ei. Se rostogoli într-o parte, eliberându-și pisoiiul de sub propria greutate, apoi se târi disperată într-o parte, ferindu-se de picioarele din față ale unui cal și de burta masivă a altuia. O mână murdară încercă s-o prindă de păr. Ea se feri. Bărbatul mormăi o înjurătură.

Ochelarii îi atârnavă de o ureche. Ea îi apucă iute și se ridică în picioare, țopăind pentru a urmări încăierarea, încercând să repereze un uriaș blond, un elf cu părul roșu sau un tâlhar neînfricat în tartan și kilt.

Niște bărbați masivi se agitau încoace și încolo, țipând înjurături și trăgând cu pistoalele în aer. Unul dintre caii celor care însoțeau trăsura, fără călăreț acum, o luă la goană în jos pe deal. O grămadă nemișcată de mătase zăcea lângă una dintre roțile trăsुरii. Prudence își dădu seama, cu groază, că era moșierul Blake. Vizitiul se prăbuși sub lovitura unui ciomag greu. O crea-tură îndesată descălecă și smulse ușa trăsुरii din țâțâni. Apoi intră și apăru cu Devony, care tremura aruncată peste umărul lui. Părul ei lung și blond era împrăștiat pe spatele lui. Prudence nu-și dădu seama că și ea țipa până când o mână sălbatică nu o prinse de păr.

– Gata cu zbieratul, fetițo, sau Big Gus o să-ți dea motive să urla ca din gură de șarpe.

Bărbatul îi dădu, cu forța, capul pe spate și își împinse fața aproape de a ei. Duhoarea respirației lui o înecă. În spatele măștii fără formă, Prudence nu văzu nici un ochi, ci doar o piele albă ca laptele. Un nou țipăt țâșni din gâtul ei. Pisoiiul țâșni din buzunarul ei și se repezi între picioarele cailor agitați. Ignorând durerea din scalpul ei, se întinse după el. Când simți mânerul unui pistol la ceafă, Prudence își dădu seama prea târziu că prinsese tâlharul greșit.

Capitolul 22



Adormită de hurducăiala calului, Prudence trecea constant din starea de trezie în cea de inconștiență și invers. Când mișcarea încetă și mâna apăsată cu brutalitate pe spatele ei dispăru, începu să se trezească. Senzația de dezorientare fu înlocuită de groază crescândă când își aminti ce se întâmplase. Toate temerile îi reveniră, intensificate de întuneric, de frig și de cadența violentă a unor voci masculine ciudate. Mâna ei se îndreptă instinctiv spre lăntșorul din jurul gâtului. Din fericire, ochelarii erau încă acolo, încălțiți în păr. Și-i puse la ochi.

Un scoțian neîngrijit stătea ghemuit lângă o grămadă de vreascuri. Când se uită lung spre cal și surprinse privirea ei trează, un rânjet lacom îi arcui buzele. Primele trosnete ale flăcărilor îi luminară fața, lăsând să se vadă o despicătură încrețită unde ar fi trebuit să fie nasul lui. Bărbatul scoase un hohot amenințător de râs când Prudence se dădu jos de pe cal.

Atinse pământul și o luă la fugă. Formele întunecate și amenințătoare ale scoțienilor și ale copacilor se amestecau în fața privirii ei disperate în timp ce fugea de la un grup de bărbați la altul, căutându-le pe Tricia și pe Devony. Râsul batjocoritor o urmărea. Focurile se ridicau în locurile libere dintre copaci, aruncând o urzeală misterioasă de umbre și lumină peste tabăra tâlharilor. Ea se împiedică de o pătură făcută sul, înăbușindu-și un țipăt ascuțit înainte de a-și da seama că mâna care părea să-i apuce strâns glezna era numai o creangă răsucită. Se răsuci, lovindu-se de pieptul larg al unui bărbat.

Un căpcăun zdravăn îi prinse coatele și își umezi buzele cu un plescăit energic. Avea un petic peste ochiul drept.

– Îți era dor de mine, dragă? Big Gus tocmai se întorcea. Am avut grijă să fie întinse păturile. O fetișcană mică și drăguță ca tine nu ar trebui să doarmă pe pământ.

Un bărbat din spatele lui Big Gus râse în hohote. Arătă cu degetul mare spre o ascunzătoare săpată în deal și acoperită cu o perdea din blană zdrențuită.

– Lui n-o să-i placă. Mai bine i-ai spune 'nainte să te duci să întinzi ceva.

Prudence nu ar fi crezut că era posibil, dar mutra lui Big Gus deveni și mai urâtă.

– Să-l ia naiba de ticălos, Jordy. A fost prea beat ca să vină cu noi. Crede că va sta frumușel și se va bucura de pradă?

– Nu, replică un alt bărbat, răsând mânzește. Crede că prada va sta frumușel și se va bucura de el.

Dar ochiul bun al lui Big Gus se îngustă, devenind o crăpătură veninoasă. Prudence se răsuci, urmărindu-i privirea supărată, înspre ascunzătoare. Lumina slabă a unui felinar aprins înăuntru îi dădea o strălucire nepământească. Big Gus o apucă pe Prudence cu una din mâinile lui pline de cicatrici și o luă la braț. Mânerul pistolului apăsă în coastele ei.

– La naiba cu flăcăul drăguț. Am prins fătucă asta din Anglia și, pentru numele lui Dumnezeu, o păstrez.

Fuga lui Prudence prin tabără adunase un public destul de numeros. La anunțul îndrăzneț al lui Big Gus, bărbații care priveau se aplecară repede ca să-și desfacă păturile sau să frigă o bucată uscată de carne de vânat deasupra focului. Dar nu se putură abține să nu furișeze o privire spre peșteră. Prudence nu și-ar fi dorit să îl întâlnească pe omul dinăuntru. Dacă acești tâlhari îl considerau mai amenințător decât Big Gus, cu siguranță era Lucifer însuși. Trase adânc aer în piept.

– Scuză-mă, domnule. Trase de degetele lui Big Gus. Domnule, trebuie să vorbesc ceva cu dumneata.

El îi ciufuli părul, făcându-i cu ochiul, peste umăr, bărbatului din spatele lui.

– Nu e drăguță? Îmi place o fată nerăbdătoare.

Ea se feri și ieși din strânsoarea lui, se ridică la adevărata ei înălțime.

– Eu *nu* sunt o fată nerăbdătoare. Sunt Prudence Walker, ducesa de Winton și logodnica lui Lord Killian MacKay din Strathnaver. Dacă îi vei trimite o scrisoare, sunt sigură că va fi dispus să plătească o recompensă substanțială pentru întoarcerea în siguranță a mea și a grupului meu.

– Gus, te avertizez. Îți va lua gâtul pentru asta, spuse Jordy.

Big Gus doar zâmbi larg și răutăcios. Prudence mișcă un deget sub nasul lui borcănat.

– Trebuie să te avertizez de asemenea, domnule Big Gus. Vor fi repercusiuni serioase dacă ni se va face rău vreunui dintre noi.

– Fetișcana mă amenință. Cred că mă îndrăgostesc. El o prinse de sub bărbie. Nu mă întărâta, Prudie. De restul grupului tău se ocupă altcineva. La fel cum Big Gus va avea grijă de tine. Nu voi lăsa nici măcar o vânătaie pe care s-o găsească moșierul tău capricios în noaptea nunții.

Banditul îndrăgostit își deschise brațele vânjoase, cuprinzându-l pe Prudence într-o îmbrățișare soioasă. Imediat însă, făcu ochii mari, lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp. Numai când se dădu înapoi, reușiră și ceilalți bărbați să înțeleagă motivul. Țeava de la propriul pistol apăsă în burta sa durdulie. Vocea lui Prudence fu la fel de fermă și de neclintită ca și forța cu care ținea pistolul.

– Va fi foarte dezagreabil pentru mine să fiu nevoită să te împușc. Mai degrabă mi-ai spune unde-i găsesc pe ceilalți din grupul meu.

Big Gus încercă să tușească și nu reuși.

– Eu doar glumeam, fetițo. Big Gus nu ți-ar face rău.

Ea ridică pistolul. Pocnitura răsună în tabăra cufundată în tăcere.

– Asta este o redingotă nouă. Nu-mi va plăcea să o văd toată improșcată de sânge.

Big Gus își ridică mâinile în semn de predare și făcu un pas în spate. Prudence observă cu colțul ochiului o mișcare ușoară și întoarse pistolul, într-un gest amplu.

– Nu aș încerca dacă aș fi în locul tău, avertiză ea.

Bărbații se dădură înapoi de parcă ar fi fost legați împreună și schimbă priviri neliniștite. Grația lui Prudence în mânuirea armei nu trecu neobservată. Pistolul stătea în mâna acoperită de mânășă la fel de confortabil ca într-un săculeț din satin.

– Așa este, spuse ea. M-am născut mânuind pistolul. Tatăl meu a fost....

– Expert în muniție?

Vocea moale îi trimise fiori pe șira spinării. Ridică privirea spre peșteră și văzu un bărbat dând la o parte învelitoarea de blană

cu o grație leneșă. Inima ei o luă la goană. Masca uzată, din mătase, nu ascundea micul zâmbet de pe buzele lui bine conturate. Genele lungi și dese îi adumbreau ochii strălucitori.

Umerii lui Prudence coborâră, însoțiți de senzație de ușurare. Lăsă brațul în jos, iar arma îi tremură în mână. Apoi o umbră se mișcă în spatele lui Sebastian. O mână șerpuitoare îi cuprinse talia, și un cap acoperit de păr blond, ciufulit, se ivi de după umărul lui cu o curiozitate de felină. Prudence zări o mână mică, cu oase subțiri, prizând o sticlă de whisky, cu ochii albaștri pe jumătate închiși, într-o nepăsare senzuală, cu buzele roz, umede și umflate. Găsise primul membru al bietului ei grup nenorocit – pe Devony.

Privirea ei se întoarse înapoi spre Sebastian. Strălucirea focului îi sublinia silueta. Părul lui blond-roșcat era răvășit. Cămașa îi atârna descheiată. Primii doi nasturi ai pantalonilor lui erau, de asemenea, descheiați ca o invitație către linia părului auriu care îi cobora pe mușchii abdomenului.

El își încrucișă brațele la piept, se legănă pe călcâie și îi oferă lui Prudence cel mai dulce zâmbet al lui. Brațul ei se întări și se roti de parcă avea o voință proprie, îndreptând pistolul direct spre inima lui Sebastian.

Capitolul 23



Sebastian înfruntase moartea, în fața țevii unui pistol, de mai multe ori în viață, dar nu îi simțise niciodată respirația sufându-i atât de rece în față. Prudence voia să îl omoare. Vedeau asta în ochii ei, în postura ei, în felul cum i se ridica pieptul sub redingota ruptă. Voia să îl omoare. Și nu fusese niciodată atât de frumoasă.

El reușise, în sfârșit, să aprindă flăcările de sub înfățișarea ei rece. O suviță de păr îi căzu peste ochi. Ea își dădu capul pe spate, împrăștiindu-și coama încălțită din jurul umerilor într-o revărsare bogată. Bărbații se holbară la ea cu gurile căscate și ochii strălucind, de parcă Dumnezeu ar fi trimis un înger în mijlocul lor... un înger răzbunător.

Fără să-și ia ochii de la Prudence, Sebastian prinse cotul lui Devony și o împinse în față.

– Mi-ai spus că tu și tatăl tău erați singuri.

Devony luă o înghițitură din sticla de whisky, apoi râgâi delicat.

– Am fost singuri. Prudence a sărit și a fugit, lăsându-ne la mila acelor sălbatici. Apoi contesa a fost răpită de acel domn drăguț, viking.

Sebastian își netezi masca de pe față, ca și cum ar fi putut să o lipească de oasele lui.

– Contesa?

– Mătușa ei. Devony își vârî un deget între buzele roz, cu un aer meditativ. Am uitat să menționez despre contesă?

– Mă îndoiesc că ți-a dat ocazia, spuse Prudence cu răceală.

Sebastian ura să recunoască asta, dar Prudence avea dreptate. El se chinuise din greu să iasă din ceața în care se zbătea mintea sa îmbibată de whisky, abia având timp să-și pună masca veche, înainte ca Devony să cadă peste el, balmăjind ceva despre o siluire. Sebastian nu își dăduse seama că el era cel pe care ea intenționa să-l siluiască.

Dar brațele ei fuseseră calde, iar gura ei fierbinte și umedă. Înainte ca el să poată protesta, ea căuta deja nasturii pantalonilor lui și îi șoptea la ureche cele mai interesante lucruri – lucruri pe care i-ar fi plăcut să i le facă lui, lucruri pe care ea ar fi vrut ca el să i le facă.

Așa că el își spusese să probabil visa. Ce să fi căutat Devony Blake într-o peșteră din Scoția? Și nu era mai frumos decât în acele vise în care el se întindea după Prudence exact în clipa în care ea se prefăcea în cenușă, în mâinile lui?

Dar Prudence era acolo, stând în fața lui, departe de a fi cenușă, și de-a dreptul în carne și oase, fierbând de furie, cu picioarele îndepărtate și cu mânerul din lemn al pistolului strâns într-o mână nerăbdătoare să apese trăgaciul.

Sebastian o împinse pe Devony deoparte și porni încet, pe deal în jos, înspre ea. Unul dintre bărbați mormăi, încet, o înjurătură. Big Gus își ștergea picături unsuroase de sudoare de pe frunte.

Când Sebastian se apropie, pistolul începu să tremure. Prudence își puse și cealaltă palmă pe încheietura mâinii. El înaintă

până ce țeava rece a armei îi atinse pielea caldă a pieptului. Și buzele i se arcuiră într-un zâmbet ironic. Întinse o mână, cu eleganță, fără să ia în seamă faptul că ambele ei mâini erau ocupate cu pistolul.

– Permite-mi să mă prezint, domnișoară. Poți să îmi spui Kirkpatrick.

Nările ei delicate se dilatără, avertizându-l că ea l-ar fi numit cu totul altfel.

– Poate că nimeni nu ți-a explicat legile noastre, continuă el. Noi suntem tâlharii. Noi avem armele. Își întoarse mâna cu palma în sus. Pistolul, iubire.

Auzindu-i alintul, ea se simți străbătută de un fior. Sebastian speră că nu judecase greșit. Pentru că, dacă o făcuse, era un om mort.

– Ai auzit cererea mea, domnule Kirkpatrick, spuse ea. Vreau să știu unde este restul grupului meu. Mătușa mea. Vizitiul și călăreții care însoțeau vehiculul. Moșierul Blake. Vocea ei tremură. Și pisica mea.

Sebastian își dădu seama că era pe punctul de a ceda, și se pregăti pentru lacrimile care i se adunau în ochi.

– Foarte bine. Mă voi ocupa eu însumi să fie în siguranță. Apoi adăugă ușor: Ai cuvântul meu.

Ea pufni într-un râs zgomotos, lipsit de delicatețe. Jordy păși înainte.

– Kirkpatrick, e ceva ce ar trebui să știi. Fata pretinde că-i aparține lui...

Prudence își îndreptă arma spre el. Aproximarea de bărbatul care zâmbea cu superioritate îi stinsese înflăcărarea de a descoperi reacția lui Sebastian față de logodna ei. Speranța ei de a purta o conversație rațională cu el părea acum nu numai foarte puțin probabilă, ci și periculos de naivă. Jordy se dădu înapoi, în mulțime, călcându-l pe degetele de la picioare pe bărbatul din spatele lui.

– Nu contează. Nu era important.

Sebastian întinse degetele și, cu blândețe, trase arma din mâna ei. Ea se încruntă, privindu-i pieptul. Acum că pericolul trecuse, Big Gus își regăsi entuziasmul.

– Stai puțin, Kirkpatrick. Eu am găsit-o, la naiba! Vreau s-o păstrez.

– Nu este un cățeluș, Angus.

Sebastian aruncă arma încărcată spre el. Big Gus se feri. Bărbatul din spatele lui prinse arma între două degete.

– Știi ca nu este un cățeluș. Este o fetișcană. Și chiar una atrăgătoare.

Sebastian se uită la fața lui Prudence ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Strâmbă din nas.

– Un pic cam prea simplă pentru gusturile tale, nu-i așa?

Prudence îi aruncă o privire încruntată. Big Gus se scărpină în cap.

– Nu am observat asta.

Ea se agită când Sebastian îi prinse o parte din păr și i-l înnodă cu iscusință în creștetul capului. Îi prinse obraji cu cealaltă mână, strângându-i.

– Înțelege ce spun. Simplă ca o vrabie.

Big Gus se încruntă când femeia care îl ispitise strâmbă din buze.

– Lumina nu era prea bună când am prins-o.

Cu un acces de furie neputincioasă, Prudence se smuci și porni în jos pe pantă. Sebastian o prinse cu ușurință, învârtind-o în brațele lui. Spatele ei se lovi de pieptul lui, când antebrațul lui puternic i se încolăci în jurul taliei. Îl lovi cu călcâiul în fluierul piciorului.

– Naiba să te ia, Sebas...

El îi puse mâna peste gură. Șoapta lui furioasă îi încălzi urechea.

– Nu-mi spune așa. Acești bărbați nu sunt admiratori înfocați ai lui Bach. Strânsoarea deveni mai puternică. Nu-l mai pot ține la distanță pe Big Gus mult timp. Poate e timpul să te decizi dacă vei împărți așternutul cu el sau cu mine.

Încordarea ei slăbi. Când corpul ei fermecător deveni docil în brațele lui, îmbrățișarea lui Sebastian se schimbă subtil. El își înmuie strânsoarea până când numai vârfurile degetelor lui îi mai atingeau buzele. Ea trase aer în piept, tremurând, și vorbi lipindu-și buzele de degetele lui.

– Ce mă va costa să mă protejezi? Sunt foarte conștientă că nu faci nimic fără o plată.

Brațul din jurul taliei ei se relaxă. El apăsă ușor cu palma curbura abdomenului ei, aplecându-se, și se lipi de posteriorul ei.

– Ce ești dispusă să plătești?

– Ticălosule! murmură ea, închizând ochii, înfrântă.

– Asta sunt. Printre alte lucruri.

El îi prinse mâna sub cotul său și porni înapoi spre peșteră.

– Am crezut că ești un bărbat căruia îi plac blondele plinuțe, îi strigă el lui Big Gus.

– Îmi plac blondele, spuse Big Gus plin de speranță.

Sebastian așează o mână frățească pe umărul lui Devony și o îmbrânci, încet, pe deal în jos.

– Dar, Kirk, se smiorcăi ea, mi-ai promis că...

– Îți va plăcea Big Gus, domnișoară Blake. Și-a dobândit numele pe bună dreptate.

Lăsându-i pe amândoi să bombăne, Sebastian dădu la o parte blana și o împinse pe Prudence în peșteră. Înainte ca ea să se dezmeticească, el o puse pe un scaun și se ghemui în fața ei. Își înfipse degetele în umerii ei.

– Mă duc să văd ce fac ceilalți. Dacă nu vrei să îi cunoști mai bine pe Big Gus și prietenii lui, îți sugerez să nu te miști până nu mă întorc. Înțelegeți?

Noii ei ochelari îi făceau ochii să pară enormi. Încuviință în tăcere, iar Sebastian îi dădu drumul, ezitând. Când el se întoarse, umerii ei subțiri se lăsară.

– Aș fi putut să te împușc, știi.

El își îndreptă o șuviță de păr care-i intra în ochi.

– Știu. Pentru o clipă, am crezut că ești aproape umană.

Fără să mai spună alt cuvânt, el se furișă afară din peșteră, lăsând-o singură.

Prudence se foi pe scaunul tare, încă suferind de pe urma călătoriei zdruncinate cu trăsura. Furia ei îndârjită plecase la fel cum venise, lăsând doar un sentiment amar de frică. Gândurile ei obositoare se învârtteau în minte. Oare Tricia era în siguranță? Oare pisoiul Sebastian fusese zdrobit? Ce avea să facă dacă Sebastian îi găsea pe moșierul Blake și pe vizitiu morți?

Privirea ei se mută, din proprie voință, asupra păturilor șifonate împrăștiate lângă felinarul aprins. Oare o atinsese Sebastian pe Devony așa cum o atinsese pe ea? Gura lui frumoasă rătăcise peste trupul lui Devony așa cum se bucurase de al ei? O durere ascuțită o înțepă sub coaste când se gândi la imaginea picioarelor lungi ale lui Devony lângă ale lui. Nu ar fi pentru prima dată, nu-i așa? Prudence își ridică ochii spre tavanul peșterii ca să se abțină să nu plângă.

Peștera părea bârlogul unui animal, scobit cu dalta în stâncă și adăpostit de o piatră care atârna deasupra. O sticlă de whisky stătea lângă un pat strălucitor de jar.

Prudence își descheie nasturii de perle ai pelerinei de pe umeri și își scoase redingota. Călătoria mototolise satul gri al rochiei. Fusta îi fusese sfâșiată și lăsa să i se vadă ciorapii de mătase și jartiera dantelată.

– Dumnezeule mare, tu ești!

Țipă când o siluetă îmbrăcată în haine rupte își făcu apariția. Sări și îi puse o mână peste gură.

– Încetează cu țipatul, fetișo. Te vor auzi până în Glasgow. El își desfăcu eșarfa.

– Jamie! strigă ea la vederea chipului familiar și a părului roșu. Nici măcar praful adunat timp de o lună nu putea diminua strălucirea coamei încălcite.

– Nu, e Bonnie Prince Charlie întors să recupereze orașul Culloden. El îi înșfăcă mâna. Ascultă ce-ți spun. Dacă ceea ce mi-a spus Jordy despre MacKay e adevărat, nu avem prea mult timp.

– Timp? repetă Prudence, agățându-se încăpățânată de scaun. Sebastian mi-a spus să stau aici. El te-a trimis să mă duci?

– Am venit să te salvez.

– Nu am nevoie de asta. Sebastian deja m-a salvat.

Jamie își dădu ochii peste cap, îndreptând o rugă spre cer.

– Dumnezeule, dă-mi putere. Unde e Tiny când am nevoie de el? Am venit să te salvez de Sebastian, fetișcană netoată.

Prudence încruntă din sprâncene. Împletitura neglijentă pe care Sebastian i-o făcuse în păr îi căzu peste față.

– Crezi că mi-ar face rău fizic?

Sarcasmul puse stăpânire accentului lui Jamie.

– Doamne ferește! Probabil va cere o ceașcă de ceai ca să-ți sărbătorească nunta apropiată cu Killian MacKay. Să trimitem după majordomul Old Fish și să le servim bucățele de unt în formă de lalele?

– Trandafiri, îl corectă ea, absentă. Oftând, ea își dădu părul pe spate și își sprijini bărbia în mână. Este vina lui că am fost forțată să accept propunerea lui MacKay. Nu am nici o intenție să mă căsătoresc cu acel bărbat. Odată ce îi voi explica asta, sunt sigură că Sebastian va fi înțelegător.

Jamie îngenunche lângă ea.

– Ce te face să crezi că îți va da șansa să îi explici?

Ea își întoarse fața de la sinceritatea neclintită din ochii lui căprui, dar Jamie îi prinse bărbia și o trase înapoi.

– Nu l-am văzut niciodată așa, fetișo. Poate că el nu intenționează să îți facă rău, și poate chiar i-ar părea rău apoi, dar atunci ar fi prea târziu pentru amândoi. Nu înțelegi?

– Înțelege foarte bine, dacă onorabilul șerif a învățat-o tot ce trebuie despre tâlhari, după cum bănuiesc că a făcut.

Prea târziu, simțiră pe piele vântul rece al nopții. Își ridicară privirile, ca și niște copii vinovați, și-l văzură pe Sebastian stând deasupra lor, cu brațele încărcate cu pături mâncate de molii și un mic geamantan pe care Prudence îl recunoscuse ca fiind al ei. Se întrebă de cât timp stătea el acolo.

– Să îmi înșir infracțiunile așa cum mi le-a descris ea odată? Aruncă pe jos păturile și geamantanul. Eu sunt teroarea fără chip a Scoției și a Angliei. Dovada vie și înfiorătoare a cruzimii care stă ascunsă în inima omului civilizat. Eu jefuiesc și răpesc... – îi aruncă o privire întunecată – și siluiesc.

Jamie se îndreptă de spate.

– Pot să vorbesc ceva cu tine.

– Afară, Jamie.

Jamie rânji, încrezător.

– Am crezut că pot rămâne să mă odihnesc cât timp voi doi vă obișnuiți din nou unul cu celălalt.

Sebastian nici măcar nu se uită la el.

– Afară! Acum.

Jamie îi aruncă lui Prudence o privire neajutorată, apoi ieși din peșteră, lăsând blana să se leagne. Sebastian își întoarse spatele la ea și scutură păturile.

– Ceilalți? întrebă ea, încet.

– Sunt toți în siguranță. Tricia, Boris și pisoii sunt sub aripa atotcuprinzătoare a lui Tiny. Devony a găsit farmecele lui Big Gus mai importante decât lipsurile, iar vizitiul tău și Blake erau în viață când au fost lăsați la trăsură. Am trimis un om înapoi ca să vadă ce fac.

– Mulțumesc.

El mormăi drept răspuns. Prudence se jucă cu fusta ei.

– Trebuie să mărturisesc că m-a uimit să descopăr că te-ai întors la viața de fărădelegi.

El ridică din umeri într-un fel mai degrabă galic decât scoțian.

– Am dobândit o aplecare către obișnuința de a mânca la Lindentree. Atelierele erau toate pline, iar eu am fost un prezbitarian și un libertin puțin cam prea mult timp ca să intru la mănăstire.

Când se ghemui ca să întindă păturile, pantalonii simpli se lipiră de șoldurile lui înguste. Prudence se întrebă ce se alesese de frumosul lui kilt, dar îi fu prea frică să întrebe. Bărbatul acesta era un străin. Înfățișarea lui rece nu avea nimic din umorul delicat de care ea își amintea. Tăcerea ciudată dintre ei se adânci. Ea era disperată să-i demonstreze noul ei rafinament, să-i demonstreze că nu mai era prostuța neîndemânică și îndrăgostită pe care el sigur și-o amintea.

– Am primit cinci cereri în căsătorie în Edinburgh, vorbi ea fără să se gândească.

El se răsuci pe călcâie, ridicând dintr-o sprânceană.

– Și a fost vreuna decentă?

– Doar trei, mărturisi ea, dorind să-și fi ținut gura.

Sebastian se întoarse înapoi la treaba lui.

– Cred ca asta îți aduce un total de cinci decente și trei indecente, inclusiv oferta de a deveni amanta mea, desigur.

Calmul ei se clătină serios când auzi cum minunata lui declarație era redusă la asemenea cuvinte grosolane. Sebastian desfăcu curelele de piele ale geamantanului ei. Când ridică o bucată de hârtie în lumina slabă, răsul lui moale îi dădu fiori.

– O asemănare excelentă. Care dintre iubii tăi este artistul? Tugbert? Scoțianul pe care l-am văzut mângâindu-te pe stradă? Sau este opera ta? Nu-mi amintesc ca schițele să se numere printre interesele tale, dar tu ești o femeie cu multe talente.

– M-ai văzut? Pe stradă?

– Da. S-a întâmplat să fiu prin preajmă.

Tonul lui grosolan nu o păcăli. Își aminti umbra lampagiului din seara când îl întâlnise pe MacKay. Inima ei se opri pentru o clipă. Sebastian nu o lăsase la cheremul lui D'Artan. Faptul că se prefăcuse indiferent pe terasă fusese doar o mască. El o urmărise. O protejase. Poate chiar îi păsase de ea. Dar acum privirea lui dură îi contrazicea zâmbetul binevoitor. Părea mai degrabă un Lucifer sarcastic decât un inger păzitor.

Își dorea ca el să-și dea joc masca. Faptul că-i adumbrea ochii o deranja. Ea privi cum mâinile lui îndemânatic netezeau afișul de pe stâlp, amintindu-și de toate ocaziile în care el încercase să-i inspire teamă. Erau mâini puternice, pricepute și suficient de rapide să înăbușe un țipăt înainte ca acesta să înceapă. Ce-ar fi spus dacă ea i-ar fi mărturisit că dormea cu hârtia sub pernă, în fiecare noapte? Că devenise mai fină datorită atingerii ei? Deschise gura, apoi o închise din nou, incapabilă să suporte batjocura din răsul lui.

– Haide, nu fi modestă, draga mea, spuse el. Cuvintele „Recompensa oferită dacă este prins viu sau dacă se face dovada sigură de deces” pur și simplu se potrivește cu talentul tău pentru melodramă. „Cu ochi gri și bine dotat”? Ce măgulire! De unde ai știut că sunt bine dotat? Ți-a spus Tricia? Sau a fost Devony?

Buzele lui Prudence se lipiră strâns. Când Sebastian văzu că ea nu avea de gând să nege sau să se apere, zâmbetul lui pâlî. Se aplecă peste felinar, râzând batjocoritor. Privirea ei se fixă pe liniile aspre ale spatelui său când se întoarse să mărească flacăra felinarului.

Se părea că eșuase lamentabil încercând să pară sofisticată. Poate ar fi trebuit să încerce să fie sinceră. Își aranjă fusta peste genunchi și trase adânc aer în piept.

– Mi-a fost dor de tine, Sebastian.

Își trase iute degetele, căci atinsese sticla fierbinte. Își înăbuși un blestem și se răsuci pe călcâie, trăgându-și masca de pe față.

Prudence simți că i se taie respirația. Nu mai era decât o urmă vagă din logodnicul rafinat al Triciei pe fața lui acum. Oricine l-ar fi văzut ar fi jurat că era scoțian, născut și crescut acolo. Părul lui era lung. Vârfurile coamei nepieptănate i se ondulau pe umeri, de o strălucire roșiatică pe pielea lui, închisă la culoare de la soare și vânt.

Părea mai mare, mai musculos și cu mult mai periculos. Comportamentul lui necioplit îi conferea o asprime șocantă înfățișării sale frumoase – o asprime menită a fi letală prin expresia lui de dispreț absolut. Ea se abținu cu greu să nu se cutremure din cauza asta. Furia lui în închisoare era o simplă enervare în comparație cu această nouă ranchiună.

Prea târziu, Prudence își dădu seama că *într-adevăr* ajunsese în bârlogul unei fiare – un prădător, viclean, sălbatic și înfometat.

Capitolul 24



– Ei bine, cred că ai putea într-adevăr să mă siluiești! spuse Prudence, cu neîncredere și în același timp uluită.

Buzele lui Sebastian se curbară într-un zâmbet pungaș. Zvâcnirea nebună a inimii ei se transformă într-o bătaie mai înceată.

– Nu aș fi un bandit adevărat dacă n-aș face-o, nu-i așa? spuse el. Urăsc să te dezamăgesc. Nu ai avea nimic de împărtășit lui Sir Arlo, la ceai, când ajungi acasă.

Privirea ei coborî spre cuibul confortabil pe care el îl făcuse din pături, apoi se abătu spre intrarea peșterii. Știa că intimitatea lor era iluzorie. Oamenii lui Big Gus stăteau jos, pe pantă, cu urechile lor de tâlhari ciulite pentru a prinde cel mai mic trosnet al unei crengi.

– Un țipăt ar aduce un plus de senzațional, spuse Sebastian cu o șoaptă conspirativă. Reputația mea ar avea doar de câștigat.

Ea clipi, în sus, spre el. Curiozitatea ei înăscută îi învinse teama.

– Ai mai siluit pe cineva până acum?

– Nu. Își atinse buzele cu un deget. Dar te rog să nu spui. Nu mi-ar plăcea deloc să se afle. Încerc să mă gândesc la asta ca la o tradiție învechită. Pirați, tâlhari, americani, tot felul de ticăloși rău intenționați au căzut pradă acestei tentații.

Prudence își scoase ochelarii și își miji ochii privindu-l.

– Ai băut?

– Din belșug. Dar, faptul că m-am tot uitat la țeava pistolului strâns în mână ta gingașă a reușit să mă trezească mai iute decât mi se întâmplă de obicei.

– Poate ar trebui să discutăm despre asta mâine, când ești treaz de-a binelea, spuse ea, punându-și ochelarii pe redingota împăturită.

– Bine. Oricum nu aveam starea necesară pentru o discuție.

Sebastian se îndreptă spre ea. Ea se aplecă pe sub brațul lui și luă sticla caldă din spatele cărbunilor.

– Ai vrea să mai bei ceva? întrebă ea.

Cu puțin noroc, se gândea că ar putea să-l păcălească să bea până când cădea inconștient. Sebastian luă o înghițitură mare din sticlă și își șterse gura cu dosul mâinii, oftând cu satisfacție.

– Whisky-ul mă face întotdeauna să mă simt foarte viguros.

Prudence smulse sticla din mâna lui și o aplecă spre propriile buze. Nu exista nici un motiv logic pentru care ar fi trebuit să înceapă să fie norocoasă în acel moment. Sebastian smulse sticla și o aruncă peste umăr, fără să-i pese că era destupată. Degetele lui calde se înfășurară în jurul degetelor ei.

– Știi cât timp a trecut de când am avut o femeie?

Ea privi agitată spre pături.

– De vreo cincisprezece minute, dacă am calculat corect.

El o trase aproape de corpul lui puternic.

– Te înșeli din nou, domnișoară Isaac Newton.

Prudence tremură. Sebastian o atinsese de atâtea ori cu blândețe, ținându-și sub control puterea masculină. Era un șoc să își dea seama că el era mult mai puternic decât ea. Trupul ei fu străbătut de un fior periculos de anticipare.

Degetele ei începură să frământă părul ondulat care se întindea pe pieptul lui. Nu îndrăznea să se uite la fața lui, căci îi era teamă că privirea i s-ar putea abate spre buzele lui.

– Ticăloșia nu ți se potrivește, Lord Kerr.

– Mi se potrivea înainte să te cunosc pe tine. Sebastian ridică o sprânceană într-un gest malițios. Am exersat.

O roti într-un cerc frumos și o îndreptă cu spatele spre pături. Prudence închise ochii, amețită de dansul primitiv și de căldura amețitoare care radia din pieptul lui gol.

– Nu am fost niciodată siluită înainte, spuse ea, cu voce tremurândă. Nu voi fi bună la asta.

– Nu e mare lucru. Tu doar vei țipa și te vei zbate. Eu voi face restul.

El își prinse piciorul în spatele gleznei ei, împiedicând-o și prinzând-o în aceeași mișcare. O așază pe pături, urmând-o cu o delicatețe firească.

Măinile ei păreau că aparțin altcuiva. Cum de se încurcaseră în părul deschis la culoare de pe pieptul lui? Îi aruncă o privire printre gene.

– Avea dreptate Jamie? Ți va părea rău apoi?

Maxilarul lui se încordă.

– Probabil. Se întinse peste ea ca să stingă felinarul. Dar nu și pe parcurs.

Sebastian era puțin mai mult decât o umbră peste ea, dar întu-nericul o făcea să-i simtă trupul mai fierbinte, iar vocea mai răgușită. Degetele lui își făcură drum în jos peste nasturii din perla ai corsajului ei, cu pricepere nemiloasă.

Când Sebastian îi împinse rochia de pe umeri, duritatea lui intenționată slăbi fără să vrea. Uitase cât de delicate și de proeminente erau claviculele ei, cât de fragile adânciturile de sub ele. Nu era necesară o forță prea mare ca să provoace vânătăi pe pielea aceea delicată. Încleștarea lui slăbi. Degetele lui mari îl trădau, mângâind îmbinarea mătăsoasă a pielii cu oasele, găsind adâncitura catifelată de la baza gâtului ei unde își dorea să-și apese buzele. Dumnezeuule, ce făcea?! Prudence era atât de fragilă, de încântătoare. El nu avea nici un drept să o atingă cu mâinile lui aspre de ticălos. Se lăsă pe spate, fermecat de splendoarea de porțelan a pielii ei care contrasta cu pătura de lână neagră. Respirația lui grea umplu tăcerea. Prudence își ținu răsuflarea când expresia lui se schimbă, precum argintul viu, între dorință și consternare.

Văzuse privirea aceea înainte. Pe terasă la Lindentree, când ea îl respinsese. Dacă îl îndepărta acum, el putea să iasă din acel bârlog și să nu mai vină niciodată înapoi. O uimi să-și dea seama că nu-și dorea ca el să plece. Voia să caute un indiciu întârziat de sensibilitate, o șoptă tulburătoare a lui Sebastian *al ei* în spatele fațadei dure.

Făcându-și curaj, îi atinse obrazul nebărbierit, ca și cum ar fi fost un animal periculos pe care ea spera să-l domesticească. Își lăsă degetele să alunece pe gâtului lui, răsucindu-le în jurul cârlionților ciufuliți de la ceafă. Cu coada ochiului, văzu cealaltă mână a lui ridicându-se, degetele mișcându-se, promițător, spre sânii ei.

– Nu! Ea se dădu înapoi până ce umerii ei atinseră peretele, prinzându-i încheietura mâinii cu două degete, ca și cum ar fi avut de fapt puterea să-l țină dacă el alegea să continue. Nu mă atinge, îi porunci ea, iar propriul curaj o luă prin surprindere. Nu îmi doresc să fiu luată cu de-a sila. Îmi doresc să fiu sedusă. Poți să mă săruți dacă vrei, adăugă ea afectată.

Privirea lui furioasă se înmuie într-un zâmbet strâmb.

– La fel de înfumurată ca întotdeauna, nu-i așa, domnișoară Walker?

Dar mâna lui se uni cu a ei, apăsând palmă pe palmă, în timp ce el își coborî capul. Buzele lui calde și uscate le atinseră pe ale ei. Când vru să își împingă limba, adânc, în gura ei, ea își lipi strâns dinții. El scoase un mormăit frustrat, dar când limba ei exploră marginea buzelor lui, mormăitul deveni geamăt. După momentul nesfârșit al acestei torturi superbe, ea îl lăsă să o aibă, puțin câte puțin, trăgându-se înapoi când devenea prea lacom.

Sebastian intră repede în jocul ei, implantându-și limba în adăpostul fierbinte și umed al gurii ei, apoi dând înapoi ca să muște și să provoace pielea sensibilă a buzelor ei. Intră prea repede în jocul ei. Prudence se trezi agățându-se de mâna lui, nu ca să o împiedice să cutreiere, ci ca să găsească ceva real în nisipurile mișcătoare ale plăcerii și anticipării. Uită să-l oprească atunci când el se aplecă în față. El apăsă din nou până când numai gurile, mâinile și vintrele lor se atinseră.

– Așteaptă, spuse Prudence. Se îndepărtă de el, încercând să-și stăpânească tremuratul. Trebuie să spui ceva frumos acum.

Buzele lui se freacă de gâtul ei.

– Dă-ți jos rochia.

– Nu, ceva cu adevărat frumos.

Oftând, el își lipi buzele de urechea ei.

– Părul tău miroase a flori.

– Mmmm. Asta a fost frumos, șopti ea.

Sebastian profită de aprobarea ei pentru a-și afunda limba în urechea ei. Prudence găfâi, căci nu fusese pregătită pentru suvoiu de căldură dintre coapsele ei. El îi trase lobul urechii cu limba.

– Vrei să mai auzi ceva frumos?

Ea încuviință, prea amețită să observe că mâna lui se desprinsese de a ei și își făcea drum, pe furiș, pe sub rochie. Vocea lui deveni o șoptă răgușită:

– Pentru fiecare dată când te-ai îndepărtat de mine, îți voi face la fel. Te voi săruta și te voi provoca până când mă vei implora să te iubesc.

Ea se uită în sus, întâlnindu-i privirea, care strălucea de dorință și de îndoială. În acel moment buzele lui se întâlniră cu ale ei, iar degetele lui sfâșiară lenjeria ei de mătase, scufundându-se într-o dulceață la fel de fierbinte și de delicioasă ca gura ei de sub a lui. Prudence se cutremură când degetele lui calde, dure se împlântară în ea, cu aceeași delicatețe dulce și înnebunitoare. Își lipi fața de umărul lui.

– Mi-e frică, Sebastian.

– Și mie, îngerul meu. Și mie.

Dar teama nu-l împiedică să o dezbrace și să o întindă pe spate pe păturile aspre, pregătindu-se să-și țină promisiunea. Prudence își alungă un fior când păturile îi atinseră pielea goală. Închise ochii, înotând într-o mare de contraste. Falca nebărbierită a lui Sebastian îi zgâria obrazul. Firele de păr de pe pieptul lui atingeau vârful dureroase ale sânilor ei ca o mie de firicele de aur, creând un răspuns furtunos care îi făcu abdomenul să se contracte sălbatic.

Strălucirea trandafirilor a cărbunilor îi coloră pielea când își dădu jos pantalonii. Ea se uită lung la gura lui, la bărbia lui, la cei câțiva pistrui împrăștiați pe nasul lui, oriunde, dar nu la ochii lui sau mult mai jos. Sebastian părea, dintr-odată, un străin,

nepământeț, dar foarte masculin și hotărât să umple golul din ea, în ciuda fricii ei.

Măinile lui îi cuprinseseră sâni, strângând un sfârc între vârful degetelor. Ea gemu când buzele lui prinseră vârful celuilalt sân. O gustă cu o foame lacomă. Ea își încleștă degetele în părul lui mătăsoș, chircindu-se sub el într-o uimire plină de plăcere. Întinse mâna după el, dar el o împinse înapoi, cu mâinile blânde, dar ferme, în timp ce se lupta să ignore suferința propriei dorințe.

– Am jucat jocul tău, spuse el cu o șoptă răgușită. Acum îl jucăm pe al meu.

Își plimbă buzele pe pielea ei fierbinte, mușcând fără milă din moliciunea de satin din spatele urechii ei, din pielea delicată de deasupra cotului ei sau de pe abdomenul ei neted.

Respirația ei se înteti când el îi desfăcu coapsele tremurânde. Degetele lui agile începură să mângâie micul mugur ascuns în buclele mătăsoase. Prudence se împinse spre mâna lui, implorând în tăcere favoruri pe care nu le-ar fi putut exprima niciodată în cuvinte. O plăcere întunecată, ascunsă, vibra prin venele ei. Amintindu-și că ceilalți erau aproape, ea își înăbuși gemetele în umărul lui.

Pentru Sebastian, să o atingă era ca și cum ar fi atins pentru prima dată o femeie. Uitase ce încântare era să stăruie asupra trupului unei femei, să exploreze toate crăpăturile dulci, cu miros de mosc, și toate adânciturile cu degetele lui, apoi cu buzele și limba. Nu gustase niciodată ceva atât de dulce și de infernal de îmbătător. Nu exista vreo grădină a plăcerilor în Paris sau în Londra care să se compare cu minunea reprezentată de Prudence. Ar fi vrut să toarne whisky fierbinte pe pielea ei și să îl soarbă, picătură cu picătură. Un geamăt se rupse din gâtul lui.

Ajunse aproape de limită, prelungind plăcerea glorioasă până când deveni aproape durere. Prudence simți că, în agonia înflăcărată a atingerii lui, se transformă într-o ființă lipsită de rușine, o depravată. Își ascunse fața în părul răvășit și scoase un geamăt.

– Te rog, o, te rog, Sebastian.

El se opri atunci, se opri complet, iar ea se gândi că avea să moară.

– Ce vrei, Prudence? întrebă el cu glas răgușit. Spune.

El știa că era un tiran, dar nu-i păsa. Așteptase prea mult ca să audă aceste cuvinte. Vocea ei izbucni.

– Te vreau pe tine.

Cu o singură mișcare, el o împinse peste prăpastia extazului. Se pregăti să o urmeze, dar ezită, știind că era pe cale să afle răspunsul la întrebarea care îl chinuia de când o văzuse îmbrățișând un străin pe o stradă din Edinburgh. Mai fusese cu un alt bărbat? Și dacă fusese, era el, Sebastian, suficient de puternic încât să lase pasiunea pentru ea să-i depășească gelozia înveninată?

Închise ochii și se împlântă în strâmtoarea ei mătăsoasă. Nectarul cald al trupului ei îi ușură coborârea până când întâlni o barieră slabă. Respiră înclăștându-și dinții, apoi continuă până când fu învăluit cu totul în catifeaua fierbinte. Scăpă un geamăt de satisfacție. Un alt bărbat i-ar fi putut da diamante și perle, dar exista un lucru pe care numai Sebastian Kerr i-l putea oferi. Simți cum unghiile ei i se înfipseră în spate. Deschise ochii și-i descoperi obraji uzi de lacrimi. Le îndepărtă cu vârfurile degetelor, rușinat că durerea ei îi adusese atâta bucurie. Prudence își mușcă ușor buza de jos, cu timiditate.

– Ar fi trebuit să te avertizez, spuse el istovit.

– Nu era nevoie. Tata avea cărți de anatomie.

– Și ce ar recomanda ele pentru a alina durerea?

Se luptă să rămână nemișcat cât timp frumoasa lui curajoasă se gândi la întrebare. Ochii ei se însenină.

– Să exerseze?

Sebastian scoase un geamăt surprins când ea își arcui soldurile cu o mișcare plină de senzualitate. Vocea lui răsună o octavă prea sus.

– Îmi place din ce în ce mai mult de tatăl tău.

Se trase în spate până aproape că ieși din ea, apoi se împlântă din nou adânc în trupul ei înfiorat. Prudence închise ochii, predându-se sentimentului de plinătate infinită. Buzele ei îi sărutară cu ardoare gâtul, adunând ca o albină picăturile de sudoare pe limba ei. Gemetele ei și implorările șoptite se amestecau cu gemetele lui guturale.

Ea nu își imaginase niciodată ceva asemănător. Era posedată de un bărbat, și totuși câștiga un dar prețios. Sebastian se mișca neîntrerupt, mângâindu-i în același timp cu limba interiorul gurii, într-un ritm perfect. Valuri de încântare culminau în ea, urcând mai sus și mai sus până când dădură pe dinafară, umplând-o de plăcerea supremă. Ea găfâi cu buzele lipite de ale lui. Când trupul lui deveni rigid, ea se arcui instinctiv spre el, ținându-l strâns când el își strigă extazul cutremurător, umplând, în sfârșit, toate golurile din viața ei.

Un țipăt disperat răsună între pereții luminați de felinare ai peșterii. Sebastian se trezi și se răsuci cu o înjurătură, punându-și dosul palmei peste ochi și aruncând o pătură peste Prudence în aceeași mișcare. Ea se ridică pe genunchi, smucindu-și pătura spre nas. Fără căldura lui Sebastian care să o acopere, se simți mai rău decât dezbrăcată. Felinarul se lăsă în jos. Părul lui Tiny îi stătea ridicat în jurul capului precum aureola unui zeu norvegian nebun. Jamie aruncă o privire de după umărul lui Tiny, cu mâinile peste ochi. Suspină, de parcă era suferind.

– Nu am ajuns prea târziu, nu-i așa? Spune-mi că nu am ajuns prea târziu.

Aruncă o privire printre degetele lui osoase cercetând ochii mari ai lui Prudence și părul ciufulit de deasupra marginii ponoșite a păturii.

– Pare întreagă, nu-i așa?

– Mai mult decât veți fi când voi pune mâna pe voi, mormăi Sebastian, înfășurându-și o altă pătură în jurul taliei. Ați face bine să aveți motive întemeiate să dați buzna aici.

– E ceva ce trebuie să știi, tinere, spuse Tiny cu vocea lui răgușită.

Prudence simți o fluturare în stomac, asemenea unui semnal de avertizare. Sebastian trecu cu picioarele peste marginea patului improvizat.

– Mă îndoiesc de asta. Îmi mergea foarte bine înainte să apăreți voi.

Tiny înghiți în sec.

– E MacKay. Mă tem că am făcut o greșeală groaznică răpindu-i viitoarea mireasă. Prudence smuci pătura în sus, plănuiind să o tragă peste cap la momentul oportun.

– Mireasa lui MacKay?

Sebastian se ridică în picioare, trecându-și o mână prin păr. Pătura căzu periculos de jos pe șoldurile lui. Încercarea lui de a se plimba înapoi și-ncolo fu zădărnicită de mărimea sufocantă a peșterii și de prezența enormă a lui Tiny. Trebui să se mulțumească doar să înconjoare păturile. Prudence se înfioră când o gambă subțire și musculoasă îi atinse spatele. Spre surprinderea ei, Sebastian dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– În toți acești ani, blestematul de bătrân încăpățânat nu s-a căsătorit niciodată. Am subestimat farmecele Tricie. Mai bine am duce-o înapoi. Va trimite soldații englezi după noi, cu siguranță. E mai rău decât tatăl lui când vine vorba să-i amăgească pe afurisiții de englezi.

Sub privirea acuzatoare a lui Tiny, Prudence înghiți în sec, simțindu-se groaznic. Obrajii lui Jamie se umflară, când trase aer în piept, îngrijorat. Tiny își încrucișă mâinile masive peste piept.

– Asta nu e tot.

– Ba este pentru el. Jamie îl prinse pe Tiny de cot. L-ai auzit. M-am răzgândit. Hai să mergem.

Tiny se eliberă din strânsoarea lui. Felinarul aruncă umbre mișcătoare pe perete.

– Mai este ceva ce trebuie să știi.

– Mai este? întrebă Sebastian, voios. Te rog, spune. Răbdarea mea infinită începe să slăbească.

Tiny arată spre Prudence. Degetele ei înghețară pe pătură.

– Fetișcana i-a spus lui Big Gus să transmită toate pretențiile pentru recompensă logodnicului ei, Lord Killian MacKay din Strathnaver.

Pentru un moment îndelungat, singurul sunet care se auzi fu scârțâitul felinarului atârnat de mâna lui Tiny. Sebastian se întoarse încet să o privească pe Prudence în față. O lumină rece sclipi în ochii lui.

Ea se retrase lângă perete. Ridicând din umeri, dezveli din greșeală unul din ei. Un zâmbet timid îi arcui buzele.

– Aveam de gând să-ți spun, Sebastian. Serios, aveam de gând.

– Când? Vocea lui era fatal de moale. După ce tu și MacKay v-ați fi așezat în castelul meu și ați fi crescut un grup de ștregari cu chip de lapte și gura mare? Ochii lui se făcură mici, ca două dungi argintii. Mai întâi șeriful. Acum MacKay. Duci o viață foarte interesantă pentru o fată nemăritată, nu-i așa, dragă?

Ea simți cum i se scurge sângele din obraji.

– Nu e drept ce spui. Nu înțelegi...

Tiny făcu un pas în spate când accentul lui Sebastian deveni mai aspru.

– Înțeleg prea bine. Mi-am vândut sufletul pentru Dunkirk, și cu toate astea nu l-am putut câștiga. Și tot ce a trebuit tu să faci a fost să apari și să dai din gene pentru depravatul mizerabil de MacKay.

Ea își întoarse privirea spre pături, încercând să nu plângă. Ar fi trebuit să-i dezvăluie că logodna ei era numai un șiretlic ca să-l prindă pentru MacKay? Sebastian avea toate motivele să nu se încreadă în ea. Doar îl trădase lui Tugbert. Dacă era de părere că încerca să-l trădeze în fața unui alt dușman, era posibil ca ea să nu mai aibă vreodată ocazia să-și repare greșelile. Dar, când îl privi, nu mai era sigură că voia asta. Toate intențiile ei nobile de a juca rolul îngerului milei, apoi să se retragă cu blândețe înapoi la viața ei, se dizolvară în fierbințeala acuzatoare a privirii lui.

– De ce îți pasă cu cine mă mărit? întrebă ea, cu un glas aspru de amărăciune. Tu ești cel care m-a oferit bunicului tău.

Degetele lui se înfipseră în bărbia ei.

– Ai fi preferat să te duc la Paris în acea noapte? Să te siluiesc până cădeai în nesimțire doar ca să pun mâna pe formula blestemată a lui D'Artan?

Ea se smuci din strânsoarea lui.

– Ar fi trebuit să te împușc, spuse ea cu răceală.

– Îmi doresc să o fi făcut.

– Ar trebui să valorez o avere pentru tine acum. Să te ajut să scrii scrisoarea de răscumpărare? Ți-ar plăcea să-i trimiți lui MacKay urechea mea sau poate câteva dintre degetele mele de la picioare?

Privirea lui usturătoare o cercetă de la coama încălțită până la degetele mici de la picioare, care ieșeau de sub păturile mototolite.

– Ești sigură că te mai vrea acum? MacKay nu e prea încântat de bunurile folosite.

Protestul înăbușit al lui Jamie aproape că îi distruse autocontrolul, dar ea reuși să-i întâlnească liniștită privirea.

– În special bunuri folosite de bărbații din familia Kerr.

Sebastian pâli. Mâna lui zvâcni, și pentru o clipă ruptă din timp ea se gândi că o va lovi. În schimb, el se aplecă și așază pătura înapoi pe umărul ei.

O lacrimă nestăvilită se prelinse pe lateralul nasului ei. Cu un pufnet dezgustat, Sebastian întinse mâna sub pături și aruncă o bucată de tartan în poala ei. Ea frecă lâna moale între degetul mare și arătător. Era ceea ce mai rămăsese din tartanul lui Sebastian, jerpelit și cu pânda rărită pe alocuri. Își aminti cum avusese grijă de el, mândria reverențioasă cu care îl atingea. Era tartanul lui Kerr, singurul pe care-l avea, spusese el, și nu-și putea permite altul.

Ridică privirea, uitându-se la el cu regret și milă. Cutele din jurul gurii lui se adânciră preț de o clipă înșelătoare, apoi fața lui se întinse, căpătând poleiala fără cusur pe care ea începea să o urască. Își trase pantalonii și cizmele.

– Păziți-o, îi ordonă lui Tiny, aruncându-i lui Jamie o privire crâncenă. Dacă cineva încearcă să ajungă la ea, trageți un foc în aer. Dacă încearcă să fugă – privirea lui rece fixă ochii lui Prudence – împușcați-o.

Dădu blana la o parte și ieși în frigul din zori. Tiny îl urmă. Jamie șovăia în spate, cu ochii plini de scuze fără glas, până când mâna lui Tiny apăru, trăgându-l afară de guler. Prudence își strânse genunchii la piept și își odihni obrazul pe pătura aspră.

Privirea îi căzu pe așul care rămăsese pe geamantanul ei. Artistul din Edinburgh fusese la fel de naiv ca și ea. Surprinsese promisiunea caldă a gurii lui Sebastian, fără a dezvălui amenințarea mohorâtă pe care o putea oglindi. Pentru ea, amenințarea devenise acum o promisiune.

Dacă oamenii lui erau drăcușori, atunci Sebastian Kerr nu era altceva decât regele lor. Se răsuci pe o parte, apăsându-și bucata de tartan peste buze, ca să-și înăbușe suspinele.

Capitolul 25



Sebastian își dădu jos masca în timp ce urca dinspre pădurea întunecată de pini, pe deal, cu glezna zvâcnindu-i în frigul din zori. Tiny moțăia aproape de peșteră, cu o flintă pe genunchi. Sebastian îl înghionti. Tiny se trezi brusc, clipind cu o mină vinovată.

– Du-te și pregătește-le trăsura pentru întoarcerea în Edinburgh, spuse Sebastian, domol.

Tiny îl strânse ușor de umăr înainte de a porni cu pași greoi, pe deal în jos. Sebastian se sprijini de zidul peșterii și inspiră adânc aerul înviorător al muntelui. Fuseseră nopți de exil în Paris și în Londra când ar fi dat tot ce avea pentru ca un miros atât de pur să spele duhoarea negricioasă a orașului.

Discuția cu Devony îi întărise hotărârea, dar nu îl ajutase să-și limpezească mintea. Se uită lung la mâinile lui aspre, incapabil să uite clipa zguduitoare când voise să o lovească pe Prudence. Să-și ridice pumnul și să lovească acuzarea îngâmfată chiar de pe chipul ei frumos. Când i se amintise că era fiul lui Brendan Kerr, el își dorise să reacționeze așa cum ar fi făcut tatăl său. Cu pumnii.

Își lăsă mâinile jos, cu un oftat. Poate tatăl său avusese dreptate. Era neîndemânatic și naiv, și nu suficient de inteligent încât să facă diferența dintre dragoste și prefăcătorie. Prudence îl trădase lui Tugbert și lui MacKay. Nu fusese o răzbunare suficientă să-l scoată din Anglia legat ca un animal. Ea căuta să îl închidă pentru totdeauna în munții din Scoția, să îl oblige să se uite cum ea avea să își ia locul de mireasă îndrăgostită a lui MacKay, revendicând Dunkirk, singura moștenire pe care i-o lăsase tatăl lui, cu excepția unui nas care fusese rupt de prea multe ori.

O încruntare îi încreți fruntea când intră în peșteră. Prudence stătea pe un scaun, cu mâinile în mânuși, împreunate cu afectare

în poală. Era curată și avea obrazul roșu după ce se spălase cu apă înghețată. Părul îi era legat la spate cu una dintre panglicile lui uzate din satin. Nu văzu nici o urmă din femeia care răspunsese la ademenirea lui dulce-amară cu o pasiune atât de înfocată.

Simți cum i se strânge inima. Liniștea lui Prudence nu prevestea niciodată ceva de bine pentru el. Când se apropie, ea rămase neclintită, cu o mină precaută.

– Dacă ai venit să mă siluești, doar aruncă-mi rochia peste cap și termină cu asta.

El privi spre umflătura atrăgătoare a sânilor ei din spatele redingotei și zâmbi răutăcios.

– O ofertă tentată, categoric, dar nu mi-ar plăcea să răvășesc îmbrăcămintea ta nouă și fermecătoare. A fost un dar de la logdnicul tău?

Își trecu degetul mare peste blana frumoasă de vulpe a capei ei, cu atingerea apreciativă a unui hoț. Articulațiile degetelor lui îi atinseră gâtul, iar ea își îndepărtă privirea vinovată de la buzele lui. Ochii lor se întâlniră, iar ea roși, în mod evident rușinată de răspunsul indecent pe care-l trezea în ea simpla lui atingere.

Când pânza uzată a pantalonilor lui începu să se întindă periculos de tare în zona prohabului, Sebastian își dădu seama că era în pericol să cadă în propria cursă. Ținu seama de avertizare și traversă încăperea până lângă lighean, stropindu-și fața cu apă rece și fluierând nepăsător.

Prudence își luă ochelarii, punând intenționat o altă barieră fragilă între ei. Privi pe deasupra ramei la părul ciufulit al lui Sebastian, la cum picăturile de apă i se adunară pe piept, iar pantalonii îi stăteau căzuți pe șolduri. Frumusețea lui masculină absolută era un lucru primitiv, atât amenințare, cât și ispitire. Ea își ascunse neliniștea în spatele tonului tăios.

– Cum te putea suporta Tricia dimineța? Vesel și superb. Trebuie să fi fost o combinație intimidantă.

– Simplu. Tricia nu se trezea înainte de prânz. Până atunci eu eram deja cu ochii încetoșați și dezmațat.

– Cum ai fost noaptea trecută?

– Exact.

Privirile li se întâlniră și, pe neașteptate, amândoi își amintiră în câte alte feluri mai fuse în noaptea trecută – gingaș și dur, răuvoitor și sensibil, răbdător și îndrăzneț.

Se întoarse cu spatele la ea și își puse o altă cămașă. După cum arăta, toată peticită, ea își dădu seama că alegerile lui erau foarte limitate. Se împotrivi impulsului de a se feri când el se învârti în jur, cu pistolul în mână.

– Ce vrei să faci? Să mă omori?

Își îndesă pistolul în pantaloni, iar zâmbetul îi reapăru pe chip.

– Prea repede.

Își trecu un colac de sfoară peste umăr.

– Să mă spânzuri?

– Aș fi prea îngăduitor.

Se îndreptă spre ea. Prudence înghiți în sec.

– Să mă bați?

El se așeză pe vine în fața ei.

– Există un singur mod în care te-aș putea face cu adevărat nefericită. Intenționez să mă căsătoresc cu tine, ducesă.

Cuvintele lui îi porniră un cântec sălbatic în minte, apoi se opriră la o notă discordantă. „Ducesă.” O privea ca și cum se aștepta să-l ia în brațe și să-i acopere fața cu o ploaie de săruturi. Pumnul ei veni de nicăieri, pocnindu-l în falcă cu o forță care l-ar fi strivit și pe Tiny. Sebastian căzu pe spate, oferindu-i priveliștea plăcută a tălpii cizmelor lui. Apoi se ridică în capul oaselor, frecându-și bărbia cu mahnire.

– Ești sigură că tatăl tău nu a fost boxer?

Ea se ridică în picioare, cu ochii mijiti și pumnii încheștați.

– Nu te-ai căsătorit cu mine din dragoste, dar m-ai lua imediat de nevastă pentru un titlu, nu-i așa? Ești un perfid, un om de nimic, lacom, grotesc... bolborosi ea incoerentă.

– Haimana? sugeră el, ridicându-se în picioare. Tălhar? Bădăran zăpăcit? Mă rănești, draga mea. După momentele tandre pe care le-am împărțit noaptea trecută, am sperat că îți vei dori să facem pasul onorabil.

– Momente tandre, pe naiba! Te-ai împerechea și cu o capră dacă ar sta cu spatele la tine.

– Hmmm. Ce limbaj! Îndrăznesc să spun că nu ai învățat asta dintr-una dintre cărțile de anatomie ale tatălui tău.

– Nu ai avut căsătoria în minte noaptea trecută, nu-i așa?
Falca lui se încordă.

– Dacă nu greșesc, nici tu nu te gândeai la căsătorie. Cu siguranță nu te gândeai la apropiata căsătorie cu Killian MacKay.

Fu străbătută de o furie neputincioasă. Îi întoarse spatele.

– Ce crezi că câștigi căsătorindu-te cu mine? Există cazuri de nebunie în familia ta?

– Nu nebunie. Pragmatism. Își așeză ușor mâinile pe umerii ei. Cu tine drept soție, MacKay nu va îndrăzni să aducă soldații englezi asupra noastră. Și dacă va fi totuși chiar atât de naiv, nu vor avea nici o dovadă. Tu, dulcea mea ducesă, îmi vei cumpăra timpul de care am nevoie pentru a obține ce vreau atât de la MacKay, cât și de la bunicul meu.

Ea izbucni într-un râs tremurat plecându-și capul.

– Ce declarație plină de tandrețe a sentimentelor tale, milord. Sunt impresionată.

Pielea ei era foarte palidă, observă Sebastian. Dar își ascunse junghiul de regret în spatele unei cereri bruște.

– Ai vreo hârtie?

Prudence se îndreptă spre geamantanul ei, fără să scoată un cuvânt. Cu chipul lipsit de orice expresie, îi înmână o pagină din ziarul londonez *Times*. Anunțul logodnei ei era scris cu litere îngroșate în capul paginii. Prudence se aplecă să scoată o pană și o călimară.

– Nu la hârtia asta mă refeream, spuse el, mânios.

Prudence ridică din umeri cu ingenuitate. Maxilarul lui încleștat o făcu să se întrebe cât de înțelept era să-l momească. Fără să mai aștepte ca ea să scoată o foaie din hârtia ei elegantă, înșfăcă anunțul cu chipul lui și îl rupse în două. Prudence scăpă un sunet de protest, dar îl deghiză într-un acces de tuse. Folosind o bucată de piatră pe post de masă, Sebastian scrisse furios. Ea se ridică în vârful picioarelor ca să se uite peste umărul lui.

Sebastian înmuie pana în cerneală, scrisse ceva, apoi mângăli cu mișcări furioase.

– Cum se scrie „tortură”? murmură el.

Buzele ei se strânseseră într-o bosumflare rebelă, înainte să răspundă frumos:

– T-o-r-t-u-r-ă.

Sebastian se încruntă.

– Arată ciudat. Ei, nu contează. Lui D'Artan nu-i va păsa.

El continuă să scrie. Ea se strecură mai aproape.

– Ce faci? Te oferi să îmi scoți unghiile ca să dezvălui formula?

El își țuguie buzele.

– O idee excelentă.

Mângăli un alt rând și împături hârtia. Apoi, îi luă mult mai mult să scrie cel de-al doilea bilet. Ezită înainte să îl semneze, știind că era pe punctul de a pecetlui nu numai soarta ei, ci și pe a sa. Pana rămăsese suspendată deasupra hârtiei. Prudence zăbovea în spatele lui, atât de aproape încât putea simți pe ceafă șoapta moale a respirației ei. Sebastian strânse mai tare pana, lăsând pe hârtie o mângălitură dezordonată.

Se întoarse atât de repede, că Prudence trebui să facă un pas în spate ca el să nu o calce.

– Acum am nevoie doar de ceva cu care să dovedesc că ești la mine.

Își mângâie bărbia. O cercetă de sus până jos. Ea făcu ochii mari când el se aplecă să-și scoată *skean dhu* din cizmă. Degetele ei de la picioare i se chirciră în pantofi. Se dădu înapoi.

– Î-i în legătură cu degetele mele de la picioare. Doar glumeam. Mă îndoiesc că Lord MacKay chiar le-ar recunoaște. Nu le-a văzut niciodată.

Sebastian înaintă spre ea, cu pumnalul în mână și o expresie hotărâtă.

– Sau urechile mele. Nu le-a văzut niciodată. Tricia m-a făcut să port acei cercei îngrozitori. Ei bine, aș fi dispusă să pariez că nu ar face diferența între urechile mele și ale lui Boris...

Vocea ei slăbi când zidul de piatră o înghionti în umeri. Genunchii i se înmuieră din pricina apropierei copleșitoare a lui Sebastian. Tresări când el întinse mâna și îi trase panglica de satin din păr. Acesta îi căzu într-o perdea mătăsoasă în jurul umerilor. Prudence scăpă un hohot de râs gâfâit.

– O, părul meu. Bineînțeles. Ia cât vrei. Este cât se poate de îndărătnic. Nu pot face nimic inteligent cu el.

Își trecu degetele peste scalpul ei, scormonind adânc pentru a elibera o șuviță rătăcită din grămada moale de păr. O trase peste obrazul ei, încântat de ghemul mătăsos, pierdut într-o imagine a ei deasupra lui, cu părul ei ca un vâl roșiatic în jurul feței lui.

Sebastian se aplecă în față, sprijinindu-și un genunchi între ai ei și coborându-și capul spre ea. Ridică o mână ca să-i mângâie obrazul. Atunci își amintit de pumnal și de scopul lui sinistru.

– O! se plânse Prudence când degetele lui i se încheștară în păr.

– Îmi pare rău, murmură el.

Atinse șuvița fină cu marginea pumnalului. Lama apăsă, tăind primele fire delicate. Articulațiile degetelor lui se albiră pe mâner.

– Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el. Taie *tu* blestemăția asta. Eu nu știu nimic despre cum se taie părul femeilor. Îi puse cuțitul în mână, apoi tresări când ea tăie, veselă, șuvița pe care o el alesese. Nu atât de mult! Nu vreau o mireasă cheală.

– Este părul *meu*, îi reaminti ea, întinzându-i bucla.

Îl privi desfăcând-o în două și punând fiecare jumătate în cele două bilete.

– Ce voi fi eu, Sebastian? întrebă ea. Ostatica sau mireasa ta?

El își umezi buzele înainte să o sărute cu putere.

– Nici una. Amândouă.

Își legă masca pe față și își strânse puținele lucruri cu o eficiență rece, lăsând-o pe Prudence fără vlagă, lângă perete. Își încheie nasturii capei cu degetele înțepenite, știind că frigul de afară nu se putea compara cu gheața îngrozitoare care îi lua în stăpânire inima.

Prudence ieși din peșteră și fu izbită de revărsarea ameteitoare a luminii soarelui peste gheață. Ultimele urme ale ceții de dimineață pluteau printre copaci. În luminișul de mai jos, Sebastian puneau șaua pe doi cai puternici, cu chipul concentrat și schiopătutul lui devenit și mai vizibil. Masca îi umbrea ochii.

Ea coborî dealul, simțind privirile ațintite ale tâlharilor târându-se pe pielea ei. Când ajunse în luminiș, Tiny se plimba printre copaci, purtând triumfător într-un pumn un lucru încălzit

din care picura apă. Ea sări înapoi, crezând, pentru un moment îngrozitor, că era un șobolan mort, sau mai rău, un cap tăiat.

Tiny își ridică trofeul.

– Contesa aia mică este foarte drăguță odată ce speli tot praful ăla și vopseaua de pe ea.

Prudence se înapăimântă și mai mult când recunoscă peruca Tricie. Cu siguranță numai moartea putea să o despartă pe Tricia de peruca ei!

Sebastian strânse o funie cu o indiferență evidentă.

– Ești un bărbat mai priceput decât mine, Tiny. Eu niciodată nu am putut să o scap de prostia aia.

– E un diavol arțăgos, să știi. Nu a vrut nicicum. A trebuit să o arunc în lac.

Sebastian se încruntă.

– Am crezut că lacul este înghețat.

– Este. Dar am făcut o gaură în gheață înainte să o arunc înăuntru.

– Cât de grijuliu, murmură Prudence, ferindu-se de un strop de apă când Tiny scutură peruca.

Rânjetul bărbatului pieri când Tricia se năpusti în luminiș, țipând furioasă și cu umbrela de soare ruptă în mână. Înfipse umbrela în abdomenul tare ca piatra al lui Tiny, răstindu-se la el ca o pisicuță infuriată.

– Dă-mi peruca, malac barbar ce ești! Voi avea grijă să ajungi la Newgate pentru asta, și dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face în viața asta!

Prudence privi uimită. Nu își dăduse niciodată seama cât de mult semăna Tricia cu tatăl ei. Pistruii acopereau obrații palizi ai mătușii ei, iar șuvițele de păr castaniu îi cădeau peste față.

Tiny râdea copios ținând peruca astfel încât Tricia să nu o poată atinge. Ea țopăia ca un terier care lătra la un taur, apoi începu să îl lovească cu umbrela de soare.

Sebastian nu putu să-și stăpânească un hohot de râs. Tricia se întoarse să vadă cine îndrăznește să rădă pe seama ei și se uită urât la scoțianul mascat. Sebastian îi întâlni privirea rece fără să tresară, șocând-o pe Prudence cu îndrăzneala lui. Acesta era momentul adevărului. Tricia știa vocea iubitului ei când era

amețit de somn, și îi desenase trăsăturile cu vârfurile degetelor, în lumina slabă a lunii.

La gândul acesta, Prudence simți un junghi ascuțit în vecinătatea inimii. La urma urmei, își reaminti ea, Tricia era soția pe care ar fi ales-o Sebastian. Cândva, el o considerase pe Prudence bună pentru a fi amanta, dar nu mireasa lui. Toate sentimentele ei vechi de nesiguranță reveniră în forță. Fără să-și dea seama, ridică mâna ca să-și aranjeze părul într-un coc pe care, de fapt, nu îl avea. Tricia își ridică nasul în aer.

– Nemernic păcătos! Dumnezeu să aibă milă de tine dacă logodnicul nepoatei mele te va prinde. Este un bărbat foarte puternic, și îți promit că răzbunarea lui va fi lentă și dureroasă.

Prudence simți tensiunea ieșind din trupul lui Sebastian.

– Tu cu cine ești logodită? șopti el. Cu Dumnezeu?

– Ei, dacă logodnicul meu ar fi aici...

Tricia strâmbă din nas, din fericire, lăsând amenințarea neterminată. Sebastian se întoarse către Tiny, vorbind cu un accent răgușit, care o făcu pe Prudence să se cutremure.

– Du-o pe contesă la trăsură. Ceilalți sunt pregătiți și așteaptă.

– Vino, dragă, îi porunci Tricia lui Prudence, învârtindu-și umbrela de soare ruptă. Se pare că acest cretin a pus la inimă amenințarea mea. Mergem?

Prudence se apropie ușor de mătușa ei, întrebându-se care erau șansele de a scăpa neobservată. Sebastian o prinse de cot cu mâna lui caldă.

– Tânăra doamnă va rămâne cu mine.

Atât Tricia, cât și Tiny se întoarseră pe călcăie privindu-i uimiți. Prudence își ridică bărbia, hotărâtă să salveze o fărâamă din mândria ei.

– L-ați auzit ce a zis. Stau cu el. Sunt... sunt plictisită. Am decis că o scurtă călătorie ar putea să-mi îmbunătățească starea. Se spune că aerul din munții Scoției este exact ceea ce trebuie pentru a scăpa de dureri de cap.

– O scurtă călătorie? repetă Tricia. Cu un depravat, tâlhar la drumul mare?

Prudence își dădu jos ochelarii. Părul ei stătea ondulat în jurul feței, ca într-un nor întunecat.

– Voi fi bine, mătușică. Serios. Nu îmi va face nici un rău.

O altă minciună de adăugat la multe altele, se gândi ea. Tricia privi lung spre nepoata ei ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată, fascinată de hotărârea din ochii violeti ai lui Prudence.

– Dar moșierul MacKay? Logodna ta? Actele de logodnă au fost semnate. Afișele au fost lipite.

Prudence zâmbi cu sfială.

– Dacă cineva va înțelege, acela va fi Killian.

Sebastian îi prinse, strâns, cotul. Uitându-se uimită la el, Prudence îi văzu ochii mijiți, ca două crăpături scânteietoare.

Tiny îi oferă un braț protector Triciei.

– Vino, mica mea contesă. Îi aruncă o privire întunecată lui Sebastian peste capul ei. Știi cât de încăpățânați sunt tinerii când le intră o idee în capul cel prostuț.

Tricia privi în sus, spre el, consternarea înmuindu-i trăsăturile. În timp ce el o conducea spre trăsură, se agăță de brațul lui musculos, fără să-și dea seama.

– Cum poate fi fata asta atât de nerecunoscătoare? În sfârșit am convins un țăp bătrân să se căsătorească cu ea, și ea fuge pentru o aventură cu un tâlhar la drumul mare. Vei avea grijă de ea, nu-i așa? A stat cu nasul în cărți toată viața ei. Biata nu are o fărâamă de judecată sănătoasă, draga de ea.

– Așa e, milady, spuse Tiny liniștitor. Jur pe mormântul bieteii mele mame. Voi avea grijă de ea ca și cum ar fi propria mea fiică.

– Nu te mai agita, fetițo, sau va trebui să te împușc.

Tiny scoase un geamăt când unul din coatele ei îl lovi în burtă. Ea strânse din dinți.

– Așteaptă până după jurământ, bine? Pentru ca soțul meu să poată deveni moștenitor.

Ea îl lovi pe Tiny în fluierul piciorului. Era ca și cum ar fi dat într-un stejar.

Prudence se simțea de parcă ar fi mers călare o viață întreagă. Fiecare mușchi din corpul ei tremura din cauza excursiei istovitoare sus pe munte. În cele din urmă alunecase în șa, după care fusese trezită de Tiny, care o dăduse jos de pe cal.

Drumul prăfuit era pustiu. Undeva, în satul mic, o ușă se trânti cu o pocnitură puternică. Tiny o apucă de coate cu mâinile

lui și o ridică peste poarta unei case înguste. În timp ce ea stătea suspendată în mâinile lui, ca o păpușă de pânză foarte mare, un bărbat pistruiat, cu trăsături ascuțite, clipi spre ea, plin de curiozitate. Ea se încruntă, iar el se îndepărtă, cu mustățile lui lungi, neîngrijite, tremurând de frică. Mai mult ca sigur era tatăl lui Jamie, se gândi ea, și se cutremură gândindu-se la groaza pe care Jamie i-o pricinuisese cu siguranță în copilărie unui domn atât de timid.

În fața privirii ei încețoșate, toată lumea din cameră părea un animal. Jamie se strecura când înăuntru, când afară, ca o vulpe șmecheră, pregătit să o ia la fugă la cel mai mic semn de pericol. Tatăl lui Jamie își oferi spatele osos pe post de masă, astfel încât Sebastian să poată semna documentul care îi declara soț și soție. Lumina focului juca pe liniile netede ale feței lui Sebastian. Era un leopard cu blană roșiatică, irezistibil și în același timp periculos.

Se întrebă ce fel de animal putea fi ea. Când Sebastian îi înmână registrul și îi îndesă pana între degete, ea găsi răspunsul. Cină. Ea era un animal pentru cină.

Un sentiment amar de dezamăgire îi înjunghie inima. Acesta nu era deloc momentul festiv și plin de sensibilitate la care îndrăznise să viseze cândva. În această noapte își luase rămas-bun de la ultima ei speranță la iubire. Ar fi fost mai fericită la Lindentree, în calitate de amantă îndrăgită a soțului mătușii ei. Cel puțin Sebastian o atingea atunci din dragoste, în cel mai bun caz, sau cu o dorință plină de tandrețe, în cel mai rău caz, dar niciodată din lăcomie. Poate că, atunci când bătaia aceea de joc avea să se termine, el avea să o trimită înapoi în Anglia ca să-i salveze o fărâamă din demnitate. Își mușcă buza de jos, înfricoșată că putea izbucni în lacrimi copilărești înaintea tuturor.

Tatăl lui Jamie îi rugă, agitat, să îngenuncheze. Tiny o ajută pe Prudence să se pună în genunchi. Cartea de rugăciuni foșni în mâinile tremurătoare ale preotului. Tiny se foi, iar Jamie își scoase din pantaloni cămașa tatălui său și își dresă glasul.

În timp ce preotul Graham se chinuia să spună o rugăciune, Sebastian aruncă o privire spre mireasa lui, extrem de conștient de atingerea ușoară a coapselor lor. Pieptul ei se ridica și se cobora într-un ritm neregulat, cu fiecare respirație apăsătoare. Ochii ei erau triști, iar pleoapele umflate de plâns. În loc să-i diminueze

din frumusețe, asta îi dădea feței sale un aer de maturitate înflăcărată, provocatoare, în contrast cu rotunjimea plăcută a obrazului ei și cu arcuirea răzvrătită a buzelor.

O evitase toată ziua, călărind intenționat în urma ei, dar fusese incapabil să-și împiedice privirea să alunece spre umerii ei subțiri, încăpățânați. De ce arăta ea atât de îndârjită acum? Oare perspectiva de a se căsători cu el era atât de respingătoare? Mai demult îl dorise. Dar asta fusese înainte ca ea să intre în lumea plină de eleganță rafinată a înaltei societăți, își aminti el. Poate timpul petrecut în Edinburgh îi deschisese ochii către o lume plină de bogăție și de opulență. Poate că își dorea cu adevărat să se căsătorească cu MacKay, sau cu un bărbat ca el. Un bărbat care putea să o răsfete cu bijuterii și avere și să o ducă oriunde în lume.

Dar, chiar și atunci când inima lui se umplea de îndoieli, Sebastian era torturat de amintirea gingășiei ei când îndrăznise să-l cuprindă în aripile catifelate ale trupului ei, de amintirea chemării răgușite din vocea ei când îl implorase să o iubească.

Corpul lui se întări de o poftă nedorită. Îl cuprinse un val feroce de posesivitate. Ea stătea cu brațele întinse peste pliurile fustei. El se întinse și o luă de mână.

Când Prudence se uită lung la articulațiile mâinilor lui crăpate de vânt, cuvintele preotului deveniră un zumzet. Degetele subțiri ale lui Sebastian le cuprinseră, delicat, pe ale ei. Ungھیile lui erau curate și tăiate cu grijă. Dacă nu ar fi fost asprimea lor, mâinile lui ar fi putut fi cele ale unui artist. Degetul lui mare îi mângăie centrul sensibil al palmei, într-un ritm pe care ea îl recunoștea mult prea bine.

– Ei bine, fetițo, juri sau nu?

Ea își trase iute mâna. Preotul o privea de-a lungul nasului cu o enervare vădită. Țeava dură a pistolului lui Tiny îi înghionti umerii.

– Jur, rosti ea scurt, fără să știe dacă jura să fie împușcată sau să se căsătorească. Judecând după strălucirea batjocoritoare din ochii lui Sebastian, conta prea puțin pentru ce jura. Vocea lui gravă și adâncă repetă jurămintele fără șovăire. În cele din urmă, tatăl lui Jamie le porunci să se ridice.

– Aveți un inel?

Jamie deschise un sac murdar, din pânză groasă, care zăn-gănea plin de bijuterii furate. Prudence se uită urât la el. El îl închise repede, dând din umeri cu sfială. Tatăl lui frământa cartea de rugăciuni în mâini.

– Poți să-i dai miresei tale un sărut de nuntă dacă vrei.

Ea întoarse un obraz rece spre Sebastian. El îi luă bărbia între degete și îi înclină fața spre el. Ea făcu ochii mari când limba lui îi pătrunse printre dinți și invadă gura cu o mângâiere ușoară. O străbătu un fior când el se retrase. Privirea pe care el i-o aruncă din spatele genelor lui fumurii o făcu să-și dea seama că fusese naivă să creadă că el ar putea permite să fie căsătoriți doar cu numele.

Prudence luă o prăjitură cu ovăz, rupând cu dinții din biscuit asemenea animalului mic și răutăcios în care simțea că se transformă. Se retrase lângă perete, înfășurată în redingota ei șifonată, și privi lumea printr-o cascadă de păr încâlcit. Scena părea ireală, ca un vis.

Ceasul crăpat de deasupra șemineului îi arătă că era trecut bine de miezul nopții. Cu toate acestea sătenii continuau să vină, cu butoiașe de bere pe umeri și copii somnoroși agățați de mâinile lor. Cu toții veniseră să îl felicite pe mire, pe curajosul Kirkpatrick, care își răpise mireasa și se căsătorea cu ea sub amenințarea armei. Nu părea să fie un eveniment neobișnuit în această parte a lumii, și se cerea sărbătorirea șireteniei și a curajului mirelui.

Tiny ridică paharul într-un toast, improșcând bere în părul lui Sebastian. Sebastian se prefăcu că bombăne, ștergând repede stropii aurii. Un bătrân scoțian cărunt, întins pe o canapea decolorată, îi aruncă o insultă lui Sebastian, cu o voce groasă cu accent pronunțat. Zâmbetul răutăcios cu care răspunse Sebastian îi aminti lui Prudence, când avea cel mai puțin nevoie de asta, ce bărbat chipeș era noul ei soț.

Prudence se dădu înapoi când în salon intră o oaie, cu pasul vioi, bătând cu copitele în podeaua tare, din lemn. Animalul se așeză în fața focului. Vălătuci de abur se ridicară din lâna umedă.

Mama lui Jamie intra și ieșea din bucătărie, aducând castroane fierbinți cu mâncare scoțiană, de oaie, și ferindu-se de ceștile

de ceai aruncate de Tiny, beat și gălăgios. Ea îl ocolea cu grijă pe Jamie și se cutremura de câte ori el o striga „mami“.

Prudence urmări cum ea își ascundea micile comori de ochii lacomi din salonul plin cu hoți. Un degetar de cositor se scufundă într-un castron clocotind de mâncare de oaie. O vacă de porțelan fără cap dispăru sub fusta ei. O furculiță de argint fu ascunsă sub perna unui scaun. Jamie așteptă până când ea se întoarse în bucătărie, apoi luă furculița, o strânse între dinți și și-o îndesă pe mânecă. Simțind privirea dezaprobată a lui Prudence, el îi făcu cu ochiul. Ea se feri când o ceașcă de ceai zbură pe lângă nasul ei.

Din câte își putea da seama Prudence, a fi soție nu era foarte diferit de a fi o rudă săracă. Nimeni nu venea să o felicite. Sebastian nu o băga în seamă. Era la fel de invizibilă cum fusese întotdeauna. La Lindentree măcar putea invoca o durere de cap și putea să-și găsească refugiu în camera ei. Își acoperi un căscat cu dosul mâinii. Oaia privi la ea cu reproș ca și cum ar fi trebuit să se distreze mai bine. Ea se uită în spate, cugetând cât de moale și de ademenitoare arăta blana ei.

Încercă să o scarpine pe obraz. Animalul își frecă nasul de palma ei. Încurajată de acea introducere, se întinse pe spate, odihnindu-și capul pe burta lănoasă, și inspiră adânc parfumul umed și cald al blănii de oaie.

Sebastian își mișcă piciorul. Glezna lui amortise împreună cu restul corpului său. Se răsuci pe spate, și mâna îi căzu de pe brocartul ponosit al canapelei. Mâna i se lovi, brusc, de podea. Scoase un mormăit, întinzându-se leneș, în timp ce imagini bizare îi inundară mintea: cești de ceai înaripate, Jamie sforăind în manșeta cămășii tatălui său; femei care se rostogoleau înăuntru și afară din păturile lui, ca acrobații. Dumnezeule mare, se gândi el, cel mai bine ar fi să schimbe whisky-ul trădător cu niște bere scoțiană bună și cinstită! Se frecă la ochi, căscă, apoi încremeni, toate gândurile lui fiind date la o parte de o imagine a lui Prudence, cu părul răvășit și mâinile în șolduri, cu o privire ucigătoare și o armă în mână. Se ridică în capul oaselor și privi peste spătarul canapelei, simțindu-se inundat de un val de tandrețe.

Prudence era sprijinită de o oaie durdulie, cu ochii închiși, picioarele desfăcute și bărbia în piept. Părul îi căzuse peste față.

Niște umbre închideau la culoare pielea de sub ochii ei. Ochelarii îi atârneau într-o parte, pe nas. Arăta ca o păpușă murdară, îmbrăcată cu grijă, apoi abandonată, ruptă și părăsită de un copil neghiob. Oaia mesteca fericită blana capei de pe umerii ei.

Sebastian se ridică, pășind peste Jamie, care sforăia. Focul pălise, dar șocul aerului rece era nimic în comparație cu șocul de a descoperi că viziunile lui nu erau vise, ci amintiri. Îngenunche lângă ea, ocolind cioburile unei cești de ceai. Lumina focului mângâia liniile delicate ale feței ei.

– Soția mea... murmură el, prețuind cuvântul pe care îl furase doar de curând.

O ridică în brațe. Oaia lăsă, cu greu, pelerina din gură. Prudence își sprijini mâinile de gâtului lui și se ghemui mai bine în îmbrățișarea lui. Căldura ei îi aminti că ea nu era o păpușă de porțelan care s-ar fi putut sparge în îmbrățișarea lui stângace, ci o femeie cu puterea de a-și modela formele ample după forma lui. Vinovăția și dorința băteau din aripile lor adormite, fluturând înlăuntrul lui.

Când o întinse pe canapea, ea respiră ușor printre buzele bosumflate, suflându-i o șoptă în păr. El își lipi buzele de ale ei. Prudence se mișcă simțind că buzele lui moi o ating, lăsându-i gust de whisky și tutun. Pleoapele ei fluturară, deschizându-se.

– Noapte bună, doamnă Kerr, șopti Sebastian.

Apoi trecu înapoi peste Jamie și se prăbuși lângă oaie, fără să vadă uimirea confuză din ochii ei.

Capitolul 26



Tiny lăsă cufărul mare la picioarele lui Sebastian cu un mormăit de epuizare.

– Asta este. Tot. Jordy s-a descurcat bine.

Tălharul cărunț din spatele lui Tiny se înroși la auzul laudelor.

Razele lăptoase ale soarelui coborau din cerul palid, vopsind drumul satului într-un cenușiu tulpure. Zăpada se topea, creând petice noroioase. Prudence țopăia ca să se încălzească. Stăteau

pe drumul din fața micuței case de la țară a familiei Graham. O fetiță cu ochii somnoroși privea dintr-un pridvor alăturat, mâinile ei slabe ieșind de sub tunica decolorată.

Emoția se putea citi clar în fiecare linie tensionată a corpului lui Sebastian când îngenunche lângă cufăr. Prudence înhionti cufărul cu degetul de la picior.

– Ce este?

El zâmbi larg în sus, către ea.

– Zestrea ta.

– Zestrea mea nu ar fi atât de grea. Am moștenit un titlu nobiliar, nu o vistierie.

El desfăcu curelele de piele.

– Atunci consideră-l un cadou de nuntă de la dragul meu bunic.

Deschise capacul. Prudence icni. Tiny fluieră ușor, în semn de admirație, când monedele de aur se vărsară zgomotos din cufăr. Sebastian își vârî mâinile în ele. Acestea se scurseră, strălucind, printre degetele lui. Jamie se aruncă în genunchi și prinse cât îi încăpu în palmă.

– Mi-aș putea cumpăra un ponei frumos cu câteva dintr-astea. Sebastian își ciufuli părul.

– Din partea mea, poți să-ți cumperi cel mai frumos cal din Scoția. Bunicul meu cel fermecător a considerat potrivit să ne deblocheze toate conturile.

Tiny se scărpină în cap.

– A făcut-o. Nemernicul bătrân a făcut-o. Ce-ai făcut? I-ai promis primul tău nașcut?

Lui Sebastian îi pieri rânjetul. Întâlni privirea lui Prudence, iar obraji ei se colorară ușor. Jordy scoase o foaie groasă de pergament din cămașa lui.

– Celălalt a trimis asta.

Sebastian desfăcu plicul, cu mâini șovăitoare.

Prudence își potrivi ochelarii, încercând să-și mențină vocea calmă, deși se simțea brusc pustiită.

– Ai obținut ceea ce ai vrut? Mă vei trimite înapoi acum?

Toți o priviră șocați. Sebastian cercetă mângălitura elegantă, încruntându-se.

– Tocmai m-am căsătorit cu tine, fetiço, spuse el, absent. De ce te-aş trimite înapoi?

– MacKay e un ciudat. Jordy îşi lovi, uşor, tâmpla. Puţin lovit la cap cred.

Privirea lui Sebastian deveni rece şi precaută.

– De ce spui asta?

– A râs când a citit biletul tău. Hohotea aşa de tare, că mi-era teamă să nu facă o criză.

Prudence se dădu în spate.

– Poate că a considerat ortografia ta amuzantă.

Încruntându-se la ea, Sebastian închise picul.

– Păcat că nu a făcut o criză. Un MacKay fericit îmi dă fiori.

Îşi aruncă nişte aur în geantă, apoi închise capacul cufărului.

– Mai bine l-aş plăti pe Big Gus pentru ospitalitatea lui. Apoi mergem acasă. La Dunkirk.

– Sebastian? spuse Prudence uşor.

El se răsuci pe călcăie, buna lui dispoziţie dispărând şi dezvăluind că era încordat ca o pisică. Prudence făcu apel la ultimele ei urme de raţiune.

– De ce nu mă eliberezi? Ai ceea ce îţi doreşti acum. Te-ai căsătorit cu o ducesă. Ai o avere în aur şi castelul tău preţios. Nu îţi mai folosesc la nimic.

Rânjetul lui strămb era doar o palidă amintire chinuitoare a zâmbetului lui care fusese cândva iubitor. El îi înclină bărbia cu degetul arătător. Degetul lui mare îi atinse buza de jos cu o gingăşie care îi dădu fiori.

– Ai fi uimită la câte lucruri te mai pot folosi.

Sebastian se întoarse, mergând cu paşi mari pe drumul noroios de parcă ar fi fost al lui. Ceilalţi veneau în urmă. Prudence se aşeză pe prispă, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

Fetiţa de la casa alăturată se apropie mai mult de ea. Privirea ei admirativă îl urmări pe Sebastian.

– E frumos, nu-i aşa?

Prudence îşi miji ochii. Vântul şi soarele făceau ca părul roşcat al lui Sebastian să pară de aur.

– E foarte frumos. Şi dacă eşti deşteaptă, vei găsi cel mai urât bărbat şi îl vei implora să se căsătorească cu tine.

Copila se sprijini de piciorul lui Prudence, fără să fie descurajată de cinismul ei.

– Mama mea spune că e ca Robin Hood. Fură de la săraci şi dă celor nevoiaşi.

Prudence tresări când auzi cuvintele ei inocente răsunând cu atâta convingere copilărească. Bărbaţii şi banii. Începea să le urască pe ambele cu aceeaşi intensitate. Chiar şi Lord MacKay considerase amuzantă situaţia ei dificilă. Iar Sebastian întotdeauna considerase averea mai presus de ea. Văzu, din nou, aurul vărsându-se printre degetele lui puternice. Oare o atinsese el vreodată cu o asemenea delicateţe iubitoare?

Copilul îşi îngropă nasul cărn în blana capei lui Prudence. Prudence privi în jos, ruşinată că fusese atât de prinsă în gândurile ei amare încât nu observase picioarele goale şi dureros de subţiri ale fetei. O îmbrăţişă strâns. Mirosea ca un copil, chiar şi sub stratul de praf care îi îngreuna părul şi îi întuneca pielea. Prudence privi în jur, văzând, pentru prima dată, satul cocoţat pe stânca stearpă a munţilor maiestuoşi numiţi Cairngorm. Obloanele atârnav strâmbe pe casele negricioase de la ţară. Hornurile se prăbuşeau în găuri largi, unde acoperişurile de paie fuseseră suflate de vânturile sălbatice ale iernii. Primăvara avea să vină curând, dar nu suficient de repede pentru satul acela.

Privirea ei se opri, în cele din urmă, asupra cufărului legat în piele, aşezat la picioarele ei. Era plin cu bani murdari – banii murdari ai lui D'Artan. Îşi simţi buzele zvâcnind. O făcu atentă pe fată.

– Spune-mi mai multe despre acest Robin Hood al tău, draga mea.

Când Sebastian se întoarse, Prudence stătea deasupra cufărului, înconjurată de o grămadă de copii care chicoteau şi făceau acrobaţii. El se opri din drum, fiind surprins de farmecul priveliştii care se înfăţişa în faţa sa. Prudence avea părul răvăşit şi chipul îmbujorat de râs. Un zâmbet melancolic îi atinse buzele.

Cât de uşor îi era să şi-o imagineze cu alt copil pe genunchi! O fetiţă cu părul roşcat, cu ochi serioşi, violeţi, şi un râs răguşit. Sau, poate, un băiat cu păr negru, fin, şi o înclinaţie spre matematică.

Jamie aproape trecu peste el cu o căruță, îmboldindu-l să se miște, iar zâmbetul lui Sebastian păli. Îi era teamă să se lase purtat de speranța sălbatică, egoistă că noaptea în care se culcaseră împreună ar fi putut să producă roade. Când se apropie, un băiat blond se prinse cu putere de gâtul lui Prudence și îl privi lung, cu ochi geloși. Sebastian își strânse mâinile la spate.

– Ce de progenituri ai acolo, fetițo. Sunt toți ai tăi?

Prudence legănă un copil grasuț pe genunchiul ei.

– Doar cei care sunt cumiți.

Băiețelul își scăpă degetul mare din gură și vâri la loc unul dintre degetele lui Prudence.

Jamie coborî din căruță, scărpinându-se pe burtă.

– Dacă asta nu le întrece pe toate! Să îi urc și pe ei?

Sebastian ridică din sprânceană, ca și cum decizia ar fi fost a lui Prudence.

– Sigur că nu, spuse ea, desprinzând copiii de fustele ei și întinzându-i bebelușul unui băiat mai în mare, cu ochii serioși. Fugiți acasă, acum, cu toții.

Copiii fugiră, rasetele lor răsunând în vânt. Ultima care plecă fu o fată slăbuță, blondă. Ea își apăsă buzele de obrazul lui Prudence și îi șopti înflăcărată:

– Nu te voi uita niciodată, domnișoară Marian. Niciodată. Nici când o să am douăzeci de ani.

Privirea uimită a fetei îl mănca din ochi pe Sebastian, cercetându-l de la cizme până la coama roșcată. Făcu o reverență sovăitoare, după care fugi grăbită. Sebastian o privi plecând, cu fruntea brăzdată de o încruntare curioasă.

– Domnișoară Marian?

Prudence își netezi fustele.

– E doar un joc de-al nostru.

Jamie o privi, așteptând. Își prinse niște șuvițe care-i scăpaseră din coadă, își șterse pantofii de praf și își aranjă redingota. Jamie își dădu ochii peste cap.

– Dacă mă scuzi, prințesă Prudence, trebuie să încarc aurul.

– O.

Ea se ridică, întinzându-se ca o pisică leneșă, înainte să se îndepărteze de cufăr. Jamie prinse unul din mânerele de piele

și trase. Nu se întâmplă nimic. Prudence își potoli o izbucnire de panică. El îl fixă pe Sebastian cu o privire încruntată.

– Îi stă în fire lui Tiny să dea bir cu fugiții la casa lui de la țară când e lucru de făcut.

Înainte ca Sebastian să poată întinde mâna să-l ajute, Jamie ridică cufărul cu ambele mâini. Mușchii subțiri i se contractară pe brațe.

– Drăcia naibii, parcă ar fi plină de pietre, răsuflă el greu.

Prudence avu un acces brusc de tuse. Apoi Jamie împinse cufărul către căruță, mormăind tare, către el însuși.

– Nu a avut nici măcar inspirația să ceară bancnote. I-a trebuit un cufăr cu aur, ca unui blestemat de pirat. Vorbi mai tare. Încăpățânat ca un scoțian, așa ești, Sebastian Kerr, și întotdeauna ai fost! Jamie se așeză pe cufăr, răsuflând din greu. Întâlni privirea lui Prudence. Să nu uiți niciodată, fetițo. Jamie Graham a spus-o prima dată. Încăpățânat ca un scoțian, așa e el.

Prudence își legăna picioarele pe margine și privea zăpada căzând peste munții din nord. Vremea în Scoția părea să fie la fel de capricioasă ca și dispoziția lui Sebastian. Cine ar fi putut să creadă că era aproape luna martie? În timp ce călătoriseră prin munți spre casa copilăriei lui Sebastian, acele înghețate de lapoviță se transformaseră în zăpadă, potolind vântul cu fulgi albi și pufoși.

Pe pământul înghețat de lângă ea se auziră scârțâind niște cizme de piele.

– Frumos, nu-i așa?

Sebastian își sprijini piciorul pe o stâncă marmorată. Ea pufni, disprețuitoare.

– Acceptabil, presupun.

Soarele alese acest moment pentru a străpunge cerul la apus, împrăștiind norii negri și atingând ușor, cu o lumină aurie, crestele cufundate în ceață. Razele soarelui și zăpada scânteiau peste vâlcea. Fulgii se prindeau de genele lui Prudence. Ea îi îndepărta, clipind, împotrivindu-se ciudatei bucurii care o cuprinsese. Cât de ușor se putea îndrăgosti de o asemenea zonă! La fel de ușor cum îi fusese să se îndrăgostească de bărbatul care stătea cercetând crestele mărețe, ca și cum ar fi fost stăpânul lor, dar și al ei.

Norii trecură grăbiți peste vâlcea, acoperind lumina soarelui și lungind umbrele reci ale muntelui. Prudence își strânse pelerina în jurul ei, abținându-se să nu tremure de frig.

Sebastian se așeză cu picioarele încrucișate și desfăcu un pachet înfășurat într-o pânză uleioasă. Apropiase bucata de carne de oaie de buze, când se opri. Ochii lui scânteiară, privind spre Prudence.

– Ai ajutat-o pe doamna Graham să pregătească asta. Cunosând preferința ta de a pune laudandum în mâncare, probabil ar trebui să guști tu prima. Întinse carnea către ea. Privirea i se încrucișă când ea privi încruntată la bucata de carne.

– Și dacă am renunțat la laudandum pentru arsenic?

El ridică din umeri.

– Atunci va trebui să gădesc o altă ducă cu care să mă însor. Este disponibilă văduva ducelui de Gloucester. E cam durdulie și neîngrijită, dar flexibilă.

Prudence smulse cu dinții carnea din mâna lui, aproape retezându-i vârful de două degete. Carnea de oaie i se opri în gât, ca o piatră. Văzând că nu o apucă convulsiile și nu face spume la gură, Sebastian se repezi, cu nepăsare, la hrana puțină. Prudence constată că își pierduse apetitul.

– Ar fi trebuit să-l las pe Arlo să te spânzure.

– Ești prea civilizată pentru asta. Prea englezoaică. Desigur, nu trebuie să uităm niciodată că englezii cei civilizați au fost cei care le-au tăiat gâturile scoțienilor care zăceau răniți pe câmpul de luptă de la Culloden. Îi zâmbi răutăcios. După regulile vechi ale clanului, nu ar fi trebuit să te revendic drept soția mea, ci drept sclava mea.

Privirea lui glacială o avertiză în legătură cu multitudinea de posibilități implicată de acel cuvânt. Ea își ascunse nasul înroșit în pelerină.

– Atunci este foarte bine că acum suntem guvernați de legea englezească.

– Mai gândește-te, îngerul meu.

El o cuprinse cu un braț peste umeri, atrăgându-i atenția asupra creștelor acoperite de zăpadă, întrerupte de șiruri de pini și

de oglinda închisă la culoare a unui lac. Prudence simțea respirația caldă.

– Acum ești guvernată de legea mea.

O lună palidă se ridică pe cerul întunecos, și munții se pierdură în cenușul catifelat al nopții care se lăsa în jur. Șaua se legăna între coapsele lui Prudence în timp ce urma calul lui Sebastian, sus, pe cărarea abruptă. Ocoliră o margine stâncoasă, apoi văzu pentru prima dată castelul Dunkirk.

O cuprinse furia, urmată de un sentiment paralizant de singurătate. Cum putuse Sebastian să dea iubirea ei pentru o ruină sfărâmată în bucăți? Pentru Prudence, care trăise toată viața între dealurile verzi, unduitoare, ale Angliei și coasta cețoasă din Northumberland, piatra rigidă îi părea la fel de respingătoare ca bârlogul unui drăcușor. Lumina lunii arunca o perdea argintie peste umbra ei. Se cutremură când se gândi cât de năprasnic bătea vântul prin castelul din vârful muntelui.

Caii lor obosiți își făcură drum în sus pe versantul stâncos și apoi în curte. Un aer de pustiere învăluia micul castel, ca și cum ar fi așteptat atingerea iubitoare a unui stăpân care nu se mai întorcea. Licheni morți se cățarau pe zidurile de piatră în ruină. Căruța lui Jamie era lăsată într-un colț al curții, dar nu era nici urmă de el.

Fără a pângări liniștea cumplită, Sebastian descălecă și îi oferă o mână lui Prudence. Ea își îndoi picioarele în timp ce el atinse cu o cremene fitilul uni ciot de lumânare. Lumina slabă pălpâi peste fața lui arătoasă, devenită la fel de întunecată și de tăcută ca și castelul părăsit. Pentru prima oară, Prudence se întrebă la ce se gândea Sebastian, ce își amintea. Când trecură pe sub o ușă de stejar care scârțâia în balamalele ei rupte, ea se apropie de el, bucuroasă de prezența lui.

„Sala mare” era o descriere prea îngăduitoare pentru această construcție ca o cavernă. Lumina slabă a lunii pătrundea prin despicăturile în formă de săgeată, luminând purpuriul și albul excrementelor de păsări pe o mare de piatră. Oase roase și bucăți mușcate de lucruri necunoscute erau îngămădite în mormane. Căminele gemene de la fiecare capăt al încăperii erau lipsite de orice în afară de grămezi de cenușă. Păienjenii învelea bronzul lipsit de luciu al făcliilor din sfeșnicele de pe perete.

Prudence avu un sentiment ciudat. Îl văzu brusc pe Sebastian luând cina la masa Triciei înveșmântat în haine comode, și totuși elegante. El nu lăsa nici măcar o fărâmbă de pâine să-i cadă pe re-dingotă fără s-o îndepărteze. Era de mirare că el găsea civilizația o ispită, dar și o capcană? Cine era ea să-l judece pentru că voia să scape pentru totdeauna de o viață mizerabilă?

El își eliberă degetele cu blândețe, iar Prudence își dădu seama că se agățase de mâna lui. Sebastian puse lumânarea în palma ei și făcu un gest spre niște scări de piatră care se arcuiau în sus, pe un perete.

– Du-te. Eu voi îngriji caii.

Ea se ținu după el, ezitând să părăsească sprijinul umerilor lui largi.

– Pot să ajut.

El dădu din cap și o împinse, cu blândețe, spre scări.

– Nu-ți fie frică.

Accentul răgușit îi conferi cuvintelor lui efectul unei vrăji, o incantație magică ce îi îndreptă spatele și îi întări hotărârea. Lui Prudence nu îi era frică. Era îngrozită. Dar nu avea de gând să-l lase să își dea seama de asta.

Ușa se deschise în spatele ei, și o suflare de aer rece adânci răcoarea încăperii. Apoi ușa se închise, și Prudence fu lăsată singură, în lumina pâlăitoare a lumânărilor. Se întrebă dacă o altă fată stătuse altădată în locul ei, cu mâinile tremurând, cu ochii ei cenușii plini de lacrimi înfricoșate, singură, într-o țară ciudată, cu un străin brutal. Prudence se trezi din visare. Sebastian nu era tatăl lui. Iar Prudence Walker era puternică. Prudence Kerr, își reaminti.

Căldura lumânării se topi în palma ei. Dacă nu găsea curând un sfeșnic, mâna ei avea să plutească în seu. Se îndreptă spre scări, făcând o grimasă când pantoful ei lovi ceva mic și delicat.

Lumina plâpândă arunca umbre fantomatice pe fiecare treaptă sfărâmată. Se împiedică și întinse mâna spre zid ca să se sprijine, apoi o trase repede când degetele i se înmuiară într-un mucegai umed.

Nu era nici un coridor în partea de sus a scărilor, ci doar un palier strâmt cu o singură ușă. Turnul mai mult ca sigur folosea, ca și în urmă cu cinci secole, drept dormitor pentru întregul

castel. O picătură de seu fierbinte îi stropi încheietura mâinii. Prudence trase adânc aer în piept și împinse ușa crăpată.

Capitolul 27



Prudence își ținu răsuflarea, așteptându-se să găsească gratii de fier la fereastră și o ceată de șobolani băloși care să o întâmpine. În loc de asta, pe palier se răspândeau căldura și lumina. Ea rămase cu gura căscată. Torțele așezate în sfeșnicele de pe perete proiectau pete de lumină pe podeaua curată, din piatră. Limbi de flăcări vesele ardeau un butuc din lemn de tisă în cămin. Un ibric cu ierburi fierbea deasupra focului, parfumând aerul cu o aromă pătrunzătoare de pin. O crenguță de vâsc era așezată pe pervaz, cu boabele ei roșii strălucind ca rubinele în mijlocul verdelui scânteietor. O podidură lacrimile când văzu cămașa ei de noapte întinsă pe patul șubred.

Se strecură în turn, ca un somnambul, incapabilă să reziste unei camere pregătite cu atât de multă pricepere pentru confort și o primire călduroasă. Acum își dădu seama de ce Sebastian îl trimisese pe Jamie înainte. Confortul ispititor al camerei era incontestabil.

Avea să fie ușor să pretindă că în patul ei nu venea un mercenar nemilos, ci un iubit apreciat, care voia să-i ofere plăcere. Se dezbracă și își luă cămașa de noapte cu mâini tremurânde. Merse tip-til spre fereastră. O pătură strălucitoare de chiciură învelea sticla deformată. Deschise geamul. Un vânt rece, ca de gheață, îi aduse lacrimi în ochi. Colțul camerei ieșea în afară peste stâncă, dându-i impresia ciudată că era suspendată în mijlocul văzduhului.

Trase o gură din aerul rece, luptând cu senzația că ar putea cădea, învărtindu-se, neajutorată, până în valea de jos. Jamie îi spusese odată că Dunkirk era așezat la marginea raiului însuși. Era mai ușor de crezut că iadul stătea la pândă pe fundul abisului întunecat.

Încercă să își imagineze valea de jos cufundată în nenumăratele feluri de verde ale verii. Închizând ochii, i se păru că simte

mirosul de iarbă neagră, aroma ei fiind adusă pe geam de briza primăvărată. Atunci turnul ar deveni un cuib pentru îndrăgostiți, un paradis mângâietor ridicat ca o santinelă peste piscurile aspre și câmpiile în pantă.

Își sprijini șoldul de pervaz și își frecă brațele, încercând să-și potolească tremuratul care avea puțin de-a face cu frigul. Frica ei era mai puternică decât oricând. Luptase pentru control toată viața ei, înfrânându-și pasiunile și construindu-și un scut de gheață pe care nu-l putea sparge nici un bărbat. Până când un tâlhar cu ochi cenușii se rostogolise de pe cal în inima ei.

Ce voia Sebastian de la ea? Oare nu era pentru el nimic altceva decât un drum spre demnitate? Voia o soție sau o ducesă? O ostatică sau o iubită? Avea de gând să o țină prizonieră în turn precum o căpetenie scoțiană triumfătoare din urmă cu un secol? Avea să vină la ea în întuneric, în orele de catifea ale nopții, ținându-și farmecele erotice până când ea avea să ingenuncheze, incapabilă să i se împotrivescă, și să implore o fărâma de afecțiune pe care el ar fi putut să i-o arunce?

Vântul îi dădu părul de pe față. Știuse că existau riscuri când ea și MacKay își făcuseră planul. Dar simțise că nu avea nimic de pierdut. Nimic, în afară de ea însăși. Se aplecă mai mult pe fereastră, îmbătându-se cu prospețimea aerului rece, lăsându-l să-i spele din minte ceața învechită a trădării și a fricii.

Sebastian urcă treptele cu un pas obosit, triumful venirii acasă fiind tulburat de o mulțime de amintiri triste. Se aștepta să audă râsul tatălui său în îngusta casă a scării, răsunând cu ecoul cruzimii.

Rămase fără suflare când intră pe ușă și văzu fereastra aflată de cealaltă parte a camerei deschisă. Ajunsese înnebunit până la jumătatea turnului înainte ca panica să-l facă de rușine. Prudence stătea întinsă pe patul nedesfăcut, cu părul negru despletit peste perna subțire, umplută cu iarbă neagră, cu genele strălucindu-i pe obraji. Merse spre ea, apoi privi în jos cu atenție. Își imagina doar sau genele ei erau ude de lacrimi? Cămașa de noapte i se încurcase între picioarele lungi. Bumbacul moale îi susținea sânii și îi sublinia curba zveltă a taliei.

Prudence se foi. Simți parfumul dulce care venea de la iarbă neagră. Tânjea să se așeze peste ea, să-i modeleze trupul după al lui. Era mireasa lui. Nici un bărbat din Anglia sau Scoția nu l-ar fi defăimat pentru că-și dorea așa ceva. Dar faptul că avea puterea să o posedă îi dădea dreptul să o facă? Un vânt rece îl lovi în spate. Prudence se ghemui de frig. Trase plapuma groasă peste ea și i-o aranjă sub bărbie. Îi atinse tâmpla cu buzele, dar ea nu se mai mișcă.

Se întoarse să închidă geamul. Cât de mult visase la acest moment? se întrebă el. Să stea în bastionul propriului castel. Să o aibă pe Prudence în patul lui, cu părul ei moale despletit, cu trupul ei încântător eliberat de jupoane și corset. Nu își dorea nimic mai mult decât să își îngroape fața în părul ei și să o țină aproape de bătaile inimii lui.

Oare îl va vrea măcar? O îndepărtase de confort și de ordine și o adusese în acea fundătură murdară. O insultase, o făcuse de răs, și îi furase prețioasa inocență pe o pătură aspră în bârlogul unui animal, la câțiva metri de douăzeci de hoți adormiți.

Totuși, nu putea să promită că nu avea să se comporte mai rău, dacă ea avea să îl respingă. Dacă propunerile lui urmau să fie întâmpinate cu furie sau, mai rău, cu spaimă, oare va avea curajul să o ia în brațe și să îi domolească fricile? Sau avea să continue, vrăjit de o dorință care îi ștergea orice urmă de bun-simț și decență? O tensiune feroce îl făcea să tremure. Timpul atârna deasupra capului său ca ștreangul unui călău. Câtă vreme o va avea? O săptămână? Două săptămâni? Nevoile lui îl împingeau să meargă la ea, să-i îndepărteze coapsele mătăsoase și s-o ia ca pe o prințesă captivă, pe un pat de blănuri, fără grabă, și de câte ori alegea el.

„E soția ta acum, băiete. Arată-i pentru ce sunt făcute femeile. Fă-o să implore așa cum am făcut-o eu pe mama ta să implore.” Când vocea lui Brendan Kerr îi răsună în minte, articulațiile degetelor lui Sebastian se albiră, încheștate pe pervaz. El obișnuise să doarmă sub acea fereastră, cu capul ascuns sub o pătură mâncată de molii, ca să înăbușe zgomotele din pat. Dar încă le auzea. Chiar și acum.

Fără să îndrăznească să o privească încă o dată pe Prudence, se năpusti în jos pe scări. La jumătatea drumului, pașii lui șovăiră. Venise în Dunkirk ca să-și alunge demonii, și, de fapt, îi găsisese

vociferând în mintea sa. Cu un oftat, se așază pe o treaptă prăfuită și își trecu degetul peste cicatricea de sub bărbie.

Nasul lui Prudence se încreți, când fu ademenită să se trezească de mireasma ispititoare de ceai care-i trecea pe la nas. Se cuibări mai bine în saltea. Căldura trupului ei o încălzise, creând un cuib confortabil. Se agăță de plăcerea seducătoare a somnului, întorcându-se pe spate în încercarea de a ignora senzația stranie că cineva îi mușca părul. O gheară ascuțită ca un ac i se înfipse în cot. Își înăbuși un scâncet. Deschizând ochii, fu surprinsă să descopere nu bolta patului ei cu baldachin, ci un tavan din piatră gri, acoperit cu funingine.

O pereche de ochi verzi-aurii o priveau de aproape. Se ridică, dând din picioare ca să se asigure că nu visa. O minge din blană cenușie și mușchi se mișca la picioarele ei, atacându-i degetele cu ferocitatea unui leu înfometat.

Râse și îl duse pe pisoii Sebastian în dreptul obrazului. O lăbuță scoase ghearele să se joace cu părul ei. Ea depuse un sărut pe umflătura blănoasă a burticii lui, apoi privi, cu timiditate, în jur. Un foc puternic trosnea în căminul de fier. Prudence se dezmetici, mângâind blana zbârlită a pisicii.

– Se pare că binefăcătorul nostru dorește să rămână anonim.

Își puse picioarele pe podea, frecându-și ochii încețoșați. O perdea rece, mohorâtă, de ploaie spăla geamurile, dar turnul era cald și confortabil. Urmări mireasma irezistibilă de ceai care venea dintr-un ibric de alamă fixat pe un grilaj de fier deasupra flăcărilor. O cană ciobită, de porțelan, se încălzea pe pietrele căminului. Ea clătină din cap în fața unei asemenea generozități.

Sub răpăitul ploii, Prudence începu să discearnă un alt sunet – hârșăitul constant al metalului pe pământ. Se duse la fereastră. Respirația ei caldă aburi sticla, iar ea o șterse cu două degete. Totuși, nu putea vedea altceva decât stânca de jos. Dar, deschizând geamul și aplecându-se pe fereastră, zări terenul neted și plin de noroi din spatele castelului.

Sebastian săpa cu furie, izbind o lopată adânc în pământ și aruncând bucăți de noroi și zăpadă peste umărul lui. Nu purta nici o haină groasă pe el. Cămașa, udată de ploaie, îi era lipită de umeri. Părul îi atârna în șuvițe umede în jurul feței. Apa curgea

ca și cum i-ar fi ieșit din ochi, scoțând la iveală sprâncenele maro, coborâte într-o încruntătură mohorâtă.

Prudence duse instinctiv mâna la gât, când văzu cufărul îmbrăcat în piele plin de noroi lângă el. Dar curiozitatea îi depăși panica atunci când Sebastian se dădu în spate și fugi să ia cufărul. Alunecă, o dată, cu genunchiul în noroi. Apoi își propti piciorul de el și cu un efort nemaipomenit, îl trânti în gaura din pământ.

Prudence închise brusc geamul când izbucni într-un râs isteric. Sebastian îngropa cufărul! Cuvintele lui Jamie îi trecură prin minte. „E încăpățânat ca un scoțian. Să nu uiți niciodată asta.”

Sunetul puternic de fier săpând în noroi se reluă. Era un lucru în minus pentru care să se îngrijoreze, se gândi ea. Pe când Sebastian avea să dezgroape cufărul din groapa noroioasă, avea să obțină tot ce îi trebuia de la MacKay, fără să mai aibă nevoie de aurul blestemat al lui D'Artan. Sau de ea.

Cu melancolia stăruind ca o greutate surdă în gâtul ei, se așază pe cămin. Pisoii se lovi cu capul de piciorul ei. Ea oftă, aruncând o privire spre patul gol. Sebastian nu venise la ea în timpul nopții. Era încă supărat? Sau noaptea din peșteră îi satisfăcuse curiozitatea de a se culca cu ea? Poate că o găsise ciudată și neîndemânică. Ea nu știa nici unul dintre trucurile sofisticate despre care Tricia jurase că ar ține un bărbat interesat mai mult de o noapte. Degetele ei se înfășurară în jurul unei cești calde de porțelan. Tricia era în Edinburgh, iar ea era aici. Singură în Dunkirk. Cu Sebastian. Și avea o abilitate pe care toate aventurile ilicite ale Triciei nu o învățaseră niciodată – să se facă indispensabilă. Funcționase cu soții senili ai Triciei și la fel și cu tatăl ei. Chiar și la vârsta de trei ani, ea găsea întotdeauna ochelarii lui pierduți, strângându-i în mâinile ei mici și dolofane. O sarcină suficient de ușoară când, de fapt, ea era cea care îi ascundea.

Un zâmbet răutăcios se ivi în colțurile buzelor lui Prudence când dădu restul de ceai pisoiiului și se ridică să se îmbrace.

Sebastian își târa picioarele prin curtea noroioasă, cu umerii îndoiți de greutatea ploii. Efortul îl încălzise în timp ce săpa, dar, acum, frigul iernii pe terminate pătrunse adânc în oasele lui. Ocoli mormântul tatălui său fără să-i arunce vreo privire. Ochii i se mutară spre turnul de piatră, atras de amintirea irezistibilă a unui

foc cald, trosnind în cămin, și de Prudence a lui cuibărită adânc în saltea, pe o pernă umplută cu iarbă neagră. Ploaia i se scurgea în ochi. O îndepărtă clipind. O pernă. Va trebui să-i ceară lui Jamie să fure o pernă pentru ea.

Scuturându-se de frig, intră pe holul umed, băjbăind să-și dea jos cămașa udă. Încremeni la vederea unui foc slab arzând o mână de bețe în cămin. Lemnul umed sâsâia și sfârâia.

– Doamne sfinte!

Privirea îi fu atrasă spre o laviță șubredă. Prudence stătea în vârful picioarelor pe capacul ei, măturând păienjenișul cu un băț lung încununat de o bucată de material care arăta, suspicios de mult, ca un jupon de satin. Vechea ei rochie cenușiu-închis era împodobită cu pânze de păianjen. Șuvițe umede de păr îi ieșeau din cocul lejer. Ea își prinse limba între dinți cu o grimasă ghidușă.

Măinile lui se căzură, moi, pe lângă corp, când fu dus înapoi în timp, din încăperea răcoroasă într-o dimineață de vară în coliba veche a arendașului, o dimineață parfumată cu caprifoi și însuflețită de bâzâitul leneș al albinelor.

Prudence țopâi ca să îndepărteze o pânză încăpățanată. Lavița se înclină cu un scârțâit periculos. Trezit din visare, Sebastian traversă încăperea din trei pași mari, înfășurându-și mâinile în jurul taliei lui Prudence, când lavița se prăbuși pe un picior despicat.

El o coborî încet, savurând alunecarea mângâietoare a corpului ei cald pe lungimea dură, udă a trupului lui. Încă mai ținea bățul într-o mână. Cealaltă mână se strânse într-un pumn între ei și îl împinse pe el la o parte.

– Îmi pare rău pentru laviță, spuse ea, respirând sacadat.

Privind furios, el dădu cu piciorul în lemn.

– Mai bine lavița decât piciorul tău. Cum ai aprins focul?

– Am prins un dragon și l-am luat de coadă. Când privirea furioasă a lui Sebastian nu se lumină, Prudence recunosc. Am adus jos un băț din focul meu.

Ea își vârî un deget între buze. El îi luă mâna și o desfăcu. O arsură roz, strălucitoare, îi afectă articulația și o bășică se îndoaia între degetul ei mare și arătător. Mâna ei era la jumătatea distanței spre buzele lui când ea o trase înapoi și o îndesă în cutele fustei. Sebastian se încruntă la ea.

– De acum înainte, dacă vrei să aprinzi un foc, vii la mine. Înțelege?

Ea făcu o reverență, luând în râs pronunția lui cu pricepere diavolească.

– Da, domnul meu. Cum dorești.

Sebastian își mușcă interiorul obrazului ca să-și ascundă zâmbetul. De-ar fi fost sinceră! Ceea ce își dorea el era curajul de a o arunca pe umăr, de a o duce înapoi în pat și de a face dragoste fierbinte și înflăcărată toată dimineața.

Prudence își coborî privirea ca și cum i-ar fi putut citi gândurile în ochii sclipitori. Dintr-odată ochii ei deveniră sălbatici. Buzele începură să-i tremure de furie, și un țipăt îi țâșni din gât.

Sebastian făcu un salt în spate când ea puse bățul între ei, înfi-gându-i capătul în piept.

– Afară! Afară de aici, chiar acum!

El se dădu înapoi, surprins de patima ei. Urma să fie singurul moșier scoțian ucis vreodată de o soție care mânuia un petic de jupon? Ea păși furioasă după el.

– Cum îndrăznești? Doar uită-te la asta! Ai obiceiurile unei brute sălbatică. E o rușine, o dizgrație, o...

Bolborosind, ea coborî bățul și îl agită cu sălbăcie spre cizmele lui. Sebastian se uită în jos, așteptându-se să găsească o viperă incolăcită în jurul piciorului său. Noroiul era întărit pe tălpile de piele deteriorate, și o potecă perfectă de mazăgă conducea înapoi la ușa peste podeaua proaspăt măturată. El își aruncă mâinile în sus, predându-se, când ea îl împinse înapoi în curte. Ușa grea se trânti în fața lui.

Întinse mâna după clanță, intenționând cu tot dinadinsul să năvălească înapoi înăuntru și să lase o amprentă noroioasă într-un loc mai promițător. Cizmele lui se opriră pe prispă. Se uită la ele, apoi se aplecă să le scoată. Apa adunată pe prispă îi udă șosetele de lână. El se îndreptă spre ușă, își dădu seama că și șosetele erau pline de noroi, și țopâi într-un picior, ca să-și scoată ciorapii, blestemând fără oprire.

Trânti ușa și rămase acolo – un scoțian ud, infuriat și desculț. Prudence nici măcar nu își ridică privirea.

Ea trăsesese un butoi lângă o masă joasă, demontabilă și se coțase pe el de parcă ar fi fost un scaun Chippendale. Picioarele

fi atârnavu la câțiva centimetri de podea, iar el observă că tălpile șosetelor ei albe erau înnegrite de la podelele castelului Dunkirk. Chiar și cu părul plin cu pânze de păianjen, arăta atât de liniștită și de netulburată, încât ar fi putut fi o cu totul altă femeie decât hoasca furioasă care îl dăduse afară. Înmuia o pană într-o călimară. Sebastian nu știa ce altceva să facă, așa că trânti ușa cu o izbitoră satisfacătoare.

Prudence ridică dintr-o sprânceană arogantă și îl privi pe deasupra ramei ochelarilor. Cu o mișcare foarte ușoară a capului, se aplecă înapoi la lucrul ei, mângâind desene gingașe pe spatele unui plic rupt.

Sebastian deschise gura ca să înjure, dar vocea ei moale, cultivată, umplu tăcerea.

– Lucrez la o listă de mâncare și provizii pe care să le procuri. Pentru început, mi-ar plăcea un amestecător, o frigare, un mop, o săpăligă și o lopată, niște leșie, cinci găleți, două capre și trei pui.

Se ridică și începu să se plimbe prin fața mesei. Sebastian rămase cu gura căscată, încremenit de legănarea grațioasă a fustelor ei. Ea se uită cruciș la listă.

– Am nevoie, de asemenea, de o detaliere a pământului pe care îl deținem și ce intenționezi să faci cu el. După ziua de azi, aș prefera să stabilem un set de reguli. Micul dejun va fi servit, repede, la șase dimineața, prânzul la ora două, iar cina la ora șapte. Dacă nu vei fi prezent la una dintre aceste mese, trimite-mi vorbă cu cel puțin două ore înainte și voi pregăti un coș pentru tine. Dacă îți convine, desigur.

Ea se opri să tragă aer în piept, privindu-l pieziș și așteptându-i răspunsul. Lui Sebastian îi fu greu să găsească unul. Nu o auzise niciodată pe Prudence spunând atât de multe dintr-odată. Stătea acolo privind lung, știind că arăta ridicol, dar incapabil să-și ia ochii de la pata încântătoare de noroi de pe vârful nasului ei.

Ea își dresă vocea.

– Foarte bine atunci, dacă nu ai nimic altceva de făcut, poți începe reparând lavița și masa și tăind câteva lemne de foc. Măine, dacă nu plouă, putem începe să lucrăm la acoperișul bucătăriei și să îndreptăm gardul din spatele grajdului. Apoi, luni, m-am gândit că vom...

Sebastian izbucni într-un hohot de râs răsunător. Prudence se îmbujoră și îl privi cu un aer întrebător.

– Am spus ceva amuzant?

– Mi-am imaginat expresia de pe mutra plină de riduri a lui Old Fish, dacă ar putea-o vedea acum pe mica lui domnișoară supusă.

Ea lăsă capul în jos, dar nu înainte ca el să-i vadă zâmbetul sovăielnic. Sebastian își stăpâni impulsul de a-i săruta vârful murdar al nasului și luă lista de la ea.

– O să iau un cal și-o să mă duc în sat, să văd ce pot găsi.

– Sebastian? strigă ea, melodios, când el se îndepărtă.

El se întoarse, ridicând din sprâncene.

– Dacă vrei să fii văzut drept un moșier respectabil de către vecinii tăi, pot să îți fac o sugestie?

– O, te rog.

Ea se ridică pe vârful picioarelor și îi șopti la ureche:

– Plătește pentru lucruri. Nu le fura.

Sebastian ridică o pălărie imaginară cu o plecăciune impetuoasă care l-ar fi făcut mândru și pe Sir Arlo.

– Da, Excelență. Orice vă doriți.

Înainte ca el să ajungă la ușă, Prudence era jos pe brânci, frecând căminul înnegrit cu tivul fusteii. Închise ușa, cu blândețe, și se sprijini de ea, vlăguit de atâta râs.

Își ștergea ochii umezi când Jamie se apropie mândru, cu pași mari, dinspre grajduri. Sebastian întinse un braț de-a lungul ușii.

– Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău. Decât dacă ai șase luni să ascuți și șase să lucrezi.

Jamie se scărpină în cap în timp ce Sebastian mergea cu pași mari prin curtea noroioasă, fluierând „Odată am iubit o fetișcană frumoasă”. Ajunsese la al treilea refren și la jumătatea drumului spre sat, înainte de a-și da seama că își uitase cizmele și calul.

Capitolul 28



Ploaia scoțiană lăsă loc surprinzătoarei revărsări a soarelui de început de primăvară. Vânturile nordice poate că suflau prea din

senin pentru cei leneși, dar Prudence îi dădea noului ei soț puține șanse să simtă răcoarea, deoarece, împreună, căutau să remedieze deceniile de neglijare.

Sub mâinile drăgăstoase ale lui Prudence, Dunkirk înflorea. Ea nu știuse înainte plăcerea de a avea propria casă. Stând în locuințe închiriate și apoi în casa de păpuși, exagerat de mare, a Triciei nu fusese pregătită pentru văpaia caldă de mândrie pe care Dunkirk o trezise în ea. Zilnic, Sebastian îi aducea noi comori: un mop zdrențuit, o găleată de stejar, un calup de leșie. Ele îi erau mult mai dragi decât orice diamante sau perle.

Lucrau acompaniați de sporovăiala lui Jamie, în timp ce cuvintele lor nerostite atârnavă, grele, între ei. Prezența lui Sebastian o încuraja pe Prudence, aducând speranță fiecărei zile. Se bucura de plăcerea absolută de a-l vedea tăind lemne, cu pielea atinsă de o lucire aurie de transpirație, cu obraji îmbujorați de la vânt. Și-ar fi dorit să-l atingă cu buzele pe gât, să-și înfigă degetele în părul lui ud de sudoare și să-l tragă în brațele ei. Cu toate acestea, el nu urca scările către dormitorul ei singuratic. Gândul că el prefera grajdurile și compania lui Jamie o tortura în nopțile ei fără somn.

Aceeași apropiere fizică ce îi dădea putere lui Prudence îl scotea din minți, încet, pe Sebastian. Când ea decise să-și poarte părul despletit sau pur și simplu dat pe spate de doi piepteni, dezvăluind curba delicată a gâtului ei, el simți că sângele îi clocotește în vene. În acele momente, ieșea afară și își arunca trupul cuprins de palpitații într-o altă sarcină grea, sperând că se va obosi suficient de mult încât să se împiedice în păturile lui și să cadă într-un somn fără vise. Dar, prea des, visele lui erau chinuite de un râs gutural și de senzația părului închis la culoare trecându-i printre degete.

Într-o noapte, stătu să o privească pe Prudence cum cosea în fața focului, cu ochii obosiți și pleoapele grele. Îi plăcea ritmul liniștitor al muncii ei, trecerea grațioasă a acului prin pânza ruptă a cămășii lui.

Prudence își ridică privirea spre el și se înțepă cu acul în deget. Când își vârî degetul între buzele roz, fărămele lui de mulțumire se împrăștiară, lăsând în locul lor o neliniște sălbatică, o dorință nesățioasă de a cunoaște mai mult din ea, nu doar profilul

cu trăsături elegante sau parfumul ispititor al părului ei. Dar putea să afle vești de la MacKay în orice zi. Odată ce Prudence avea să descopere târgul pe care îl încheiase cu ticălosul perfid, nu urma să aibă de ales și avea să o trimită înapoi. Se ridică brusc, lăsând-o pe Prudence să privească lung în urma lui, cu izbitura ușii răsunându-i în urechi.

Prudence se juca în părul ei, ondulând o șuviță groasă într-o buclă potrivnică, doar ca să o vadă căzând dreaptă când îi dădea drumul. Oftă, dorindu-și cu disperare o oglindă. Din câte își putea da seama din reflexia ei în geamul de sticlă deformat, părul ei părea o mătură de bucle încălcite asemănătoare cu ale lui Jamie. Făcu o grimasă, apoi deschise geamul pentru o gură de aer răcoritor. Un cer noros întunecase crestele munților toată ziua, la fel de posomorât și de neîndurător ca și dispoziția lui Sebastian. Vântul se întetea acum, iar norii negri se îngălămbădeau spre est.

Își ridică fustele și lăsă vântul săcâitor să îi răcorească ușor coapsele. Căldura de la focul din bucătărie stăruia pe pielea ei, chiar și în turnul umed. Coborându-și fustele, mângâie mătasea de culoarea lavandei, cu degete șovăitoare. Aceasta era singura rochie bună care îi amintea de zilele ei din Edinburgh. Își puse ochelarii, apoi îi scoase și îi vârî în buzunar. Își potrivi eșarfa de mătase și se aplecă pe fereastră a douăzecea oară. În sfârșit, fu recompensată cu vederea unei persoane singuratice plimbându-se prin curte, cu pașii încetei, dar încordați.

Simți că inima îi bătea să-i spargă pieptul. La naiba cu spiritul practic și eficiența! se gândi ea. În noaptea aceea era hotărâtă să-și folosească toate farmecele pentru a afla dacă Sebastian încă o voia. Își strânse fustele și ajunse la jumătatea scării înainte să-și amintească de perechea ei de papuci de culoarea lavandei. Goni înapoi după ei, și îi încălță din fugă. Când ajunse la treapta de jos, se împiedică de juponul ei și aproape se ciocni de Sebastian când el intră în încăpere. O prinse de coate când trecu pe lângă el.

– Hei, ce e cu graba asta afurisită?

Ea făcu o reverență stângace.

– Scuză-mă. Trebuie să mă ocup de ceva în bucătărie.

Fugi pe lângă el, privind cu coada ochiului, nefericită. Nimic nu avea să meargă bine în ziua aceea? Ce făcea Jamie încă acolo?

Copilul obraznic își puse picioarele pe masă. Dar ea îi *promisese* o bucată din delicatessa făcută de ea. Nu-l putea certa, nu-i așa? Fusesse suficient de drăguț ca să-i facă rost de un rinichi fraged, în ciuda glumelor lui interminabile despre *cine* fusese proprietarul.

Se întoarse în salon cu două cupe de alamă, strălucind de curățenie și pline cu bere spumoasă. Sebastian stătea țeapăn lângă ușa de parcă ar fi fost un musafir nepoftit. O privi, fără strop de curiozitate în ochi, apoi inspectă focul bine întreținut și masa aranjată cu satin.

– Nu prea mi-e foame. Am crezut că deja dormi.

Prudence își dădu tot interesul să așeze cupele pe masă, străduindu-se să ascundă cât de adânc o atingea sinceritatea lui.

– Te-am așteptat. Nu ai luat cina. Am crezut că ești lihnit.

Prudence izbuti să-i zâmbească, cu bunăvoință. El mormăi, ezitând în mod evident să-și exprime mai clar obrăznicia. Când ea se întoarse în bucătărie, Jamie încetă să se mai scobească între dinți cu unul dintre cuțite, sări cât colo și trase scaunul lui Sebastian cu exaltare.

– Un tron pentru moșierul conacului.

Sebastian se afundă adânc în scaunul lui.

– Iar te joci de-a Cupidon, Jamie?

Jamie zâmbi ascuns.

– E mai înțelept decât să fac pe prostul.

Un urlat de panică răsună din bucătărie. Sebastian se ridică, dar Jamie îi puse mâna pe braț, *dându-i* aceeași avertizare pe care Sebastian i-o dăduse odată. „Nu aș face-o dacă aș fi în locul tău.”

Prudence nu apără preț de câteva minute. Când o făcu, veni însoțită de o farfurie din ceramică ciobită și un aer de hotărâre feroce. Așeză farfuria în fața lui Sebastian. El privi în jos la bucata neagră, uscată, apoi tuși înainte să întrebe moale:

– Ce este?

– Budincă din carne de oaie.

Jamie se uită atent la ea.

– Arată mai degrabă a funingine decât a budincă.

Sebastian îi aruncă o privire încruntată. Împunse bucata cu cuțitul, sperând să o taie și să descopere un miez aburind. Aceasta alunecă, sărind din farfurie, cât era masa de lungă.

Prudence își încordă maxilarul, într-o agonie stânjenită.

– N-ai vrea niște prăjitură cu fructe?

Pe deasupra capului ei, Sebastian surprinse clătinarea frenetică din cap – de avertizare – a lui Jamie.

– Nu, mulțumesc.

Dar ea păru atât de demoralizată, încât el adăugă:

– Ei bine, poate doar una.

Jamie își dădu ochii peste cap și făcu un semn cu degetul în dreptul beregatei.

– Cel mai bine ar fi să plec, spuse el, bătând cu mâna în pălăria lui uzată. I-am promis unei fete dulci din sat că voi trece pe la ea și îi voi da un sărut de noapte bună sau poate ceva mai mult, dacă îmi dă voie...

– Noapte bună, Jamie, interveni Sebastian.

Jamie se uită lung la Prudence ca și cum ar fi vrut să spună ceva drăguț. Culoarea aprinsă din obraji ei îl avertiză să tacă.

– Voi aduce pâinea, spuse Prudence când Jamie se pierdu în noapte.

Buzele ei tremurau. Nu îndrăzni să întâlnească ochii lui Sebastian. El își recupera budinca și o tăie cu cuțitul. *Era* lihnit, dar nu așa cum se gândea Prudence. *Era* înfometat să guste buzele ei, să ia o înghițitură din extazul plin de tandrețe pe care-l împărțiseră în peșteră. Acea îmbucătură dulce doar îi stărnise apetitul pentru mai mult.

Simți miros de cedru. Prudence atârname ramuri parfumate deasupra fiecărei uși. Privi în jur, văzând cu adevărat castelul pentru prima dată de la întoarcerea lui. Încăperea era de nerecunoscut, comparată cu camera oribilă, plină cu pânze de păianjen, care fusese doar cu o săptămână în urmă. Podeaua era măturată. Un covoraș din fire împletite era așezat în fața căminului. Două scaune se odihneau comod pe el, ca și cum și-ar fi șoptit secrete. Lustruirea delicată a lui Prudence scosese la iveală frumusețea veche a mobilei grele din stejar și din lemn de cireș. Ea găsisese eleganța din spatele scobiturilor urâte lăsate de urmele cizmelor tatălui său, a cicatricilor neglijente ale copilăriei lui. Atingerea mâinilor ei iubitoare era peste tot. Dar nu și pe trupul lui.

Înfipse cuțitul în budincă, tăind crusta carbonizată ca să găsească interiorul ars. Dacă ea avea să fie acolo când venea primăvara, cugetă el, avea să umple încăperea cu flori – iasomie,

și caprifoi, și clopoței – până ce gândul de a trăi fără parfumul lor ar deveni de nesuportat. Ca și cum ar fi răspuns la gândurile lui negre, cerul își cobori bubuitul amenințător la huriu unui tunet.

Prudence se întoarse aducând o farfurie încărcată cu carne de vânat sărată și pâine arsă. El refuză carnea de vânat și înghiți puțină budincă.

– Sebastian, nu mă aștept să mănânci aia.

El mestecă înverșunat.

– Îmi place.

Când ea începu să protesteze, din nou, el își miji, din nou, ochii, cu o privire atât de înveninată că ea se retrase cu farfuria în propriul capăt de masă. Încercă să nu se holbeze când el mestecă fiecare bucățică de budincă, apoi o stropi cu o înghițitură sănătoasă de bere.

Prudence se jucă cu medalionul care îi ținea eșarfa legată. Sebastian se strădui să-și abată privirea flămândă de la ea, dar pierdu lupta. Lumina lumânărilor sclipea peste părul ei, dându-i strălucirea bogată a vinului de Xeres. Rochia de mătase de culoarea lavandei sublinia delicatețea palidă a pielii ei. În pantalonii lui murdari și cămașa pătată de sudoare, el se simți ca un țăran necioplit. Ea își ridică pocalul.

– Jamie mi-a spus că erau doi francezi azi în sat care întrebau de tine. Știi de ce?

Întrebarea ei nu-l surprinse pe Sebastian. Era doar surprins că-i luase atât de mult timp să întrebe. Poate că ei îi era la fel de frică de răspuns cum îi era și lui.

– Probabil sunt buldogii lui D'Artan. Bătrânul mi-a dat termen două săptămâni ca să-i trimit formula. Dacă MacKay se ține de promisiunea lui, nu vom avea nevoie de mai mult.

– Ce ți-a promis Killian?

Sebastian sări ca ars când ea folosi numele de botez al lui MacKay. Era atât gingășie, cât și respect în vocea ei.

– O amnistie, spuse el, țăfnos. MacKay a plecat la Londra să-i ceară o audiență regelui. El crede că Maiestatea Sa va fi recunoscător să știe ce fel de șarpe stă ascuns în Camera Comunelor.

Buzele lui Prudence zvăcniră. Ea și Lord MacKay nu s-ar fi putut gândi la un fel mai bun de a-l ajuta pe Sebastian nici dacă

ar fi petrecut luni întregi cântărind situația. Își ridică furculița la gură ca să-și ascundă zâmbetul.

– Și ce i-ai promis în schimb?

Sebastian bău restul de bere.

– Pe tine.

Furculița ei înțepeni. Sebastian continuă să umple tăcerea, studiind, cu interes, coaja arsă a prăjiturii sale.

– De vreme ce nu am avut acordul scris al tutorelui tău să facem nunta, un tribunal britanic ar trebui să-ți admită repede anularea căsătoriei. Desigur, pentru a evita un scandal, va fi cel mai bine pentru tine să convingi un judecător că mariajul nostru nu a fost niciodată consumat.

– Și care să-i spun că e motivul pentru asta?

Vocea ei era surprinzător de monotonă.

De ce trebuia să fie atât de al naibii de calmă în legătură cu asta? se întrebă el. El simțea nevoia să spargă ceva. Își îndesă jumătate de prăjitură în gură cu o lipsă de eleganță intenționată.

– Nu îmi pasă. Spune-i ce vrei, Spune-i că sforăi prea tare. Că nu mă spăl suficient de des. Că prefer bărbații în loc de femei.

Ea își puse ochelarii. „O, la naiba“, se gândi el. „Începe.“ Prăjitura îi rămăsese în gât.

Ea îl privi pe deasupra ochelarelor.

– Faci asta?

El își încruntă sprâncenele.

– Ce să fac? Să sforăi? Să miros urât?

– Preferi bărbații în loc de femei?

Sebastian îi aruncă o privire lungă din spatele genelor dese. Dintr-odată avea chef de ceartă, disperat după orice ar fi putut elibera neliniștea care îl frământa. Cunoscut sentimentul și înainte, însă în cârciumile pline de fum și în bodegile gălăgioase unde putea să se ia la bătaie fără a răni pe cineva în afară de el însuși.

Puse mânerul cuțitului pe fața de masă, privi în jos și găsi lupta pe care o căuta. Trase de colțul pânzei, răsturnând cupa lui goală, cu o pocnitură.

– Asta a fost rochia ta, nu-i așa? Rochia roz pe care ai purtat-o la reședința Campbell în noaptea în care te-am jefuit.

Ea îl privi lung, amintindu-i clar de „ducesa de Winter“.

– Culoarea afinelor.

– Culoarea afinelor? ți pă el.

– Rochia avea culoarea afinelor. Nu era roz.

El se ridică în picioare și smulse pânza de pe masă, scoțând la iveală lemnul vechi și zgâriat de dedesubt. Farfuriile se sparseră când lovira podeaua de piatră.

– Nu îmi pasă nici dacă era fucsia. Nu mă aștept să-ți tai hainele tale bune ca să mă servești pe mine. Să nu crezi că nu te-am văzut! Ștergând praful cu juponul tău. Strecurând smântâna prin ciorapii tăi. Nu ți-am cerut niciodată asta.

– Nu am nevoie de acele haine aici. Nu sunt practice. Rochiile mele vechi sunt suficiente.

El ocoli masa și îi trase mâinile din poală, întorcându-le la lumina lumânărilor. Bătăturile îi îngroșau palmele delicate. Palmele erau crăpate și înroșite. Simți cum i se contractă un mușchi din maxilar.

– Și mâinile tale de demult îmi erau de-ajuns. Uită-te la ele acum! Îmi amintesc când erau la fel de delicate și albe ca porumbeii.

Ea se uită lung la masă. O singură lacrimă se vărsă din ochii ei umezi, scurgându-i-se pe obraz. Un val de dispreț de sine îl înecă pe Sebastian, făcându-l chiar și mai furios. Își înfipse degetele în încheieturile mâinilor ei.

– La naiba, femeie! Nu te-am adus aici ca să fii sclava mea!

Ea se ridică în picioare, smucindu-se din încheștarea lui.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce m-ai adus aici? Cu siguranță nu pentru a fi soția ta. Își trânti palmele pe masă și îl înfruntă față în față. Ce e în neregulă cu aceste mâini? Sunt prea murdare pentru tine? Prea puternice? Nu la fel de fine sau albe precum crinul, așa cum sunt ale Tricie sau ale lui Devony? Prudence ridică palmele. Sunt mândră de ele. Au făcut mai mult decât să servească ceai și să deschidă cărți. Nu au fost niciodată mai frumoase. Mi-am câștigat fiecare bășică, fiecare bătătură și fiecare crăpătură muncind ca să fac acest castel un fel de cămin pentru tine.

El se întinse după ea, uimit de măreția izbucnirii ei furioase, dar mâinile lui nu întâlniră decât aerul. Ea deja se îndepărtase de el.

– Voi fi fericită când MacKay va veni, ticălos nerecunoscător ce ești, spuse ea. Mi-aș dori să vină în seara asta. Nu voi avea nici

o problemă să conving un judecător de prefăcătoria ta, de vreme ce îți consideri soția atât de dezagreabilă încât preferi să dormi cu așa-zisul vizitativ. Din partea mea, tu și prețiosul tău Dunkirk puteți să vă duceți în cele mai adânci găuri ale iadului!

Cu aceste cuvinte, Prudence izbucni în lacrimi, își acoperi fața cu mâinile și fugi pe scări. Sebastian se lăsă să cadă în scaunul ei. Își sprijini bărbia pe mâinile lui lungi.

– Nemernic prost, șopti el.

Bubuitura unui tunet răsună prin castel asemenea ecoului batjocoritor al vocii tatălui său. Prudence lovea cu pumnul în pernă. Cine se mai gândise să umple o pernă cu iarbă neagră uscată? se întrebă ea. Dacă voia să doarmă pe ferigi și frunze, s-ar fi întins pe pajiștea umedă și întunecată de jos. Era surprinsă că Sebastian nu o umpluse cu spini. Afurisiții de scoțieni erau într-adevăr necivilizați cum spunea toată lumea că erau, iar Sebastian Kerr era cel mai rău dintre toți! Toate lucrurile urâte pe care le auzise despre scoțieni îi treceau prin minte, într-un șuvoi de insulte.

Fulgerele inundau turnul. Tunetul trosnea ca miezul unei pietre masive. Ea își vârî capul sub pernă, bătuită de parfumul persistent de iarbă neagră. Cine mai auzise de o furtună atât de devreme în timpul anului? Chiar și legile lui Dumnezeu erau anapoda în țara aceea necivilizată. Nu exista nimic pe care să se bazeze? Nimic, se părea, în afară de trădarea meschină a stăpânului de la Dunkirk. Ea și MacKay fuseseră nebuni să creadă că ar fi putut ajuta un asemenea ticălos egoist.

Aerul înăbușitor de sub pernă o sufoca. Se întoarse pe spate, îndepărtând pătura de lână care i se înfășurase în jurul picioarelor. Cum de se așteptase ca un scoțian sălbatic să aprecieze farmecul civilizat al lumânărilor și al fețelor de masă? Ar fi trebuit să se înfășoare în piele de animal. Și să se ghemuiască în fața focului și să mănânce rinichi cruzi cu degetele. Fulgerul desenă o dără frântă pe cer. Își încheștă pumnii, iar unghiile îi săpară mici semicercuri în palme. O lovitură de tunet făcu turnul să se clatine. Vântul bătea în fereastră, zguduind geamurile vechi precum pumni plini de furie. Umbrele dansau pe ziduri având parcă o viață a lor. Prudence își trase pătura peste cap. Furtunile de obicei o înveseleau, dar, în acea noapte, îi era frică. Era ca și cum furtuna

s-ar fi dezlănțuit în jurul turnului, atrasă ca un magnet de furia și nefericirea ei.

Fără să vrea, simți prezența celeilalte fete, mama lui Sebastian. Și-o imaginea ghemuindu-se sub aceleași pături, cu ochii cenușii închiși. Prudence se simți ca și cum ea *era* acea fată, și fiecare bubuitură a tunetului era mersul apăsător al cizmelor grele ale lui Brendan Kerr. Venea după ea. Își duse pumnii lângă urechi, mormăind în zadar teorema lui Pitagora ca să acopere zgomotul. Tunetul bubui din nou și ea se ridică rapid, tremurând din tot corpul, cu cămașa de noapte lipită de corp de un strat de sudoare rece.

O explozie de lumină albă dădu substanță umbrei și adumbri materia. Umbra neagră de lângă geam. Nu fusese acolo înainte, nu-i așa? Nu era cumva un tartan aranjat peste umerii lui masivi și strălucirea de argint a unei săbii ridicate de niște pumni cărnoși?

Cu o lovitură puternică, vântul deschise fereastra. Prudence tipă. Bubuitul asurzitor al tunetului acoperi sunetul strident. Ploaia se revărsă în turn, bătând în podeaua de piatră. Ea sări din pat și fugi spre ușă. În beznă, între un fulger și următorul, nu mai văzu ușa. Se învârti în jur, bătând în pereți ca o pasăre închisă în colivie. Când o altă rază de fulger lumină camera, degetele ei tremurătoare se prinseră de clanța de fier. Se năpusti pe scările șerpuitoare, cămașa de noapte involburându-se în urma ei. Nu îi păsa dacă dădea de diavolul însuși atâta timp cât scăpa de coșmarul din turn.

La capătul ultimei trepte, piciorul ei se lovi de ceva moale și consistent. Se împiedică și căzu. Un mormăit de durere fu urmat de o înjurătură răgușită. Un pocnet metalic răsună în tăcerea bruscă. Prudence își dădu la o parte părul din ochi, descoperind că se uita direct în țeava pistolului lui Sebastian.

Capitolul 29



Sebastian stătea în picioare deasupra ei, fără cămașă, cu picioarele depărtate și cu un ochi ațintit asupra țevii lungi și negre a pistolului. Prudence ridică mâinile.

– Nu mă împușca. Nu voi mai găti niciodată. Jur.

Privirea arzătoare a lui Sebastian o scrută din cap până în picioare. Părul ei despletit îi era răvășit pe umeri, într-o dezordine plăcută. El lăsă jos arma, încet, deși respirația lui sacadată nu-și încetini ritmul, așa cum sperase ea. El îi întinse, șovăind, o mână. Ea o acceptă, mâna ei fiind rece și tremurătoare precum o pasăre captivă în palma lui. Împletindu-și degetele cu ale ei, el o ridică. Prudence aruncă o privire spre pătura uzată care era așezată peste pietrele aspre de la baza scârilor.

– Aici este locul unde dormi? întrebă ea.

– Da. Ce-i cu el? spuse el brusc.

O lumină îi scoase în evidență pomeții când așează pistolul lângă un pumnal care arăta periculos și lângă o bătă cu capul teșit. Prudence înghiți în sec.

– Ce aveai de gând să faci? Să mă ciomăgești dacă încercam să fug?

El încruntă din sprâncene.

– Mai precis, *unde* mergeai în asemenea grabă? Arătai de parcă te-ar fi urmărit o zână prevestitoare de moarte.

Fu rândul lui Prudence să pară sfioasă. Depart de mijlocul furtunii, tunetul se transformase într-un huruit supărat, și ploaia se redusese la un ropot liniștit în ușa de lemn. Înconjurată de licăririle domoală din cămin și cu prezența puternică a lui Sebastian atât de aproape, își văzu groaza precum o frică copilărească. Cum putea să îi spună că fugise de arătarea ciudată a tatălui lui?

– Am vrut să beau apă, spuse ea obraznică.

– Într-adevăr. El ridică o sprânceană. Ai fi putu să deschizi geamul și să umpli o găleată dacă ți-ai fi dorit.

Ea își feri privirea de ironia din ochii lui. Resturile ospățului ei distrus dispăruseră. Podeaua fusese curățată de cioburi, iar satinul de culoarea afinelor împăturit cu grijă și așezat pe spătarul unui scaun.

– Nu ți-ar fi mai comod să dormi lângă foc? întrebă ea.

Sebastian deschise gura ca să-i spună unde i-ar fi mai comod să doarmă, dar o închise la loc. Se așază pe a treia treaptă și își trecu o mână prin păr.

– Și dacă oamenii lui D'Artan ar veni când mi-e „comod”? Noi, scoțienii, am învățat cu mult timp în urmă că oamenii comozi se aleg cu găturile tăiate când dorm.

Prudence se încruntă. Deci Sebastian se culcase aici în fiecare noapte, înfășurat în pătura aspră, pe podeaua rece de piatră, cu armele alături, la baza scărilor, în timp ce ea se cuibărea pe perna ei de iarbă neagră ca o prințesă. Faptul că aflase toate acestea îi produse o senzație stranie.

Se aplecă lângă el, la umbra scărilor, suficient de aproape încât coapsele lor să se atingă. În timp ce ascultau ropotul ploii, furtuna îi învălui într-o atmosferă de intimitate calmă. Prudence își dădu seama că aceasta era prima dată când erau absolut singuri. Nu era nici un majordom care să zâmbească batjocoritor pe sub mustăți, nici un tâlhar care să sforăie în curte, nici un Jamie care să apară din senin. Se simți ca un copil lăsat singur acasă, liber să sară pe saltelele umplute cu pene.

– Crezi că oamenii lui D'Artan vor veni? întrebă ea.

– Ar putea. Dacă imaginea fericirii noastre domestice nu este destul de convingătoare.

– Nu ar fi găsit-o foarte convingătoare în noaptea asta.

Nu era nici o urmă de reproș în vocea ei, ci doar un umor muzical, care îl făcu pe Sebastian să tânjească după atingerea ei. Îi luă mâna. Șocul degetelor lui calde pe pielea ei îi produse lui Prudence un tremur în tot corpul. El își frecă degetul mare de articulațiile ei.

– Ai venit să-mi spui că m-am comportat ca un scoțian barbar?

Ea râse ușor, încercând să ascundă efectul zguduitoare pe care atingerea lui o avea asupra ei.

– Îl prefer pe scoțianul barbar în locul scoțianului posomorât. Cel puțin te uitai la mine și nu prin mine.

El se uita la ea acum, deși umbrele îi ascundeau expresia feței.

– O, mă uit la tine.

El îi desfăcu palma, ducând-o spre buze. Cu fiecare respirație, apăsă un sărut tandru în palma ei sensibilă.

– Te privesc în fiecare noapte când dormi. Cu picioarele tale lungi încurcate în pături, cu buzele desfăcute, cu fața îmbujorată ca a unui bebeluș.

Își frecă nasul de bătăturile pe care le criticase cu doar câteva ore mai devreme. Prudence închise ochii, tulburată din nou de puterea cuvintelor nescrise, dar șoptite, cu o voce răgușită, la fel de moale precum ceața dimineții pe pielea ei. Ele sunară ca un imn pentru sufletul ei singuratic.

– Ai putea dormi cu mine, rosti ea înainte să-și dea seama ce avea să spună. O căldură domoală îi îmbujoră obraji. Își trase mâna din strânsoarea lui, încheștând-o într-un pumn, incapabilă să-i suporte privirea cercetătoare și insistentă. Sunt soția ta. Cel puțin pentru moment. Nu sunt străină de faptul că soții au anumite... nevoi, încheie ea, ca o scuză.

Sebastian se ridică și se îndreptă spre cămin. Ea închise ochii din nou, apoi îi deschise, întărită de nevoia copleșitoare de a spune ceea ce trebuia, chiar dacă avea să sufere apoi. Chiar dacă el avea să râdă de ea. El își lipi palmele de pietrele căminului, sprijinindu-și greutatea de ele.

– Mă tem că nu este atât de simplu ca în cărțile tatălui tău sau în lecturile sinistre ale Triciei, spuse el, un amuzament disperat însoțindu-i cuvintele. Deja ne-am asumat prea multe riscuri. Cei mai mulți judecători ar avea o problemă să creadă că mariajul tău este neconsumat dacă ai merge clătinându-te, în sala de judecată, însărcinată cu bebelușul unui tâlhar scoțian.

– Tu mi-ai spus odată că știi toate modalitățile de a preveni acest lucru, șopti ea.

El se roti încet, cu ochii plini de uimire înfricoșată.

– Știi ce spui, Prudence?

Ea își rezemă coatele de treapta din spatele ei și își desfăcu genunchii, pe deplin conștientă de felul provocator în care cămașa ei de noapte sublinia formele și adânciturile corpului ei.

– Ce e în neregulă, Sebastian? Să faci dragoste cu soția ta ar fi prea banal pentru un crai ca tine?

Gura lui Sebastian se uscă, iar palmele i se umeziră. Era posibil ca această ființă seducătoare, cu murmurul ei gutural, să fie timida și mofturoasă Prudence? Se lăsă atras spre ea ca un somnambul zăpăcit de o lumină strălucitoare. Cu siguranță, în orice moment, avea să se răsucescă peste pistolul lui, trezindu-se singur și tremurând, pe podeaua rece, de piatră. Se întinse spre ea, așteptând ca trupul ei să se topească la atingerea lui. Degetele

lui se închiseră ca o brătară de aur în jurul gleznei ei subțiri, și el prețui materia delicată a osului de dedesubt. Ea se cutremură la atingerea lui, în vreme ce umbra lui o acoperi pe scări.

– Nu am făcut niciodată dragoste cu o soție până acum. Cel puțin nu cu una care să fie mea.

Buzele lor se atinseră, iar Prudence oftă. De ce trebuia să fie atât de frumos? Cuvinte care ar fi sunat prostește de la oricare alt bărbat ieșiră de pe buzele lui sculptate asemenea vorbelor sfinte din gura unui înger căzut. Palmele ei îi frământară pieptul cu o bucurie copilărească.

– Am crezut că nu mă vrei, șopti ea.

Mărturisirea ei timidă trimise un junghi adânc în inima lui Sebastian. Ar fi trebuit să-și dea seama că Prudence avea să-i interpreteze greșit tăcerea și încordarea posomorâtă. Avusese parte de ani de îndrumare sânguincioasă din partea Triciei care să o asigure că nici un bărbat nu o va vrea. Ce mult își dorea să aibă o viață întreagă la dispoziție pentru a-i dovedi că se înșela! Dar, poate, tot ce avea era noaptea aceea. Își îngropă mâinile în catifeaua bogată a părului ei.

– Am crezut că o să mor din cauză că te doream atât de mult.

Lui Prudence îi scăpă un oftat tremurător. Degetele ei mari îi mângâiară sfărcurile întărite, apoi coborâră mai jos, urmărind linia de păr roșcat până la cureaua pantalonilor lui. El îi privi creștetul vrăjit de dulceața ei, de generozitatea ei, de gemetele neajutate, de dorință, care se auzeau din gâtul ei. Când buzele ei curioase explorară ajungând la buricul lui, îi prinse mâna și o apăsă cu putere între coapsele lui. Apoi îi ridică fața spre el și o privi, adânc, în ochi.

– Lasă-mă să fiu o parte din tine.

Chemarea lui răgușită trimise un fior de dorință în trupul lui Prudence. El avea să fie mereu o parte din ea. Acum știa asta. Dacă MacKay venea a doua zi și Sebastian o gonia pentru totdeauna, el avea totuși să fie o parte din ea ca și șoapta respirației ei sau ca unduirea părului ei peste umeri. Nu avea să se căsătorească niciodată cu alt bărbat. Nu se putea mulțumi cu un înveliș gol în loc de ceea ce știa că putea fi dragostea.

Îl adora pe Sebastian. Îl adorase din prima clipă. Chiar și când roși simțind căldura excitației lui în palmă, ea știa că, nici

timiditatea, nici mândria nu aveau să o oprească din a-i dovedi în noaptea aceea cât de mult îl adora.

Sebastian îi mângâie tâmpla cu buzele.

– Nu ai de ce să-ți fie rușine, iubito. Înaintea lui Dumnezeu și a legii, sunt soțul tău.

Privirea lui scrută umbrele din partea de sus a scării, apoi se întoarse. Ea se cutremură de ușurare când el o conduse prin încăpă, spre căldura căminului. Nici unul din ei nu era îndeajuns de pregătit să dea piept cu fantomele din turn. El își întinse păturile, apoi așeză peste ele satinul de culoarea afinelor. Prudence se lăsă în genunchi în lumina pâlpâitoare.

Când Sebastian își dădu jos pantalonii, flăcările unduitoare îi îmbăiară pielea în culoarea bronzului. Ea nu îl văzuse niciodată arătând atât de timid. Acolo, între ruinele copilăriei lui, era dezbrăcat de toate măștile pe care își petrecuse toată viața croindu-le. Nu era nici tâlhar, nici domn, nici vagabond. Era doar un bărbat, făcut să fie atât puternic, cât și vulnerabil, de nevoia imensă de ea.

Și în noaptea aceea era bărbatul ei. În timp ce el se apropie de ea, Prudence se întinse spre el, îmbătată de el, dornică să-l tragă adânc în interiorul ei. Degetele ei se plimbară pe mădularul lui fierbinte asemenea unor panglici reci de mătase.

Sebastian era incapabil să reziste chemărilor ei tânguitoare. Toată hotărârea lui să o ia încet, să caute plăcerea ei înainte de a lui, dispăru când coapsele ei subțiri se depărtară, într-o invitație plină de senzualitate, ispitindu-l să o ia fără mai multă eleganță decât aceea a unui tânăr imatur pus în fața miracolului extraordinar al primei sale femei. El îi împinse cămașa de noapte în sus, cu mâini tremurătoare.

– Ești atât de frumoasă!

Cuvintele lui răgușite fură atât rugăciune, cât și mărturisire când se întinse să-i mângâie sânii pe sub cămașa de noapte și intră în ea, prădându-i corpul gingaș cu vigoarea lui sălbatică.

Posedarea ei fu o furtună ea însăși – tunete și fulgere magice bubuiră necontrolat. În noaptea aceea, Prudence avea să domine furtuna, descătușată de rușine sau frica de viitor. Ea avea să atragă sălbăticia furtunii în ea, fără să încerce să o îmblânzească în vreun fel.

Soldurile ei se mișcau în ritm cu ale lui, învelindu-l adânc în cel mai iubitor, cel mai intim colțișor al ei, pierdută complet în miracolul de a-l adăposti în interiorul ei. Îndrăzni să-și treacă mâinile pe spatele lui, savurând felul în care mușchii lui se tensionau, corpul lui se încorda, în timp ce împingerile lui deveneau mai adânci și mai iuți. Gemetele ei se pierdeau în huruitul tunetului lui.

Sebastian simți că plăcerea lui atingea un nivel intolerabil prea repede. O parte rațională din mintea lui ezită, știind că ceea ce avea să facă nu era la fel de sigur pe cât promisese. Dar era prea târziu să se oprească. Prea puțin din ceea ce făcuse în viața lui fusese lipsit de rușinea vinovăției. De ce iubirea pentru Prudence ar fi fost diferită? O voce voioasă din mintea lui îl îndemnă să rămână adânc în interiorul ei, să-și verse sămânța în interiorul ei și să o lege pentru totdeauna prin copilul lui. Dar un copil nu o legase pe mama lui. Soarele îi mângâiasă rotunjimea abdomenului când ea pășise peste pervazul geamului și dispăruse din viața lui pentru totdeauna.

Cu un strigăt răgușit de agonie și plăcere, el se trase afară din căldura trupului lui Prudence. Ea se întinse spre el când el se prăbuși peste ea, firele ei parfumate de păr prinzându-se ca niște lanțuri de mătase de buzele lui.

Sebastian se sprijinii într-un cot și o privi pe Prudence dormind. Era întinsă jumătate pe burtă, cu arcuirea suplă a spatelui apăsată pe burta lui, iar mâinile îndoite ca niște aripi, sub bărbie. Chiar și în somn, era irezistibilă.

Se întinse și îi dădu la o parte părul de pe față. O rază de lumină îi scaldă obraji. Gene negre se întindeau peste umbrele vagi de sub ochii ei. Buzele ei erau încă umflate de la săruturile lui. Prudence dormea somnul încântător al unei femei satisfăcute, obosită după o partidă de amor. Corpul lui se foi neliniștit la gândul acela. Lăcomia lui era o bestie neîmblânzită când venea vorba de ea. Se lipi de curbele calde și nebănuitoare ale posteriorului ei, savurând un moment de plăcere egoistă. Ea se foi, gemând ușor. Oare visa la el? El voia să-i stăpânească gândurile, visele, tot ce era al ei. Dar, pentru moment, trebuia să se limiteze la ceea ce îi era la îndemână.

Ca un hoț înăscut ce era, se apropie de ea prin spate, atingând-o și explorând-o până ce ea începu să scoată mici sunete guturale. Cu o delicatețe pe care nu folosise niciodată când buzurnărea pe cineva sau când fura inele de pe degetele doamnelor, el o pătrunse. Pe când era hoț, nu avusese niciodată parte de o asemenea bucurie. Această bijuterie era mai prețioasă decât oricare alta pe care o furase – splendidă și infinit mai plăcută. El stătu nemișcat pentru un moment lung, scaldat în miracolul căldurii ei vibrante. Degetele ei frământau pătura. Ea se arcui spre el cu un scâncet domol. El își apăsă buzele de urechea ei.

– Liniștește-te, iubito, șopti el. E doar Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick care te siluiește.

El se stăpâni cu un autocontrol pe care, cândva, l-ar fi crezut imposibil. Întinzând mâna spre centrul plăcerii ei, o mângâie până când corpul ei fu străbătut de fiori de plăcere. Un oftat groaznic îi scăpă de pe buze când se retrase. Speră că ea avea să se trezească întrebându-se dacă fusese adevărat sau încă un alt vis fermecat.

Când răcoarea tot mai accentuată din încăperea îi limpezi mintea încețoșată, puse o pătură peste umerii ei. Cu Tricia, el ar fi apelat la orice scuză ca să o ia la fugă după ce făceau dragoste. Gândul că o va părăsi pe Prudence era însă ca o gheară care-i sfâșia inima.

Spera, pe jumătate, că lui MacKay avea să îi fie refuzată amnistia. Atunci ar fi avut o scuză să o țină pe Prudence la Dunkirk. Dar, fără amnistia lui, ce fel de viață îi putea oferi? Fața lui apărea pe afișe de la Edinburgh până la Glasgow. Nu exista vreun loc în care să fugă sau în care să se ascundă. Chiar și în pustietatea de la Strathnaver, era doar o problemă de timp înaintea ca legea să îl ajungă din urmă. Sau D'Artan. Jamie îi spusese că oamenii bunicului lui deveneau din ce în ce mai neliniștiți pe zi ce trecea.

Prudence se foi lângă șoldul lui, în căutare de căldură. Nu ar fi trebuit să o aducă niciodată în patul lui, se gândi el. Ar fi trebuit să o trimită înapoi în Anglia și să o lase să fie pețită de Arlo Tugbert sau de vreun alt tânăr îndrăgostit. Un bărbat care îi putea oferi o casă adevărată și un nume onorabil. Un bărbat cum era Killian MacKay.

Își trecu degetele prin păr. Sfinte Iisuse! Începea să gândească, din nou, ca și cum ar fi fost unchiul ei. Oftând, căută pe sub

păturile lui după o țigară de foi. Era ultima rămașiță din viața lui de la Lindentree și o păstrase pentru o ocazie specială. Cum ar fi momentul de dinainte de a fi spânzurat. Își trecu țigara pe la nas. Amestecul aromat de tutun și hârtie de calitate părea nelalocul lui în încăperea veche și expusă curentului, la fel ca și Prudence. Sprijinindu-și umerii de cămin, aprinse țigara subțire și privi fumul care se unduia melancolic, în întuneric.

Capitolul 30



Killian MacKay înainta cu greu în sus pe deal, cu o ureche ascultând promisiunile șoptite ale primăverii timpurii, cu cealaltă trilul vesel al mierlei. Furtuna din urmă cu o noapte lăsase cerul fără urmă de nori. Soarele, ca un pepene mare, ocolea norii veseli pe un covor de azur. O briză ușoară cernea vârfulurile coniferelor care se legănau în valea de dedesubt, aducând cu ea mirosul zeflemitor al unui pământ cald și roditor. O urmă de verde se unduia în ierburile maronii ale pajiștii.

MacKay ignoră durerile constante din articulații. Își pripo-ni calul la poalele dealului, spunându-și că oasele lui obosite se vor bucura de plimbare. Cu toate acestea, era conștient că doar amâna momentul când putea descoperi că făcuse doar o altă greșală groaznică.

Nu mai urcase la Dunkirk din după-amiaza cețoasă de vară când descoperise că Brendan Kerr murise. Făcu o grimasă la amintirea pietrelor rostogolite peste un mormânt puțin adânc, pașii săi răsunători când se plimbaser înapoi și-ncolo, apăsând, prin sala aceea mizerabilă, strigându-l pe băiat. Singurul lui răspuns fusese ecoul răgușit al propriei voci și bătaia din aripi, batjocoritoare, a rândunicilor din grinzi.

Mâna îi tremură când o vârî în tartan și smulse un mănunchi de pergamente subțiri alb-gălbui, cu sigilii roșu aprins. Groaza încreștă o gheară de gheață în jurul inimii lui. Dacă Kerr îi făcuse rău lui Prudence, ea putea să dea vina numai pe el. Cum putea să-i explice că el trebuise să-i dea băiatului o șansă? Că-i datora asta.

Hârtia foșni când ajunse în vârful dealului și își adună puterile pentru a întâmpina umbra sumbră a castelului. Groaza lui se transformă în uimire când surprinse imaginea perfectă a farmecului domestic.

Micul castel, odată bântuit doar de spiriduși și rândunici, arăta ca și cum ar fi fost lustruit cu temeinicie. Ușa încovoiată care cândva atârna în balamale ruginite fusese înlocuită cu o ușă nouă, vopsită în verdele-închis al pădurii. Două capre albe pășteau pe iarbă în jurul pridvorului. Trei rochii, îngălbenite, dar curate, atârnavă de o sfoară întinsă între doi pini. Lovitura ritmică a unei mistrii în mortar se auzea în tandem cu zgomotul viguros al unui topor care tăia lemne. MacKay își feri ochii de lumina soarelui. Un bărbat muncea departe, în josul dealului, construind zidul de piatră care ieșea în afară, peste câmpie. Lumina soarelui îi aurea părul. Lângă el, o femeie subțire folosea cu sârg o săpăligă printre lujerii încăpățânați de iederă moartă care se cățărau pe poartă, cascada ei neagră de păr unduindu-se în vânt. În curte, un băiat slab, pistruiat, bombăni când toporul său se înfipse în rădăcinile unui buștean masiv. Rădăcinile șerpuitoare ale bușteanului cedară după o lovitură. Băiatul se clătină în spate. În ciuda brizei reci, fu nevoit să-și șteargă transpirația din ochi. Apoi îl văzu pe MacKay și aruncă toporul.

– Slăvit fie Domnul! Jură-mi că ești magistratul. Dumnezeuule mare, sunt mântuit! Își sprijini palmele pe genunchi, respirând cu greutate. Tatăl meu întotdeauna mi-a spus că voi fi pedepsit pentru faptele mele rele, dar eu nu l-am crezut niciodată. Mă predau. Înaintă cu pași mari, întinzând încheieturile mâinilor lipite spre MacKay. Mă vei duce înapoi în Edinburgh, nu-i așa? Poate de-acolo mă vor trimite pe mare la vreo închisoare unde oasele mele obosite se pot odihni.

MacKay zâmbi larg.

– Tu trebuie să fii Jamie, fiul preotului. Cel pe care l-a scos din mahalaua din Glasgow. MacKay privi în jur. Unde e celălalt? Tânărul voinic cu care el obișnuia să colinde câmpurile?

– Tiny este la casa lui de la țară. Ochii lui Jamie se îngustară când privi la hârtia din mâna lui MacKay. Dacă nu ești un magistrat și aceea nu e o citație de arest, cum știi atât de multe despre noi?

MacKay zâmbi enigmatic.

– Nu sunt un magistrat, băiete. Doar un admirator.

Jamie răsuflă zgomotos.

– Cei mai mulți admiratori ai mei sunt de sex feminin. Privi mânerul sabiei lui MacKay. Nu ai o fiică, nu-i așa?

– Nu. Nici copii.

Jamie păru ușurat să audă răspunsul lui MacKay. Brusc, niște hohote răgușite de răs le atraseră privirile spre cele două persoane care se conturau pe fondul cerului albastru-deschis. Văzură cum bărbatul îi aplecă fața către el și o sărută ușor. MacKay simți că i se strânge inima. Vârî pergamentul înapoi în tartan. Când își scoase mâna, ținea un ceas de buzunar de aur. Jamie oftă.

– Te avertizez. Cel mai bine ar fi să pleci înapoi de unde ai venit. Dacă te vor vedea, nu vei mai avea scăpare. Te vor pune să muncești în gospodărie cât ai zice pește.

MacKay desfăcu capacul gravat al ceasului său, trimițând reflexia unei raze de soare în privirea lui Jamie.

– Uită-te cât e ceasul! Am o treabă în sat. Mă tem că trebuie să trec pe la stăpânul tău în altă zi.

Cu o înclinare elegantă din cap, porni înapoi, în jos, pe deal, cu sabia lovindu-i-se de cizme.

– Așteaptă! Jamie strigă după el. Cine ar trebui să-i spun că l-a căutat?

Fluieratul vesel al lui MacKay pluti înapoi spre el purtat de o adiere de vânt. Clătinând din cap, Jamie ridică toporul și se apropie lipsit de entuziasm de buștean. Soarele se reflectă în lama ascuțită la fel cum se întâmplase cu inscripția de pe ceasul străinului. Toporul îi alunecă, înfigându-se în pământ, periculos de aproape de degetele de la picioare ale lui Jamie. El dădu, brusc, din cap.

– Ei, MacKay ticălos bătrân și șiret!

Bătrânul dispăruse. Soarele încălzea poteca goală. Jamie privi în jos, pe pantă. Sebastian smulsese o rămurică de iederă din părul lui Prudence și o gâdila sub bărbie cu ea. Jamie privi, cu dor, umbra unui pin.

– Tatăl meu întotdeauna spunea că ar trebui să învăț să-mi văd de treaba mea, murmură el.

Ascunzându-se în spatele copacului, își trase bereta peste ochi și se așeză pentru un lung pui de somn de după-amiază.

Sebastian coborî găleata de mortar și rămase cu mâinile în șolduri, analizându-și munca. Când privi peste umăr, spre Prudence, expresia lui se înmuie. Părul ei atârna în cârlionți șerpuitori, jumătate în sus, jumătate în jos. O încruntare fioroasă îi brăzda fruntea, în vreme ce sfârteca iedera de pe poartă ca o leoaică răzbunătoare.

Lui Sebastian îi veni să râdă de propria aroganță. El reparase zidul de piatră ca să o despartă pe ea de golul enorm de jos, știind, adânc în inima lui, că până și o fortăreață grandioasă era lipsită de putere în fața acelui gol. Mirosul de iarbă neagră a câmpului era mereu purtat de vânt și ceață ca să rupă orice barieră pe care el o putea construi. Vântul îi înțepa ochii. Nu câmpia sălbatică îi omorâse mama. Ci temperamentul schimbător al tatălui său și frica neobosită de trădare.

Sebastian fu surprins să constate că dispăruse durerea sfâșietoare care îi însoțea mereu amintirile legate de mama sa, lăsând în locul ei o pace neobișnuită. Soarele de la începutul după-amiezii îi încălzea spatele. Umbrele norilor se urmăreau una pe alta deasupra peticelor de pajiște. Era prea ușor să pretindă că momentul, ca și promisiunea primăverii, va dura pe vecie. Se duse lângă Prudence și îi prinse degetele reci în palma lui caldă.

– Vino cu mine.

Nu îi dădu timp să protesteze sau să pună întrebări când o scoase pe poartă și o duse departe de Dunkirk. O cărare îngustă pornea din porțiunea abruptă a stâncii. El coborî pe stânci cu încrederea unei capre de munte.

Prudence se agăță de mâna lui, sprijinindu-și greutatea de el când se împiedica. Vântul bătea cu putere, împiedicându-l să respire. Ea își fixă privirea pe părul lui răvășit de vânt pentru că, fără zidul care să-i adăpostească, înălțimea era amețitoare. Jos, tot mai jos, coborâră în valea îngustă care îi aștepta. Când ajunseră acolo, Prudence simți că i se taie răsuflarea. Sebastian o prinse de mijloc.

– Ce te supără, micuță englezoaică? Nu ai nici un pic de curaj în corpul tău delicat?

Ea se împinse de lângă pieptul lui Sebastian, ascunzându-și zâmbetul în spatele unei priviri furioase.

– Am destul curaj ca să țin pasul cu un scoțian barbar.

Cu un zâmbet larg și strălucitor, o trase după el pe o cărare mică, departe de umbra stâncii și în brațele însozite ale câmpului sălbatic. Alergară, ținându-se de mână ca niște copii, călcând în picioare iarba foșnitoare, eliberând, din pământul reavăn, parfumul primăverii care se apropia. Prudence râdea, dându-și capul pe spate, ca să soarbă guri mari de aer. Sebastian o învărtea, cu ochii strălucind de bucurie.

Când o trase în întunecimea strălucitoare a unei păduri de pini, ea se prăbuși pe o movilă de pământ. Clipocitul apei pe stânci îi atrase atenția. Se târî în față, pe coate, dând la o parte o perdea de ace pentru a privi dedesubt. Fu surprinsă să descopere că stăteau pe un povârniș acoperit cu mușchi, care dădea spre sat. Râul șerpuia printre căsuțele adormite, sclipind, argintiu, în lumina soarelui. Fumul ieșea în vâlătuci pe hornurile de piatră.

– Sebastian! exclamă ea în timp ce mâinile lui îndemânaticе își croiră drum sub fustele ei.

– Da, dragă?

Limba lui atinse pielea sensibilă din spatele genunchiului ei.

– Nu face asta. Satul este chiar dedesubt.

– Avem intimidat deplină aici. Doar încercă să nu țiți la fel de tare cum ai făcut-o noaptea trecută când am...

Cuvintele lui fură înăbușite, din fericire, când buzele ajunseră mai sus, pe coapsă. Prudence simți un fior fierbinte în ceafă.

– Zău, cred că ai o predilecție pentru a face dragoste în locuri publice!

– Prostii. Desigur, odată, pe estrada de la Grădinile Vauxhall...

Ea se ridică, încercând să-l prindă pe picior greșit. Însă el se furișă în spatele ei și îi adulmecă ceafa.

– Nu ai milă de un biet tâlhar care vrea să te siluiască?

Cuvintele acelea îi treziră lui Prudence o amintire nedeșlășită, ca un vis presărat cu tensiune erotică. Își lăsă capul pe spate, convinsă de căldura persuasivă a buzelor lui și de apăsarea pricepută a degetelor lui pe lenjeria ei de mătase umezită de dorință.

Pe drumul de dedesubt se auzea un tropot ritmic de copii. Prudence se gândi că era bătaia nebună a pulsului ei până

când Sebastian își îndreptă spatele și ridică o ramură. Simți un junghi agonizant în inimă când îl văzură pe Lord Killian MacKay călare în sat, în toată splendoarea sa, înveșmântat cu tartan și kilt. Umerii lui largi erau dureros de drepti. Ea se întrebă ce efect trebuia să aibă efortul acela pentru articulațiile lui noduroase. Aruncând o privire atentă spre Sebastian, văzu o grimasă pe care n-o putu descifra, în vreme ce ochii lui erau întunecați de o emoție impenetrabilă.

Observară cum satul înflorește la viață. Ușile căsuțelor se deschiseră în grabă. Pânze de sac fluturară în ferestrele deschise. Hohote de râs răsunară în aer în vreme ce, din fiecare casă, din fiecare curte și colț al satului, începură să se reverse o mulțime de copii. Ei dansau în jurul calului bălțat al lui MacKay, cu fețele ridicate, cu mâinile mici atingând pielea lucitoare de pe coastele calului. Nici o mână nu rămase goală. Copiii își aplecară capetele, cu ochii timizi strălucind, apucând cu degetele murdare nucile zaharisite. Acei copii nu arătau precum copiii din satul lui Jamie. Obrajii lor erau bucălați, iar picioarele protejate în încălțăminte rezistentă. Prudence se întrebă cât de mult din toate acelea avea de-a face cu bunăvoința lordului lor. MacKay se aplecă, cu un mormăit puternic, și ridică un băiat blond în șa. Băiatul apucă oblâncul, afișând un rânjet știrb pentru prietenii lui invidioși.

Sebastian lăsă ramura să cadă, izolându-i din nou în lumea mută, verde. El lungi pe spate, zgâindu-se la umbrarul care scârțâia.

– Acum douăzeci de ani el l-ar fi ridicat pe băiat pe umeri. Nemernicul îmbătrânește.

Își vârî un ac de pin între buze cu o nepăsare dureroasă, dar încordarea maxilarului îl trădă.

– Obişnuiam să vin aici și să-l privesc când eram băiat. Mă gândeam că ar putea fi regele Scoției. Cred că am început să-l urăsc chiar de-atunci.

– Pentru ce, Sebastian? Pentru că e generos cu copiii?

El se ridică fără să răspundă, îndepărtând acele uscate de pin de pe cămașa lui. Privirea îi era tăioasă.

– Cel mai bine ar fi să ne întoarcem. Am o vizită de făcut.

Ea îl luă de mână.

– Poți s-o lași pe mâine. Ea își frecă ușor buzele de articulațiile mâinilor lui, gustându-i aroma caldă pielii. Sebastian?

El privi ca hipnotizat la degetele lor întrepătrunse.

– Hmmm?

– Există și alte modalități de a face dragoste fără a face copii?

Sebastian rămase fără suflare când se uită lung spre ea, pierdut în sclipirea curioasă a ochilor ei.

– Da.

Ea își strecură între buze vârful degetului lui mare.

– Arată-mi.

Împotrivirea lui se topi în căldura umedă și captivantă a gurii ei. Scoțând un oftat răgușit, el își îngropă degetele în părul ei, uitându-l pe MacKay, uitând de orice în afară de tentația de a juca cu nepăsare jocul pe care îl creaseră.

Razele trandafirii de lumină ale după-amiezii târzii pătrunseră prin ambrazurile în formă de săgeată din salon. Ținându-și respirația, Prudence se eliberă de sub greutatea coapsei lui Sebastian. Degetele lui lungi se înfășurară în părul ei.

– Mergi undeva, ducese?

Ea tresări. Bărbatul acesta nu dormea niciodată? Îi atinse ușor pieptul cu vârfurile degetelor.

– Am gâtul uscat. Nu ți-ar plăcea niște bere?

Sebastian își răsuci o șuviță din părul ei pe deget.

– Nu ar fi trebuit să-l trimitem pe Jamie de aici. Ar fi putut să se ducă să ne aducă bere și să ne arunce boabe de struguri în gură.

– El deja se consideră un sclav. Nu trebuie să-i cântăm în strună.

Prudence se trase din îmbrățișarea lui, înfășurându-se într-o pătură până peste sâni. Privirea lui Sebastian o analiză din cap până în picioare, când ea luă carafa cu bere pe care o lăsaseră să se încălzească pe cămin. Surâsul lui lent o dezarmă.

– Devii decadentă însăși, domnișoară Walker.

Ea făcu o reverență, ținând pătura suficient de sus ca să-și expună frumoasele gambe.

– Mulțumesc, milord. Am exersat.

Se îndepărtă de el cu o piruetă și îngenunche lângă cămin, cu mișcările ascunse de cutele păturii. Măinile ei erau ciudat de calme, observă ea, când vărsă bere într-o cupă, apoi desfăcu capacul

sticlutei pe care o scosese din cufărul ei mai devreme. Se încumetă să privească peste umăr. Sebastian era tolănit pe pături, ca un satir mulțumit, cu o fâșie de lână înfășurată peste șolduri. Un aer de îndestulare îi colora pomeții. El devenea decadentă însăși. Prea frumos pentru liniștea ei sufletească.

Cinci. Zece. Cincisprezece picături. Se opri, apoi turnă încă două picături de laudanum. Corpul lui Sebastian era mult mai mare decât al Tricie. Măinile ei nu tremurau până ce nu îngenunche lângă el, punându-i cupa în mână. Se clătină, vărsând bere pe părul roșcat împrăștiat pe pieptul lui. Își înclină capul ca să-și ascundă obraji fierbinți și îi tamponă pieptul cu o șuviță din părul ei. Sebastian bău până la fund.

– Mmmm. Fierbinte și dulce. Ochii lui o studiară visători. Ca și tine.

O prinse de ceafă și o trase la el pentru un sărut lung și umed. Lui Prudence îi venea să plângă. Nu era dulce, se gândi ea. Ci plăcut și dureros în același timp. Se lăsă în jos, odihnindu-și obrazul în căldura pieptului său. Mâna lui îi mângăie părul, apoi se liniști. Degetele lui se dezlipiră de obrazul ei. După ce îi măsură respirația timp de câteva clipe, Prudence se ridică, se îmbracă repede, și dispăru în amurgul cețos al munților scoțieni.

Soarele care apunea brăzdă cerul cu dungi roz. Când Prudence părăsi cărarea, fusta i se prinse în spinii unei tufe de păducel. Ea o smuci și rupse o bucată din catifeaua decolorată. Nu avea de unde să știe cât timp urma să doarmă Sebastian. Dacă el se trezea înainte ca ea să se întoarcă, avea să fie nevoită să facă mai mult decât să dea explicații.

Cerul se întunecă în culoarea lavandei, în timp ce ea se afunda într-un pâraiaș umflat de zăpezile care se topeau. Apa înghețată îi lipi fusta de glezne. Un vânticel rece îi uscă transpirația de pe ceafă. Se cățăără pe stâncile de pe malul opus, rupându-și unghiile în suprafața lor aspră.

Se opri să-și tragă răsuflarea. Ceața se răspândea peste valea. Ramurile tremurătoare ale mestecenilor păreau să-și bată joc de ea. Își trase eșarfa peste păr și fugi în brațele pădurii care o aștepta.

Un șir de pini se contură pe lângă ea, ca într-o negură. Prudence pășea iute și apăsător, împiedicându-se doar când stâncile îi răneau tălpile delicate.

Un junghi de durere o înțepă în spatele coastelor, iar ea se îndoi de spate. Agonia dispăru încet. Vederea i se limpezi. Clipi, crezând că ochii încetoșați o înșelau. Își dorea să se fi gândit să-și aducă ochelarii.

Pe cerul care se întuneca se contura un castel de o splendoare legendară. Pe măsură ce se strecură mai aproape, ea se aștepta să audă cântecul ascuțit al cimpoiului sau să vadă paznici îmbrăcați în kilt care se grăbesc afară să ridice podul basculant. Doar arbuștii tunși cu grijă și ferestrele cu menouri o asigurară că nu pășise printr-un portal în timp. Grăbi pasul. Nu era timp pentru prostii. Trebuia să ajungă la MacKay înainte ca Sebastian să facă asta, ca să-l avertizeze că ea nu fusese încă în stare să-l îmbuneze pe Sebastian în privința lui.

Lovi cu pumnul în ușa legată cu cercuri de fier, adunându-și puterile ca să întâlnească privirea uimită a unui majordom englez adevărat. Se deschise ușa și o mână puternică o trase în holul întunecos de la intrare. Lui Prudence i se tăie respirația când niște degete brutale îi smulseră șalul din păr.

Privi în sus către o față aprinsă de o emoție pe care nu o putea citi. Când privirea lui MacKay îi analiză trăsăturile, sclipirea din ochii lui cenușii dispăru treptat. Îi dădu drumul. Culoarea lui era bolnăvicioasă în lumina lumânărilor, iar o peliculă de transpirație îi acoperea fruntea. Prudence putea mirosi duhoarea de whisky din respirația lui.

– Dumnezeule mare, copilă, îmi pare rău. Pentru un moment am crezut că...

Își trecu o mână tremurândă peste față.

– Că eram ea? întrebă Prudence domol. Că eram mama lui Sebastian?

MacKay nu se uita la ea. Dar curiozitatea lui Prudence era neobosită.

– A venit la tine, nu-i așa? Din ceața nopții.

MacKay își trecu o mână prin păr. Umerii lui largi se înclinară când o conduse pe Prudence printr-o ușă cu cadru de lemn nelustruit într-o cameră de lucru aflată într-o dezordine confortabilă.

Un foc trosnea în căminul din piatră, risipind bezna. Lămpi cu ulei proiectau cercuri luminoase pe podelele din lemn, bine lustruite. Un clavecin se vedea într-un colț, cu clapele prăfuite.

MacKay se așeză într-un scaun tapițat, strângându-și tartanul în jurul umerilor, ca pe un șal.

O pisică albă, durdulie, se strecură între gleznele lui. El o scărpină nepăsător între urechi cu articulațiile lui noduroase. Prudence se așeză pe marginea unei canapele, simțind că MacKay avea nevoie de tăcerea lui mai mult decât de întrebările ei. El își turnă un pahar de whisky și îl ridică spre buze, cu o mână șovăitoare.

– Azi te-am văzut împreună cu flăcăul, iar asta mi-a trezit atâtea amintiri...

– Ne-ai văzut?

– Puțin. Nu am fost niciodată atât de aproape de el. Era ca și cum aș fi putut pur și simplu să mă duc la el și... Își fixă privirea asupra ei. Whisky-ul îi înapoiase o parte din agerime. Mama lui Sebastian a venit, într-adevăr, la mine. Cum ai venit tu în noaptea asta.

– Să ceară ajutor?

Tonul lui calm o făcu pe Prudence să se rușineze.

– Dacă ea mi-ar fi cerut ajutorul, crezi că aș fi refuzat-o?

Prudence privi în jos, stingherită. MacKay continuă, cuvintele sale fiind lipsite de orice emoție:

– Căsătoria noastră a fost aranjată. D'Artan a trimis-o aici cu câteva luni înainte de ceremonie ca să ne poată cunoaște mai bine pe mine și familia mea. Ea era puțin mai mare decât un copil – cu ochii mari și o față de ștregar. Tatăl meu era deja bolnav, dar mama o adora.

– La fel ca și tine.

Nu fusese o întrebare. MacKay privi în paharul său.

– Ea s-a luptat atât de mult să-și ascundă frica. A fost dulce, curajoasă și nostimă. Și, o, atât de atrăgătoare. M-am gândit că era mai bine să păstrăm puțină distanță între noi înainte de nuntă. Eram în Grecia când ea a fost răpită. Oamenilor mei le-a luat luni întregi să mă găsească.

Privirea lui o făcu pe Prudence să se înfrigureze.

– Fiindcă tatăl meu era bolnav, eu făceam legea. Eram exact în această încăpere, încercându-mi pistoalele să merg după ea, când a venit și a bătut la ușă. Ca să-mi spună că se îndrăgostise de Brendan Kerr. Și ca să mă roage să nu intervin. Ca să-mi arate că ea purta deja în pânțele un copil – copilul *lui*.

– Ce-ai făcut?

– Ce-aș fi putut să fac? Mai întâi am simțit c-o iau razna. Apoi am lăsat-o să plece. Am lăsat-o să meargă înapoi în acea noapte cețoasă. O, am revăzut-o după aceea. Pe munte. În sat. Dar întotdeauna am fost rece, întorcându-i spatele. Am văzut și felul în care își purta eșarfa, trasă peste față, și vânătăile de pe glezne, urmele de la încheieturile mâinilor.

Prudence își turnă puțin whisky și îl bău dintr-o singură înghițitură, primind cu bucurie senzația de arsură pe gât în jos. Pisica sări în poala lui MacKay și începu să-i frământă kiltul cu ghearele.

– Dar, chiar și atunci, biata mea mândrie rănită nu recunoștea că ea m-a mințit. Ridică paharul într-un toast mohorât. Mândria mea blestemată.

Prudence îngenunche lângă el și îi puse o mână gingașă pe genunchi.

– Vino cu mine la Dunkirk. Spune-i lui Sebastian ce tocmai mi-ai spus mie. El crede că ai abandonat-o pe mama lui. Că niciodată nici măcar nu ai încercat să o ajuti. Poate dacă îi spui, va înțelege.

Ochii înroșiți ai lui MacKay se fixară asupra ei.

– Cum pot să îl fac pe el să înțeleagă când eu nu înțeleg? Clătină din cap. Nu, fetițo. Este mult prea târziu pentru mine. Dar nu și pentru tine.

Se ridică și se îndreptă încet spre un birou mare, cu pașii îngreunați de băutură. Scoase un pergament dintr-un cotlon și i-l înmână.

– Amnistia tânărului. El va fi așteptat la Londra peste două săptămâni ca să depună mărturie împotriva bunicului său în Camera Lorzilor.

Ea atinse hârtia rafinată de parcă aceasta ar fi putut să o ardă.

– Am vrut să o ascunzi, mărturisi ea. Dar Sebastian a fost prizonier prea mult timp. În seara asta îi voi da amnistia. Chiar dacă alege să scape de mine, cel puțin va fi liber.

MacKay îi cuprinse obrazul într-o palmă tremurătoare. Prudence nu văzuse o oglindă de când plecase din Edinburgh. Nu avea habar de propria transformare sub mângâierea înflăcărată și iubitoare a lui Sebastian în sălbăticia munților scoțieni. Părul îi atârna, moale și despletit, pe spate. Aerul cețos și munca grea îi conferiseră pielii ei albe un aer sănătos. Vântul adusese o scânteiere nouă în ochii ei violeți.

Degetele lui MacKay deveniră ferme.

– Este un bărbat norocos. În sfârșit ai devenit atât de frumoasă pe cât se temea mătușa ta că vei deveni.

Prudence îi culese un păr de pisică de pe tartan. Nu suporta să îl lase singur, copleșit de sentimentul de vină și singurătate. Voia să împartă cu el speranța care vibra în inima ei, bucuria care se trezea în ciuda fricii. Sub privirea lui întrebătoare, ea se apropie de birou, desfăcu o călimară și mângâi ceva pe un bilet. I-l împinse în palmă, apoi se ridică în vârful picioarelor ca să-i șoptească la ureche. Fața lui îmbătrânită schiță un zâmbet.

– O sugestie excelentă! Voi trimite după cusătoreasa mea în noaptea asta.

Prudence ascunse amnistia în șalul ei. MacKay sprijini pisica pe un braț și o urmă pe Prudence spre ușă. Ea se opri.

– Spune-mi, Lord MacKay, zise ea, cu solemnitate, mi-ai cerut mâna doar ca să-l salvezi pe Sebastian sau chiar doreai să te căsătorești cu mine?

Ochii cenușii-verzui ai pisicii o urmăreau pe Prudence fără să clipească. MacKay își înclină capul.

– Eu și Bella am fi putut găsi un loc pentru tine în inimile noastre dacă ai fi ales să rămâi.

Prudence îi strânse puternic mâna, apoi porni în fugă spre pajiște. MacKay privi până ea deveni doar o umbră printre copaci, apoi își îngropă fața în blana lui Bella.

Prudence alergă printre copaci cât o țineau picioarele, rugându-se să nu se rătăcească. Luna își împrăstia razele peste pădure, luminând stâncile și ferigile. Un șoarece de câmp fugi din calea

ei, în timp ce ea alerga mai departe, înfricoșată, dar incapabilă să nimicească speranța care creștea în ea odată cu fiecare respirație tremurătoare. Strânse amnistia lui Sebastian la piept. Chiar și când se împiedică și căzu lată, își ținu pumnul încheștat pe ea. Când se ridică, eșarfa i se agăță de o ramură și căzu.

Prudence ieși din pădure, într-o pajiște. Luna plină scălda iarba în argint. O căprioară roșcată ridică privirea dintr-o apă curgătoare, cu ochii maronii înțelegători și liniștiți, de parcă englezoaice tinere și nebune săreau pe pajiștea ei în fiecare noapte. Stelele prindeau viață ca niște cioburi înghețate pe o piele de animal întunecată. Păreau atât de aproape, încât Prudence ar fi jurat că se putea întinde să prindă câteva.

Terenul se schimbă, devenind mai abrupt sub picioarele ei. Ceața se înfășura, ca niște degete umede, în jurul ei. Chiar și ceața părea bine-venită acum, la fel ca norii reci îngrămădiți pe crestele raiului. Se ducea acasă. Acasă la Dunkirk. Acasă la Sebastian.

Se năpusti poticnindu-se în curte, apoi își liniști avântul nebunesc. Groaza îi accelera pulsul și îi încetinea respirația. O lumină singuratică ardea în fereastra turnului. Lumina era o pâlpăire urâtă, în contrast cu întunericul, la fel de pătrunzătoare și de neobosită ca o lamă prin burta moale a nopții. Înaintă, șovăind, apoi se opri, din nou, clătinându-se pe marginea gropii urâte în care fusese odată îngropat cufărul lui Sebastian.

Capitolul 31



Cufărul îmbrăcat în piele zăcea pe-o parte ca o fiară rănită. Urme de lopeți loviseră balamalele și crăpaseră tăbliile. Încuetoarea fusese distrusă ca dintr-o singură lovitură, plină de furie. Sau o împușcătură perfectă. Prudence își dădu seama că, dacă îi mai rămăsese puțină înțelepciune, trebuia să se întoarcă și să meargă direct înapoi în Anglia.

Dar ceva o oprea. Uitându-se în sus, către turn, făcu un pas, apoi un altul, hipnotizată de caracterul inevitabil al acelei lumini care profana întunericul, afectând frumusețea nopții

și transformându-i speranța în cenușă. Ușa principală era întredeschisă. Ea se strecură prin crăpătură, ținându-ți respirația.

Semnele apropierii lor intime erau împrăștiate de-a lungul holului – păturile mototolite, cenușa pe cale să se răcească în cămin, carafa răsturnată într-o baltă de bere. Orele acelea calde, înflăcărâte păreau să se fi întâmplat cu o viață în urmă. Pisoii se sprijineau de pietrele calde ale căminului. Își ridică privirea cu o curiozitate somnoroasă. Prudence se uită în sus, către pata de lumină de pe palier. O îndemna să se apropie, topind scările de sub picioarele ei. Ea păși în lumină, mototolind amnistia din mâna ei.

Sebastian stătea cu șoldul sprijinit de pervaz, cu spatele la ea. Se întoarse când ea trecu pragul. Pentru o clipă, sinistru reflexie a unui alt bărbat îi umbri figura. Apoi dispăru – nimic mai mult decât un joc de lumini.

El întinse mâna cu un zâmbet batjocoritor. O piatră de râu îi scăpă printre degete, fărâmițându-se când se lovi de podea.

– Viitorul nostru împreună, draga mea.

Prudence făcu un efort să-și liniștească vocea.

– Un viitor ar trebui construit pe mai mult decât pietre... sau aur.

– Ai vorbit ca o adevărată optimistă. El se ridică, ștergându-și mâinile. Totul are un sfârșit, nu-i așa? Ca și noi.

– Ai vorbit ca un adevărat fatalist.

– Sau realist.

Lumina torțelor cădea, aurie, în părul lui ciufulit. Se apropie de ea cu o grație leneșă, cu mișcări încete, dar eficiente. „De la laudandum“, se gândi ea. Ochii lui cenușii erau la fel de pătrunzători ca lumina.

– Ai dreptate, draga mea, spuse el, părând să-i citească gândurile. Mă tem că ai calculat greșit. O doză atât de mică de laudandum nu face decât să mă amețească. Când trăiam la Paris, bunicul obișnuia să mă hrănească cu opiu de parcă ar fi fost bomboane.

Ea începu să tremure aflând de o asemenea decadentă, asemenea depravare lipsită de inimă și își ținu privirea coborâtă, știind că mila ei doar l-ar provoca pe el. El ajunse lângă ea și închise ușa.

– Unde ai fost, Prudence a mea? Ai luat ceaiul cu logodnicul tău?

Sebastian stătea chiar în fața ei, respirația lui gâdilându-i tâmpla.

– Îmi pare rău, murmură ea. Nu ar fi trebuit să te droghez. Am greșit.

– *Au contraire, ma chérie*, ba din contră. Vocea lui era contemplativă, aproape blândă. A fost genial. Ți-am spus vreodată cât de mult îți admir mintea? Măinile lui se îngropară în părul ei, lipindu-i-se de scalp. Ea închise ochii în ciuda forței din degetele lui subțiri. Chiar și atunci când m-ai trădat lui Tugbert, o mică parte din mine s-a mirat și a zis: „Bravo! Ce fetiță șireată este! Cât curaj! Ea vede ce trebuie făcut și face”.

Ochii ei se deschiseră brusc. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar degetele lui se încordară în părul ei.

– Încetează să-ți bați joc de mine!

Clipei cu inocență copilărească.

– Nu sunt atât de inteligent. Trebuie să-ți amintești că sunt doar un scoțian ignorant de la munte. Nici măcar nu am învățat să citesc sau să scriu până când aveam aproape douăzeci de ani. Și nu am învățat niciodată să pronunț. Își apăsă buzele de părul ei și șopti: Găsesc genialitatea ta exotică... și erotică. Limba lui îi atinse urechea, arzând-o ca o flacără vie. Aurul, Prudence. Unde este? I l-ai dat lui MacKay? Sau ai alt iubit de rezervă? Prim-ministrul Pitt, poate? Guvernatorul general?

Ea privi fix spre pieptul lui, cu mintea lucrându-i încet, în cel mai bun caz, cu gura lui atât de dulce lipită de părul ei, coapsa lui îndoită între picioarele ei. Poate se gândea că ea ascunsese aurul ca să-l necăjească. Ce avea să-i facă atunci când descoperea că era pierdut pentru vecie?

– Aur? spuse ea vioi. Ce aur?

Sebastian nu considera întrebarea vrednică de vreun răspuns. Buzele lui atinseră ușor pulsul de la gâtul ei. Prudence nu putea suporta tandrețea lui prefăcută când putea simți furia brută fierbând în el și ghiontul neliniștit al genunchiului lui dintre coapse. Îl împinse în piept.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mă torturezi! Ți-am dat aurul prețios copiilor săraci din satul lui Jamie. Mă saturasem să mă folosești ca să-ți satisfaci dorințele lacome. L-am

dat și sunt bucuroasă că am făcut-o. Aș face-o din nou dacă aș avea ocazia.

Îl privi în ochi, cu bărbia înclinată, sfidător. Nasul ei o trădă pufnind necontrolat. Sebastian încremeni. Îi scăpă un forăit înăbușit, apoi un altul. Ea făcu un pas în față, alarmată, înfricoșată că mânia s-ar putea să-l sufocă. El o dădu la o parte, izbucnind într-un hohot de râs sălbatic asemenea unui răcnet. Se aplecă să se sprijine de piciorul patului, ținându-se cu mâna de abdomen. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Ea se sprijini de ușă. Oare îl afectase laudanumul? Ea citise de asemenea efecte. Poate că șocul fusese prea mare.

– Cât de hazliu! rosti el pe nerăsuflăte. Cât de convenabil! Toată prada strânsă timp de ani întregi de jafuri la drumul mare să fie oferită celor nevoiași. Aș fi dispus să pariez că tu și MacKay v-ați distrat bine pe seama glumei. Își trecu o palmă peste față. Se pare că am ajuns înapoi în locul de unde am început. La Dunkirk. Cu nimic altceva decât hainele de pe mine.

„Și cu mine.” Prudence își dori cu ardoare să rostească cuvintele cu voce tare. Dar dacă el ar fi început să rădă din nou, ea știa că lacrimile din colțurile ochilor ei ar fi început să curgă. Își încleștă pumnul mototolind pergamentul. Își coborî privirea către mână, amintindu-și pentru prima dată de amnistie. Traversă turnul și îl împunse cu ea în piept.

– Nu doar hainele de pe tine. Ai mult mai decât hainele de pe tine acum. Ai libertatea ta.

Ultimele urme de bucurie dispărură de pe fața lui. Sebastian luă hârtia din mâna ei și se holbă la sigiliul regal fără să-l desfacă.

– Libertatea mea? ridică el dintr-o sprânceană batjocoritor. Vrei să spui libertatea ta, nu-i așa, ducesă?

Ea își înghiți un strigăt în timp ce el rupse amnistia în două.

– Cu aurul pierdut, valorez mult mai mult mort decât viu. Cu siguranță tu și prețiosul tău Killian v-ați dat seama de asta.

Ea se îndepărtă de el, știind că nu vrea să fie singură în turn cu acest bărbat. Nici măcar nu era sigură cine era el.

O urmări, cu ochii strălucitori. Zâmbetul lui ar fi făcut să roșească chiar și un înger.

– Îmi datorezi treizeci de mii de lire, draga mea.

– Cred că glumești.

Genunchii ei tremurară de ușurare în timp ce el o ocoli, cu pași mari, îndreptându-se spre cufăr. Scoase o călimară și o pană și le duse cu el spre pervaz.

– Cât este indemnizația ta anuală?

– Zece mii de lire.

– Matematica întotdeauna mi s-a potrivit mai bine decât ortografia.

El mângâia pe spatele amnistiei, apoi o ținu sus, rânjind bucuros.

– În trei ani, vei fi liberă și vei scăpa de mine. Sunt sigur că MacKay va aștepta. S-a dovedit că este un bărbat foarte răbdător. Dacă trăiește atât de mult.

Ea își ridică privirea.

– Chiar ai luat-o razna, nu-i așa?

– Nu trebuie să uităm de celelalte abilități ale tale: faptul că ții registrele contabile, brodezi, ștergi praful. Arcui o sprânceană într-o privire pofticioasă. Trebuie să existe un mod chiar și mai rapid de a-mi plăti. Cât crezi că valorezi pe noapte, draga mea? El notă altă cifră. Atât de multe posibilități. Ar trebui să socotim asta pe noapte, sau pe eveniment? Fără îndoială că te vei aștepta să-ți plătesc un salariu săptămânal. Scoase un oftat copleșit. Aș putea fi generos și să-ți dau câteva lire în plus pentru prima dată. Cei mai mulți domni ar face-o.

Prudence se învârti în jurul lui, cu ochii mari și gura căscată de uimire. Nu-și putea crede urechilor, nu putea înțelege imperinența absolută a acelui bărbat. Era atât de înverșunat să reducă la bancnote și șilingi murdari fiecare moment tandru pe care îl trăiseră împreună.

El medită, apropiindu-și pana de buze.

– Nu sunt sigur în ceea ce privește după-amiaza asta. Ar trebui să plătesc jumătate pentru asta? Îi aruncă o privire provocatoare. Sau dublu?

Căldura inundă obrajii lui Prudence. Primul ei impuls fu să-l tragă de urechi atât de tare, încât el să înghită pana și să-și șteargă zâmbetul infatuat de pe chip. O intuiție mai profundă o opri. Sebastian era mânios. Dar cu cât se enerva mai tare, cu atât devenea mai vesel. De câte ori fusese nevoit să-și astâmpere mânia?

Cât de multe accese de plâns îi înăbușise tatăl lui cel brutal chiar în acea cameră? Poate că ea nu era o bună jucătoare de cărți,

dar știa cum să facă un bărbat să-și dea cărțile pe față. Își descleștă pumnii și își ridică mâinile către nasturii corsajului. Zâmbetul lui dispăru.

– Ce faci?

Ea își descheie un nasture, ridicând din sprâncene într-o expresie de mirare elegantă.

– Nu așa se face la Londra? Cu siguranță un bărbat sofisticat ca tine a frecventat destule case de toleranță ca să cunoască obiceiul.

Veselia feroce a lui Sebastian dispăru, împrăștiată de disperare și de ceva periculos de aproape de dezgustul de sine. Prudence își dădu jos pantofii și își sprijini piciorul de un scaun, ridicându-și fustele și dezvelind un picior lung. Cu o indiferență grațioasă, își trase jartiera în jos, de-a lungul conturilor catifelate ale gambei și își scoase ciorapii.

– Prudence, îngăimă el părând să se sufoce.

Ea își dezgoli celălalt picior, fără să se uite la el, apoi își ridică brațele ca să-și scoată rochia peste cap. Nu purta jupon, ci doar o cămășuță de mătase devenită transparentă după prea multe spălări în leșie brută.

– Nu face asta, șopti el cu glas răgușit. Nu asta este ceea ce vreau eu.

Totuși, chiar în timp ce rostea cuvintele, se apropia de ea ca un bărbat vrăjit, atras de sfârcurile ei întunecate sub mătasea fină, de umbra delicată dintre coapsele ei. Lui Sebastian îi veni să plângă. Voia să cadă în genunchi în fața ei și să o venereze. Voia să implore iertare pentru nenumăratele păcate, unele dintre ele ale lui, altele ale tatălui său, altele comise de alți oameni de-a lungul secolelor.

– Nu, spuse el, abia respirând, chiar când întinse mâna spre ea.

Prudence se îndepărtă de atingerea lui.

– Cât valorez în noaptea asta, Sebastian? O sută de lire? O mie?

Ea își dădu părul peste umeri. Privirea lui ezită, atrasă de mișcarea unduitoare.

– Îți spun cât valorez în noaptea asta, treizeci de mii de lire. Dacă pui și un singur deget, o singură geană pe mine, suntem chit. Fără datorii. Fără regrete.

El o privi pieziș un moment îndelungat.

– Fără regrete?

Ea dădu din cap, cu ochii plini de lumină. Sebastian se apropie atunci de ea, rezemându-i spatele de perete, cu un mormăit gutural. Asemenea băiatului înfometat care fusese odată, o devoră cu gura și cu mâinile. Ea era singura care avea puterea de a-l împlini, de a-l hrăni, de a-l duce în locul în care chinurile foamei nu mai puteau să-l urmărească. Acum tot ce voia să facă era să o satisfacă până ce Prudence avea să strige de plăcere. O prinse de coapsă și îi ridică piciorul lung și catifelat, ducându-i-l în jurul taliei lui.

Prudence nu era atât de liniștită pe cât se prefăcuse a fi. Tremura, trepidând de aceeași căldură care-l invadase și pe el. Sebastian îi ridică în sus cămășuța, cuprinzându-i sânii în palme. Își desfăcu și el cămașa și eliberă tensiunea puternică din pantaloni, disperat să simtă fiecare bucată din pielea ei peste a lui. O apucă cu un braț, ridicând-o, deschizând-o. Prudence era fierbinte, atât de fierbinte. El își aminti de iernile lungi din Dunkirk când se gândise că nu avea să-i mai fie cald niciodată – când nu-și putea aminti cum era să simtă soarele pe pielea lui, sau care era mirosul verii.

Pielea lui Prudence era soarele, iar mireasma ei delicată parfumul verii nesfârșite. Sebastian își îngropă fața în părul ei și o pătrunse. Se proptiră de perete, într-un amalgam de membre și plăcere. O luă cu mișcări lungi, adânci, legănând-o înspre el ca să nu se lovească de perete. Prudence se agăța de el ca un copil, înfășurându-se pe trupul lui cu mâinile și picioarele, într-o uniune de plăcere emoționantă. El suspină, alunecând periculos de aproape de un loc unde exista doar plăcerea lui egoistă.

Sprijinindu-i greutatea cu a lui, el strecură mâna între ei și o atinse delicat, minunându-se din nou de gingășia și grația feminității ei. Reacția ei cutremurătoare veni rapid și puternic. El o simți până în miezul ființei lui, văzu propria eliberare venind prea repede. Îl cuprinse panica.

Prudence își încordă picioarele în jurul taliei lui și, domol, îi murmură numele. Fu ca și cum ar fi apăsât trăgaciul unui pistol armat. Un tunet de extaz îi traversă trupul și se revărsă în ea. El își coborî fața înspre gâtul ei, oprindu-și lacrimile, știind că era

nevoit s-o lase să plece înainte ca ea să descopere cât de mult s-ar fi coborât el ca s-o convingă să rămână.

Prudence se trezi întinsă pe burtă într-o dezordine de pături. Deschise ochii, apoi îi închise din nou, mulțumită să se cuibărească mai adânc în perna de iarbă neagră. Își strânse pumnii în timp ce se întinse. Pisoii erau ghemuit la picioarele ei. Patul de lângă ea era rece și gol. Își strecură mâna până la adâncitura aproape imperceptibilă unde dormise Sebastian, asigurându-se că nu fusese un vis. „Dormise” era un cuvânt prea generos. Nimeni nu-l putea acuza pe Sebastian Kerr că nu primise cât valorau banii. Se ridică, delectându-se cu zvâcnirea slabă a mușchilor ei și tresăriri-le ciudate din partea de jos a corpului ei.

Ușa se deschise larg. Prudence își strânse pătura peste genunchi, împotrivindu-se unui val brusc de rușine. Sebastian aducea pe braț un coș din nuiele. Ea recunoscuse coșul în care obișnuia să adune ouă. Când el abia dacă aruncă o privire asupra patului, inima ei îi stătu în loc pentru o clipă. Prudence privi, uimită, cum el împături una din cele două cămăși pe care le avea și o vârî în coș.

– Pisoii Sebastian ar trebui să se simtă confortabil călătorind aici, spuse el fără să se uite la ea. Nu trebuie să riști să fugă din nou. Norocul micuțului tovarăș ar putea să nu țină de data asta.

Ea fixă locul prăfuit unde se aflase cufărul ei chiar cu o noapte în urmă. O rochie curată și redingota ei erau împăturate îngrijit, peste scaun. Dintr-odată, Prudence înțelese disperarea sălbatică cu care Sebastian făcuse dragoste, dorința agonizantă a mângâierii lui. Intenționa să nu o mai atingă niciodată. Niciodată.

– Nu plec.

El continua ca și când ea n-ar fi vorbit.

– Poți să iei căruța către casa lui MacKay. Îl voi trimite pe Jamie după ea mâine. Am scris această declarație jurând că mariajul nostru a fost nul și căzând de acord asupra unei desfaceri. El strecură hârtia în buzunarul redingotei ei, ferindu-și capul. Nu am fost sigur dacă „desfacere” are doi „f” sau unul singur.

– Unul, șopti ea.

Sebastian întinse mâna după pisei, intenționând în mod evident să-l vâre în coș, dar ea înhăță animalul confuz și-l duse la piept, privindu-l cu dispreț pe bărbat.

– Asta ai de gând să faci cu mine? Să-mi faci bagajele și să mă alungi?

El își trecu o mână prin păr, întâlnindu-i în sfârșit privirea. Ochii lui erau plini de disperare și de o hotărâre tăcută pe care Prudence își dori să nu le fi avut. Piseiul se zvârcoli. O zgârie cu ghearele pe mână, dar ea nu simți. Sebastian se întinse și îl luă cu delicatețe de lângă ea. Apoi îl așeză în coș. Măinile lui mângâiară blana moale a animalului în timp ce vorbea, fiecare cuvânt fiind la fel de precis și de chibzuit ca un cuțit.

– MacKay și-a ținut cuvântul. Voi face și eu întocmai. Nu mi-au mai rămas multe, dar mi-a rămas onoarea. Vreau să mergi înapoi în Anglia, unde îți este locul. Uită-mă. Nu am nevoie de tine în viața mea. Nu te vreau în viața mea.

Ignorând mieunatul jalnic al piseiului, închise capacul și se întinse după încuietore.

– Nu mă iubești?

Măinile lui Sebastian tremurau. De câte ori, se întrebă el, această femeie curajoasă și blândă se abținuse să pună această întrebare când se confruntase cu afecțiunea distrată a tatălui ei sau cu sentimentele indifferente ale Tricie? El nu dispunea de elocvența necesară pentru a o face să înțeleagă cât de măreață și de îngrozitoare era dragostea. Brendan Kerr o iubise pe mama lui. O răpise pentru răzbunare, dar o ținuse dintr-o obsesie întunecată. Sebastian încă își amintea rugămințile disperate ale tatălui lui când o implorase pe fata mândră și siluită pe care o răpise să-i ofere o rămășiță de dragoste în schimb. Era singurul lucru pe care ea avea puterea să îl ascundă de el. Așa că el își folosisese pumnii ca să încerce să scoată cuvintele de la ea.

Sebastian închise coșul și se forță să îi zâmbească degajat.

– Nu. Nu te iubesc.

Fața lui Prudence deveni palidă. El ridică din umeri.

– Ți-am găsit inocența captivantă. Dacă m-aș fi căsătorit cu Tricia, tu ai fi fost o amantă confortabilă. Nu ar fi trebuit să părăsesc casa ca să-mi satisfac plăcerile. Și, cu siguranță, mi-ai părut

o diversiune interesantă săptămâna trecută. Sunt sigur că înțelegi. Distracțiile sunt rare în această parte a țării.

Trase un scaun în fața ferestrei și se așeză, cu spatele la ea, disperat să scape de privirea ei îndurerată.

– Minți, spuse ea. Pe mine și pe tine însuși. De ce ți-e atât de frică, Sebastian Kerr? Ce ascunzi în spatele...

– Nu începe, o întrerupse el cu răceală. Am făcut un târg noaptea trecută. Fără datorii. Fără regrete. Ai jurat.

O putea auzi în spatele lui, îmbrăcându-se cu mișcări iuți și nervoase. Coșul scârțâi când ea se opri în ușă. Sebastian îi simți tăcerea și știu că era ultima dată când ea avea să își calce pe inimă pentru el.

– Te-ai gândit vreodată să ne facem o viață împreună? Întrebă ea, cu glas răgușit. Un foc sănătos? Copii care să se joace în jurul căminului?

– Nu, minți el. Niciodată.

Când se întoarse, pragul ușii era gol. Prudence plecase.

Sebastian își sprijini cizmele de pervaz în timp ce umbrele cețoase ale amurgului pictau turnul în negru. Se ridicase de pe scaun doar o singură dată în ziua aceea. Un pistol încărcat stătea la picioarele lui. Avea să aibă nevoie de el când oamenii lui D'Artan descopereau că o lăsase pe Prudence să plece. Nu se mișcă să aprindă torțele, deși focul se făcuse cenușă. Un vânt rece intră prin fereastră, mângâindu-i fața cu degete batjocoritoare. Nu era nevoie să închidă geamul acum. Nu îi mai rămăsese nimic de care să se teamă. Nici vântul, nici abisul întunecat de sub fereastră nu erau dușmanul lui. Acum nu avea să se mai teamă decât de tăcere.

Își aminti ziua însorită în care îl îngropase pe tatăl său. Tăcerea fusese un dar atunci – încetarea zgomotului de tun, după un război lung și sângeros.

El se uită fix la întunericul care începea să se lase. Era ca și cum Prudence luase toate sunetele castelului cu ea, lăsându-l surd și mut. Nu se auzea lipăitul melodios al pantofilor ei pe scări, nici un hohot de râs, înmuiat de whisky, nici un pisei care să toarcă. El o alungase, rămânând să orbecăie prin holurile sărăcicioase

de la Dunkirk fără măcar mirosul urât de ars al prăjiturilor ei cu fructe, după care să se ghideze.

„Bărbații nu plâng.“

Un urlat urât, o izbucnire vie de durere și sângele cald țâșnindu-i din bărbie. Chiar și la vârsta de cinci ani, Sebastian știuse că era o minciună. Îl surprinsese pe tatăl lui, în amurg, în aceeași zi, ingenunchind în pământul proaspăt săpat de pe mormântul mamei lui, cu umerii lui zdraveni aplecați și fața lui îmbujorată copleșit de durere. „Bărbații nu plâng.“

La parter se trânti ușa. O lovitură puternică fu urmată de o înjurătură energică. Sebastian închise ochii. „Nu acum, Jamie. Te rog, Dumnezeuule mare, nu acum.“ Veselia zgomotoasă a lui Jamie putea să reprezinte distrugerea lui, ca și cum ai freca cu sare rana unui om muribund.

Rugăciunile lui Sebastian nu fură ascultate. Jamie urcă scările, mormăind către sine:

– Nu știe nimeni că suntem în nenorocitul de secol optsprezece? Ai crede că e Evul Mediu. Nu a auzit nimeni din carcera asta de lămpile cu ulei? Lumânări? Un om ar putea fi omorât... Vocea lui căpătă tonalitatea unui nechezat nazal. Sebastian? Dacă i-ai dat jos hainele lui Pru, cel mai bine ar fi să o îmbraci pentru că vin sus.

Sebastian își ascunse fruntea în palmă, oftând. De ce nu putuse Dumnezeu să fie milostiv și să-l lase pe Jamie să-l împuște?

Jamie intră împiedicându-se în turn, aruncând pe jos un pachet gros într-o grămadă foșnitoare.

– Iisuse! Presupun că mă așteptați pe mine să vin și să aprind focul. Dumnezeuule, da, cred că da.

Se întoarse, apăsând, punând lemne pe foc și aprinzând torțele. Sebastian se înfioră din pricina neașteptatei explozii de lumină.

– Unde e Pru? Fruntea lui Jamie se încreți de îngrijorare. Dacă ai lăsat-o în bucătărie iar, merg direct înapoi spre sat.

Sebastian se ridică și deschise gura, dar nu reuși să spună nimic. Nu putea face față întrebărilor, acuzațiilor, învinuirilor pe care știa că avea să le citească pe fața lui Jamie. Închise gura. Cât de ciudat, se gândi el. Pentru prima dată în viața lui, fusese lăsat fără cuvinte. Prudence nu îi mai lăsase nimic?

– Ce este? întrebă Jamie. Ți-a mâncat pisoiul limba? Luă pachetul. Prietena mea croitoreasă mi-a spus că trebuie să-ți livrez asta. Nu-mi dau seama de ce. Să-ți schimbi hainele zilnic este un obicei mândru și păcătos. Mama mea a spus întotdeauna așa.

Aruncă pachetul spre Sebastian. El își ridică mâinile prea târziu, și pachetul îl lovi în piept. Ambalajul fragil se rupse, scoțând la iveală metri întregi de lână cadrilată negru cu verde – tartanul Kerr în toată măreția și splendoarea lui. Sebastian rămase privindu-l năuc.

Marginea unei cărți de vizită de culoarea fildeşului ieși la iveală din mormanul de lână. El ingenunche, ținând cartea de vizită în lumină. Purta un scris delicat:

*Sebastian Kerr, Lord de Dunkirk, Întotdeauna.
A ta, iubitoare, Prudence.*

Jamie se uită pe furiș peste umărul său.

– Ce spune? Tu știi că eu nu citesc așa de bine.

Sebastian își sprijini cotul pe genunchi, cu ochii pierduți în depărtare.

– Spune că sunt un prost, Jamie. Un prost desăvârșit.

Capitolul 32



Sebastian își aruncă noul tartan peste umeri când aduse caii din grajd.

– Nu te mai plânge, Jamie. Nu am de ales. Trebuie să merg după ea.

O ceață ușoară aluneca peste curte, răcind aerul, fără a acoperi luna sau stelele. Jamie se furișă în spatele lui Sebastian. Sebastian azvârli o șa pe spatele calului, iar Jamie o scoase pe partea cealaltă.

– Nu poți face asta. Oamenii lui D'Artan sunt încă în sat. Cât timp crezi că va trece până vor afla că ai lăsat-o să plece? Vei ocoli gloanțele tot drumul spre Anglia.

Vocea lui Sebastian deveni extrem de calmă.

– Jamie, dă-mi șaua.

Jamie se îndepărtă, ținând șaua ca pe un scut în fața lui.

– Lasă-mă să merg eu pentru tine. O voi ajunge din urmă. Îi voi spune că ești un prost cu ifose care o iubește. Chiar o voi săruta pentru tine dacă dorești. Pot fi la fel de fermecător ca orice tânăr când îmi pun mintea la contribuție.

Sebastian se învârti în jurul calului, urmărindu-l pe Jamie cu toată grația, dar nici un pic din timiditatea unei pisici din munții Scoției. Ochii lui cenușii ardeau de hotărâre. Picioarele lui Jamie dădură de un jgheab cu apă.

– Nu doar în legătură cu D'Artan trebuie să-ți faci griji. Sunt afișe cu fața asta frumoasă a ta în toată Scoția. Nu-ți amintești ce a promis șeriful ăla arrogant? Dacă te vei apropia de graniță, vei fi spânzurat cu siguranță.

Sebastian întinse mâna, parcă vorbindu-i unui copil.

– Șaua, Jamie.

Pentru o clipă, Jamie se gândi să izbucnească în lacrimi. Tânguirea lui nu dăduse niciodată greș când fusese vorba să o impresioneze pe mama lui. Se îndoia însă că va funcționa cu Sebastian, și aruncă șaua către el, însoțindu-și gestul cu un epitet deosebit de inventiv.

– Mulțumesc, spuse Sebastian, cu calm, întorcându-se spre calul răbdător.

Jamie își trecu mâna prin păr, dar degetele îi rămaseră prinse în firele încălcite. Sebastian încălecă, fixându-și sacul de dormit în fața lui. Jamie țopăi prin curte și prinse frâiele.

– Atunci, ia-mă cu tine. Nu trebuie să mergi singur.

Sebastian încercă să smulgă degetele lui Jamie de pe frâie, dar nu reuși.

– Trebuie să merg singur. Ai spus-o tu însuși. Este prea periculos.

– Atunci, o să mergi cu mine atârând de frâiele calului tot drumul către Anglia.

Sebastian continuă să tragă de degetele lui Jamie, în timp ce, cu cealaltă mână scoase pistolul din centură.

– Nu pot să îți cer să îți riști pielea pentru prostia mea.

Jamie îl privi lung, cu ochii larg deschiși și sinceri.

– Mi-ai cerut să risc pentru mai puțin.

– Așa am făcut. Sebastian zâmbi – un zâmbet dulce, sensibil.

Apoi patul pistolului său îl lovi pe Jamie, făcându-l să cadă precum un sac de cartofi.

– Nu ți-ai învățat lecția, Jamie Graham, murmură el, împingând pistolul înapoi în pantaloni. Un om căzut este un ștreang peste următorul om. Iar eu am căzut rău de data asta.

Jamie părea chiar mai tânăr întins în iarbă, cu genele lăsate peste obrajii pistruiați. Oftând, Sebastian își desfăcu sacul și aruncă pătura peste Jamie.

– Vise plăcute, băiete, șopti el.

Se mai învârti o dată cu calul și goni afară pe poartă. Îndrăzni să arunce o privire peste umăr, descoperind că Jamie și Dunkirk fuseseră înghițiți de ceață.

O siluetă singuratică se furișă pe alee. Ceața se învârtia în jurul gleznelor sale. Razele lunii pline se revărsau cu generozitate, mângâindu-i masca de mătase și tivindu-i liniile feței cu nuanțe de argintiu. Entuziasmul făcea să-i fiarbă sângele în vine și-i întări respirația. O urmă a emoției de demult îl atinse când se strecură printre umbre, mișcându-se ca și cum ar fi fost una cu întunericul, încă o dată stăpân al nopții și prinț al hoților. Dar la sfârșitul acelei călătorii, spera să fure nu doar ceasuri sau bancnote de o liră pe care praful le putea distruge ușor, ci inima unei femei, la fel de adevărată și de prețioasă ca aurul călit în foc.

Intră în cârciumă fără să scoată un sunet. Lumina încetoșată a lunii pătrundea pe geamul pătat de muște, făcându-i părul să pară de aur. La o oră atât de târzie într-un sat atât de adormit, de mic, cârciuma era aproape pustie.

Un bătrân știrb lustruia halbe în spatele bufetului. Doi bărbați erau implicați într-un joc foarte înfocat de pichet la o masă. O prostituată durdulie stătea călare pe genunchii celui mai tânăr. Mâna bărbatului alunecă pe lângă genunchiul ei arcuit și pe sub fusta ei, scoțând la iveală o nouă carte. O aruncă pe masă, câștigând partida. Când el aruncă bucuroși monedele în poala femeii, celălalt bărbat înjură într-o franceză rapidă.

Sebastian zâmbi. Barmanul se uită în sus, iar privirea lui incremeni îndată asupra măștii și asupra tartanului înfășurat în jurul umerilor lui Sebastian, asupra zâmbetului lui prefăcut. Sebastian

își duse un deget la buzele și făcu cu ochiul. Barmanul schiță un zâmbet, apoi reveni la lustruitul halbelor.

Prostituata făcu cărțile cu dexteritate, iar tânărul francez își frecă nasul de gâtul ei. Înainte ca vreunul dintre ei să reacționeze, Sebastian își trecu un picior peste spătar și se așeză călare pe scaun.

– Intru în joc, fetițo.

Francezul o azvârli pe femeie de pe genunchii lui. Ea căzu pe podea, împrăștiind monedele. Celălalt bărbat scotoci după pistolul său. Sebastian le prinse capetele și le izbi laolaltă. Ei se prăbușiră de-a lungul mesei precum niște marionete cu sforile tăiate. Sebastian îi zâmbi prostituatei, întinzându-i o mână și ajutând-o să se ridice.

– Scoate-i pe ei.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească înapoi, chiar și atunci când mâinile ei se repeziră să adune monedele.

Jamie clipi către cerul spălat de o lumină sidefie. O pasăre ci-ripi alături. Unde naiba era? Se trezise de mai multe ori în zori cu întrebarea aceea pe buze, dar în această dimineață nu avea nici o femeie caldă lângă el și nici un gust ciudat în gură care să-l avertizeze de o bătălie pierdută cu demonul berii. Ridică privirea, scrutând împrejurimile. Gâtul îi era țeapăn, cămașa și pantalonii udați de rouă, dar în rest părea teafăr, ba chiar odihnit.

Se așeză comod pe spate, mulțumit să privească mănunchiurile de nori roz, duse de vânt peste stelele a căror strălucire pălea. Își vârî bărbia ascuțită în pătura care-i acoperea pieptul.

O imagine îi apărură, brusc, în minte. „Sebastian.“ Zâmbetul unui înger, licărirea razelor de lună pe patul unui pistol ridicat.

Ignorând ameteala din capul lui, Jamie sări în picioare și alergă spre grajd. Ieși de acolo cu un picior aruncat peste o iapă sură, iar cu celălalt picior încă atârând pe pământ. Se îndreptă apucând coama calului cu ambele mâini. Când se năpusti în jos pe pantă, desculț și cu spatele gol, strigătul lui sălbatic, de scoțian, ar fi înghețat sângele în vinele oricărui englez.

Izvorul susură o primire veselă când Sebastian intră cu calul în poiană. Coliba arendașului stătea povârnită în lumina lunii, așa

cum și-o amintea. Își desfăcu degetele înțepenite de pe frâie și se prăbuși în șa, prea obosit ca să se miște.

Timp de două zile și două nopți, călărise, având parte de puțin somn și de și mai puțină mâncare. Chiar urmărise grupul lui MacKay timp de o oră, cu o zi în urmă, suficient de aproape ca să poată striga numele lui Prudence. Dar nu o făcuse. Gărzile lui MacKay păreau genul de paznici care mai întâi trăgeau cu arma și abia apoi puneau întrebările. Nu intenționa să riște ca Prudence să fie prinsă în schimbul de focuri. Când se opriseră să-și petreacă noaptea în Edinburgh, el schimbase caii și pornise călare mai departe.

Dacă o putea prinde înainte să treacă granița, ar fi făcut-o. Dacă nu, avea să meargă direct până la ușa din Lindentree, blestemați să fie MacKay și Tricia, și va cere să o vadă pe nevasta lui. Atunci, tot ce îi mai rămâne era să o convingă pe Prudence că ea încă mai voia un tâlhar scoțian încăpățânat, gelos și lacom drept soț. Oftă și se dădu jos de pe cal. Poate că lucrurile vor arăta mai bine în lumina dimineții. Îngrijii iapa cu mâinile obosite, masându-i mușchii tensionați. Fusesse antrenată pentru viteză, nu pentru rezistență, și el o forțase prea mult. O lăsă legată de un copac și deschise ușa colibei, strângând tartanul în jurul lui când simți o rafală de aer rece.

– Faptul că ești predictibil a fost întotdeauna defectul tău, băiete.

Sebastian ridică mâinile într-o implorare tăcută în timp ce pistolul din mâna bunicului său explodă într-o minge de durere arzătoare.

Prudence stătea țeapănă în șaua pentru doamne, fără să se uite în dreapta sau în stânga, fusta ei bleumarin fiind înfășurată cu precizie militară peste picioarele ei. Pisoii se afla lângă ea, îngheșuit în coșul de nuiele. Nici măcar atingerea mângâietoare a brizei de primăvară nu putea răvăși șuvițele aspre de păr care îi încadrau obrajii palizi. Ochii ei erau uscați, atât de uscați încât o înțepau la atingerea vântului. Nu mai vărsase nici măcar o singură lacrimă din urmă cu două dimineți, când bătuse la ușa lui MacKay. Căzu-se în adăpostul brațelor lui și plânsese în hohote pe tartanul lui

până i se uscaseră lacrimile, iar trupul ei zăcuse frânt și epuizat, căutând doar alinarea somnului.

Aruncă o privire la omul care călărea în spatele ei. MacKay părea să fi îmbătrânit din acea noapte. Ridurile de pe fața lui se adânciseră, iar umerii i se cocoșaseră. Era ca și cum flacăra din ochii lui fusese stinsă de lacrimile ei amare.

Când trecură pe lângă o pădure scăldată de soare, gărzile înarmate ale lui MacKay strânseseră cercul în jurul lor. Fețele lor erau neclintite. Măinile zdrene ce stăteau pe mânerele pistoalelor avertizau că ei nu aveau să fie vreo țintă ușoară pentru orice tâlhar la drumul mare.

Apoi drumul se netezi într-o luncă. Prudence știe că se apropiu cu siguranță de granița cu Northumberland.

Trilul gîngăș al unei ciocârlii o făcu să-și deschidă ochii către frumusețea dureroasă a dimineții. Lăstari fragezi de iarbă neagră nouă se întindeau pe dealuri. Mirosul bogat de pământ reavăn îi gâdila nasul. O sferă orbitoare de lumină atârna pe un cer prea albastru, ca născocirea imaginației înfrigurate a unui artist.

Vântul sufla prin ierburile unduitoare, iar ea își imaginează că își aude numele purtat de vânt, într-o notă tânguitoare, de dor. Degetele ei înmănușate se strânseseră pe frăie. Niciodată nu avea să mai fie vrăjită de un accent la fel de fermecător și de înșelător ca al acestui ținut care-i frânsese inima. În curând va trece granița în Anglia cea normală și predictibilă, unde avea să devină din nou Prudence cea normală și predictibilă. Un junghi de mâhnire păru să-i treacă precum un fier încins prin inimă.

Apoi ea îl auzi – un freamăt sălbatic precum sunetul îndepărtat al cimpoaielor, care îi făcu părul măciucă. Doi bărbați goniră peste creastă, iar primul era atât de aplecat în jos față de gâtul calului, încât putea fi confundat cu un picior musculos al calului însuși. Gărzile își scoaseră pistoalele. Calul lui MacKay se cabră, învârtindu-se în jur și făcându-și loc între Prudence și călăreții care se apropiu. Pisoiul scoase un mieunat posomorât din închi-soarea coșului său.

Prudence își auzi numele din nou, însă nu purtat de vânt, ci strigat în cadența inconfundabilă a vocii lui Jamie.

– Așteaptă! țipă ea. Nu trage. Nu ne vor răul.

MacKay îi aruncă o privire bănuitoare, dar avu suficientă încredere în ea încât să oprească gărzile. Oamenii lui își coborâră armele, cu o evidentă ezitare, fără îndoială descurajați de statura impunătoare a bărbatului de pe al doilea cal. În soare, părul lui blond părea alb. Și părea în stare să le sfășie gâturile cu o singură mână, fie că erau înarmați sau neînarmați.

Bărbia lui Prudence se iți mânioasă, prima urmă grozavă de speranță înăbușită de o furie copleșitoare. Nu avea să fie niciodată lăsată în pace?

Jamie își opri calul din goană, cu pumnii încheștați în coama lui încurcată. Oamenii lui MacKay căsară gurile de uimire. Nu văzuseră niciodată un om călărind un cal în acest fel, fără căpăstru, fără șa și fără frăie. Și desculț. De data aceasta, ochii lui Jamie erau lipsiți de orice urmă de veselie.

– Sebastian are nevoie de tine.

Prudence îi întâlnește calmă privirea, iar cuvintele ei erau ca de gheață.

– Mă tem că te înșeli. El m-a făcut să înțeleg foarte limpede că nu are nevoie de mine. Acestea au fost exact cuvintele lui.

Tiny vorbește:

– Nu înțelegi. A plecat din Dunkirk acum o zi. Avea de gând să te întâlnească la graniță. Noi am străbătut toate drumurile noastre vechi, peste tot, și nu am găsit nici urmă de el.

– Poate ar trebui să verifici moșia familiei Blake, spuse ea. Se poate să se fi oprit la Devony pentru ceai sau alte distracții.

Cu un forăit dezgustat, Jamie își întoarse capul spre Tiny. Acesta desfăcu iute coburul de la șa.

– Am găsit asta în vechea scorbură din copac unde el obișnuia să lase mesaje pentru noi.

Prudence desfășură micul pergament. Uitându-se cruciș la scrisul elegant, ea citi calmă, cu voce tare. „Duceșă, soțul dumitale este oaspetele meu. Mă găsești la vechea colibă a arendașului. Singură.” Nu era semnată decât cu un *D* înflorit. Prudence îl auzi pe MacKay scoțând un geamăt. Ea îi înapoie biletul lui Jamie.

– Nu am nici un soț. Am doar o scrisoare în redingota mea semnată de Sebastian Kerr, care neagă validitatea mariajului nostru.

Jamie păli. Pistrii lui se vedeau mai pronunțat. Scotoci prin coburul de la șaua lui Tiny, apoi întinse mâna spre ea.

– D'Artan a lăsat asta pentru noi.

Tartanul verde cu negru atârna în mâinile sale. O urmă de copită, plină de noroi, murdărea lâna moale. MacKay se albi la față. Gura lui Prudence se strânse într-o linie subțire.

– Îmi pare rău. Nu te pot ajuta. Sebastian a insistat că eu nu mai trebuie să mă implic în viața lui.

Buza lui Jamie se răsuci într-un mormăit de dispreț. Tiny puse o mână pe umărul tovarășului său.

– Am încercat să-ți spun că nu ne va ajuta. Nu îi pasă de el. Niciodată nu i-a păsat.

Jamie azvârli tartanul în poala ei.

– Sper să îți țină de cald noaptea, doamnă Kerr, pentru că e tot ce îți va rămâne de la Sebastian odată ce D'Artan termină cu el.

Cu un țipăt ascuțit, Jamie întoarse calul, în cerc, făcându-și loc, neatent, printre gârzi. Tiny îi aruncă lui Prudence o ultimă privire acuzatoare înainte de a-l urma. Tropicul copitelor făcu pajiștea să vibreze când porniră cu avânt spre orizont.

Prudence atinse lâna moale de pe genunchii ei fără să poată întâlni privirea pătrunzătoare a lui MacKay. Degetele ei mângâiau minușios materialul bogat până se prinseră în gaura înnegrită, zdrențuită, aflată aproape de tiv.

Prudence și Lord MacKay mergeau călare în tăcere, înconjurați de gârziile care înaintau cu precauție. Tartanul lui Sebastian încă se mai afla la ea pe genunchi. Când MacKay îi aruncă o privire, ea simți îngrijorarea puternică din sufletul lui, dar, cu grijă, își menținu figura împietrită.

El își dresă glasul.

– Știi, fetițo, dacă vrei, m-aș putea întoarce...

Ea se clătină în șa, iar MacKay o prinse repede de cot. Prudence își apăsă vârful degetelor pe tâmplă, știind că paloarea ei era convingătoare, pentru că era sinceră. Se sprijini de el.

– Capul meu... mă doare foarte tare. Cred că e de la soare.

MacKay își căută bidonul cu apă. Prudence îl apucă strâns de braț, privindu-l lung cu disperare tăcută.

– Moșia Blake este chiar în față. Putem să ne oprim să ne odihnim? Nu sunt pregătită să dau ochii cu mătușa mea. Va avea atât de multe întrebări.

El îi mângâie mâna.

– Desigur, draga mea.

Fără să-i ceară permisiunea, MacKay aruncă frâiele ei unuia dintre paznici și o ridică în șa, în fața lui. Îi aranjă tartanul scoțian al lui Sebastian în jurul umerilor. Prudence își ascunse fața în pieptul lui, în timp ce el zorea calul, binecuvântând pliurile protectoare care îi ascundeau îmbujorarea bruscă din obraji.

Un șir de servitori căscară gura când majordomul lui Blake îi conduse pe Prudence și pe MacKay în răcoarea întunecată a holului de la intrare. Prudence stătea agățată de brațul lui MacKay, cu capul plecat, și se împiedică atunci când ajunseră la baza scării.

Tânărul majordom vorbăreț îi informă că domnișoara Blake era la Londra pentru balurile din sezon, iar moșierul plecase să o viziteze pe contesă la Lindentree.

Dar, desigur, el avea să fie mai mult decât fericit să le ofere camere domnișoarei Walker și musafirului ei pentru a se odihni. După ce îi arătase lui MacKay camera de lângă cea a lui Prudence, majordomul chiar îndrăzni să o atingă pe tânără pe mână. Era cât se poate de solidar cu necazurile ei. Citise despre ele în toate ziarele. Prudence nu avea nici o idee că devenise o celebritate cât timp fusese plecată.

– Ați dori niște ciocolată? întrebă el. Sau poate niște biscuiți foarte fierbinți cu smântână groasă și cu pește afumat cu...

Ea afișă un zâmbet stins.

– O sticlă de coniac și o țigară de foi, te rog. Imediat.

Ea îi închise ușa în față. Trecu mult timp înainte ca pașii lui să se audă pe coridor. Prudence se repezi la fereastră. Nici un spalier. Ea făcu o grimasă văzând tufa de trandafiri cu țepi de jos. Camera dădea către spatele casei întortocheate, în stil Tudor. Vedeau gârziile lui MacKay fumând sprijinindu-se de pereții grajdului. Fumul leneș de pipă se răspândi în briza dimineții. Pistoalele lor străluceau în soare. O bătaie timidă în ușă o trimise gonind înapoi. Cel mai serios majordom stătea acolo, cu coniac și țigări de foi în mână.

– Am auzit că scoțienii sunt indivizi imprevizibili, nemiloși, șopti el, uitându-se lung la ea ca și cum ar fi așteptat să-și scoată hainele și să devină o scoțiancă murdară și sălbatică. Prudence

era pe jumătate tentată să-i facă pe plac doar ca să-l determine să plece. Dar dorința frenetică din ochii lui îi dădu o idee mai bună. Ea îl prinse de antebraț și îl smuci în cameră.

– Ai dreptate. Scoțienii sunt o specie nebună. Iar bărbatul din camera alăturată este cel mai nebun dintre toți.

– Domnul agreabil cu păr alb?

El încruntă din sprâncene privind spre ușa de legătură. Prudence pufni.

– O deghizare inteligentă. El este fiara care m-a răpit. El mă duce înapoi la moșia mătușii mele cu speranța să scoată banii de răscumpărare de la biata de ea. Îl trase pe majordom lângă fereastră, privind de după draperii cu o teamă prefăcută. Îi vezi pe bărbatii de acolo? Aceia sunt acoliții lui. Asasini pricepuți cu toții.

– O, Doamne. O, Doamne! Vocea lui coborî la o șoaptă. Vreți să spuneți că el este... nu poate fi...

Zâmbetul ei era extrem de gingaș.

– Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick. În persoană.

Majordomului îi scăpă un urlet cutremurător.

– Ce trebuie să fac? Sunt nou în acest post. Nu aș fi obținut locul deloc dacă Devon... vreau să spun domnișoara Blake... nu m-ar fi recomandat. După doar o săptămână la serviciu am lăsat un răufăcător depravat în casă. Se uită fix la ea plin de speranță. Credeți că ar pleca dacă i-aș oferi argintul?

Prudence își coborî vocea, folosind timbrul răgușit în avantajul ei.

– Să plece? Cum ar arăta palmaresul tău dacă l-ai lăsa pe cel mai cunoscut hoț scoțian de la Black Jack Jones încoace să-ți scape printre degete?

El trase de o buclă din peruca lui, în mod evident sfâșiat între frica de crimă și tentația de a fi erou. Prudence se jucă cu mâneca lui.

– Există și o recompensă pe care să o iei în seamă.

Un erou bogat.

– Și gândește-te cât de impresionată va fi domnișoara Blake de curajul tău.

Un erou bogat și adorat.

El apucă mâinile lui Prudence cu palmele lui umede.

– Ce trebuie să fac?

Ea se aplecă înainte și șopti:

– Adu-mi arme. Multe arme.

Capitolul 33



Sebastian strâmbă din nas când simți o duhoare neplăcută venind spre el. „Mai mult ca sigur Prudence pregătește micul dejun“, se gândi el. Va fi nevoit să meargă călare până jos în sat și să-i angajeze un bucătar. Ar fi preferat mult mai mult ca ea să se cuibărească lângă el, cu capul culcat pe brațului lui, decât să se chinuie cu o vatră antică. Dacă ar fi lângă el, el i-ar putea mângâia gâtul cu nasul, ar putea să o alinte până când ea ar toarce ca o pisi-cuță lângă el, și ...

Adulmecă. Ouă? De unde șterpelise Jamie niște ouă atât de urât mirositoare? De la un afurisit de dragon? Peste duhoarea de sulf veni un miros usturător de amoniac care îi aduse lacrimi în ochi.

Se chinui să deschidă pleoapele. Un vârtej întrerupt de lumină se roti în fața ochilor lui. Îl asaltară imagini disparate. O fereastră nefinisată. Șipci de culoarea albastrului cerului între ramuri încărcate de muguri. O briză intră prin fereastra deschisă, plină de promisiunea primăverii. Sebastian știa unde se afla. În vechea colibă a arendașului. Simți o durere bruscă la gleznă. Poate că anul trecut nu fusese decât un vis, se gândi el. Dacă închidea ochii, o fată ar fi putut îngenunchea lângă el, cu părul ei înmiresmat îndeajuns de aproape de el încât să-i atingă, ușor, pieptul, degetele reci și fruntea cu o preocupare tandră. Dacă ar apărea fata aceea, el ar duce-o departe și niciodată nu ar mai fi atât de prost încât să se uite înapoi.

Metalul zornăi pe ceramică. Vederea lui Sebastian deveni mai ascuțită. Își înăbuși un oftat la vederea lui D'Artan aplecat peste o balanță de bronz așezată pe masa zgâriată. Bunicul lui măsură un con de hârtie umplut cu așchii de metal, apoi se aplecă spre vatră ca să le amestece cu conținutul care fierbea al unui ibric de fier. Sebastian speră că nu era micul dejun.

Își mișcă degetele. Un junghi ascuțit îi străbătu brațul. Odată cu revenirea cunoștinței, îi reveneau și o multitudine de neplăceri. Măinile îi erau legate la spate, iar glezna lui bolnavă era îndoită într-un unghi ciudat. Umărul îl durea foarte tare, iar lucrul acela putea să aibă ceva de-a face cu petele de sânge înnegrite de pe cămașa lui. Un gust amar persista în partea din spate a gâtului lui. Știa acel gust mult prea bine. Cât de mult opiu îl pusese D'Artan să înghită?

Se simțea încă puțin amețit și aproape răsă când se uită la bunicul lui care alerga între vatră și bancă, precum o maimuță turbată. D'Artan mormăi ceva pe sub nas. O maimuță franceză, rectifică Sebastian. Nu-l văzuse niciodată pe bunicul său atât de bătos. Părul cenușiu al lui D'Artan atârna în smocuri pe capul lui, ca și cum l-ar fi pieptănat cu degete agitate. Căldura focului îi colorase obraji netezi în roz. Transpirația îi pătase șorțul cel lung.

Sebastian privi cu interes detașat cum D'Artan duse vasul mic de la cuptor la masă cu mâinile acoperite de mănuși. Scufundă o lingură de argint în amestec. Acesta șuieră și clocoti. Când ridică lingura scufundată, nu era nimic decât o masă răsucită, fumegândă. Sebastian înghiți în sec.

– Aș prefera pește afumat și ouă dacă nu te deranjează, spuse el.

D'Artan tresări la sunetul vocii lui ursuze, aproape răsturnând acidul. Îl îndreptă, cu mâinile tremurându-i de enervare. Cu o viteză alarmantă, un zâmbet vesel îi înlocui încruntătura.

– Nu trebuie să alegi meniul. Așteptăm companie la micul dejun.

Sebastian ridică o sprânceană, analizând masa. Deasupra erau împrăștiate praf de pușcă, două pistoale, un cuțit și vasul cu acid care fierbea.

– Cine? Lucreția Borgia? Vechiul tău prieten de jucat cărți, Marchizul de Sade?

– Greșești din nou. Chiar soția ta iubitoare. I-am trimis o invitație.

Sebastian izbucni într-un hohot sălbatic de râs. Zâmbetul lui D'Artan păli.

– Soția mea nu va veni. După felul cum m-am purtat cu ea la ultima noastră întâlnire, ea nici măcar nu ar scuipa pe mine dacă aş arde în foc.

D'Artan se ridică și se îndreptă spre el. Sebastian se ținu tare, refuzând să trădeze și cea mai mică tresărire.

– Poate îți subestimezi farmecul. Bunicul lui îi netezi o buclă de pe frunte cu o mână blajină. Și curajul.

– Poate că mi-l supraestimez. Cum a făcut tatăl meu când a răpit-o pe fiica ta și s-a așteptat ca ea să se îndrăgostească de el.

Fața lui D'Artan deveni de un roșu întunecat. Mârâitul lui îi întinse pielea, strâns, peste pomeți.

– Nu-mi aminti de fiara aceea. Trecutul e trecut. Îmi pasă doar de viitor.

Sebastian închise ochii cu plictiseală prefăcută.

– Și va fi un viitor mohorât dacă rămânem aici pentru eternitate, așteptând o doamnă cu o formulă.

D'Artan se aplecă aproape de el.

– Dacă ea nu vine, doar viitorul meu va fi lung și mohorât. Al tău va fi doar foarte scurt.

Ochii lui D'Artan scânteiară ca fărâmele de cremene. Speranța lui Sebastian că vreun fel de sentiment l-ar putea opri pe bunicul lui să-l omoare se risipi într-o respirație rece și sonoră. D'Artan trecu, repede, înapoi la masă, frecându-și palmele. Picături de salivă îi apărură pe buze. Ridică un tub de sticlă în lumina soarelui.

– Nu am înțeles niciodată ce atracție simțea pentru tine mândra noastră domnișoară Walker. De-abia aștept ca micuța creatură serioasă să dea buzna, plângând și frângându-și mâinile, bălăjind formula ei prețioasă ca să-ți salveze viața. Cum o să mă distrez de isteria ei!

– Om fără inimă blestemat și tică...

Cuvintele lui Sebastian fură întrerupte de explozia asurzitoare a unui pistol. Tropotul copitelor scutură cabana. Tubul alunecă din mâinile lui D'Artan, iar cioburile se împrăștiară pe podeaua dură.

– Dacă mica femeiușcă hoată a îndrăznit să aducă autoritățile...

Scoase un pistol german din buzunarul șorțului pe care-l purta. Cizmele lui mărunțiră cioburile de sticlă sfărâmate când se duse să întredeschidă ușa. Sebastian trebuia să știe ce se petrece. Mută

mai multă greutate pe piciorul așezat sub el. Diavolul înfipse o gheară ascuțită de durere în umărul lui. Mărgele de transpirație îi acopereau fruntea. Trebuia să facă repede lucrul acela sau avea să-și piardă curajul de a o face vreodată. Mușcă adânc cu dinții din buza de jos când se ridică repede și se puse în genunchi, lovindu-se cu umărul rănit de pervaz. Soarele și agonia îl orbeau. Simți gustul metalic de sânge pe limbă.

În timp ce D'Artan își înfrână o înjurătură, Sebastian privi lung afară pe fereastră. Fumul de la pistol era dus de vânt printre copaci. Clipi, văzând priveliștea din fața lui printr-o prismă distorsionată de durere, apoi încercă din răspuț să-și vină în fire. Poate se scursese atât de mult sânge din umărul lui, încât nu mai rămăsese nimic să-i hrănească creierul.

Dar Prudence era încă acolo, înarmată și călare pe calul lui MacKay ca și cum s-ar fi născut în șa. Vocea ei răsună cu un accent foarte muzical, care l-ar fi făcut mândru pe Jamie.

– Deschide ușa, ticălos blestemat, până nu îți zbor fundul francez până pe lumea cealaltă.

Sebastian se prăbuși pe pervaz, lovindu-se cu capul și întrebându-se dacă ar dura mai mult să râdă sau să plângă.

Capitolul 34



Prudence suflă grațios în țeava pistolului ei înainte să-l vâre în centura fustei. Patul altui pistol se întrezărea lângă el. Sebastian se miră de nodul pe care îl simți în stomac, de pulsația înceată, constantă, a dorinței din vintre. Presupuse că trebuia să nu mai aibă puls deloc pentru ca inima lui să înceteze să mai pompeze sânge în toate locurile greșite ori de câte ori Prudence era aproape. Ea era ingerul focului și demonul gheții, urcată pe calul lui MacKay ca o prințesă scoțiană, cu tartanul lui atârându-i neglijent peste un umăr. Ea își trăsese fusta între picioare și o prinsese de talie ca niște pantaloni improvizați. Doar masca tâlharului lipsea, înlocuită de o caraghioasă pereche de ochelari. Venise înveșmântată

nu pentru un bal mascat, ci pentru o mascaradă fatală, unde jucătorii nu erau mai puțin periculoși doar pentru că erau cunoscuți.

Calul ei lovi pământul cu copitele. Prudence își dădu părul peste umeri.

– Hei! Monsieur D'Artan, sunteți acasă?

Tonul ei cultivat îl izbi pe Sebastian precum o lovitură fizică. Se agăță cu brațele de pervaz ca să nu alunece jos.

– Pleacă dracului de aici, fată prostuță, înainte să fii omorâtă!

– Liniște, mormăi D'Artan smucindu-l de păr.

El traversă coliba fără să scoată un zgomot. Un zâmbet civilizat îi înlocui disprețul.

– Bună dimineața, Excelență. Sunt atât de încântat că ai putut trece pe aici. Te-ar deranja să arunci pistoalele la pământ și să ni te alături?

Ea zâmbi generos.

– Dar de ce, viconte? Sunt o trăgătoare îngrozitoare.

Drept răspuns, D'Artan împinse pistolul în tâmpla lui Sebastian și trase cocoșul armei. Prudence ridică din umeri, refuzând să întâlnească privirea furioasă a lui Sebastian, și își aruncă armele jos. Apoi descălecă, aterizând pe vârfurile picioarelor cu o săritură arogantă.

Sebastian simți smucitura furioasă a lui D'Artan când lovitura lui Prudence deschise ușa, trântind-o de perete. Intră mândră și se cufundă într-un scaun, apoi scoase o țigară de foi din tartan și se aplecă înainte să o aprindă de la flacăra torței. D'Artan o privi ca și cum ea tocmai ar fi scăpat din Bedlam. Sebastian făcu ochii mici. Hristoase, fata era magnifică! se gândi el. Dar ce naiba încerca să facă?

Ea își sprijini cizmele de masă.

– Bună dimineața, domnilor. Cred că avem de rezolvat niște afaceri.

Presiunea lui D'Artan asupra părului lui Sebastian se redusese ușor. Sebastian aproape că putea citi mintea analitică a bunicului său. D'Artan ura tot ce era necunoscut. Dacă trebuia să aibă de-a face cu o femeie nebună, voia să se termine repede cu asta. Bătrânul își strecură pistolul înapoi în buzunarul șorțului.

- Mi-am planificat călătoria spre Franța. Trebuie să am formula tatălui tău înainte de a pleca. Am toate ingredientele gata să le testez. Dă-mi-o. Acum.

- Nu am îndrăznit să o notez. Ea își apăsă un deget pe tâmplă. O țin aici. Scoase o sticlută de argint din tartan, o destupă și trase o dușcă. Ochii ei sclipiră pentru o clipă subtilă, apoi se limpeziră. Se șterse la gură cu dosul mâinii.

- Trebuie să-ți amintești că e o formulă periculoasă. Tatăl meu a murit pentru ea.

D'Artan își puse ambele mâini pe masă și se aplecă peste ea.

- Sunt dispus să omor pentru ea.

Ea trase adânc din țigara de foi, trădată de nimic altceva decât de o ușoară înroșire a obrazilor. Țuguindu-și buzele, suflă intenționat un nor de fum în fața lui D'Artan. Acesta bolborosi ceva. Începură să-i curgă lacrimi din ochii umezi. El o smuci pe Prudence de pe tartan, răsucindu-l strâns la gâtul ei.

Un moment mai devreme, Sebastian ar fi jurat că îi era imposibil să stea în picioare. Dar înainte să-și dea seama, se ridică și se îndepărtă de fereastră, singura lui dorință fiind să-și înfășoare degetele în jurul gâtului lui D'Artan și să stoarcă viața din el. O lance de suferință îi săgetă umărul. Capul începu să se învârtă. În mod curios, Prudence fu cea care îl prinse, cu mâinile ei ca o menghină delicată peste antebrațele lui. D'Artan zăbovea în spatele ei, cu ochii strălucitori și precauți.

- Așa, dragă, spuse Prudence mângâietor, îndrumându-l înapoi la perete. Nu trebuie să-l învinuiești pe bunicul tău pentru că a fost puțin nerăbdător. A așteptat prea mult pentru asta. Stai la geam, bine, și acoperă soarele pentru mine. Multe dintre aceste ingrediente sunt fragile și foarte sensibile la lumină.

Părul lui Prudence îi mângâie bărbia. El închise ochii, dorind s-o tragă la pieptul lui.

- Nu-i da formula, Prudence. Te va omori de îndată ce o are.

Clinchetul râsului ei ar fi făcut-o pe Tricia să leșine de invidie.

- Sigur nu o să mă omoare, prostuțul meu drag. Prudence îi zâmbi lui D'Artan peste umăr. Bunicul tău este un bărbat respectabil.

Lumina soarelui îi bătea prin păr, făcându-l de culoarea scorțișoarei. Ochii ei străluciră cu o căldură intensă. D'Artan gesticulă către masă.

- Revoluția nu așteaptă pe nimeni. Începem?

Sebastian vru să o tragă înapoi, dar fu prea târziu. Prudence se îndreptă deja spre D'Artan, cu posteriorul ei frumos strâns de linia strâmtă a fustei. El își sprijini șoldul de pervaz. Echilibrul era înșelător, dacă nu imposibil, cu mâinile legate și cu capul care i se învârtea de la efectele opiului. Lumina soarelui îi încălzi spatele.

D'Artan se concentră pe vasele și tuburile sale cu încântare copilărească.

- Am descoperit că accidentul prostesc al tatălui tău a fost cauzat de folosirea unui fulminat bazat pe mercur. Mi-am luat permisiunea să înlocuiesc mercurul cu argintul.

- Cât de inteligent, bolborosi Prudence. Aprinse felinarul ca să alunge umbrele. Țigara ei fumegândă era așezată la baza felinarului.

- Așa. Adaugă doar o picătură de amoniac, bine?

- Ah! D'Artan se supuse, părând absurd de mulțumit de el însuși. Am ghicit și eu asta.

Un nor de abur se ridică de pe masă. Prudence arătă cu degetul.

- Acum dizolvă argintul în acidul nitric.

El radia.

- Deja am făcut-o.

- Păi, viconte! Nu cred că ai nevoie de mine deloc. Ți-ai dat seama de unul singur.

- Ți-am spus odată că eu am fost chimist amator.

- Și un nemernic profesionist, murmură Sebastian.

D'Artan zâmbi plin de compătimire spre el.

- Tu știi mai multe despre această ocupație, nu-i așa? Ai practicat-o de la naștere.

Întorcându-se la masă, D'Artan amestecă ingredientele cu precizie exagerată. Prudence își înăbuși un căscat. D'Artan privi în sus, cu chipul răbdător și emoționat, în lumina felinarului.

- Un ingredient final, viconte! rosti Prudence după ce se întinse și făcu câțiva pași spre Sebastian.

D'Artan se aplecă peste masă, cu ochii sclipind și frângându-și mâinile de nerăbdare. Prudence se întinse și făcu câțiva pași spre

Sebastian, apoi gesticulă spre sticla de pe masă. Un zâmbet angelic îi apărură pe buze.

– O gură de coniac.

„O gură de coniac.“

Cuvintele răgușite rezonară în mintea lui Sebastian când Prudence înaintă treptat înapoi spre fereastră. D'Artan smuci sticla, bâjbâind de emoție. O ridică să toarne. O rază de soare auri coniacul, făcându-l ca un fluviu strălucitor de chihlimbar.

„Așa o risipă de coniac de calitate.“

Cuvintele moșierului Blake răsunară în creierul lui Sebastian când Prudence se repezi la el, rostogolindu-se amândoi afară pe fereastră chiar înainte ca micuța colibă a arendașului să explodeze într-o sferă zgomotoasă de lumină.

Capitolul 35



Obrazul lui Prudence se frecă de ceva tare și cunoscut. Își scoase ochelarii zdrobiți ca să afle că era pieptul lui Sebastian. Erau întinși pe iarbă în fața colibei arendașului, distrusă de explozie.

Ceea ce fusese coliba arendașului, se corectă Prudence pe sine. Rămaseră doar o grămadă de dărâmături arzând înăbușit și scânduri îndoite. Ea privi lung la Sebastian și văzu că deschisese ochii. Limpezimea lor cenușie o enervă. Își lăsă capul înapoi la loc. Se simțea de parcă urma să i se facă rău.

– Vai, sper că nu ești supărat. Mi-e teamă că l-am aruncat pe bunicul tău în aer.

Îl durea ca naiba, dar Sebastian tot reuși să ridice din umeri.

– O decizie reprobabilă din punct de vedere social, dar sănătoasă din punct de vedere moral. Își lipi buzele de părul ei. Ea tresări când găsiră o rană superficială pe tâmpla ei. Ești o adevărată actriță, să știi. Ar trebui să urci repede pe scenă.

– Pot să fac o baie mai întâi? bombăni ea cu vocea înăbușită de pieptul lui. Am crezut că țigările din foi îmi vor aduce sfârșitul. Sunt îngrozitoare, nu-i așa?

– Un obicei groaznic. M-am gândit să renunț și eu la ele.

Coloane de fum negru pătau cerul albastru senin, aruncând scânteii și cenușă mult deasupra pinilor. Calul lui MacKay păștea liniștit între copacii aflați de partea cealaltă a râului. Sebastian era foarte tăcut.

– Ai venit pentru mine. De ce?

Privirile lor se întâlniră peste pieptul lui. Ea își trase tartanul de pe umeri, împăturindu-l cu mâini reverențioase.

– Ca să-ți dau asta.

– Ești sigură că nu ca să îmi dai asta?

O sărută, nepăsându-i că aveau gust de sânge, transpirație și fum. Prudence se mișcă înspre el cu un mic geamăt. El răsă fără suflare.

– Deși această poziție deschide niște posibilități foarte tentante, te-ar deranja să îmi dezlegi mâinile?

El se ridică cu un mormăit de durere, iar ea se târî în spatele lui.

– Nu știi, băiete, îl tachină ea. Are să merite osteneala?

– Cu siguranță, iubito. Cu siguranță.

Ea începu să desfacă nodul cu unghiile ei rupte. Simți că sângele i se prelingea pe obraz și-l șterse. Sebastian simți un spasm traversându-i corpul. Măinile lui deveniră țepene.

– Stai în spatele meu, Prudence. Stai în spatele meu și închide ochii.

Dar Prudence Walker Kerr nu își ferise niciodată privirea de la ceva. Scoase un țipăt puternic când D'Artan se ivi dintre ruinele colibei. Șorțul și pantalonii îi atârnavă ca niște cârpe. Carnea de pe fața lui se topise și se înnegrișe pe oase. Dar, în această siluetă monstruoasă scânteia claritatea de oțel a unui singur ochi. Un răget răgușit îi ieși din gât. Flutură pistolul de buzunar cu sălbăticie. Sebastian o simți pe Prudence foindu-se și se mișcă iute s-o protejeze, ca un scut.

– La naiba, Prudence, stai în spatele meu!

Totuși, cu mâinile legate, Sebastian era neajutorat, o țintă vie pentru furia puternică a lui D'Artan. Pistoalele lui Prudence erau în iarbă la câțiva metri distanță, iar genunchiul ei apăsă ochelarii zdrobiți când se întinse după ei, fără să bage în seamă injurătura fioroasă a lui Sebastian. D'Artan flutură pistolul în direcția ei, și ea fu obligată să rămână nemișcată, întinsă pe burtă în iarbă.

Ochiul vicontelui se concentră asupra lui Sebastian, îngustându-se. Veni, clătinaându-se, spre nepotul lui, cu pistolul agățat în vârful degetelor carbonizate.

– Bandit ticălos, spuse el, cu vocea răgușită scăzută și plină de răutate. Îmi doresc să nu fi existat. Nu ai fost altceva decât un eșec toată viața ta – un eșec ca tâlhar, un eșec ca spion, un eșec ca bărbat. Mi se face rău când te văd. Ești exact ca tatăl tău.

Cu un efort trădat doar de încleștarea maxilarului, Sebastian se ridică în picioare.

– Întotdeauna m-ai urât, nu-i așa? Jocul tău de-a bunicul iubitor nu a fost niciodată prea convingător.

D'Artan își lăsă capul pe spate cu un chicotit.

– Te-am disprețuit. Te-am urât. De fiecare dată când te priveam, tot ce vedeam era el. Brendan Kerr. Scoțianul ticălos care a distrus-o pe fiica mea, singura mea fetiță...

Vocea lui se schimbă. Prudence își suprimă sentimentul de mi-lă, chiar în timp ce degetele ei se răsuciră în jurul mânerului rece al pistolului. „Doamne, fă se fie pistolul cu care nu am tras”, se rugă ea și se ridică.

Capul lui D'Artan se clătina.

– Scumpa mea Michelline, singurul lucru pe care l-am realizat în viața mea. Tu!

Vocea lui se ridică, devenind un țipăt, când ultima lui bucată de echilibru mintal se risipi. Prudence își dădu seama cu înfiorare crescândă că el credea că Sebastian era Brendan Kerr.

– Monstru mizerabil! Tu mi-ai furat și mi-ai violat fata, iar lașul ăla de MacKay te-a lăsat să scapi basma curată. D'Artan ridică pistolul și îl îndreptă direct spre inima lui Sebastian, hotărât să îndeplinească răzbunarea care îi fusese interzisă timp de treizeci de ani. O să-i trimit pe toți scoțienii în iad înainte să mor. Și pe toți englezii.

Sebastian își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi și îl înfruntă pe acuzatorul lui nebun cu un curaj care îi sfâșie inima lui Prudence.

– Vom fi acolo să îi întâmpinăm la porți, îi spuse el bunicului lui, noi doi.

Prudence își sprijini arma de încheietura mâinii. D'Artan trase cocoșul pistolului.

– Nu vei mai fura copilul altcuiva vreodată.

Degetele lui Prudence se strânsă pe trăgaci. Când privi cu ochii întredeschiși și ținti, sângele îi picură în ochi. Aspectul lui D'Artan se transformă într-o bulă fără față. El veni, clătinaându-se, în față.

– Nu vei mai fura niciodată mireasa altui bărbat așa cum ai furat-o pe gingașa mireasă a lui MacKay.

O voce la fel de ascuțită ca o sabie cu două tășuri răsună dintre pini:

– Mireasa mea însărcinată, ticălosule!

Se descărcă un pistol. O pată roșie înflori peste inima lui D'Artan. El îi aruncă o privire nedumerită, apoi se clătina, prăbușindu-se în apă. Pentru mult timp, singurul zgomot care se auzi fu chicotitul vesel al apei care curgea.

Arma lui Prudence îi alunecă dintre degete când Sebastian se întoarse încet. MacKay stătea în spatele lui, cu pistolul fumegând în mână. Privirea lui Prudence se plimbă între ei când cei doi bărbați ajunseră față în față pentru prima dată. Umeri lați, întăriți de mândrie. Gene suficient de lungi cât să stânjenească și cel mai hotărât bărbat. Linii în jurul gurilor lor, săpate de răs și prea multe lacrimi.

Cum de putuseră cu toții să fie atât de orbi? se întrebă Prudence, când ochii cenușii ai lui Sebastian se măriră. Înțelegea. Nu erau ochii mamei lui, în cele din urmă. Ci ai tatălui său.

Degetele ei frământară firele de iarbă. În sfârșit, înțelese legătura ciudată pe care o simțise de la prima întâlnire cu MacKay, recunoașterea stăruitoare, empatia duioasă. Nu era tatăl ei cel de care îi aducea MacKay aminte. Era Sebastian. Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji.

Vocea lui MacKay fu practică atunci când începu să-i desfacă legăturile lui Sebastian.

– Am avut o bănuială de ani întregi. Am adorat-o pe mama ta. Am fugit în Grecia pentru că îmi era rușine că am sedus-o înainte de căsătorie. Am plănuir să mă întorc în toamnă, când o puteam face nevasta mea de drept.

– Ai întârziat puțin, nu-i așa?

Prudence se cutremură simțind urma de dispreț din vocea lui Sebastian. MacKay făcu un pas înapoi, cu funiile atârându-i în mâinile noduroase.

– Când m-am întors, mama ta a venit la mine. A jurat că îl iubește pe Kerr, că tu erai copilul lui, nu al meu.

– Și tu ai crezut?

– Mi-am scotocit inima treizeci de ani încercând să aflu motivul pentru care a mințit. De ce mi-ar fi spus un asemenea lucru? Ca să mă protejeze? Ca să ne protejeze pe toți?

Sebastian lăsă capul în jos, masându-și cercul de vânătaie de pe încheietura mâinii. În mod curios, pe Prudence o analiza pe sub gene, nu pe MacKay. Cuvintele pe care le spuse veniră direct din inima lui.

– Nu. Pentru că s-a simțit rușinată. Pentru că s-a simțit murdară. După lucrurile pe care i le-a făcut el, nu s-a simțit niciodată vrednică de cineva atât de bun ca tine.

Gura lui MacKay făcu o grimasă.

– Atât de bun ca mine...

Clătină din cap și merse spre corpul lui D'Artan cu umerii îndoiți sub tartan.

Pumnii lui Sebastian se încheștară. Nu îl putea ajuta pe MacKay acum. Propria lui durere era prea sfâșietoare. Prudence stătea în iarbă, cu genunchii la piept. Urme murdare de lacrimi îi pătau fața. El se prăbuși lângă ea și, fără să bage în seamă zvâcnirile din umerii lui, și o cuprinse cu blândețe în brațe. Ea se înduioșă. Sebastian își îngropă fața în părul ei ca și cum parfumul lui dulce ar fi putut îndepărta fumul din viața lui o dată pentru totdeauna. Își frecă nasul de gâtul ei, gustându-i lacrimile cu limba.

Lumina vindecătoare a soarelui îi mângâie spatele lui Prudence. Ei se agătară unul de celălalt, prea pierduți în confortul îmbrățișării lor ca să audă zgomotul din lăstăriș, vocile care creșteau.

Un bot umed și rece îi atinse fruntea lui Prudence. O limbă soioasă îi linse obrazul. Își deschise un ochi, privind peste umărul lui Sebastian. Nu vedea decât niște dinți galbeni scoși la iveală într-un rânjec canin. Prudence rămase cu gura căscată. Exista un singur câine atât de prost și de urât în Marea Britanie.

Prudence încercă să vorbească, dar nu ieși decât un croncănit. Sebastian deveni curând conștient de tăcerea ei. Se uită în sus, urmărindu-i privirea de la pantofii cu panglici la juponul cu volane de satin, și la ochii de chihlimbar mijiți, răzbunători.

Capitolul 36



Când Sebastian întâlni privirea veninoasă a fostei lui iubite și logodnice, mâinile lui se ridicară instinctiv să potrivească o mască ce nu mai era acolo. Urechile lui Boris se ciuliră cu interes.

– O, vai, o, vai, murmură Tricia. E chiar scumpa mea nepoată.

Blake se aplecă peste umărul Triciei, examinând-o pe Prudence prin monoculul lui de sticlă ca și cum acesta ar fi fost un microscop, iar ea era un gândac.

– Pentru numele lui Dumnezeu, este ea, nu-i așa? Ce să vezi?

Prudence se ridică și își împreună mâinile în față. Sub cercetarea atentă a mătușii, se simți, din nou, ca la nouă ani, cu obrajii brăzdați de grafit și cu hainele mirosind a sulf. Sebastian se ridică și el. Mâinile lui îi atinseră umerii cu un gest posesiv, dându-i curaj.

– Cum ne-ai găsit? întrebă Prudence.

– O scrisoare anonimă, izbucni Tricia.

– D'Artan, șopti Sebastian. Fără îndoială că intenționa ca ei să ne găsească într-o îmbrățișare de îndrăgostiți fatală.

– Pot explica, spuse Prudence moale.

Tricia flutură din mâini.

– De ce să te deranjezi? Asta explică atât de multe lucruri. Începu să numere punctele pe degete. Mi-ai sedus logodnicul. L-ai deghizat într-un tâlhar josnic.

– Mă tem că nu a fost nici o deghizare, contesă. Omul este un tâlhar josnic.

Sir Arlo ieși dintre copaci, flancat de trei ajutoare. Oamenii lui se răspândiră în jurul lor, împingând dărâmăturile cu bastoanele. Sebastian se îndepărta de Prudence și se sprijini, cu greu, de un stejar noduros.

– Liniște! se răsti Tricia la Arlo. Cum îndrăznești să mă întrerupi? Unde rămăsesem? O, da, ai fugit cu el sub pretextul că ai fost răpită.

– O aventură grozavă! interveni Blake.

– Dar *am* fost răpită, protestă Prudence.

Tricia își arcui sprâncenele.

– Presupun că pungașul te-a ținut legată de patul lui de atunci?

Îmbujorarea invadează obrajii lui Prudence. Tricia păși în jurul nepoatei ei ca și cum ar fi devenit invizibilă și își trecu o unghie roșie pe cămașa lui Sebastian.

– Dacă aș fi fost mai înțeleaptă, aș fi ținut pungașul legat de patul meu.

Sebastian își încrucișă mâinile. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet irascibil.

– Asta e singurul fel în care m-ai fi ținut acolo, dragă.

Tricia scoase un țipăt strident. Sir Arlo întinse niște cătușe de fier, cu un zâmbet agreabil.

– Acestea sunt singurele lanțuri pe care domnul ar trebui să le poarte până va fi judecat pentru faptele lui mișelești în calitate de Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick. Pentru tâlhărie. Pentru răpire...

– Poți adăuga și crima la astea, domnule, strigă unul dintre ajutoarele sale, aplecat lângă cadavrul lui D'Artan.

MacKay se plimba cu pași mari de-a lungul luminișului.

– Nu poți aresta acest om. Îți interzic.

– De ce să-l arestezi? Tricia bătu din piciorul ei mic. Nu putem să-l spânzurăm acum?

Blake își frecă palmele grase.

– O, asta este foarte interesant. Mult mai interesant decât o vânatoare de vulpi.

Sebastian îi zâmbi Triciei.

– Păcat că nu suntem în Franța, dragă. Ai putea să mă decapitezi.

– Cu plăcere, rosti ea printre dinți.

– Și cine ești dumneata, domnule? îl interogă Tugbert pe MacKay.

MacKay așeză o mână încurajatoare pe umerii lui Prudence.

– Sunt logodnicul acestei fete.

– Dar eu sunt soțul ei, adăugă Sebastian.

Sir Arlo întinse încă o dată cătușele.

– Nu-l poți aresta pe acest om, repetă MacKay. A primit o amnistie completă de la rege.

Ofițerului începu să-i piară zâmbetul.

– Atunci să aruncăm o privire la ea, nu-i așa?

MacKay o privi pe Prudence. Prudence îl privi pe Sebastian. Bărbia lui se încordă, dar el refuză să o privească înapoi. Încet, își ridică brațele, îndreptându-și încheieturile mâinilor spre Sir Arlo.

– Nu! Prudence scoase un țipăt chinuit. Cu toții se holbară la ea. Lord MacKay are dreptate. Nu puteți să-l arestați.

– De ce? întrebă Sir Arlo cu răceală.

Își forță mintea, își frământă mâinile pe fustă, apoi ridică privirea cu o speranță bruscă.

– Pentru că nu el este Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick. Eu sunt.

Sebastian oftă. Sir Arlo rămase cu gura căscată. Blake se înecă, peste măsură de îmbujorat, incapabil să găsească un adjectiv potrivit pentru noua întâmplare palpitantă. Tricia scoase o batistă din corsaj și i-o întinse.

– Așa este.

Prudence se plimbă prin luminiș cu pași mari, căutând soluții.

Unul dintre ajutoarele șerifului îi urmări pașii, cu cătușele zângănindu-i în mâini.

– Eu am fost tâlharul în toți acești ani. De ce crezi că tâlhăriile se întâmplau tot timpul lângă graniță? Mătușica Tricia mă vâra în patul meu mic, apoi mă cățaram pe spalier și porneam în galop pe pajiștea luminată de lună pe armăsarul meu.

– Tu nu ai un armăsar, îi aminti Sebastian, cu blândețe.

Ea trecu pe lângă el, călcându-l intenționat pe degetele de la picioare.

– Atunci, poate că era o iapă. Este greu de spus în întuneric. Singura mea grijă a fost să îi fur pe bogați, să-i jefuiesc pe inocen...

– Ce poveste absurdă! întrerupse MacKay.

Sebastian oftă.

– În sfârșit, cineva cu judecată sănătoasă.

MacKay se îndreptă de spate și își întinse cu mândrie tartanul pe umeri.

– Eu însumi sunt Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick.

Sebastian își ascunse fața în palme, cu un pufnet de disperare.

– Majordomul de la moșia Blake va fi mai mult decât fericit să-mi confirme identitatea, continuă MacKay. Slujitorii au făcut o încercare destul de îndrăzneță de a mă captura înainte ca eu să le scap printre degete. Chiar și servitoarele erau înarmate. Îi aruncă lui Prudence o privire severă. Aș fi fost probabil omorât dacă cineva nu ar fi avut precauția să-i anunțe că valorez mai mult viu decât mort.

Pentru prima dată, Prudence observă pata întunecată a unei vânătăi de pe obrazul lui. Ridicând din umeri cu vinovăție, își roase o unghie.

În luminiș se dezlănțui haosul. Sir Arlo își azvârli cătușele la pământ cu un blestem foarte lipsit de cavalerism. Ajutorul lui se scărpină în cap, privind neîncrezător spre Prudence și MacKay. Tricia începu să țipe, cerând ca Sir Arlo să-i spânzure pe toți. Boris țopăia în jurul lui Blake, lătrând cu furie.

Un strigăt scoțian de luptă aduse liniștea în luminiș. Boris scânci și se furișă în spatele fustelor Triciei. Doi cai se iviră dintre ferigi, călăreții lor oprindu-i în ultimul moment pentru a nu călca în picioare mulțimea. Sir Arlo îi înfruntă, cu mâinile în șolduri.

– Lasă-mă să ghicesc. Tu trebuie să fii Cumplitul Bandit Scoțian Kirkpatrick.

Jamie își dădu jos pălăria.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule.

Sentimentul de ușurare îndulci puțin trăsăturile ascuțite ale lui Jamie când privirea lui îi zări pe Prudence și Sebastian, murdari, dar în viață. Tricia păli la vederea lui Tiny. Se ascunse în spatele lui Blake, dar nici măcar corpul lui masiv nu era de ajuns pentru a-i piti pe ea și pe Boris. Tiny radia de fericire, îndemnând calul să înainteze.

– O, Jamie, uite-o pe micuța mea contesă! Bună, iubire. Îți amintești de mine?

– Destul! zbieră Sir Arlo.

Prudence aproape zâmbi. Arlo era extrem de dominator când era iritat.

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să urmez sugestia contesei și să vă spânzur pe toți, dar devotamentul meu către legea din Anglia mă oprește. Așa că îl voi aresta pe cel despre care cred că deține răspunsurile pe care le caut.

MacKay ieși în față, dar Sebastian păși în fața lui. De data aceasta, când întinse încheieturile mâinilor, Sir Arlo închise cătușele peste ele cu un pocnet final.

Când șeriful se îndepărtă de Sebastian, Prudence trase, cu greu, aer în piept. Pașii ei molcomi o apropiară de el. Își șterse o lacrimă cu palma, lăsând o urmă neagră pe chip. Uitând de Tricia, uitând de ei toți, se aplecă în față și atinse buzele lui Sebastian cu o mângâiere înduioșătoare. Nici chiar lanțurile grele de metal dintre ei nu puteau să o oprească să-și lipească trupul de el într-o abandonare plină de iubire.

El se trase într-o parte, șovăind doar atât cât să-și lipească buzele de urechea ei. Prudence își ținu respirația, dorind să savureze fiecare cuvânt din mărturisirea lui tandră până când aveau să fie, din nou, împreună.

– La revedere, draga mea ducasă, șopti el.

Ea își încheștă pumnii când unul dintre ajutoarele șerifului îl luă de acolo. MacKay merse cu pași mari în urma lor, hotărât în sfârșit să fie alături de singurul lui fiu. Sebastian privi peste umăr, făcându-i cu ochiul lui Prudence știa că avea să poarte imaginea cu ea pentru totdeauna: zâmbetul lui pungaș, pata de funingine de pe sprânceană, lumina soarelui brăzdându-i părul ciufulit. Cui răzoi până la finalul amar.

Unghiile Triciei se înfipseră ca niște cuțite mici în antebrațul lui Prudence.

– Vino cu mine, fată rea și nerecunoscătoare. Ești o rușine pentru tatăl tău și pentru toți bieții mei soți morți. Nu pot să cred ce mulțumire mi-ai arătat după tot ce am făcut pentru tine...

Prudence își smulse mâna din strânsoarea mătusei sale. Îndreptându-și umerii, făcu un pas în față, folosindu-se de avantajul înălțimii ca să o privească de sus pe femeie. Tricia făcu un pas grăbit înapoi, împiedicându-se de Boris. Blake o prinse înainte să cadă. Ea o apucă strâns de volanele de pe piept.

– Niciodată... Aroganța absolută...

Moșierul Blake o duse de acolo, murmurând cuvinte de compătimire chiar în timp ce îi arunca lui Prudence o privire de admirație răutăcioasă peste umăr. Boris îi urmări scheunând. Prudence rămase singură. Tiny își puse mâinile mari pe umerii ei.

– Haide, fetițo. Ești o tânără frumoasă și curajoasă, dar ar fi mai bine să te ducem acasă.

Ea începu să meargă, zăpăcită, dorind să-și amintească unde era casa ei.

Capitolul 37



Ploaia cădea pe acoperișul clădirii dărăpănate, dar nici chiar revărsarea torențială nu putea să-i țină pe curioși departe de tribunalul din inima sătucului Elsdon. Era aglomerat, plin până la refuz cu cetățeni din Northumberland și din comitatele învecinate. Aburii se ridicau din mantiile ude. Conții își frecau coatele cu fermierii, satul rivaliza cu lâna, iar cu toții erau hotărâți să fie martori la desfacerea mariajului celebrei ducese de Winton.

Reporteri de la *London Observer* și *Times* își făcură drum prin mulțime, adunând păreri și bârfe. Taberele erau împărțite. O bătrână de la țară, cu o față ridată ca un măr uscat, spuse că ducesa era o biată fată ghinionistă, răpită de un nemernic și forțată să se mărite cu arma la tâmplă. Tânăra domnișoară Devony Blake avea să fie mai târziu citată, acuzând-o pe Prudence Walker drept o „adeptă a plăcerilor vicioase” care „a îndrăznit să fugă” cu logodnicul mătusei ei. Tatăl ei cel onorabil și vesel consideră toată chestiunea „fascinată”, apoi adoptă o atitudine nobilă și întrebă dacă ei ar putea include o schiță a lui în articolul lor.

Freemătul mulțimii deveni un răcnet slab când ușa tribunalului se deschise, lăsând înăuntru, într-o rafală de ploaie, obiectul fascinației lor. Femeile își ridicară evantaiile să-și acopere șoaptele. Bărbații se înghiontiră, uitându-se chiorâș.

Reporterul de la ziarul *Times* își ascunse dezamăgirea când unul dintre nobilii locali îi explică faptul că ducesa nu era ființa

înzorzonată cu o perucă impozantă și rochie elegantă, ci femeia cu ochelari din spatele ei.

Cu siguranță, nu era nimic în aspectul tinerei ducese care să stârnească critica, se gândi reporterul. Era îmbrăcată în negru simplu, părul ei închis la culoare fiind prins într-un coc la cea-fă. El se blestemă pentru că nu adusese o călmară. Dumnezeuule, cum ar fi vrut să-i facă o schiță! Tunetul răsună în tribunal când Prudence înaintă și își ocupă locul în față. Tricia îl părăsi pe Old Fish la ușă ca să-i scuture umbrela pe cei câțiva care bombăneau că ajunseseră prea târziu ca să mai găsească locuri. Noul amoretz al Triciei păsea după ea, cu mantia învolburându-i-se în urmă – un conte corsican, fracul lui imaculat fiind decorată cu o ploaie de panglici și medalii.

Prudence își împreună mâinile în poală. Zgomotul mulțimii îi părea vâjăitul unui ocean îndepărtat. Nu putea simți critica șoaptelor lor, înțepătura privirilor lor răutăcioase. Nu simțea nimic. Era cuprinsă de o nepăsare îngrozitoare, care amorțea totul în calea ei.

O lună. Treizeci de zile și nici un cuvânt. Nici măcar un semn. Nici un mesaj. Nimic care să indice că Sebastian nu voia ca ea să finalizeze desfacerea căsătoriei, pe care ea îi dăduse voie Triciei să o programeze. Prudence nu avusese nevoie să audă bârfele care circulau în jurul ei ca să știe că Sebastian fusese eliberat dintr-o închisoare din Londra în urmă cu aproape o săptămână. Old Fish fusese suficient de mulțumit să o informeze în legătură cu acel fapt.

Sir Arlo hotărâse, cu înțelepciune, că urma să fie o sarcină dificilă, dacă nu imposibilă, să-l condamne pe Sebastian Kerr, având în vedere că apăruseră numeroși bandiți scoțieni cumpliți, inclusiv un lord scoțian, o ducă și fiul roșcat al unui preot. Mai era, de asemenea, și problema dispariției misterioase a amnisteiei, și faptul că Killian MacKay, unul dintre cei mai puternici duci din Scoția, afirmase public că Sebastian era fiul lui, fie el și ilegitim. Ca să salveze aparențele și să oprească întrebările indiscrete, fusese făcut anunțul că banditul pierise în explozia care distrusese coliba arendașului. Trupul lui D'Artan fu îngropat cu aplombul potrivit.

Prudence își dădu jos mănușile, răsucindu-le în forma unei mingi. Acum, Sebastian era probabil pe drum înapoi spre Scoția, se gândi ea. Era moștenitorul uneia dintre cele mai mari averi din Scoția. Putea avea castelul Dunkirk sau orice altceva dorea să accepte de la tatăl său. Nu mai avea nevoie de o ducesă simplă cu fonduri limitate ca să-și cumpere demnitatea.

Își îndreptă spatele când judecătorul intră în sala de judecată. Roba lui era prăfuită, iar peruca arăta ca și cum ceva s-ar fi cuibărit în ea. Observând mulțimea, judecătorul scoase un oftat puternic. Nu era obișnuit cu astfel de scene. Cea mai importantă judecată a lui, cu un an în urmă, implicase furtul unei scroafe gestante.

Se așeză pe scaunul judecătoresc, micșorând murmurul la câteva șoapte. Prudence privi în jos, lăsând-o pe Tricia să răspundă la întrebări în falsetul ei subțire. Poate acum Sebastian putea scăpa de moștenirea negativă a lui Brendan Kerr, se gândi ea. Va avea întotdeauna cicatricile, dar, în timp, rănilor se vor vindeca. Își dorea să creadă la fel și despre ea însăși.

– Excelență!

Cuvintele bubuiră ca un tunet. Prudence tresări în scaun când își dădu seama că judecătorul se încrunta la ea. Chicotitul agitat al mulțimii se redusese la tăcere.

– Da, domnule?

– Tutorele dumneavoastră a fost îndeajuns de amabil să-mi răspundă la întrebările despre răpire. Aș aprecia aceeași politețe din partea dumneavoastră. Îmi voi repeta întrebarea din nou: Acest simulacru de mariaj a fost consumat?

„Simulacru?” Faptul că au alergat ținându-se de mână pe o pajiște scaldată în soare. Că s-au întrecut care să dea un nume caprei. Au împărțășit un sărut în zori, îmbrăcați doar în primele raze de soare ale dimineții. Prudence deschise gura ca să mintă, luptându-se să înghită nodul chinuitor din gât ca să poată vorbi. O voce răsună din capătul sălii de judecată.

– Da, domnule, a fost.

Prudence se ridică, apucând balustrada ca să se sprijine. Întorcându-se, văzu un bărbat stând în pragul ușii sălii de judecată. Buzele lui se arcuiau într-un zâmbet obraznic.

– Și cu mare plăcere, aș putea adăuga.

Prudence se făcu roșie, apoi albă. Oamenii izbucniră în țipete de revoltă. Judecătorul bătu cu ciocănelul în pupitru. În urma lui Sebastian Kerr stătea tatăl său, ambii fiind înveșmântați în haine scoțiene strălucitoare. Killian MacKay radia de mândrie. Tiny și Jamie îi flancau, fiecare purtând haine nou-nouțe. O țigară groasă, de foi, atârna între buzele lui Jamie.

Când Sebastian străbătu cu pași mari culoarul, spre ea, Prudence se lăsă din nou jos, cu încheieturile mâinilor rezemate de balustradă. Nu îl putea privi. O durea prea mult. Era ca și cum ar fi privit la soare. Mulțimea își ținu respirația când Sebastian îngenunche lângă ea. Scoase o cutie gravată din tartan și i-o înmână.

– M-am gândit să-ți cumpăr un inel, dar Jamie mi-a sugerat că ai aprecia asta mai mult.

Ea deschise cutia, cu degetele tremurând. Un mic pistol de aur era așezat între falduri de catifea. Sebastian păși înapoi, cu o expresie resemnată pe chipul frumos.

– Fă ce e mai rău. O merit.

Mulțimea amuți când ea ridică micul pistol direct spre inima lui și apăsă pe trăgaci. O pasăre din pietre prețioase ieși din gura țevii, cântând primele note muzicale din „Adormiților, treziți-vă” a lui Bach. Prudence încercă să-și ducă palma la gură pentru a-și ascunde zâmbetul, dar Sebastian îi prinse mâna înainte. Hohotele ei de râs răsunară în sala de judecată. Toate urmele amuzamentului dispărură din ochii lui Sebastian.

– Mi-a fost frică să te implic pe tine. Nu m-am putut întoarce până nu am fost cu adevărat liber. Îngenunche lângă ea și îi luă mâna. Sunt încă un nemernic, știi.

Ea își potrivea, cu afectare, ochelarii.

– Întotdeauna ai fost. Dar asta nu m-a oprit să te iubesc.

Mulțimea țipă când Sebastian o ridică în brațe. Tricia căzu pe spate, într-un leșin mortal, peruca ei ajungând în poala contelui.

În vreme ce mulțimea se dădea la o parte din fața lor, Sebastian îi sărută obrazul, nasul, fruntea. Își trecu mâna prin cocul ei, împrăștiind acele până când părul ei căzu moale și liber în jurul feței ei.

Tiny și Jamie deschiseră ușile. El o duse prin ploaia care cădea, acoperindu-i, cu gingășie, capul cu pledul lui.

– De unde vin eu, spuse ea, cu vocea răgușită, când un bărbat îi oferă unei femei tartanul lui înseamnă un singur lucru.

El se opri pe treptele tribunalului, zâmbindu-i cu tandrețe.

– Arată-mi.

Ea făcu întocmai. Buzele lor se întâlniră, iar ea se lipi de el. Mulțimea strigă de bucurie. Killian MacKay se întoarse și făcu o plecăciune specific englezească, iar Tiny izbucni într-un hohot de râs sănătos. Jamie își șterse ochii înlăcrimați și își suflă nasul pe mâneca hainei noi.

– Să îndrăznească cineva să spună că Jamie Graham nu este un sentimental și un băiat cu frica lui Dumnezeu, mormăi el către sine.

Îndesă țigara de foi aprinsă între buzele încrețite ale lui Old Fish, apoi se grăbi să coboare scările, ținându-l în urma lui Prudence și a lui Sebastian, în blânda ploaie englezească.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înaltă societate